DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

SÜRÜ'nün #1 ULUSLARARASI BESTSELLER Yazarından

Frank Schätzing

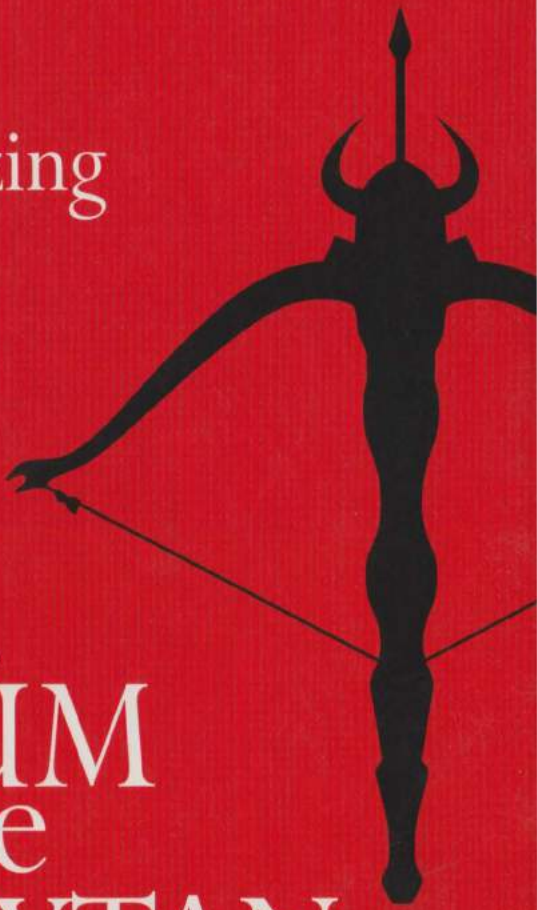

ÖLÜM ve ŞEYTAN

ROMAN

"Sürükleyici aksiyon sahneleri... Schätzing hikaye anlatımındaki müthiş yeteneğini sergiliyor ve söhretini pekiştiriyor." ***Publisher Weekly***

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

resif

Yıl 1260. Avrupa'nın en iddialı yapısı olan büyük katedral yavaşça Köln sokakları üzerinde yükseliyor, göğe ulaşmış kulelerinin ve payandalarının gölgesinde ise doğaüstü yeteneklere sahip bir suikastçı yeni avlanma alanını gözlüyordu.

İnsandan çok bir gölgeyi andıran katil ilk kurbanının canını almakta hızlıdır; ama bu cinayetin bir tanığı vardır: Tilki Jacop adlı, alev saçlı bir hırsız. Siyahlara bürünmüş heyuladan korkmakta haklı olan Jacop, canını kurtarmak için kaçmaya başlar; bizzat Ölüm Meleği tarafından kovalanmakta olduğuna emindir.

Kurnaz Tilki, şehrin sokaklarını avcunun içi gibi bilmesine rağmen en sevdiği silah tabanca kabzalı bir arbalet olan zalim ve yaman katilden bir türlü kurtulamaz. Kader, aldığı yaralar ve çaresizlik Jacop'u elbise boyacısı güzel bir kız, onun ayyaş bir serseri olan babası ile bilge bir din adamı olan ve fikir tartışmalarını şarabı sevdiği kadar seven amcasından yardım istemek zorunda bırakır.

Bir arbalet okuyla gelecek zamansız ölümün tehdidi enselerindeyken, Jacop'un alışılmadık çetesi kendilerini bastırılamaz bir intikam arzusundan doğan ve şehri paramparça edecek bir komployla karşı karşıya bulur.

Sokaklar kana bulanmak üzeredir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KÖLN, 13. Yüzyıl

Tod und Teufel, Frank Schätzing
Copyright © Hermann – Josef Emons Verlag

© 2011 Resif Yayıncılık Reklam İletişim ve Organizasyon San. Tic. Ltd. Şti.
Tüm hakları saklıdır

Genel Yayın Yönetmeni: Anıl Bilge

Yayın Koordinatörü: Onur Erdoğru

Ofset Hazırlık: Gelengül Çakır

1. Baskı: 2011, İstanbul

Baskı:
Arı Matbaası
Emintaş Davutpaşa San. Sitesi No: 431 Topkapı, İstanbul
T: 0212 493 34 55
OZ

resif

Resif Yayıncılık, Reklam, İletişim ve Organizasyon San. Tic. Ltd. Şti.
Ortaklar Cad. Sakızağacı Sok. No: 16-B / 4
Mecidiyeköy - İstanbul
T: 0 212 3563510
F: 0 212 3563511
e-mail: info@resif.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Frank Schätzing

Ölüm ve Şeytan

Çeviri: Cem Demirkan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Jürgen için, tüm kalbimle..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Lisan, gerçeği örtmez, onu gün ışığına çıkarır."
PETER ABELARD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İLKSÖZ

Kurt, tepede dikilmiş, gözlerini akşam güneşinin altın rengi ışıklarıyla yıkanan büyük sura dikmişti.

Nefes alışverişi normaldi. Güçlü böğrü hafifçe titriyordu. Tepelerdeki Jülich şatolarından ağaçların sona erdiği ve şehrin açıkça görülebildiği bu açıklığa gelmesi tam bir gün sürmüştü. Yine de hiç yorgunluk hissetmiyordu. Güneş ufkun ötesinde alçalarak bir alev topuna dönüşürken, başını arkaya çevirip etrafı gözden geçirdi.

Havada kesif kokular vardı: Nehir suyu, kıyı çamuru, ahşap teknelerin çürüyen gövdeleri. Eşyaların ve insanların çevredeki hayvanlarınkiyle birbirine karışan kokularını içine çekti: Asma kokuları ve dışkı, tütsü, kömür ve et, terli bedenlerdeki tuz ve pahalı kürk, kan, bal, şifalı bitkiler, ham meyve, cüzzam ve küf. Aşkın, korkunun, dehşetin, zayıflığın, nefretin ve gücün kokularını da çekti içerisine. Aşağıdaki her şey kendi keskin lisanında onunla konuşuyor; kurda, taş surların ardındaki yaşamı ve ölümü anlatıyorlardı.

Başını çevirdi.

Sessizlik. Yaprakların hışırtısından başka tek bir ses duyulmuyordu.

Bekledi, kımıldamadan, ta ki güneşin altın rengi duvarın ardında kaybolup geride kapı burçlarının mazgallarında silik bir ışıltı bırakana dek. Kısa süre sonra bu ışıltı da kayboldu ve her şey karanlığa gömüldü. Gece yoldaydı; vadiyi yeni ve daha soluk renklere boyayacak, bu renklerin yerini ise tek aydınlığın onun gözlerinin pırıltısı olduğu gecenin karanlığı alacaktı.

Kurtların insanların rüyalarında boy göstereceği zaman yakındı, değişimin zamanı, avlanmanın zamanı.

Kıvrak adımlarla tepeden aşağı inerek uzun ve kuru otların arasında gözden kayboldu.

Orada burada tek tük kuşların sesleri duyulmaya başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

10 EYLÜL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

KAPILARIN DIŞINDA

"Üşüdüm."

"Sen hep üşürsün zaten. Senin asıl sorunun korkağın teki olman!"

Heinrich paltosuna iyice sarıldı ve arkadaşına ters ters baktı. "Bu laflara gerek yok, Matthias. Gerçekten soğuk."

Matthias omuz silkti. "Kusura bakma o zaman. Madem ısrar ediyorsun – evet, soğuk."

"Anlatamadım ki. Benim içim üşüyor!" Heinrich yapmacık hareketlerle bir şeyler tasvir etti. "Böyle şeyler yapmak zorunda kalmamız ne acı. Tanrı şahidimdir ki, şiddete benim kadar uzak birisi yoktur ama..."

"Tanrı şahidin falan değil," diye kesti sözünü Matthias.

"Ne?"

"Tanrı neden değerli vaktini senin sızlanmalarını dinleyerek ziyan etsin ki? İşin aslını söylemek gerekirse gecenin bu vakti senin ata binmene bile şaşırdım."

"İşte şimdi iyice abarttın," diye tersledi Heinrich. "Rica etsem biraz saygı gösterir misin?"

"Ben herkese hak ettiği saygıyı gösteririm." Matthias atını ters dönmüş bir öküz arabasının çevresinden sürüp, hızla çökmekte olan karanlığın içerisinde kayboldu. Hava güneşliydi ama Eylül ayı olduğundan günler kısalıyor ve geceler gittikçe soğuyordu. Derken sis bastırdı ve tüm dünyayı esrarengiz bir kasvete boğdu. Köln'ün surları yarım kilometre kadar arkalarında kalmıştı ve ellerinde alevleri titreyen meşalelerden başka bir şey yoktu. Matthias, Heinrich'in korkudan altına yapmak üzere olduğunu biliyordu; bu durum hoşuna gitmiyor da değildi. Heinrich'in iyi nitelikleri vardı ama cesaret bunlardan biri değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu dikkate almamaya karar verdi ve atını ileri sürdü.

Kendi isteği haricinde kapı dışarı edilmediği müddetçe kimse bu saatte şehirden dışarı çıkmaya kalkışmazdı. Bölge güvenli değildi; Köln başpiskoposu ve çevredeki diğer bölgelerin derebeyleri tarafından ilan edilmiş olan *Asayiş*'e rağmen her yer hırsızlar ve haydut çeteleri ile doluydu. Bu yaklaşık bir yıl önce, 1259'da olmuştu. Tek bir belge olarak hazırlanmış ve üzeri mühürlenmişti. Bu belgeye göre tacirler ve gezginler tüm Ren Bölgesi'nde eşkıyalar tarafından soyulmadan ya da öldürülmeden rahatça seyahat edebileceklerdi. Bu durum –özellikle de tacirler koruma için üstlerine düşen görevleri yerine getirdikleri zaman– gündüzleri az ya da çok geçerli olsa da, geceleri tam tersine dönüyordu. Kısa süre önce tecavüz edilip öldürülmüş bir kızın cesedi Frisian Kapısı'ndan çokta uzakta olmayan bir tarlada bulunmuştu. Ailesi, başpiskoposun sarayının karşısında yaşayan ve kuşaklardır zırh yapımcılığıyla uğraşan saygıdeğer insanlardı. Bir rivayete göre Başzebani kıza büyü yaparak onu dışarı çekmişti; diğerlerine göreyse kızın tarlasında bulunduğu çiftçi sorumluydu bu olaydan. Her ne kadar onun katil olabileceğini düşünmüyorlarsa da nasıl olur da saygıdeğer kasaba sakinlerinin kızı onun arazisinde ölü bulunmuştu? Özellikle gecenin o saatinde kimse kızın orada ne yaptığına dair bir açıklama getiremezken. İnsanların ilk hezeyanları yavaşça kaybolmaya başladığında görüldü ki kız halk ozanlarıyla ve daha da kötüsü Tiyatrolar Sokağı'ndan gelen meddahlar ve şehre girmelerine asla izin verilmemesi gereken serserilerle dolaşmayı adet haline getirmişti. O zaman bu onun hatasıydı. *Asayiş*'e güvenmemek yerinde olacaktı.

"Bekle!"

Heinrich çok gerideydi; safkanını gereğinden fazla dizginlemişti. Matthias arkadaşının yetişmesi için yavaşladı. Şehirden çıktıklarından beri birkaç çiftliğin yanından geçmişler ve şimdi de küçük bir koruluğa varmışlardı. Ayın silik ışığı çevrelerini belli belirsiz aydınlatıyordu.

"Buralarda bir yerde beklememiz gerekmez mi?" Heinrich'in sözleri de en az elleri kadar titriyordu.

"Hayır." Matthias koruluğun ağaçlarını süzüyordu. İzledikleri yol karanlıkta kaybolup gitmekteydi. "Açıklığa gitmek zorundayız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geri dönmek istemediğinden emin misin?"

"Ne? Kendi başıma mı?" mahcup olan Heinrich dudaklarını ısırdı ama söylemişti bir kere. Bir an için de olsa öfke korkaklığına galip geldi. "Her fırsatta beni kışkırtıyorsun. Sanki geri dönermişim gibi! Sanki sürekli aklımda bu varmış gibi, burada, karanlıkta burnu havada ve susmak bilmeyen adamın teki..."

"Susmak bilmeyen mi?" diye tersledi Matthias, atının dizginlerini çekerek Heinrich'i omzundan tuttu, "Asıl senin susmayı öğrenmen gerek. Eğer ben buluşmaya geldiğimiz adam olsam ve senin sızlanmalarını duymuş olsaydım çoktan çekip gitmiş olurdum."

Heinrich ona hem kızgın hem de mahcubane baktı ve ardından da ondan uzaklaşıp, eyerinin üzerine eğilerek, atını ağaçların arasında sürdü. Matthias da takip etti. Ağaç dallarının gölgeleri meşalelerinin alevlerinde dans ediyorlardı. Birkaç dakika içerisinde açıklığa varıp durdular. Yaprakların arasından esen rüzgârın uğultusu haricinde duyabildikleri tek ses tepelerinde bir yerlerdeki bir baykuşun ötüşüydü.

Sessizce beklediler.

Bir süre sonra Heinrich eyerinin üzerinde huzursuzca kımıldanmaya başladı. "Ya gelmezse?"

"Gelecek."

"Nereden biliyorsun? Onun gibi adamların sağı solu belli olmaz."

"Gelecek. Jülich'li Wilhelm onu bizzat tavsiye etti, bu da demektir ki gelecek."

"Jülich Kontu onun hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Bu kişiler hakkında kimin ne bildiği önemli değildir; önemli olan yaptıkları işlerdir. Bu adam da Wilhelm'e iyi hizmet etmiş olmalı."

"Başkaları hakkında hiçbir şey bilmemekten nefret ediyorum ama."

"Neden? Böylesi daha rahat!"

"Her neyse. Belki de geri dönüp her şeyi yeni baştan düşünmemiz daha doğru olur."

"Peki diğerlerine ne söyleyeceksin. Korkudan altına ve atının üzerine yaptığını mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu söylediğin için derhal özür dile!"

"Sende kapa çeneni."

"Bu yaşta nasıl konuşacağımı senden öğrenecek değilim!"

"Senden üç yaş daha büyük olduğumu unuttun mu?" diye alaya aldı Matthias. "Bilgelik yaşla gelir. Ben bu yaşta henüz bilge biri olamadığıma göre kim bilir sen ne haldesindir. Tamam, sus artık."

Arkadaşının cevap vermesine fırsat kalmadan Matthias atından inip çimlerin üzerine otırdu. Heinrich endişeyle çamların silüetlerini kolaçan etti ve aya baktı. Ay, bulut kümelerinin ardına gizlenmişti; tek tük yıldızlar göz kırpıyorlardı. Bu geceden hiç haz etmemişti, işin aslı kendi yatağında ya da bir aşüftenin kollarında değilse o hiçbir geceden haz etmezdi.

Onları takip eden kimse olup olmadığından emin olmak için başını çevirip dikkatle baktı.

Ağaçların arasında bir gölgenin hızla hareket ettiğini gördü.

Heinrich öyle bir telaşa kapıldı ki az daha atını mahmuzluyordu. Aniden boğazı rahatsız edici derecede kurudu.

"Matthias..."

"Ne var?"

"Şurada bir şey var."

Matthias kaşla göz arasında ayağa fırlamış, gösterdiği yöne bakıyordu.

"Ben bir şey görmüyorum."

"Ama bir şey vardı."

"Hmm. Belki de senin kahraman olma yönündeki dizginlenemez hevesin sonunda hayali düşmanlar görmene neden oldu. Dediklerine göre cadılar..."

"Şaka yapmanın sırası değil. Bak, orada!"

Karanlığın içinde hafifçe parıldayan iki sarı nokta belirdi ve yaklaşmaya başladı. Siyahtan bile daha koyu ne idiği belirsiz bir şey, karanlık çalıların arasından meydana çıkmış, koca kafasını çevirerek onlara bakıyordu.

"Şeytan!" diye haykırdı Heinrich dehşet içerisinde. Elini kılıcının kabzasına atmış ancak ıskalamıştı.

"Saçmalama." Matthias meşalesini kaldırdı ve ağaçlara doğru bir adım attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aklını mı kaçırdın. Tanrı aşkına geri dön!"

Matthias daha iyi görebilmek için çömeldi. İki nokta geldiği hızla ortadan kayboldu. "Bir kurt," dedi.

"Kurt mu?" diye yutkundu Heinrich. "Şehrin bu kadar yakınında kurdun ne işi var?"

"Avlanıyor," dedi bir ses.

İkisi de arkasını döndü. Az önce Matthias'ın oturduğu yerde bir adam duruyordu. Uzun boyluydu, omuzlarından aşağı dökülen gür sarı saçları beline kadar uzanıyordu. Pelerini de gecenin kendisi kadar karaydı. İkisi de geldiğini duymamıştı.

Matthias gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Urquhart?"

Adam başını salladı.

Heinrich, korkudan eğerinin üzerinde donup kalmış, ağzı açık yeni geleni izliyordu. Matthias ona küçümseyerek baktı. "Artık inebilirsin, uzun yılların erdemli ve soylu şövalyesi."

Heinrich'in yüzünde hafif bir tik belirdi. Ardından ağzını dişlerinin sesi duyulacak şekilde sertçe kapadı ve eyerinden aşağı indi.

"Oturalım," dedi Matthias.

Onlar atlardan biraz uzakta kendilerine bir yer seçip oturana kadar Heinrich nihayet sesinin tonunu düzeltip kendini toparlamayı başarabilmişti. "Geldiğinizi duymadık," dedi imalı bir şekilde.

"Tabi ki duymazsınız." Urquhart sırıtınca iki sıra parlak diş gözler önüne serildi. "Kurtla çok meşguldünüz. Kurtlar çağırıldıkları yere gelmekte çabukturlar. Bunu bilmiyor musunuz?"

"Ne anlatıyorsun sen?" diye sordu Matthias kaşlarını çatarak. "Aklı başında hiç kimse kurtları çağırmaz."

Urquhart gülümsedi. "Haklı olabilirsiniz. Yine de muhtemelen sizin ondan korktuğunuzdan daha fazla sizden korkan bir köpektir. Eğer yüreğinize su serpecekse," diye ekledi kibarca Heinrich'e doğru dönerek.

Heinrich başını yere eğdi ve çimenleri kurcalamaya başladı.

"Atın nerede?" diye sordu Matthias.

"Yeterince yakında," diye cevap verdi Urquhart. "Şehirde ona ihtiyacım olmaz."

"Emin misin? Köln pek çok şehirden daha büyüktür."

"Ben de pek çok attan daha hızlıyımdır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Matthias ona dikkatle baktı. "Eğer öyle diyorsan. Jülich Kontu sana kaç para ödemeye hazır olduğumuzu söyledi mi?"

Urquhart başını salladı. "Wilhelm bin gümüş Mark'tan bahsetti. Duyduğuma sevindim."

"Teklifimizi artırıyoruz. Yapılması gerekenler arttı. İki katına çıktı diyebilirim."

"Sorun değil. Ben de ücretimin üç katına çıktığını söyleyebilirim."

"Bu hoşuma gitmedi."

"Değişiklik de benim hoşuma gitmedi. Burada bir eşya için pazarlık yapıyor değiliz. Üç bin."

Heinrich birden lafa girdi. "O kadar eder misin?"

Urquhart bir süre onu süzdü, dudaklarının kenarları hafif bir keyifle yukarı kıvrıldı. Sonrada kalın kaşlarını kaldırdı. "Evet."

Matthias başını salladı. "Tamam o zaman. Üç bin."

"Ne?" diye itiraz etti Heinrich. "ama sen..."

"Tamam!" Matthias, Urquhart'a döndü. "Şimdi detayları konuşalım."

"Nasıl arzu ederseniz."

Tuhaf biri diye düşündü Matthias, kibar ve görgülü. Ardından yumuşak ancak ısrarcı bir şekilde konuşmaya başladı. Karşısındaki onu tepkisizce dinliyor, arada sırada söylenenleri başıyla onaylıyordu.

"Sorun var mı?"

"Hayır."

"Güzel." Matthias ayağa kalktı, elbiselerindeki toprak ve otları silkeledi. Paltosundan bir parşömen çıkardı ve Urquhart'a verdi. "Fransisken tarikatı başkeşişinden bir tavsiye mektubu. Gidip hürmetlerini sunmanın bir âlemi yok. Kimse seni beklemiyor. Kapıda da durdurulacağını zannetmiyorum ama durdurulsan bile böyle bir referansın varken hiçbir nöbetçi seni şehre girmekten men edemez."

Urquhart hafif bir ıslık çaldı. "İçeri girmek için kâğıda ihtiyacım yok ama başkeşişi bunu yapması için nasıl razı ettiğinizi gerçekten merak ettim."

Matthias kibirli bir şekilde güldü. "Ortak dostumuz Jülich'li Wilhelm başkeşişin manastırından bir taş atımlık mesafedeki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çiftliğin sahibidir ve keşişin de ona bir iyilik borcu vardı. Wilhelm'in manastıra ciddi katkıları olmuştur, bilmem anlatabildim mi?"

"Fransiskenleri fakir ve dünyevi meşgalelerden uzak bilirdim."

"Evet. Onların arazisindeki her şeyin gerçek sahibi Tanrı'dır. Ama o gelip alana kadar birilerinin bunlara göz kulak olması gerekiyor değil mi?"

"Ya da yemesi."

"Ve içmesi."

"İkinizin muhabbeti bitti mi?" Heinrich sesini yükseltmemeye özen gösteriyordu ama keyfinin kaçmış olduğu belliydi. "Horoz Kapısı saat tam onda kapanır ve istediğim son şey geceyi yıldızların altında geçirmek!"

"Anladık, anladık." Matthias, Urquhart'ı süzdü. "Sen planını geliştir. Yarın akşam beşte St. Ursula manastırında kalan detayları görüşmek için bir araya gelelim. O zamana kadar kendine mukayyet olacağını farz ediyorum."

"Siz beni dert etmeyin," dedi Urquhart sırıtarak. Gerindi ve yüzünü kalın bulutların arasından göstermeye başlamış olan aya baktı. "Siz ikiniz gidin. Zaman daralıyor."

"Gördüğüm kadarıyla silah taşımıyorsun."

"Demin söylediğim gibi, endişelenmeyin. Ben silahlarımı gösteriş yapmak için değil kullanmak için taşırım. İhtiyacım olduğunda üzerimde olurlar." Matthias'a göz kırptı. "Yanımda bir tüy kalemle parşömen var zaten."

"Onlar silah değil ki," dedi Matthias.

"Yanılıyorsunuz. Yazılı bir söz çok güçlü bir silah olabilir. Layığıyla kullanmasını bilene aslında her şey silah olabilir."

"Eğer öyle diyorsan."

"Diyorum. Artık gidin."

Heinrich döndü ve atına doğru yürümeye başladı. Matthias da peşinden takip etti. Ardına dönüp baktığında Urquhart çoktan ortadan kaybolmuştu.

"Gözlerine baktın mı?" diye fısıldadı Heinrich.

"Ne?"

"Urquhart'ın gözlerine!"

Matthias dikkatini toplamaya çalıştı. "Ne olmuş gözlerine?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir ölünün gözleri."

Matthias az önce Urquhart'ın durduğu yere baktı. "Sen hayal görüyorsun, Heinrich."

"Tıpkı bir ölünün gözleri gibiydi. Beni korkutuyor."

"Beni değil. Haydi, düş yola."

Karanlığın ve ağaç köklerinin müsaade ettiği son hızla yola koyuldular. Açık alana çıktıkları zaman atlarını dörtnala sürdüler ve on dakikaya kalmadan şehre vardılar. Arkalarından kapanan kapıyla birlikte muzaffer bir şekilde geceyi geride bırakıp büyük surların sunduğu güvenliğin ardına sığındılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

11 EYLÜL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PAZAR YERİ

Tilki Jacop pazarda dolaşıp öğle yemeğini çıkarmaya çalışıyordu.

Bu lakabı alması adeta kaçınılmazdı. Kafası yanan bir evin rengindeydi. Kısa ve sıskaydı, eğer darmadağınık kızıl saçları olmasa kimse onun farkına bile varmazdı. Onları büsbütün bir saç şekli olarak adlandırmak büyük bir hataydı. Perçemlerinin her bir teli sanki kendi iradesine sahipmişçesine kendince bir yol tutturmuş gibiydi ve kim bilir belki de bu nedenle kadınlar üzerinde tarif edilemez bir etkisi bulunuyordu. Kadınlar parmaklarını bu saçların arasında dolaştırmak, okşamak ve çekmek için karşı konulmaz bir isteğe kapılırdı, sanki aralarında kimin bu saçları adam etmeyi başarabileceği yönünde gizli bir rekabet var gibiydi. Şu ana kadar bu yönde yol katetmeyi başarabilen çıkmamıştı ki Jacop bu nedenle Yaratıcı'ya müteşekkirdi, karşı cins üzerindeki etkisinin devamını sağlayabilmek için saçlarının dağınık halde kalmasına büyük özen gösteriyordu. Bir kez bu kızıl yumağın cazibesine kapıldılar mı parlak mavi gözlerinde kendilerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya gelirlerdi.

Ama bugün midesi öfkeyle gurulduyordu; Jacop kısa bir süre içinde olsa kadınlarla ilgili planlarından vazgeçerek kızıl saçlarını en iyi günlerinde bile şapka denmeyi hak etmeyecek eski bir paçavrayla örtmüştü.

Pahalı Hollanda peynirinin kokusu burnuna geldi ama dikkate almamaktan başka seçeneği olmadığı için adımlarını hızlandırarak uzaklaştı. Zihninde öğlen güneşinin altında yağları parıldayan leziz dilimlerin görüntüleri şekillenmeye başlamıştı. Şeytan her ne kadar bu iştah açıcı kokularla onu yoldan çıkarmaya çalışsa da peynir pazarı bu kadar canlıyken karnını doyurmak içinde girişimde bulunması riskli olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sebze pazarındaki imkânlar daha umut vericiydi. Pazar Yeri'nin kuzey ucu parasız müşteriler için zaten daha cazipti, çünkü onlara kaçabilecekleri pek çok yol sunardı. Kömür tacirlerinin mallarının arasından tuz pazarına sıvışır oradan da sayısız arka sokaklardan birinde kaybolup gidebilirdiniz; örneğin çorap dükkânlarını ve fırını geçip doğruca tavukçulara, oradan da ver elini Yahudi sokağı. Diğer bir seçenekte Tuz Sokağı üzerinden ya da daha da iyisi sepetçilerin yanından geçerek doğruca, balıkçıların tezgâh açtıkları, Ren'e kaçmaktı. Orada, büyük St. Martin manastır kilisesinin gölgesinde balık pazarının sunduğu ringa, yılan balığı ve kedi balıklarının birbirine karışan kokuları en kararlı takipçileri bile geri dönmeye ikna ederdi. St. Martin kilisesinin saygıdeğer mensupları da bu kokudan dolayı derin bir acıma duyarak balıkçı olmak zorunda kalmadıkları için merhametli Tanrı'ya şükrederlerdi.

Jacop balık sevmezdi. Kokusundan, görüntüsünden, kısacası her şeyinden nefret ederdi. Hayat memat meselesi olmadığı müddetçe balık pazarının yakınından geçmeyi bile düşünmezdi.

Neredeyse tellalların bağırışlarını bile bastıracak kadar yüksek sesle alacakları kabaklar için pazarlık eden hizmetçi ve rahibelerden oluşan bir kalabalığın arasından itiş kakış geçerken şık giyimli bir tacire çarpmış, bir özür mırıldanırken havuç ve kereviz dolu bir tezgâha doğru sendelemişti.

Bu taktik sayesinde birinden daha önce hiç duymadığı üç küfür işitse de arada birkaç sulu ve leziz havucu götürmeyi başarmıştı. Fena sayılmazdı. Etrafı kolaçan etti ve bir süre düşündü. Eski Pazar Meydanı'nda çiftçilerin sattığı elma kasaları arasından geçebilirdi. Bu yol akla yakındı. Havuç ve elma açlığı bastırır ve susuzluğu giderirdi.

Ama bugün Jacop her zamankinden fazla bir şeyler istiyordu. Ne yazık ki istediği o fazlaları da ancak güneyden, Pazar Yeri'nin daha az güvenli olan ve kalabalığın içinde çokça rahibe rastlayabileceğiniz bölümünden temin edebilirdi. Et tezgâhlarından.

Et tezgâhları...

Geçen hafta orada bir hırsız yakalanmıştı. Üstelik bu o hırsızın ilk işi değildi. Bu kez öfkeli kasap sorgusuz sualsiz onun sağ elini satırıyla kesmiş ve çalmak istediği et parçasının yerine onu kendisine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sunmuştu. Yetkililer bu misillemeden rahatsız olduklarını dile getirdilerse de bu durum hırsızın elini kaybettiği gerçeğini değiştirmedi. Ancak bu onun hatasıydı. Et fakirlere göre bir yiyecek değildi.

St. Cecilia'nın başpapazının da kısa süre önce ifade ettiği gibi ancak içinde bulundukları yoksulluğu dürüstlükleriyle harmanlayabilen fakirler Tanrı'nın rızasına nail olabilirdi. Bu durumda Jacop hak yolundan ayrılmış mı oluyordu? Ve hak yolundan ayrılan sapkınlar etin cazibesine karşı koyamadıkları için bunun bedelini ödeyecekler miydi? Öyleyse, etin onu baştan çıkardığı gibi aziz Yahya'nın da baştan çıkması her halde bir adilikti.

Tehlikeli olduğu da muhakkaktı.

Kuzey tarafında olduğu gibi burada kaçıp kurtulabileceği kuytu köşeler yoktu. Ve daha az arka sokak. Et ve domuz yağı tezgâhlarının bitişiğindeki at yalakları ve geçen hafta o gariban hırsızı yakaladıkları meydandan başka bir yer bulunmuyordu.

O zaman elmayla mı yetinmesi gerekecekti? Zaten et midesine ağır geliyordu. Diğer taraftan Jacop'un mütevazı fikrine göre şişko bir papazın midesinden çok kendi midesine yakışırdı.

Yağlı ve sarı kenarları olan kırmızı parçaların alınıp satıldığı tezgâhlara hasretle göz dikmiş bakıyordu. Sanki Asayiş sırf onun zengin olmasını engellemek için ilan edilmişti. Ama öte yandan Asayiş'in onun açlıktan ölmesini sağlamak için ilan edilmiş olduğuna da inanmak istemiyordu.

Guruldayan midesinden ziyade sızlayan yüreğiyle, burnunda tüten bu arzu nesnelerinin hızla el değiştirmesini izledi. Altın kopçalı giysileri ve süslü ipek başlıklarıyla ortalıkta gezinen kasaba sakinlerinin eşlerinden oluşan kalabalığın arasında Aleksandren, Fransisken ve Konradin tarikatı mensuplarını görebiliyordu. Başpiskopos Konrad, geçen sene şehre ticaret imtiyazını* kesin olarak verdiğinden beri Köln'dekinden daha şaşaalı bir pazar hiçbir yerde yoktu. Her seviyeden insan burada bir araya gelir ve hiçbiri de tezgâhlardan dilediğince alışveriş yaparak ne kadar zengin olduğunu herkese sergilemenin kötü bir şey olduğunu düşünmezdi. Yeterince karışıklık

* 'Das Stapelprivileg' : Şehre özgü çıkartılan bu yasaya göre, ortaçağ döneminde tüccarlar serbestçe şehre girip satış yapma hakkına sahipti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yokmuş gibi tüm meydan ortalıkta koşup oynayan ya da kilden zemin üzerinde domuz kovalayan çocuklardan geçilmiyordu.

Et pazarının başladığı doğu tarafında, dokumacılar binasının karşısında bulunan ve dilencileriyle bilinen yerde, sosisler asılıydı ve Jacop az önce sivri şapkalı ve şık giyimli yaşlı bir adamın sepetinin içinde gözden kaybolan bir düzine sosisin ardından seve seve gitmeye hazırdı.

Tam olarak gözden kayboldukları da söylenemezdi. Adam yoluna devam ederken içlerinden birinin sepetin kenarından aşağı sarktığını fark etmemişti.

Jacop'un gözleri ışıldadı.

Sosis onu çağırıyordu. Sanki cennet nimetlerinden bir numune tatmak, Yeni Kudüs, ölmeden cennete gitmek gibi bir şeydi. Kırmızıya çalan kahverengi tütsülenmiş etin üzerini sarmış olan gergin zarın altından yüzlerce beyaz yağ parçacığı hep birden ona göz kırpıyordu. Onu cesarete ve kendilerine davet ediyorlardı. Kendisini, şehir suruna sırtını dayamış halde bu leziz şeyleri mideye indirirken hayal etti. Hayali gittikçe daha da güçlenip canlandı ve bir noktadan sonra bacakları onun kontrolü haricinde harekete geçti. Korku ve tehlike çok uzaklarda kalmıştı. Artık tüm dünya bu tek sosisten ibaretti.

Jacop bir yılan balığı gibi yaşlı adamın ardına gelene dek kalabalığın arasında süzüldü. İhtiyar şimdi bir tezgâhın önünde durmuş, at etinin tadına bakıyordu.

Jacop arkasından dikkatle yaklaştı, bir an içinde olsa sosisi sıvazlayıp kokusunu içine çekti ve ardından da avazı çıktığı kadar bağırdı."Hırsız var! İşte orada! Biftekleri götürüyor!"

Tüm kalabalık başını çevirdi. Bu hainin hemen arkalarında olduğunu varsayan kasaplar başlarını hemen geriye çevirdiler ama ortalıkta kimse yoktu. Şaşkınlıkla bir süre etraflarına bakındılar. Bu sırada Jacop kaşla göz arasında sosisi sepetten yeleğinin içine aktarmayı becerdi. Artık uzamanın zamanı gelmişti.

Derken en yakınındaki tezgâh gözüne takıldı. Et dilimleri hemen burnunun dibindeydi ve kasaplarda hâlâ başka yerlere bakıyorlardı.

Elini uzattı, tereddüt etti. "Yeter, yeter" diye mırıldandı kendi kendine, "gitme vakti geldi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama içindeki dürtü karşı koyulur gibi değildi.

En yakındaki et dilimine uzanmasıyla bir kasabın o yöne dönmesi bir oldu. Bakışları bir cellâdın baltası kadar keskindi ve yüzü bir anda hiddetle kıpkırmızı oldu. "Serseri!" diye gürledi kasap.

"Hırsız var! Hırsız var!" diye bağırdı ihtiyar. Gözlerini devirdi, boğazlanırmış gibi bir ses çıkardı ve tezgâhların arasına çöktü.

Jacop hemen elindeki et dilimini kasabın suratına fırlattı. Çevresindeki adamlar bağırarak onu elbisesinden yakalayıp başından da başlığını çekip aldılar. Kızıl saçları tüm ihtişamıyla gözler önüne serilmişti. Kasap öfke dolu bir nara atarak tezgâhın üzerinden fırladı.

Jacop'un gözünün önünde elsiz hali belirdi. Bu görüntü hiç hoşuna gitmemişti!

Tüm gücünü toplayarak kendine uzanan elleri savuşturdu ve kalabalığın arasına daldı. Bu kadar kolay olmasına o bile hayret etmişti. Sonra farkına vardı ki yeleği üzerinde değildi ve insanlar sanki suçlu oymuş gibi tüm hınçlarını zavallı yelekten çıkarmakla meşguldüler. Serbest kaldığını anlayınca deli gibi kaçmaya başlayıp meydana daldı, kasap da peşindeydi. Ama sadece kasap değil. Ayak seslerinin ve öfkeli bağırışların sayısına bakılırsa Pazar Yeri'ndeki insanların yarısı peşine takılmıştı ve tamamı Jacop'un eliyle cellâdın kılıcını tanıştırmaya kararlı görünüyorlardı. Şaşkın atların çiftelerine denk gelmemeye dikkat ederek çamurlu yollarda kaçmaya devam etti. Bu sıra dışı durumu gören diğerleri ilgiyle ona bakıyorlardı.

"Hırsız!" diye bağırdı peşindekiler.

"Ne? Kim?"

"Havuç kafa bu! Tilki!"

Takipçiler takviye alarak yoluna devam etti. Sanki her sokaktan akarak geliyorlardı. Kilisede bulunanlar bile sanki onu parçalara ayırmak için St. Maria'dan dökülmeye başlamışlardı.

Artık gerçekten panik tüm benliğini sarmaya başlamıştı. Kaçmak için tek şansı olan malt imalathanesinden Mısır Kapısı ve oradan da dere kenarına gidebileceği yol kapalıydı. Ahmağın teki arabayı sokakta öyle bir bırakmıştı ki hiç kimse geçemezdi!

Ama belki altından?

Hâlâ koşmakta olan Jacop birden kendini yere attı, arabanın altından yuvarlandı, tekrar ayağa fırladı ve sağa doğru dere boyunca

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

koşmaya başladı. Kasap da aynısını yapmayı denedi ama arabanın altında sıkışıp kalınca öfkeli kalabalığın bağırış çağırışları arasında oradan güçlükle çekip çıkarıldı. Takipçiler burada çok vakit kaybetmişti.

Nihayet üçü arabanın üzerinden atlayıp tekrar Jacop'un peşine takıldılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DERE KENARINDA

Ama Jacop çoktan gözden kaybolmuştu. Biraz ileri geri koşturdular ve sonunda pes ettiler. Öğle yemeği vakti geldiğinden dolayı derede trafiğin az olmasına ve dışarıda çalışan sadece birkaç boyacıdan başka kimse olmamasına rağmen izini kaybetmişlerdi. Soldaki keçe imalathanelerine bir göz attılar ama şüpheli bir şeye rastlamadılar.

"Kızıl saçlı," diye mırıldandı içlerinden birisi.

"Ne?"

"Tanrının belası kızıl saçlı! Nereye gittiğini görebilseydik onu hayatta kaçırmazdık."

"O araba batırdı işi," dedi üçüncüsü. "Gidelim. Ahirette verecek hesabını."

"Hayır!" dedi ilk konuşan hiddetli bir ses tonu ve gözlerinde nefretle. Arabaya tırmanırken ceketinin kolunu yırtmıştı. "Birileri onu mutlaka görmüş olmalı."

Ağır ağır dereden yukarıya çıktı, refakatçileri de isteksizce peşinden geliyordu. Üzerinde bulundukları cadde, dereye paralel olarak eski roma surları boyunca uzanıyordu. Çivit pazarına gelene kadar denk geldikleri herkese sordular ama kızıl kafayı gören olmamıştı.

"Artık bu kadar yeter," dedi içlerinde birisi. "Nihayetinde benden bir şey çalmadı."

"Hayır," dedi yırtık ceketli adam çaresizce etrafına bakınarak. Gözleri akarsuyun kıyısında diz çökmüş mavi boyalı büyük bir kumaşı yıkamakta olan bir kadına takıldı. Hafif çarpık burnu ve küskün dudaklarıyla kendine has bir güzelliği vardı. Gelip önünde dikildi, göğsünü şişirdi ve konuşmaya başladı, "Bir hırsızı arıyoruz. Büyük bir suç işledi."

Kadın ona ilgisizce baktı ve başını yeniden kumaş parçasına çevirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bize yardım edecek misin?" diye gürledi adam. "Yoksa işe yaramaz serserileri hep böyle kollar mısınız burada?"

Kadın tekrar ona baktı, derin bir nefes çekti –ki bu durum iri göğüslerini ön plana çıkararak kendini araştırmacı sanan bu herife bir an için de olsa hırsızı unutturmuştu– ellerini beline koydu ve adama çıkıştı, "Bu ne biçim laf böyle! Eğer bir hırsız görseydik çoktan hapsi boylamış olurdu!"

"Ait olduğu yer orası zaten! Ceketim onun yüzünden yırtıldı, yarım bir at çaldı –hayır bütün bir at çalıp üstüne binip kaçtı gitti. Yolda birilerini öldürmediyse şaşarım."

"Akıl alır gibi değil!" dedi kadın. Başını öfkeyle iki yana salladı, koyu kahverengi örgüleri iki yana savruldu. Araştırmacı bu durumda asıl meseleye odaklanmanın gittikçe daha zor hale geldiğinin farkına varmıştı.

"Neye benziyordu?" diye sordu kadın.

"Parlak kızıl saçları var." Adam birden sustu. "Sorduğum için bağışlayın ama burada yalnız mısınız?"

Kadının yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. "Evet, öyleyim."

"İşin aslı," parmak uçlarını birbirine dayadı. "Biliyor musunuz," diye devam etti. "Bazen sadece burada oturup beni dinleyecek birine sahip olmanın ne kadar iyi olacağını düşünüyorum. Kocam –ki kendisi bir Dominikan vaizidir– vaaz vermeye gittiğinde yapayalnız kalıyorum. Yedi çocuğum var ama hepsi bir yerlerde. Muhtemelen diğer beşini arıyorlardır."

"Diğer beşi mi?" diye sordu adam şaşkınlıkla. "Yedi demediniz mi?"

"Yedi ilk evliliğimden. Vaizden olan diğer beşiyle birlikte doyurulması gereken on iki boğaz yapıyor ve yiyecek bir şeyimiz yok. Boyacılıktan ne kadar az kazandığımı tahmin bile edemezsiniz." Kadının yüzündeki gülümseme daha bir yayıldı. "Acaba yaşlı Antonist'e* yol versem mi diye düşünüyorum bazen."

"Nasıl yani? Onun bir Dominikan olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, kocam öyle, ama şu an benim Antonist'imden bahsediyorum. Bir paçavradan farksız. Şimdi sana bakıyorum da..."

* Aziz Antuan kilisesi mensubu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dur bir dakika!"

"Azizleri andıran senin cüssendeki bir adam başlı başına bir erdem pınarı gibidir; bildiğim şarap tacirlerine..."

"Evet. Bundan eminim. Size iyi günler dilerim." Adam Mısır Kapısı'na dönmekte olan arkadaşlarının peşi sıra, başını iki yana sallayarak, koşarak uzaklaştı. "Eğer hırsızı görecek olursan," diye bağırdı omzunun üzerinden, "ona anlat, daha doğrusu ondan iste."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Kadın üçünün gözden kaybolmasını izledi.

Ardından da kahkahayı patlattı.

Kahkahası St. George'un çanlarını bile bastırırdı. Karnına kramp girene kadar gözyaşları içerisinde gülerken mavi kumaşın yükseldiğini ve altında gizlenmiş olan sırılsıklam Jacop'un rahat bir nefes aldığını görememişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

WEİDEN'Lİ RİCHMODİS

"Demek sen bir hırsızsın?"

Kadının yanında yerde yatıyordu, hâlâ kendini toparlayamamıştı ve akciğerlerindeki son suları da boşaltmakla meşguldü. Nedense suyun yakıcı bir tadı vardı. Dere kenarındaki mavi boyacıların yukarısında kırmızı boyacılar yer alıyordu ve suya kattıkları bazı maddeleri de yutmak anlaşılan pek akıl kârı değildi.

"Evet," dedi göğsünü şişirerek. "Büyük bir suç işlemiş kişiyim."

Kadının dudaklarında üzgün bir ifade belirdi. "Ama sen bana hırsız ve katillerden kaçtığını söylememiş miydin?"

"Bir şey uydurmak zorundaydım. Özür dilerim."

"Tamam dert değil." Kadın kıkırdamasını gizlemeye çalıştı ama nafile. "Pontius Pilatus kendisine yöneltilen suçlamalardan arınmak için sadece derede ellerini yıkamıştı; ama anlaşılan seni tamamen batırmak gerekecek."

"Eğer hemen bir şeyler yemezsem zaten bunlara gerek kalmayacak. Yemeğim o yeleğin içinde."

"Hangi yelek?"

"Benim yeleğim; şartlar gereği onu Pazar Yeri'nde bırakmak zorunda kaldım."

"Sanırım parasını ödemeden almaya çalıştığın malların sahiplerinin elinde."

"Evet, öyle de denebilir."

"İçinde ne vardı?"

"Yeleğimde mi? Havuçlar, bir sosis. Haydan gelen huya gitti."

"Hiç sızlanma, en azından pantolonun hâlâ üzerinde." –kadın sırıttı– "beterin beteri vardır bunu aklından çıkarma."

Jacop kendine baktı. Yeni dostu söylediklerinde haksız değildi. Ama pantolon ve yeleğinden başka da kıyafeti yoktu. Artık sadece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pantolon. Su kaçtığı için hâlâ uğuldayan sol kulağını parmağıyla karıştırdı.

"Buna inandın mı?" diye sordu.

"Neye?"

"Anlattıklarıma."

Kadın bir yandan elindeki kumaşı yıkamaya devam ederken diğer yandan da uzun kirpikleri altından ona bakıp alaycı bir edayla gülümsedi. "Her ne kadar yalancılığın hırsızlığından iki kat daha kötü olsa da yine de sana uzunca bir süre Pazar Yeri'nden uzak durmanı tavsiye ederim."

Jacop burnunu çekti. "Aslında bu tür işlerde hiç de kötü değilimdir."

"Ah, hayır. Sen ancak suya düşersin!"

"Ne yapabilirim?" diye sordu yaralı gururunu onarma umuduyla. "Her mesleğin kendine özgü riskleri vardır. Sanki seninki çok heyecan verici bir iş: Sabah mavi boya, akşam mavi boya..."

Kadının kendisine doğru uzattığı işaret parmağı neredeyse gözünü oyacaktı.

"Dinle beni Bay Çokbilmiş! Ben burada derenin kenarında huzur içinde işimle meşgulken bu havuç kafanla çıkagelip sana yardım etmem için bana yalvardın! Sırf seni kurtarabilmek için o saçma sapan muhabbeti yapmak zorunda kaldım ve şimdi senin gibi işe yaramazın teki tutmuş bunda hiçbir risk olmadığını söylüyor, öyle mi?"

Jacop'un gıkı çıkmadı. Aklı elinden uçup giden öğlen yemeğinde kalmıştı.

"Demek öyle," diye söylenmeye devam etti kadın. "Dilini mi yuttun? Suda o kadar uzun zaman durunca solungaçların mı çıktı?"

"Haklısın. Ne diyebilirim?"

"Teşekkür etmeye ne dersin?"

Jacop diz çöktü ve sadık bir köpek edasıyla başını kaldırıp kadına baktı. "Sana şükranlarımı sunmamı mı istiyorsun."

"Eh, fena olmaz."

"Elimden geleni yaparım."

Kadının şaşkın bakışları arasında pantolonundaki dipsiz cepleri eşelemeye başladı, her şeyi dışarı çıkarıp tek tek bakarken hem mırıldanıyor hem küfrediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aniden yüzü ışıldadı, "Hâlâ bende!" dedi ve aradığı şeyi çıkarıp kadına gösterdi.

Kadın kaşlarını çatarak nesneyi inceledi. Üzerinde delikler olan parmağı boyunda ince bir çubuğa benziyordu. "Bu da neyin nesi?"

"Dinle!"

Çubuğu dudaklarına götürdü ve üfledi. Garip ve tiz bir ses yükseldi.

"Bir flüt!" dedi kadın sevinçle.

"Evet." Sadık köpek bakışı bir anda yerini karşı konulmaz bir serserinin haşin bakışlarına bıraktı. "Cebrail ve tüm melekler adına yemin ederim ki bu melodiyi şimdi senin için uydurdum, sadece senin için. Daha önce bunu asla başka bir kadına çalmadım, çalacak da değilim, isterse Aziz Petrus, arenadaki aslanların ruhlarını peşime salsın."

"Bak sen, Roma tarihi de biliyor! Onun dışında dediğin hiçbir şeye inanmadım."

"Ama güzelim, sırf bu yüzden şimdi başka numara yapmam gerekecek." Bu sözünü bitirdikten sonra Jacop flütü havaya fırlattı ve sağ eliyle yakaladı. Tekrar elini açtığında flüt gitmişti. Kadının gözleri hayretten öyle bir açıldı ki Jacop onların yuvalarından dışarı fırlayacağını zannetti.

"Bunu nasıl..."

"Dikkatle izle."

Jacop, kadının kulağının arkasına elini uzatıp ince bir ıslık eşliğinde tıpkı bir sihirbaz gibi flütü çıkardı. Ardından kadının sağ elini sudan çıkartarak, ufacık çalgıyı avucunun içine yerleştirdi.

"Bu senin," diye gülümsedi.

Yüzü kızaran kadın başını iki yana salladı ve hafifçe güldü. "Umut verici bir gülüş" diye düşündü Jacop; artık gözleri daha da parlıyordu.

Kadın bir süre hediyesini inceledi, sonra da bakışlarını ona çevirip dikkatle bakarak konuştu. "Gerçekten de büyük bir suçlu musun?"

"Tabi ki. Bir düzine adamı sadece küçük parmağımla boğdum. Bana Boyunduruk derler." Dediklerini desteklemek istermiş gibi küçük parmağını ileri uzattı ama ardından da gereksiz bir hareket

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğuna karar verdi. Boyunduruk şakası son noktayı koymuştu. Omuzları çöktü.

Kadın ona eleştirir bir bakış attı ama yine de dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir mutluluk göze çarpar gibiydi.

"Tamam, tamam." Suya birkaç taş attı. "Tek derdim hayatta kalabilmekti. Her zaman kolay olmasa da yaşamayı seviyorum ve Tanrı'nın da bu çabamı takdir edeceğinden eminim. Nihayetinde elmaları Cennet Bahçesi'nden aşırmaya kalkışmadım."

"Ama yine de onlar Tanrı'nın elmaları."

"Olabilir ama açlığım Tanrı'nın açlığı değil."

"Neden bu şeyleri dinlemekle zaman harcıyorum ki? Bana yardım et."

İkisi birlikte suyla iyice ağırlaşmış olan kumaşı kaldırdılar ve kadının yaşadığı yer olduğu anlaşılan evin önündeki kurutma havuzuna taşıdılar. Çivit kokusu duyuluyordu; mavi boyacılar olmadan Jülich'in boya ticaretine devam etmesi imkânsızdı.

"Hayatını kurtardığımı dikkate alırsak bana adını söylemeye ne dersin?" diye sordu kadın yere değmemesine dikkat ederek kumaşı havuza doğru çekerken.

Jacop dişlerini gösterdi. "Ben Tilki'yim."

"Bunu görüyorum. Başka bir adın var mı?"

"Jacop. Ya senin ki?"

"Richmodis."

"Ne güzel bir isim."

"Ne uyduruk bir iltifat!"

Jacop kendini tutamayıp güldü. "Burada tek başına mı yaşıyorsun?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır. Bunu bugün bana soran ikinci erkeksin. Senin gibi işe yaramazları başımdan savıp huzur içinde yaşayabilmek için daha kaç hikâye uydurmam gerekecek?"

"Demek ki kocanla birlikte yaşıyorsun?"

Kadın gözlerini devirdi. "Hiç laftan anlamıyorsun değil mi? Babamla birlikte yaşıyorum. Asıl boyacı olan o ama sırtı her geçen gün kötüleşiyor ve parmakları da romatizmadan eğrildi."

Romatizma boyacıların başının belası bir hastalıktı. Hangi mevsim olursa olsun sürekli elleri suyla haşır neşir olduğundan eninde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonunda bu hastalığa yakalanırlardı. Aslında genellikle bir boyacı olarak hayatını sürdürmek kötü bir şey de değildi. Çünkü boyadıkları kumaşlardan iş gömlekleri biçilirdi; hal böyle olunca da o kadar iş bolluğunun arasında kimse işsizlikten şikâyet edemezdi. Ancak bunun bedelini sağlıklarıyla öderlerdi. Zaten başka hangi seçenekleri vardı ki? Her zanaat onu yapan ustaya bir şekilde zarar verirdi; hatta zekâlarıyla para kazanan zengin tacirlerin bile hemen hepsi gut hastalığından muzdaripti.

Ortalıkta dolaşan rivayete göre, kısa süre önce Fransa kralı IX. Louis'nin özel doktoru Royaumont'ta gut hastalığının nedeninin aşırı domuz eti tüketmek olduğunu resmi olarak ilan etmişti. Ancak Papa'nın hekimleri zengin insanların günaha daha meyilli olduklarından bu tür musibetlerin de başlarına daha sık geldiği hususunda ısrar etmekteydiler. Onlara göre gut hastalığı, hekimlere kan alma becerisini bahşetmiş olan Tanrı'nın rahmetinin tecellisinden başka bir şey değildi. Kendisinin kusursuzluğu karşısında insan bedeninin ne kadar aciz olduğunu bir kez daha gösteriyordu. Sonuç olarak bir neden aramanın nafile olduğuna karar verdiler –sanki böyle teolojik meseleleri ya da taş kafalı laf dinlemez zındıkları destekleme uğruna Tanrı'nın iradesini alet etmek doğru bir şeymiş gibi.

"Babanın durumuna üzüldüm," dedi Jacop.

"Ailemizde bir hekim var." Richmodis kumaşa yakından bir baktı ve bir kırışıklığı düzeltti. "Şu sıralar ona ilaç getirmek için gelmesi gerekiyor, gerçi getirdiği ilacın dayımın kendisi için ayırmış olduğu üzümden yapıldığından ciddi şekilde şüphe ediyorum ama neyse."

"Babanın hâlâ kadeh kaldıracak halde olduğuna sevinmelisin."

"Bu yönde bir sıkıntısı yok. Romatizma boğazını etkilemedi."

Konuşma çıkmaza girmiş gibi görünüyordu. İkisi de diğerinin söyleyecek bir şeyler düşünmesini bekledi ama bir süre sonra tek duydukları şey köpek havlamalarıydı.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Richmodis?" dedi Jacop sonunda.

"Tabi ki."

"Neden evlenmedin?"

"Güzel soru. Sen neden evlenmedin?"

"Ben evliyim." Jacop'u bir utanç duygusu sardı. "Aslında henüz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değil. İstersen kız arkadaşım var diyelim ama artık pek iyi anlaşamıyoruz."

"Seninle ilgilenmiyor mu?"

"Biz birbirimizle ilgileniyoruz. Tabi birbirimize verecek bir şeyimiz olduğunda."

Jacop kendini acındırmak niyetinde değildi ama Ricmodis'in yüzünün asıldığını fark etti. Yüzündeki gülümseme uçup gitmişti ve ona bakarken sanki bu söylediklerine nasıl tepki vereceğini düşünüyor gibiydi. Kadının gözleri tüm sokağı taradı. Fıçısını doldurmayı henüz bitiren bir komşusuyla bakışları kesiştiğinde hemen yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Weiden'li Goddert'in kızı yarı çıplak bir kızıl kafayla ne konuşuyor diye kendi aralarında çekiştirebilmek için yanıp tutuşuyorlar," diye söylendi. "İlk fırsatta da gelip babama anlatacaklar."

"Derdini anladım," dedi Jacop. "Yapman gerekenden çok daha fazlasını yaptın. Gitme zamanım geldi."

"Kibarlıktan hiç haberin yok değil mi?" diye çıkıştı kadın. "Sen babamı takma kafana. Burada bekle."

Jacop'un cevap vermesine fırsat bırakmadan kadın eve daldı.

O da bekledi.

Tek başına kalınca artık daha fazla insan, şüpheyle karışık merakla, kendisine bakmaya başlamıştı. Birisi onu işaret etti ve Jacop "acaba ortadan kaybolmak daha mı hayırlı olacak," diye düşünmeye başladı.

Ama çekip giderse Richmodis onun hakkında ne düşünürdü? Şimdiye kadar kendisiyle konuşmuş olan en güzel çarpık burunlu kadına bunu yapmayı nasıl aklından geçirebilmişti. Düşüncelere daldı ve kendisini kumaşla meşgul etmeye girişti.

Komşuların yüzlerinde beliren tehditkâr ifadeyi fark eder etmez de kumaşı tutmasıyla bırakması bir oldu. Birisi bir kaz sürüsüyle birlikte yanından geçip giderken onu da tepeden tırnağa süzmeyi ihmal etmemişti.

Islık çalmaya başlayan Jacop fırsat bu fırsat deyip Weiden'lerin evine alıcı gözle bakmaya başladı. Şimdiye kadar gördüğü en muhteşem ev olmasa da hiç de fena değildi. Birinci kattaki iki küçük penceresi sokağa bakıyordu ve eğimli çatısının altında bitişik iki bina

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

arasında korkudan sinmiş gibi görünüyordu. Ama ev bakımlıydı, ahşapları yeni boyanmıştı ve kapının yanında, salon penceresinin altında, sarıçiçekli bir çalı duruyordu. Muhtemelen Richmodis'in marifetiydi.

Richmodis. Hâlâ görünürde yoktu.

Derin bir nefes aldı ve ağırlığını bir o bir bu bacağına verdi. Daha fazla beklemenin bir âlemi yoktu. Aslında...

"İşte." Richmodis kapının eşiğinde belirdi, bir kumaş yığının arkasında neredeyse görülmez olmuştu. "Bunları da alabilirsin. Ceket eskidir ama tüm kadınları dehşete düşürmenden daha iyidir. İşte bu da," –Jacop daha neler olduğunu anlamadan kafasına bir şeyin yerleştirilip gözlerinin üzerine kadar çekildiğini hissetti – "Şapkan. Kenarı biraz yamuk ama yağmur ve karda kafanı sıcak tutmaya yeter."

"Biraz demek durumu ifade etmekten aciz kalıyor," dedi Jacop şapkayı doğru düzgün kafasına yerleştirirken; aynı zamanda kadının kendisine verdiği diğer eşyaları da düşürmemeye çalışıyordu.

"Mızmızlanmayı kes! Al sana bir de yelek ve bir çift çorap. Babam bir bilse yandım. Bot da var. Haydi, şimdi Köln'ün yarısı diğer yarısına olanları anlatmaya başlamadan uza bakalım."

Jacop soğukkanlı olmakla geçinirdi ama şu an söyleyecek şey bulamıyordu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Kadının gözlerinin kıyısında muzip bir gülümseme belirdi. "Hiç kimse bana bir flüt verip de beni kendisine borçlu bırakamaz."

"Ha?"

"Tabi ki bunun nasıl çalınacağını da öğreteceksin bana."

Jacop şu an denk gelse o kasaba ve kendisini kovalayan diğerlerine sarılıp bağrına basabilirdi.

"Anlaştık. Merak etme."

"İstersen aksini söyle."

"Biliyor musun?" dedi birdenbire, aslında hâlâ aklı başına gelmemişti. "Burnun çok güzel."

Kadın kıpkırmızı oldu. "Bu kadar yeter. Hadi bakalım git artık."

Jacop gevrek gevrek sırıtıp çıplak topuğunun üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Richmodis elleri belinde onun gidişini izledi. "Yakışıklı bir herif" diye geçirdi içinden. Ellerini saçlarında gezdirme dürtüsü karşı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konulur gibi değildi. Geri dönmeyecek olması ne kötüydü. Bu tür adamların kendilerine has kuralları olurdu. Kızıl saçları uzun bir süre daha oralarda görülmeyecekti. Karışık duygular içinde tekrar derenin kıyısına yöneldi.

Ne kadar yanıldığını bir bilseydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

REN SOKAĞI

İhtiyar kadın gölgede oturuyordu. Kara kadifeden elbisesinin altında, ikindi güneşinin ışıklarında garip bir silüeti andıran elleri görülebiliyordu.

Oturmakta olduğu oda yüksek ve ferahtı. Birinci katın kuzey tarafı boyunca uzanıyordu ve caddeye bakan hepsi birbirine yakın beş tane kemerli penceresi vardı. Arka ve yan duvarlardaki muhteşem duvar halıları haricinde fazla bir eşya bulunmuyordu. Burada birinin yaşadığını gösteren sadece büyük siyah bir masa ve birkaç sandalye vardı. Genelde kutlama ve resmi toplantılar için kullanılan bir yerdi.

Kadının sağında kırklı yaşlarının sonlarında bir adam oturmuş, kalay bir kupadan şarap içiyordu. Ondan daha genç biri de yanında tepkisizce oturuyordu. Kapının çerçevesine yaslanmış olan Matthias huzursuz adımlarla odanın pencere cephesi boyunca volta atan, yirmili yaşlarının başındaki bir delikanlıyı düşünceli bir halde izliyordu. Delikanlı en sonunda durup koltukta oturan adamın karşısına dikildi.

"Gerhard konuşmayacak," dedi.

"Konuşmayacağından şüphem yok," dedi kupalı adam sadece ihtiyar kadının nefes alışverişinin duyulduğu kısa bir beklemeden sonra. "Asıl mesele şu: ne kadar süre?"

Matthias kapının çerçevesine yaslanmayı bırakıp yavaşça odanın ortasına doğru yürüdü. "Kuno, hepimiz mimarın senin dostun olduğunu biliyoruz. Ben de en az senin kadar Gerhard'ın bize ihanet etmeyeceğinden eminim. Onun küçük parmağında bile Köln'deki tüm şişko rahiplerin sahip olduklarının toplamından daha fazla haysiyet vardır." Daha genç olan adamın önünde durdu ve gözlerinin içine baktı. "Ama benim neye inandığımın mevcut durumla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir alakası yok. Kazanmaya yakın olduğumuz kadar kaybetmeye de yakınız."

"Her şey zaten birkaç gün içerisinde sona erecek," dedi Kuno yalvarır gibi. "O zamana kadar Gerhard bize zarar verecek bir şey yapmaz."

"Ya sonrasında?" dedi diğer genç adam öne çıkarak, öfkeyle yumruğunu sıkmıştı. "Eğer planımızın başarısını zincire vurulmuş halde ve kargalar gözlerimizi oymak için gelirken kutlayacaksak bu kadar tedbirin ne gereği vardı? Senin de durumun farklı değil Kuno. Dünyaya yeni doğmuş bir bebek gibi bakabildiğin o gözlerini yuvalarından çıkaracaklar."

Yaşlı adam elini kaldırdı. "Bu kadar yeter, Daniel."

"Yeter mi?" Daniel masanın üzerine yumruğunu indirdi. "Bu duygusal ahmak hepimizi felakete sürüklerken mi?"

"Yeter dedim!"

Matthias öne çıktı. "Baban haklı Daniel. Kendi aramızda tartışmamızın davamıza bir katkısı olmuyor. Aramızda Heinrich gibi boş bir adamın olması yeterince kötü zaten."

"Bu kaçınılmazdı," diye mırıldandı Daniel.

"Bazen en ahmaklar bile bir işe yarayabilir," dedi Matthias "ki parası gerçekten de işimize yaradı. Gördüğünüz gibi kaçınılmaz riskleri kabul ediyorum. Fakat..." –bir şeyden yüzde yüz emin olmadığı her zaman yaptığı gibi işaret parmağını dudaklarının üzerine koydu– "Gerhard'a güvenebileceğimizden emin olmalıyız."

"Eminiz," dedi Kuno alçak sesle.

"Bir de eminiz diyor," diye bağırdı Daniel.

"Kes şunu!" Yaşlı adam ayağa fırladı ve elindeki kupayı masanın üzerine vurdu. "Çene yarıştıracağınıza beyninizi kullanmayı deneyin. Fazlasıyla zırvalıyorsunuz! Sorun nedir? Hep beraber bir konu hakkında tartışıyoruz. Gerhard hepimizin görüşlerine değer verdiği bir insan olmasının yanı sıra bu şehirde itibar sahibi bir kişidir. Ancak sevgili samimi dostumuz, aramıza katılmaktan yana değil. Bu da onun hakkıdır. Arkasından düşüncesizce konuşmak yerine bunu bilmeliydik. Yine de ortada bir sorun varsa, bundan biz kabahatliyiz."

"Burada kimin suçlanması gerektiğinden bahsetmiyoruz," dedi Daniel.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öyle mi? Peki, o zaman. Olan oldu ve Kuno burada arkadaşına kefil olmaya hazır halde bekliyor."

"Bu onun elinde olan bir şey değil," diye cevap verdi Daniel. "Gerhard planımızla alakalı ne düşündüğünü açıkça dile getirdi."

"Bize katılması için yaptığımız teklifi reddetti. Ne olmuş? Bu onun bize ihanet edeceği anlamına gelmez ki?"

Daniel ters ters baktı ama bir şey söylemedi.

"Haklısın, Johann," dedi Matthias. "Ama ihanet etmeyeceği anlamına da gelmez. Ne öneriyorsunuz?"

"Gerhard'la tekrar konuşmalıyız. Sadakatinden hepimiz emin olalım. Onu tanıdığım kadarıyla onunla konuştuktan sonra hepimizin artık rahat uyuyacağından eminim." Johann, ne kadar rahatladığını belli etmemeye çalışan Kuno'ya baktı. "Sanırım bu genç dostumuzun da faydasına olacaktır."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Kuno. "Buna pişman olmayacağınızdan eminim."

Johann başını öne eğdi. "Sen de kardeşlerine endişeye mahal kalmadığını söyleyebilirsin."

Kuno önce tereddüt etti, ardından da başını salladı ve odadan çıktı.

Bir süre için Johann, Matthias, Daniel ve gölgede oturan kadın sessizce durdular. Dışarıdan gelip geçen arabaların tekerlek gıcırtıları ve belli belirsiz konuşma sesleri duyulabiliyordu. Bir grup çocuk büyük bir gürültüyle koşarak geçti.

Sonunda ifadesiz bir ses tonuyla johann söze girdi: "Ne yapacağız, Anne?"

Kadının sesi kuru yaprakların hışırtısından farklı değildi.

"Öldürün."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÜYÜK SUR

Ev olarak adlandırdığı yere dönüş yolunda Jacop'un aklına nispeten daha az nezih bir muhitte yaşamakta olan dostu Tilman'ı ziyaret etmek geldi.

İki adamın da yaşamakta oldukları yerler aslında muhitten çok her şeye benziyordu. Ama son birkaç yıl içerisinde, düşkünler evleri ya da manastırlarda kendilerine yer bulamayan fakirler arasında ilginç bir hiyerarşi peydahlanmıştı ve status muri, 'Sur İmtiyazı' da bunun bir parçasıydı.

İmtiyazın kökeni önceki yüzyılın sonuna, Almanya Kralı ve Kutsal Roma Cermen İmparatoru I. Friedrich ile Papa III. Alexander arasındaki Köln başpiskoposunun da –imparatorun tarafında– dâhil olduğu mücadeleye kadar uzanıyordu. Köylüler için hangi ordunun topraklarından geçtiğinin bir önemi yoktu. Kadınlar tecavüze uğrar, çocuklar katledilir ve diğerlerine de sakladıkları değerli şeylerin yerini söyleyene kadar işkence edilirdi. Çiftlikler yakılır, tüm erzaklara el konulur ve askerler bir çiftçinin çiftliği olmadan yaşayamayacağını bildikleri için onu da en yakın ağaca asarak bu zahmetten kurtarırlardı.

Bundan kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

Köln başpiskoposu Heinsberg'li Philipp de bu yağma ve talana kendi isteğiyle katılmış; hatta birkaç manastırı yerle bir edip içindeki keşişleri doğramaktan da bir mahzur görmemişti. Tüm bu yaptıklarına rağmen papa imparator ile barış yaptığı zaman kendisinin başpiskopos ünvanını onaylamaktan çekinmemişti. Yaşananlardan en çok zararlı çıkan, gariban köylüler haricinde, Saksonya Dükü III. Heinrich gibi görünüyordu.

III. Heinrich papa ile olan mücadelesinde imparatoru desteklemediğinden ötürü Köln başpiskoposunun saldırılarına maruz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalmış; geri çekilip imparatordan aman dilemek zorunda bırakıldığından onuru ayaklar altına alınmıştı. Yine de istediği karşılığı bulamayan Heinrich'in durumu kritik görünüyordu. İşte tam bu sırada Philipp kritik bir hata yaparak sudan bir sebeple imparator ile dalaşmış, müttefikinin desteğinden mahrum kalmıştı. Şimdi elinde sadece Kölnlü piyadeler olduğu halde Heinrich'in hiddetini tek başına göğüslemesi gerekecekti. Geri çekilmek zorunda kalmıştı ve askerlerinin çökmek üzere olan morali tümünü bir felaketin eşiğine getirmişti. Kölnlü savaşçılar önlerine çıkan herkesi kılıçtan geçirmiş ve bu durum tüm civar şehirlerde kendilerine karşı büyük bir nefretin doğmasına neden olmuştu. Eğer bir çatışma ortaya çıkarsa artık herkes biliyordu ki hayatını ilk kaybedecekler bu korkunç savaşla hiçbir ilgisi olmayan zavallılar olacaktı.

İşte başlarına gelen durum buydu.

Ve bu durum Köln şehir meclisinin hiç hoşuna gitmemişti. Başpiskopos da hazır şehirde yokken, şehri korumak amacıyla hemen yeni ve büyük bir tahkimat inşasına başlandı. Oysaki bunu yapmaya sadece başpiskoposun ve imparatorun yetkisi vardı. Nitekim sonuç beklediği gibi oldu. Heinsberg'li Philipp kıyameti koparıp sur inşasını yasakladı; ancak yok sayıldı ve şehri imparatora şikâyet etti. Sonunda kendisine ödenen 2000 Mark'la her şeyi unutmaya razı oldu. Şehrin sadık vatandaşlarını bu suru inşa etmekten kimse alıkoyamazdı.

Şimdi bu olaydan tam seksen sene sonra, 1260 tarihinde, nihayet surun tamamlandığı ilan edilmişti. Yedi buçuk kilometre uzunluğu, on iki muazzam kalesi ve elli iki istihkâm kulesiyle, diğer şehir surlarını tam anlamıyla gölgede bırakıyordu. İzlediği yol, sadece şehir yaşamını kuşatmakla kalmayıp, o zamana kadar Köln'ün büyük kapıları önünde korunmasız kalmış arazilerin ve manastırların büyük bir bölümünü de çevreliyordu. Surlar, Kunibert kapısı ve korunaklı Bayen Kalesi'yle Ren nehri kıyısında son buluyor ve –güneyde St. Severin ve St. Pantaleon, batıda St. Mauritus ve kuzeyde St. Gereon'un yer aldığı– büyük bir araziyi yarı dairesel bir şekilde sarıyordu. Şehrin refah seviyesi arttıkça buna bağlı olarak çevresinde artmaya başlayan ve sonunda şehrin surlarının da dışına taşan çiftlik, manastır, meyve ve asma bahçelerinin sayesinde Köln nere-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deyse kendi kendine yeten apayrı bir dünya haline gelmişti.

Vatandaşlar için bu surlar bağımsızlıklarının bir simgesi haline gelmiş; kendilerine olan güvenlerini arttırırken mevcut başpiskopos Hochstaden'li Konrad'a duydukları tiksintiyi körüklemişti.

Sur, Jacop için büyük nimetti.

Siyasetten anlamazdı, anlamaya da niyeti yoktu.

Ama surları inşa eden kişiler surlara o ve onun gibilerin istifade edebileceği mimari nitelikler eklemişlerdi. Surun iç kısımlarında, belirli aralıklarla dizilmiş, en kötü hava koşullarından bile koruma sağlayabilecek kemerler bulunuyordu. Günlerden bir gün, yoksulun teki işte bu kemerlerden birinin içine tahtalar, dallar ve paçavralardan oluşan geçici bir kulübe inşa etmeyi akıl etmişti. O zamandan beri, bir avuç dolusu taklitçi vardı. Onlardan biri de, Richolf Wichterich adındaki yaşlı bir gündelik işçiydi. Katedral şantiyesinde zaman zaman bir ayak değirmeninde çalışarak tüm mütevazılığıyla hayatta kalmayı başarmıştı. Jacop, Köln'e birkaç ay evvel geldiğinde bu ihtiyarla dostluk kurmuş, Richard kısa bir süre sonra ölünce de kulübesine yerleşmişti. Bu sayede 'Sur imtiyazı' na erişip başının üzerinde bir çatı sahibi olabilmişti.

Neredeyse yok denecek kadar az eşyaya sahip olan Jacop'un aksine, arkadaşı Tilman'ın hiçbir şeyi yoktu. Çoğunlukla, Ördek Bataklığı'nda uyurdu. Bu bataklık, onuncu yüzyılda inşa edilmiş olan ve St. Maksim'in ve St. Ursula'nın yanı sıra Makkabi ve Dominikan manastırlarını çevreleyen eski surların arka tarafında bulunuyordu. Altına sığınabileceği bir kemer yoktu. Bölge inanılmaz yoksuldu. Hafif eğimli yarıkların içinde oluşan pis kokulu su birikintilerinin üzerinde ördekler yalpa vuruyordu. Onların arkasında, söğütler ve kavaklar çamurların içinden yükseliyor, ardından da manastırların ve piskoposluk bölgesinin geniş meyve bahçesi başlıyordu. Etrafı leş gibi bir koku sarmıştı. Tilman, sürekli orada yaşamanın ortalıkta ölüp gitmekten bile beter olduğunu söylerdi ve söylediklerini de uzun süre bu fikirlerinin arkasında olacak kadar ömrü kalmadığını gösteren berbat bir öksürükle vurgulardı.

Jacop nihayet kendisini bulduğunda sırtını bataklık kıyısındaki surlara dayamış gökyüzüne bakıyordu. Tıknaz bedenini uzun ve yırtık bir elbiseyle örtmüştü ve ayaklarına da paçavralar sarmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslında böyle bir deri bir kemik olmasa heybetli bir adam olabilecek yapıdaydı.

Jacop gelip yanına oturdu. Bir süre ikisi de yavaşça gelip geçmekte olan bulutlara baktılar.

Ufuk gittikçe kararıyordu.

Tilman öksürdü ve Jacop'a dönüp kan toplamış gözleriyle onu tepeden tırnağa süzdü. "Yakışmış," dedi.

Jacop da kendisine baktı. Yeni tanıştığı hayırsever sayesinde bir dilenciden çok sıradan bir taciri andırıyordu, berbat şapkayı saymazsa tabi. Dere kenarında yaptığı banyoyu hatırlayınca elinde olmadan güldü.

"Dere'deydim," dedi.

"Öyle mi?" Tilman belli belirsiz sırıttı. "Belki ben de Dere'ye gitsem iyi olacak."

"Aklından bile geçirme! Aslında istiyorsan git tabi ki. Birisinin bu türden hediyeleri alabilmesi için bazı niteliklere haiz olması gerekir, bilmem anlatabildim mi?"

"Anladım. Kadının adı ne?"

"Richmodis," dedi Jacop gururla. Sadece saygıdeğer kızların Richmodis gibi bir adı olabilirdi.

"Necidir bu kadın?"

"Babası boyacı ama aslında işi yürüten kendisi," Jacop başını iki yana salladı. "Sana bir tavsiye, Tilman. Kasap tezgâhlarından uzak dur. O et ve sosisler lanetli."

"Yakalandın anlaşılan," dedi Tilman, pek şaşırmamıştı.

"Beni Pazar Yeri boyunca kovaladılar. Ben de çaresiz kalınca Dere'ye kaçtım."

"Ve Bayan Richmodis'le orada tanıştınız?"

"O bayan değil!"

"Ne peki?"

"O bana Tanrı'nın bir lütfu."

"Yok daha neler!"

Jacop kadının çarpık burnunu, balıketi vücudunu ve mütevazı giyimini anlattı. "Ve bekâr da," diye ekledi sanki nişanlandığını haber verirmiş gibi.

"Kendini kandırma Jacop!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nedenmiş o?"

Tilman öne doğru eğildi. "Eğer biraz olsun aklın varsa hem Pazar Yeri'nden hem de Dere'den uzak durursun ve karnını doyuracağın şeyleri başka yerlerde ararsın. Bu saçı buradan Aachen'a kadar nerede görseler tanırlar."

"Kıskanıyorsun. Bu kıyafetlerin parasını ödedim ben."

"Kaç para?"

"Çok para."

"Kes sallamayı. Sanki ödeyecek bir şeyin var da?"

"Vardı. Üç havuç ve bir sosis!"

Tilman iç çekti. "Çokmuş gerçekten."

"Evet. Ayrıca az kalsın parçalayacaklardı beni." Jacop gerindi ve uzun uzun esnedi. "Neyse sende ne haberler var?"

"Rezalet. Mariengarten* 'in önünde oturuyordum ama orası hacılarla doluydu ve saygıdeğer rahibelerden para koparıyorlardı. Tanrı hepsine gününü gösterecek! Ortalık sakatlık numarası yapan dilencilerle ve üçkâğıtçılarla doluydu. Öyle ki, en merhametlisine bile bağış yapmaktan gına gelmişti. Orada ne yapılabilinir ki? Bazıları, çıngıraklarla sokakta oradan oraya koşturup Melaten** için para topluyorlardı. Ben de döndüm. Cüzzam kapıp sadaka toplamak için uzattığımda elimin düşmesini istemiyorum."

"Çok haklısın. Bir şey yedin mi?"

"Aslında belediye başkanının evine davetliydim. Bilirsin, kızarmış armut, domuz eti, güvercin dolması..."

"Anlaşıldı, açsın."

"Bravo. Karnı tok bir adama benziyor muyum?"

Jacop omuz silkti. "Sadece sordum."

"Ama bir şeyler içeceğim," dedi Tilman. "Bu gece, Hen'de."

"Hen'de mi?" diye sordu Jacop şüpheyle.

"Aynen öyle."

"Ne zamandan beri senin meyhanede içecek kadar paran var?"

"Yok ki. Olsaydı içmek yerine yiyecek alırdım. Ama tanıdığım birinin parası var. Parayı nereden bulduğunu sorma, ben de bilmek

* Köln'de bir manastır

** Melaten, Ortaçağ döneminde cüzzamlıların yatırılarak bakımlarının yapıldığı, aynı zamanda karantinaya alındıkları bir koloni.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istemiyorum. Ama paradan kurtulmak istiyor. O nedenle parayı içemeyeceğinden beni ve birkaç kişiyi daha dudaklarımızı ıslatmamız için davet etti."

"Adam kafayı yemiş olsa gerek. Kaçta?"

"Altıda. Sen de gelsene? Sana da ısmarlar."

Bu oldukça cazip bir teklifti.

"Bilmiyorum," dedi Jacop yine de. "Önce mideme sağlam bir şeyler girmesi gerek."

"Ha ha! Sen de açsın değil mi?"

"Boğazımdan aşağıya tek bir lokma inmedi."

"Neden sosislerin peşine düştün? Neden Eski Pazar'a gidip aşırdığın birkaç elmayı cebine girmeye ikna etmekle yetinmedin?"

"Neden mi?" Jacop derin bir nefes aldı. "Çünkü dün elma yemiştim. Ondan önceki gün de ve onun öncesinde de. Artık kendimi elma kurdu gibi hissetmeye başladım."

"Çok müşkülpesentsin."

"Ah, çok sağ ol."

Bir kez daha ikisi de sessizliğe gömüldü. Gökyüzünü bulutlar kaplıyordu. Akşam olmak üzereydi.

"Yine yiyecek bir lokmamız yok," dedi Tilman durumu kısaca özetleyerek. "Her zamanki gibi."

Öksürdü.

Bu onun her zamanki öksürüğüydü, tanıdık ve öldürücü. Jacop ayağa fırladı ve yumruklarını sıktı. "Tamam, beni ikna ettin. Elma olsun."

Tilman ona baktı ve gülümsedi. "Öyle olsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

MATTHİAS

Matthias Hollanda gemilerinden boşaltılan biber, baharat ve ringa fıçılarını izleyerek Ren'in kıyısı boyunca yürüdü, Frank Kulesini geçti ve Eski Kıyı üzerinden Nakliye Yolu'na döndü. Burası, bir bölümü yeni katedrale yer açmak için yıkılmış olan, eski Roma surları boyunca uzanıyordu. Önünde sol tarafta gökyüzüne yükselen apsenin etrafını kuşatmış olan şapeller yer alıyordu ve kalbini korku kaplamıştı.

Gerhard'ın projesini biliyordu. Bu –tabi tamamlanabilirse– olağanüstü bir kilise olacaktı, dünyadaki Kutsal Şehir. Sadece ön cephesinin planları, iki muhteşem kulesiyle birlikte, parşömen üzerinde bile neredeyse 5 metre yer kaplamıştı. Matthias, Gerhard'a kendisinin de bir ölümlü olduğunu unutup unutmadığını sormuştu.

Gerhard sabırla beş koridorlu bir mihrabın bulunmasının ona tüm kiliseyi, Paris ve Bourges'de olduğu gibi, tek bir tasarıma göre yapmaktan başka şans bırakmadığını izah etmişti. Matthias ne anlattığını tam olarak anlamasa da mimarın işinin ehli olduğunu biliyordu. Kalfalık yıllarında Troyes'in ve Paris'teki yeni kiliselerin inşaat iskelelerinde çalışmıştı; bunlar arasında Adalet Sarayı'nın avlusunda yükselen ünlü Saint Chapelle de bulunuyordu. Amiens katedralinin koro bölümü onun görüşleri doğrultusunda yapıldıktan sonra Fransız meslektaşları arasındaki itibarı da artmıştı. Pierre de Montereau, Saint-Denis manastır kilisesinin mimarı, ona hocalık etmişti ve Notre Dame'ın inşaatından sorumlu olan Jean de Chelles ile de sürekli temas halindeydi.

Evet, Gerhard Morart iyi bir okuldan mezun olmuştu, en iyisinden, ve daha da önemlisi çalışma tarzlarına aşina olduğu bir grup usta zanaatkârı da bir araya getirmeyi başarabilmişti.

Bir an için geri dönüp her şeyi unutmak istedi ama artık bunun için çok geçti. Aslında grubun toplandığı ilk andan itibaren artık geri dönülmesi söz konusu bile değildi.

Endişelerini bir kenara bıraktı ve her zamanki soğukkanlılığını yeniden hissetti. Bu onun önde gelen erdemlerinden biriydi. Ne Johann ne de Daniel bir iş adamı mantığıyla planlarına sonuna kadar sadık kalabilecek pragmatik düşünceye sahip değildiler. Aniden öfkelenmek, vicdan azabı ve kararsızlık gibi kötü huyları vardı. Kendisini gerçekten yakın hissettiği tek kişi ihtiyar kadındı. Duygusal olarak değil tabi ki –Tanrı korusun– sadece hayata bakış açısından.

Katedral binasının ilerisindeki St. Maria çan kulesinin çanları beş kez çaldı.

Adımlarını hızlandırdı, yeni katedralin mihrabını ve eski Roma surlarını arkasında bırakarak Papaz Kapısı'nın karşısından sağa dönüp Marzellen Caddesi'ne girdi ve birkaç yüz metre sonra St. Ursula manastırının yolundan yukarı çıkmaya başladı.

Ortalıkta hemen hiç kimse yoktu. Manastır arazisi dört metre yüksekliğinde duvarla çevrelenmişti ve genelde açık bırakılan tek ve dar bir girişi vardı. Matthias alçak kemerin altından geçip avluya girdi. Sağ taraftaki mütevazı ama güzel bir yapı olan tek kuleli manastır kilisesi, Matthias'ın bir kilise nasıl olmalı görüşüne daha uygun bir mimari örnekti. Mantığıyla hareket eden bir insan olduğu için yapılmakta olan bir katedrali bitmiş haliyle tasavvur edebilecek hayal gücünden yoksun olduğunu biliyordu. Bu onun kimi zaman sahip olmadığı için üzüldüğü zayıf tarafıydı. Diğer taraftan tüm idarecilerin bildiği konular olan bir taşın diğerinin yanına nasıl düzgün oturacağı, su borularının nasıl döşeneceği ya da tonlarca ağırlıktaki kesme taşların palangalar vasıtasıyla üst katlarda onları bekleyen ustaların yanına nasıl çıkarılacağı gibi hususlarda ustaydı. Katedral sanki kendi başına büyüyen bir organizma gibiydi, ona kendi gücünü, gururunu ve geleceğin neler getirebileceğini hatırlatıyordu.

Birden yaşlı kadının görüntüsü zihninde yeninde belirdi ve katedralin hayalinin yerini aldı.

Duvara yaslandı ve boş avluya baktı. Kulenin karşısında bir kuyu bulunuyordu. Kısa süre sonra iki rahibe su çekmek için manastırdan dışarı çıktı. Onlara gelişigüzel bir bakış attı.

Eğer buluşmak için geldiği kişi kısa süre içinde ortaya çıkmazsa geri dönmek zorunda kalacaktı. Tam bir zaman kaybı!

İçinden okkalı bir küfür savurdu.

Derken karanlığın içinden bir ses duydu "Işık sizinle olsun."

Matthias hemen toparlandı ve avluya baktı. Hiç kimse yoktu.

"Yukardayım."

Gözleri duvar boyunca yukarı doğru çıktı. Urquhart yukarıda, tam tepesinde, oturmuştu ve sırıtıyordu.

"Orada ne halt ediyorsun?"

"Sizi bekliyordum," diye cevap verdi Urquhart her zamanki nezaket ve alaycılık karışımı edasıyla.

"İşte geldim," diye cevap verdi Matthias ters bir biçimde. "Aşağı inme zahmetini gösterir misin?"

"Neden?" diyerek güldü Urquhart. "Eğer arzu ederseniz buraya yanıma gelebilirsiniz."

Matthias'ın yüzü ifadesizdi. "Gayet iyi bildiğin gibi..." duvarın yüksekliğine dikkat ettikten sonra birden durdu. "Oraya çıkmayı nasıl becerdin?"

"Zıpladım."

Matthias tam bir şey diyecekti ki kelimeler boğazına dizildi. Ne diyecekti ki? Hiç kimse dört metrelik bir duvarın üzerine zıplayamazdı.

"Konuşmamızda bir sakınca var mı?" dedi düşündüklerinin yerine.

"Tabi ki yok." Urquhart ani bir hareketle kendi etrafında döndü ve topukları üzerinde Matthias'ın hemen yanında yere indi. Uzun sarı saçlarını bir miğferi andırır gibi başının üzerinde toplamıştı ve bu yüzden olduğundan da uzun boylu görünüyordu.

"Şu kadınlar gidene kadar beklesek iyi olacak," dedi Matthias. Urquhart'ın onu boş yere fazladan bekletmesine sinir olmuştu. Yanındaki adam hayretle kaşlarını kaldırdı. "İşleri gereğinden karmaşık hale getiriyorsunuz! Açıkta olmak en iyi gizlenme yolu değil midir? Eğer hırsızlar gibi davranıp sürekli ortalığı kolaçan edersek ve fısıldayarak konuşursak işte asıl o zaman dikkatleri üzerimize çekip zindanı boylarız –şu komik kuleye ne diyorsunuz? Ah, evet, Weckschnapp'da*. Bu yüzden sizden ricam sadece doğal davranın.

* Almanya'nın Köln şehrinde,Ren Nehri kenarında bulunan bu silindir kule,ortaçağ döneminde şehir surlarının bir bölümünü oluşturmakta ve zindan olarak kullanılmaktaydı.

Tanrı'mızın muhterem hizmetkârlarına biraz nezaket gösterelim."

Rahibelere döndü ve onları eğilerek selamladı. "Yağmur yağacak," diye seslendi. "İçeri girseniz iyi olur."

İçlerinden daha küçük olanı neşeyle cevap verdi ona. "Yağmur da Rabbimizin bir rahmetidir."

"Odanızda yalnız başınıza yatarken ve yağmur sanki içeri girmek isteyen Karanlığın Prensi'nin ta kendisiymiş gibi duvarlara vururken de böyle mi düşünüyor musunuz?" Parmağını dalga geçer gibi salladı. "Kendinize mukayyet olunuz benim küçük çiçeğim."

"Olurum," diye cevap verdi kız kekeleyerek ve Urquhart'a sanki orada kesinlikle bulunmaması gereken biriymiş gibi hayretle baktı. Ardından hemen başını öne eğdi, kızarmıştı. "En fazla on beş yaşındadır," diye geçirdi içinden Matthias.

Diğer kız onlara ters bir bakış atıp aceleyle istavroz çıkardı. "Haydi," dedi diğerine. "Çabuk ol!"

Kız topukları üzerinde döndü ve bir koşum atı edasıyla manastıra yöneldi. Daha küçük olan da peşinden giderken omzunun üzerinden birkaç kez dönüp bakmayı ihmal etmedi. Urquhart onu daha da aşağı eğilerek, aynı zamanda kalın kaşlarının altından dikkatle bakarak, selamladı. Onun için tüm bunlar eğlencenin bir parçası gibi görünüyordu.

Artık avluda yalnızdılar.

"İşte onlardan kurtulduk," dedi Urquhart bilmiş bir tavırla.

"Bu da taktiklerinden birisi mi?" dedi Matthias buz gibi bir ses tonuyla.

Urquhart başını salladı. "Bir bakıma öyle. Açıklık en iyi gizlenme yoludur. Hatırlanmamanın en iyi yolu ortalıkta olmaktır. İkisi de ne beni ne de seni tarif edemezler. Eğer uzaklaşsaydık ya da onlara selam vermeseydik merak ederek yüzümüze, kıyafetimize ya da duruşumuza daha fazla dikkat edeceklerdi."

"Bildiğim kadarıyla zaten kimseden saklanmamız için bir gerek yok."

"Ama diğer taraftan siz saygıdeğer bir vatandaşsınız."

"Ve seninle birlikte görülmek istemiyorum" diye tamamladı cümlesini Matthias. "Sonraki buluşmamız biraz daha tenha bir yerde olursa iyi olur."

"Burada buluşmayı teklif eden sizdiniz."

"Farkındayım. Artık şu zararsız rahibelerin başını döndürmeyi bırak da verdiğim görevi nasıl yerine getirmeyi düşündüğünü anlat bana."

Urquhart dudaklarını Matthias'ın kulağına yanaştırdı ve bir süre bir şeyler fısıldadı. Matthias'ın duyduğu her kelimeyle sanki yüzüne biraz daha renk geliyordu.

"Ya şahitler?" diye sordu.

"Bulundu ve paraları ödendi."

Matthias'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı, uzun zamandan beridir ilk kez. "O zaman bu planı uygulaman için izin veriyorum."

Urquhart başını eğerek selamladı. "Eğer korkunç Tanrı'mızın iradesi böyle tecelli edecekse."

Matthias kaşlarını çattı ve bu ifadeyi daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalıştı; yeryüzündeki kralların gazabıyla yüzleşeceği Eski Ahit'in intikamcı Tanrısı.

Alnından ter damlarının süzülmeye başladığını fark etti. Huzursuzlandı ve Urquhart'ın gözlerinin içine baktı. Heinrich'in sözünü ettiği ölü gözlerinden eser yoktu. Tam o sırada Urquhart'ın göz kırpmasıyla bir anda kendisini aptal gibi hissetti. Urquhart bir soytarı gibi kelimelerle oynuyordu. Canlılar canlıdır, ölülerse ölü.

"Aynı yerde iki kez buluşmayacağız, anlaşıldı mı?" dedi soğuk bir ifadeyle. "Yarın yedi de Fransisken manastırında."

"Nasıl isterseniz."

"Beni hayal kırıklığına uğratma." Matthias tek kelime daha etmeden döndü ve geldiği yönde uzaklaştı. Sadece kimin patron olduğunu göstermek istemişti.

Ancak Nakliye Yolu'na vardığında aslında Urquhart'tan kaçmakta olduğu gerçeğinin utanç verici duygusu sardı benliğini.

KATEDRAL

Bu tabi ki çılgınca bir fikirdi.

Ama Jacop Köln'deki en asil elmaları bir kez kafasına koymuştu ve bu elmalar da Köln başpiskoposu, İmparator'un hizmetinde bir orduya komuta etmiş ve aynı zamanda Hollandalı Wilhelm'in danışmanı olan Hochstaden'li Konrad'a aitti. Kısacası yoluna çıkılmaması gereken güçlü bir şahıs.

Bu elmalara ulaşabilmek için öncelikle başpiskoposun, hayvanat bahçesiyle birleştirmiş olduğu, meyve bahçesine bir ziyaret şarttı. Bahçe, Konrad'ın sarayıyla katedralin koro bölümünün yükselen duvarları arasında ve biraz arka taraftaydı. Doğal olarak etrafı duvarla çevriliydi ve kapısına da kilit vurulmuştu. Köln'de buradaki hayvanlarla ilgili ilginç hikâyeler anlatılırdı, örneğin başpiskopos aslanlarını ve fil adındaki uzun burunlu ve ağaç gövdesi gibi uzun bacaklı efsanevi hayvanı burada saklıyordu. Gerçekte ise meyve ağaçları arasında dolaşmakta olan hayvanların büyük çoğunluğu tavus kuşları ve sülünlerden ibaretti ve sadece göze değil, başpiskoposun damak tadına da hitap ediyorlardı. Tabi ki bir düzine sincabı da unutmamak gerekecekti.

Konrad'ın kişisel cennet bahçesine girmenin tek yolu duvardan atlamaktı ve bu riske girmeye değer tek yer ise Büyük Tasarruf Sokağıydı. Aslında bu isim hiç de doğru değildi. O dar arka sokağın harika hiçbir tarafı yoktu ve katedral ile meyve bahçesi arasında uzanan bir solucan deliğinden başka hiçbir şey değildi. Her iki yanında yükselen duvarlara merdiven olmadan tırmanmak imkânsızdı.

Ama Tilki Jacop için hiçbir şey engel teşkil etmezdi.

Bu noktada birkaç yaşlı ve büyük elma ağacının dalları bu ara sokağın üzerinden diğer taraftaki binaya kadar uzanmıştı. Üst dalları doğruca katedral yönüne uzansa da daha altlardaki dallar arka

sokağa doğru alçalarak iki eliyle tutup kendisini yukarı çekmesine imkân verecek bir seviyeye inmişlerdi.

O nedenle aslında meyve bahçesine girmesine gerek yoktu.

Diğer taraftan tabiat her şeyi öyle titizlikle düzenlemişti ki ancak iyi bir tırmanıcı o elmalara erişebilirdi. Bunu pek çok kişi denemiş ama yarasa gibi dallara takılıp kalmışlar ve bekçiler ya da başpiskoposun adamları olay yerine gelmeden elmaları toplamayı becerememişlerdi. Erişmenin kolay olduğu bölgelerde bu nedenden dolayı bir tek elma bile kalmamıştı ve Konrad ileride tekrar bu elmaları çalmayı deneyenlerin ağır şekilde cezalandırılacağını ilan etmişti. O günden sonra buna teşebbüs eden hırsız sayısında ani bir düşüş görüldü.

Ama Jacop bu durumu değiştirmeye kararlıydı.

Dalların altında durdu ve bekledi. Saat yediye gelmiş olmalıydı; güneş henüz batıyordu. Koyu yağmur bulutları hızla yaklaşıyor olsa da batmakta olan güneşin ışıkları sayesinde ortalık hâlâ aydınlıktı. Katedral inşaatında çalışan işçi ve ustalar evlerine dönmüşlerdi. Hava kararduktan sonra çalışmanın bir anlamı yoktu; bu sadece hata yapmalarına neden olurdu ve her şeyi yeni baştan yapmak zorunda kalırlardı.

Arka sokak tümüyle ıssız haldeydi.

Jacop kaslarını gerdi, dizlerini açtı kapattı. Elleri en alttaki dalı kavradı. Hiç beklemeden hemen kendini yukarı çekti ve bacaklarını yukarı atıp yaprakların arasında gözden kayboldu.

Tüm bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmiş ve onu gören kimse olmamıştı. Tepesindeki dala tutundu ve üzerine çıktı. Artık tümüyle görünmez olmuştu.

Oysa Jacop bulunduğu noktadan her yeri görebiliyordu ve gördükleri kalbinin daha hızlı çarpmasına neden olmuştu. Doğanın nimetleri gözlerinin önüne serilmişti. Dünyada bu elmaların bir eşi daha yoktu. İştahla birini kaptı ve dişlerini yeşil gövdesine geçirip elmayı ortadan ikiye böldü. Elmanın suyu çenesinden aşağı aktı. Elmayı birkaç saniyede mideyi indirip bir ikinciyi kaptı ve onu da üçüncüsü takip etti.

Jacop gürültülü şekilde geğirdi. Telaşla yaprakların arasından aşağı baktı.

Tehlike yoktu.

Karnının fena ağrıyacağını biliyordu. Midesinde sindirilecek meyve asidinden başka bir şey yoktu. Ama karın ağrısı geçiciydi. Şu anda öncelikle açlığını dindirmesi gerekiyordu ve yeni ceketinin geniş ceplerini meyvelerle doldurabilirdi. Tilman'ı ve kimi zaman kışın çok sert geçtiği zamanlarda –ve işinden fırsat bulabildiğinde– ona barınak sağlayan Maria'yı düşündü. Onların ihtiyaçlarını da düşünmek zorundaydı ve yakınındaki elmaları çabucak saydığında sayılarının otuza vardığını gördü.

Kaybedecek zaman yoktu.

Öncelikle durduğu yerden erişebildiği en iyi meyveleri seçti. Bütün iyileri toplayıp geriye sadece en hamları kaldığında bile hâlâ gereğinden çok daha azını toplamış olduğunu gördü. Dalın üzerinde ihtiyatla ilerlemeye başladı. Sol eliyle sıkıca tutunurken sağ eli de dallar arasında çalışmakla meşguldü. Burada bulunan meyveler bütün aileleri doyurmaya yeterdi.

Dikkatini çeken en güzel elma bulunduğu dalın tam ucunda duruyordu. Bir an için topladıklarıyla yetinmesi gerektiğini düşündü. Ama bunun başpiskoposun ağacı olduğu dikkate alınırsa kendisinin Konrad'ın razı olacağından daha azına razı olması için bir sebep olmadığını gördü.

Gözlerini kıstı ve biraz ilerledi. Dal gittikçe inceliyordu; şu anda katedralin inşaat alanının üzerindeydi. Yaprakların arasından etrafına iskele kurulmuş kilise mihrabını görebiliyordu. Ortalıkta hiç kimse yoktu. Sabah olur olmaz tüm alan çalışan insanlar ve onların çıkardığı her türden seslerle dolacaktı ama şu an garip bir huzur çökmüş gibi duruyordu.

Bir an için Jacop yükselen pencerelerin üst kısımlarına ve sütunlara ne kadar yakın olduğunu görüp hayret etti. Yoksa gözleri ona oyun mu oynuyordu? Sadece çok büyük oldukları için yakın olduklarını ve elini uzatsa onlara dokunabileceğini mi zannediyordu? Üstelik bundan da daha büyük olacağını söylüyorlardı. İki katından bile daha yüksek, kuleler hariç. Hayal bile edemiyordu.

Gereği de yoktu zaten. Tekrar elmalara döndü. Katedral aç karnını doyuracak değildi.

Parmaklarının o özel elmayı kavraması artık an meselesi iken iskelenin tepesinde birisi ortaya çıktı. Jacop hemen geri çekilip ağacın

gövdesine yapıştı. Gitme zamanı gelmişti ama yazık olacaktı. Bir süre oturup beklemekten zarar gelmezdi. Yaprakların gölgesi altında görülmeden her şeyi görebiliyordu. Gözleri tahtaların üzerinde yürüyen adamı takip etti. Bu mesafeden bile şık giyimli biri olduğunu seçebiliyordu. Ceketinin yakasında kıymetli bir kürk vardı. Emir vermeye alışık bir adam gibi dimdik duruyordu. Arada bir iskelenin direklerini sallayarak sağlam olup olmadıklarını kontrol etti. Diğer zamanlarda da elini korkuluğa dayayıp aşağı bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Jacop başıboş serserinin teki olsa bile adamın inşaatı teftiş ettiğini anlamakta zorlanmamıştı. Mimarı herkes tanıyordu. Gerhard Morart'ın projelerini çizerken Şeytan'dan yardım aldığı yönündeki rivayetler kulağına çalınmıştı. Asıl mesleği duvarcılıktı ve ona verilen görev sayesinde şehrin en saygıdeğer ve nüfuzlu vatandaşlarından biri haline gelmişti. Katedral meclisi kendisine bir arazi tahsis etmiş ve o da o arazide eski ve köklü ailelerin yaşadıklarına benzer şekilde taştan, muhteşem bir ev inşa etmişti. Artık soylular ile takılır olmuştu; Overstolzlar, Mainzlar ve Koneler. Tavsiyesi dinlenilir, eserlerine hayranlık duyulur ve aynı zamanda da kendisinden çekinilirdi. Gerhard efsanevi bir karakter haline gelmişti ve onun tüm bunları Başzebani'nin yardımıyla başardığını düşünenler bulunuyordu; ölmeden önce imkânsız olanı başaracak ve sonra da en yüksek kulenin tepesinden doğruca cehennemin dibine dalacaktı. Boş ve kibirli başpiskoposu da yanına alarak.

Ama Jacop hâlâ katedrali Şeytan'ın değil de harcanan emeklerin bir ürünü olarak görüyordu.

Bu zaman zarfında Gerhard Morart en tepedeki iskeleye tırmanmıştı. İri silüeti gün ışığından geriye kalanların ortasında kapkara duruyordu. Rüzgâr öfkeyle ceketini savurmaktaydı. Jacop yüzüne çarpan ilk yağmur damlasıyla titredi. Eğer isterse Gerhard tüm geceyi orada geçirebilirdi. Birkaç elma daha kapıp sıvışmaktan başka çare yoktu.

Tam o sırada iskelede birisi daha belirdi. Jacop onun nereden geldiğini görmemişti. Adamın bir anda arkasında ve o kadar yakınında peydahlanmıştı ki ikisinin silüeti birbirine karışmıştı.

Ardından bir çığlık duyuldu ve Jacop, Gerhard'ın iskele, sütun,

sütun başı, payanda, alınlık, havuzluk ve nişleri geçerek aşağı doğru gittiğini gördü. Kolları uçuşuyordu; bir an için sanki elma ağacının tepesindeki Jacop'a el sallıyor gibi görünmüştü. Derken vücudu tok bir ses çıkararak yere çarptı, ardından dev bir el tarafından tutulmuş gibi tekrar yükseldi ve yeniden sırt üstü düşüp hareketsiz kaldı.

Jacop hareketsiz bedene bakakalmıştı. Mimarın bu düşüşten sağ kurtulması imkânsızdı. Hemen kendisini geri çekti ama biraz gitmişti ki bir çatırtı sesi duyuldu ve ağacın dalı kırıldı. Tıpkı süpürgeye binmiş bir cadı gibi çürümüş dalın üzerinde aşağı uçtu ve büyük bir gürültüyle yapraklar ve ağaç kabuklarından oluşan yığının içine düştü. Kendini kurtarmak için bacaklarını savururken nefesini de toparlamaya çalışıyordu.

Lanet olsun! Katedral sahasına düşmüştü.

Nefes nefese bir halde ayağa kalktı. Şapkası kaymıştı. Başının arkasındaki şişkinliği fark etti ve deli gibi çevresine bakındı.

"Git buradan," dedi kafasının içerisinde bir ses. "Hâlâ vakit varken git buradan." Bu sabah onu Pazar Yeri'nde uyaran sesin aynısıydı. "Git buradan!"

Gözü Gerhard'a takıldı. Harap olmuş bedeni elli adım kadar uzağındaydı. Duyduğu şey bir inleme miydi?

Tekrar baktı.

"Gerhard öldü," dedi ses.

Tüm vücudundan ter fışkıran Jacop yumruğunu sıktı. Hâlâ fark edilmeden kaçabilmek için fırsatı vardı.

Sonra hareketi fark etti. Gerhard'ın kolu oynamıştı. Çok az kımıldamıştı ama hâlâ hayatta olduğuna şüphe yoktu.

Bir anısı canlandı. Hemen onu geldiği yere gönderdi.

"Uzaklaş, Tilki!"

"Sen adam olmayacaksın değil mi, taş kafa?" diye mırıldandı kendine kendine Jacop katedrale doğru alelacele giderken. Şiddetini artıran yağmur yüzünden gözlerini güçlükle açabiliyordu. Adamın yanına gelip diz çöktü.

Gerhard ifadesiz gözlerle ona bakıyordu. Yağmur, yüzünden ve ince saçlarından aşağı süzülüyordu. Kürklü şapkası da hemen yakınında yerdeydi. Hiç de Şeytan'la anlaşma yapmış bir adama

benzemiyordu. Kibar ve soylu bir yüzü vardı. Ya da bir zamanlar öyleydi. Şu anda tek gördüğü yaklaşmakta olan ölümün habercisi travmadan ibaretti.

Göğsü kasılarak şişiyor, dudakları titriyordu.

Jacop, Gerhard'ın yüzündeki ıslak saçları geriye itti ve üzerine eğildi. Gerhard onun varlığının farkındaymış gibi görünüyordu. Büyük bir gayretle başını çevirip ona baktı. Dudakları tekrar hareket etti.

Bir şey mi söylemişti?

Katedralin diğer tarafından gelen konuşmalar ve ayak seslerini duyabiliyordu, muhtemelen çığlığı duyan kişiler geliyordu. Jacop tereddüt etti, sonra da kulağını Gerhard'ın dudaklarını dayayıp gözlerini kapattı.

Duyduğu iki kelimeydi.

Jacop hiç düşünmeden elini tuttu ve sıktı.

Gerhard'ın ağzından kan geldi; ölmüştü.

"Tanrı aşkına git buradan," dedi ses tekrar.

Jacop yukarıdan gelen garip sürtünme seslerini duyabiliyordu. Ayağa fırladı. Bir şey iskeleden aşağı iniyordu. Başını arkaya atıp yukarı baktı.

Nefesini tutmuştu.

Uzun siyah bir gölge katları birer birer inerek yaklaşıyordu. Ama aşağı doğru inmek yerine inanılmaz bir hızla sıçrıyor ve arkasında bir kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi uzanan saçlarıyla tahtaların arasında çevik bir havyan gibi hareket ediyordu.

Neredeyse yanına gelmişti.

Bu gelen her neyse ya da her kimse Jacop'un kendisiyle tanışmak gibi bir niyeti yoktu. Döndü ve son sürat kaçmaya başladı. Katedralin diğer tarafından gelmekte olan adamlar da yaklaşmıştı, bağırıyorlar, el ve kollarını sallıyorlardı. Jacop hemen yana kaçarak bir işçi barakasının gölgesine sığındı ve arkadan dönerek kalabalığın arasına karışmayı başardı. Herkes bir ağızdan konuşuyordu. Haber katedralden sokaklara yayılmakta gecikmedi.

Onu gören olmamıştı. Gölgeden başka.

İlginçtir tam o sırada elmalar aklına geldi. Ceplerini yokladı. Bazıları hâlâ yerindeydi, düştüğü sırada hepsini kaybetmemişti. Güzel. Hayatından başka kurtardığı şeyler de vardı demek ki.

Mümkün olduğu kadar dikkat çekmemeye özen göstererek Ejder Kapısı'ndan dışarı çıktı. Bir kez arkasına dönüp baktı, iskeledeki gölgeden eser yoktu.

Az da olsa rahatlayarak adımlarını hızlandırdı ve Nizam Sokağı boyunca yoluna devam etti.

GÖLGE

Urquhart onu uzaktan izledi. Saçlarını örtmüştü ve uzun boylu olmasına rağmen kalabalığın arasında, çökmekte olan gece gibi kara ve belirsiz, bir hayalet gibi ilerliyordu.

Serseriyi inşaat sahasında kolayca öldürebilirdi. Urquhart onun cinayeti gördüğünü biliyordu. Ama Gerhard'ın ölümüne kaza süsü vermek istemişti. Mimarın cesedinin yanında göğsünde bir okla yatan diğer bir ceset işine gelmezdi. Yine de hiç beklenmedik bir anda ağaçtan düşen ve katedralden hızla uzaklaşan bu adamın işini ortalıkta kimselerin olmadığı bir yerde bitirmesi gerekiyordu. Paltosunun altında sakladığı arbaleti hazırdı ama kalabalık Pazar Yeri'nde atış yapabilmesi mümkün değildi. Adam hızla uzaklaşırken evine ya da kiliseye gitmekte olan kalabalığın arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Gerhard kulağına ne fısıldamıştı? Gerçekten de bir şey söylemiş miydi yoksa ölmeden önce dudaklarından gelen tek şey kan mıydı? Ama eğer konuştuysa o zaman bu adam bir sırrı taşıyordu ve onu sadece kendisine saklayacağını beklemek de saflık olurdu.

Her şeyi berbat edebilirdi.

Urquhart adımlarını hızlandırırken beyni de avıyla ilgili bildiklerini yeniden değerlendirmekle meşguldü. Yaptığı gözlemler renkli bir mozaiğin camdan taşları gibi bir araya geldi. Adamın saçı kızıldı. Ağaçtan düştüğü zaman şapkası çıkmıştı. Urquhart onun kızıl saçlarını akşam güneşinde Gerhard'ın yanına koşmadan önce bile fark etmişti. Fiziksel olarak da iyi durumda görünüyordu. Hızlı bir koşucuydu. Olmak zorundaydı. Gece vakti başpiskoposun meyve bahçesi civarında dolanan birisi muhtemelen hırsızdı ve Rüzgâr hızıyla koşamayan hırsızların varacağı yer darağacı olurdu. Kurnaz bir hırsızdı da. Önce kalabalığa karışması ardından da takip

edilmesini güçleştirmek için en yoğun sokaklardan yoluna devam etmesi pratik zekâlı olduğunu gösteriyordu.

Ama bu numaralar Gölge Urquhart'a sökmezdi.

Sokaklarda hâlâ çok fazla kişi vardı. Şimdilik tek yapabileceği kızıl kafayı görüşünden çıkarmadan takip etmekti. Şansı yaver gitmişse ceketinin içinde çalıntı mallar vardı ve muhtemelen doğruca saklandığı yere gidecekti, belki de uyuduğu yere. Genelde sakin yerler olurlardı. Hırsızlar diğer insanlardan uzak durmaya özen gösterirdi.

Eğer bir manastırda yatacak yer bulmuşsa durum değişirdi. Manastır ve düşkünler evlerine girmek kolay olmuyordu. Onu orada takip etmek başka sorunlara da yol açabilirdi.

Kaybedecek zaman yoktu.

Urquhart elini paltosunun altına uzattı ve arbaletini kavradı. Keşiş Yolu'ndaydılar; Fransisken manastırı sağ taraflarında kalıyordu.

Birdenbire sanki hemen herkes ortalıktan kayboldu. Sadece kaygan zeminde başlarını öne eğerek yağmurdan korunmaya çalışan birkaç kişi kalmıştı. Az sonra sokakta gevşek şapkasıyla ilerleyen şahitten başka hiç kimse kalmamıştı. Çok şey görmüş ve çok şey duymuş bir şahit.

Urquhart silahını doğrulttu.

Ve hemen indirdi. Çok geç.

Hırpani kılıklı dört adam manastırın karşısındaki alçak meyhaneden dışarı çıkmıştı. Birisi yüksek sesle kızıl kafayı selamladı. Diğerleri de o ikisinin yanına geldi ve artık Urquhart'ın görebildiği tek şey omuzlar ve sırtlardan ibaretti.

Fransisken manastırının gölgesine gizlenerek konuştuklarını duyacak mesafeye kadar yanlarına sokuldu. Sonra da bekledi.

"Tilman," diye bağırdı Jacop. Meyhaneden dışarı çıkan Ördek Bataklığı'ndaki arkadaşıydı. Jacop sevinmişti. Her şeyi içip bitirmeden önce Tilman'ı bulabilmek için Hen'e geliyordu.

Ayrıca konuşacak birisine de ihtiyacı vardı. Korkusunu henüz üzerinden atabilmiş değildi.

Tilman sırıttı. İki saat önceki halinden daha iyi görünmüyordu ama gözlerinde neşeli bir ışıltı vardı. İçki etkisini göstermişti.

Diğerleri de dilenciydi. Jacop onların sadece simalarını tanıyordu. İçlerinden biriyle "Sur İmtiyazı'nı" paylaşması haricinde –nahoş biri, domuz yağı fıçısı– arada bir sürtüştüğü de olmuştu. Ama sürtüşmeyi ileriye götürmezlerdi. Birbirlerini anlıyorlardı hepsi bu. Diğer bir deyişle henüz hiçbiri bir parça yemek için diğerinin kafasını kırmamıştı. Etrafta kafası kırılacak yeterli adam olmadığından da değil. Şişman olanı ona ait olan bir şey alındığı zaman şiddete başvurmaya eğilimliydi. Biraz kontrolünü kaybediyordu tabir caizse. Jacop en fazla altı ay içinde kafasını cellâdın sepetinin içinde görürüz diyordu.

Hen, paçavra giydiği için insanların dışarı atılmadığı birkaç meyhaneden biriydi. Sahibi fakirlere karşı, paraları olduğu müddetçe, hoşgörülüydü. Pek çok dilenci kısa hayatlarını dürüst ve Tanrı korkusu içinde geçirirdi ve onları Köln'ün biracılarının ortaya koyduğu marifetlerden mahrum etmenin de bir âlemi yoktu.

Ama zaman içerisinde müşteri seviyesi öyle aşağılara düşmüştü ki saygıdeğer insanlar oraya gitmeyi bıraktı. Meyhanenin sahibi yerel düşmanlıkla, özellikle de hemen karşısındaki Fransisken manastırınınkiyle, karşı karşıya kalmıştı. Ayrıca şehirdeki fahişeler oranın yarı zamanlı fahişelerin, dışarıdan saygıdeğer görünümlü kendilerini zengin erkeklere satan kadınların, çalıştığı yasadışı bir genelev olduğundan şikâyet ediyorlardı. Vesikalı fahişelerin işlerini ellerinden almaları onlardan sorumlu olan ve kendilerinden para alan şehir cellâdını da rahatsız etmişti.

Hen'e yönelik tehditlerin sayısı arttıkça sahibinin tedirginliği de aynı oranda artıyordu. Kısa süre önce Kleve'de bir barmen büyücülükle suçlanıp kazığa bağlanarak yakılmıştı. Bu olayın gerçekleştiği gece saygıdeğer bir Fransisken birader "Kleve" ismini meyhanenin kapısının üzerine kazımış ve bölgedeki varlıklı tacir ailelerinin evlerinde yaşayanlar, çocuklarının Hen'in etrafında dolanan iki kara kedi ve içlerinde de iki iblis gördüklerini söyleyerek –Abigor ve Asmodeus, terbiyesiz sözler eden ve kükürt kokan işveli kadınlar– derhal bir Engizisyon Soruşturmasının başlatılmasını talep etmişlerdi. Jacop çocukların görmesi gereken en az on iblis varken bu iki iblisi nasıl böylesine açık şekilde tarif edebildiklerini merak etmişti ama bunlar Hen'in problemiydi.

"Fırsat kaçtı," diye fısıldadı Tilman. "Para bitti. Geç kaldın."

"Kapı dışarı edildik!" diye gürledi bu konuşulanı duyan ve maruz kaldığı muameleden rahatsız olduğu belli olan şişman adam.

Tilman ciğerleri parçalanırcasına öksürdü.

"Fark etmez," dedi. "Ördek Bataklığı'na dönelim o zaman."

"Evet, yatıp zıbaralım!" İçlerinden biri gülerek onun omzuna vurdu. Çok hoş bir kahkaha değildi.

Jacop'un hevesi kursağında kalmıştı. Bu neden onun başına gelmişti ki? Pis sudan başka bir şey içebilme şansı insanın karşısına kaç kez çıkardı?

Ardından elmaları ve Maria'yı hatırladı.

"Haydi," dedi Tilman'ı kolundan tutarak. Dilenciler diğer yönde gözden kayboldular, para diledikleri gibi içmelerine yetmediği için küfrediyorlardı.

"Hiç elma toplayabildin mi?" diye sordu Tilman hırlayan nefesiyle.

"İşte." Jacop bir tanesini çıkarıp uzattı. Tilman elmayı sanki gün boyunca ısırdığı ilk şeymiş gibi ısırdı. Belki de öyleydi.

Arkalarından bir araba yol boyunca ilerliyordu.

"Nereye gidiyoruz ki biz?" diye sordu Tilman. Son cümlesi yine öksürükle karışık çıkmıştı.

"Maria'ya."

"Yarın görüşürüz." Tilman ayrılmaya çalıştı ama Jacop kolunu bırakmadı ve sokak boyunca yürümeye devam ettiler.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana ve Maria'ya anlatmak istediğim akıl almaz şeyler oldu."

"Sen ve hikâyelerin. İçlerinde hiç doğru olan var mı?"

"Ayrıca hiç iyi durumda değilsin. Eğer bu gece kuru bir yatakta uyumazsan daha fazla elmaya da ihtiyacın olmayacak."

"Maria'nın bana tahammül edemediğini biliyorsun," diye sızlandı Tilman, Jacop onu çeke çeke götürürken.

"Onun bizlerle uğraşmaktan bıktığını biliyorum ama sen benim dostumsun. Ayrıca bu akşam olanların şanslı bir tesadüfe..."

"Şanslı tesadüfünü unutabilirsin."

"Geliyorsun!"

"Tamam, tamam."

Öküz arabası gıcırdayarak yan sokağa saptı ve Urquhart'ın görüşünü kapattı. Kızıl kafa ve arkadaşını tekrar gördüğünde arayı epeyce açmışlardı. Bir kaç Fransisken bir araba dolusu tahtayı peşlerinde çekerek Yeni Pazar Meydanı'ndan manastıra dönüyorlardı. Urquhart geçip gitmelerini bekledi, ardından aceleyle ikisinin peşine düştü ama artık sokakta başka insanlar da görünmeye başlamıştı.

Sabırlı olması gerekiyordu.

Urquhart durumu gözden geçirdi. Dilenci grubuyla karşılaşması çok kısa sürdüğünden onlara bir şey anlatmış olamazdı. Ama onunla birlikte yürümekte olanın durumu farklıydı. Geçen her saniye Gerhard Morart'ın son sözlerinin yayılma riskini biraz daha artırıyordu.

Hiçbir şey söylememiş olması da mümkündü, sadece inleyip ruhlar âlemine karışmış olabilirdi. Bu olabilirdi ama Urquhart tam tersinin olduğunu varsaymanın daha güvenli olduğunu biliyordu.

Birkaç dakika sonra ikili sağa dönüp Berlich'e yöneldi; köhne, fazla kimsenin yaşamadığı ve domuz çiftçileriyle ve malum kokusuyla bilinen bir yer. Ama ortalıkta kendi işleriyle meşgul pek çok kişi vardı.

Fahişelere mi gidiyorlardı?

Urquhart harap binaların gölgelerine gizlenerek yoluna devam etti. İleride birinin alçak bir sesle seslendiğini duydu, "Maria." Bir kapı açıldı ve ikisi içeri girdi.

Kaçmayı başarmışlardı. Şimdilik.

Önce içeri dalıp meseleyi tümden halletmeyi düşündü ama sonra bunun akıllıca olmadığına karar verdi. Binanın içinde kaç kişi olduğunu bilemezdi. Küçük bir binaydı, muhtemelen bir genelevdi. İçeride genelevin sahibi olabilirdi. Birisinin sallanarak ona doğru geldiğini fark etti. İzlediği adamlardan biri değildi. İyi giyimliydi ve onu göremeyecek kadar şarhoştu. Bir tacirdi anlaşılan. Kendi kendine söylenerek domuz ahırlarının arkasında gözden kayboldu.

Urquhart geçip gitmesini izledi, ardından dikkatini tekrar eve yöneltti. İlk katın penceresinde bir ışık belirdi ve kepenkler bir çatırtıyla kapandı.

Eninde sonunda tekrar dışarı çıkacaklardı. Urquhart karanlığa karıştı; bekleyebilirdi.

BERLİCH

Burası bir genelevdi. Sahibi olan Clemens Brabanter iri yarı ve iyi huylu bir adamdı. Müşterilerden, giriş ücreti olarak, dört kadeh şarap parası alırdı ama masaya sadece üç kadeh gelirdi. Zemin kat yanan kömür ateşi yüzünden duman altı olurdu ve Clemens'in yattığı yerle burası arasında sadece pis bir perde bulunuyordu. Müşterilerden biri daha iyisini getirmediği müddetçe ateşin üzerindeki yağlı ve kıkırdaklı bir et genelde kapkara olana kadar pişmeye devam ederdi. Sonunda Clemens'in kendisi ateşin yanına gelip oturur ve eti çevirirdi. Eti müşterileri için hazırlardı. Kızlar ancak konuklardan biri onları davet ederse etin tadına bakabilirdi. Clemens dürüst ve adil bir adam olduğundan kendisini de bu kuralın üzerinde görmezdi, kızlar da kendisine saygı duyardı, özellikle de onları dövmeye zahmet etmediği için.

Şarap için de aynı durum söz konusuydu. Genel olarak Clemens, Köln'de "yaş Ludwig" olarak bilinen, kötü hasadın ürünü, ekşi ve o tarihe kadar tattığınız hiçbir şarapla alakası olmayan ama yine de bağrınızı yakması için para ödediğiniz bir şeyi sunardı müşterilerine. Diğer taraftan Clemens'in mahzeninde çok daha özel müşterileri için sakladığı farklı şarapları da vardı ve bu durum bazı üst sınıf beylerin tekrar tekrar gelmesine neden olurdu. Ama Clemens'in asıl ve en değerli ürünleri, içlerinden birini Tanrı'nın özene bezene yarattığı, üst katta bulunan üç kadındı.

Çalışma saatleri dışında fahişelerden ikisi, Wilhilde ve Margarethe, evliydi. Kocaları Ren kıyısındaki depolarda hamal olarak çalışıyordu. İri çuvalların tuzla doldurulabilmesi için dört ya da altı kişiye ihtiyaç vardı. Hamallar neredeyse yok pahasına çalışıyorlardı ama aynı zamanda hiçbirinin kalifiye olması da gerekmiyordu. Beden ve ruhlarını bir arada tutmaya yetecek kadar çalışırlar ve kazançları

karılarının kazançlarıyla da birleşince ancak karınlarını doyurabilirlerdi.

Clemens'in üç fahişesinden sonuncusu Berlich'in en güzeli olarak kabul edilirdi. Adı Maria'ydı. 21 yaşındaydı, çoktan gözlerinin altında halkalar oluşmuştu ve birkaç dişi de eksikti. Diğer taraftan harika ipek gibi saçları ve Meryem Ana'nınkileri andıran yay gibi kaşlarının altında ışıl ışıl yeşil gözleri bulunuyordu. Dudakları iki gül yaprağı gibiydi, katedralden kaçan papazlardan birisi sarhoşken kadının kulaklarına göğüslerinin arzunun mabedi olduğunu ve bacak arasında da Cehennem ateşi gibi yandığını söylemişti.

Tüm bunlar dikkate alındığında Maria'nın her geçen gün daha fazla havaya girip, Berlich'ten ayrılmak ve hali vakti yerinde bir beyefendiyle evlenip, domuz ahırları ve bitişik odalarından horlamalar ve inlemeler gelmeyen nezih bir evde dürüst ve Tanrı korkusu gözeten bir hayat sürmek istediğini söylemeye başlamasında şaşılacak bir taraf yoktu.

Jacop'la olan ilişkisi de bu değişiklikten nasibini almıştı. Başta onun yaptığı her şeyden hoşlanır, getirdiği her hediyeyi beğenirdi, hatta sadece onu görmek bile yeterdi ona. Çoğunlukla müşterilerin hepsinin gittiği gecelerde aynı yatakta birlikte yatarlardı. Jacop bulabildiği her yiyeceği ona getirirdi ve ne para ödemek zorunda kalır ne de sonrasında çıkıp gitmesi gerekirdi. Jacop'un getirdiklerini paylaşmayı asla ihmal etmediği Clemens de, diğer iki kadının kocasında da olduğu gibi, bu duruma sesini çıkarmazdı. Ama iş önce gelirdi. Gece vakti müşterinin biri çıkagelirse Clemens kızların kocalarını kapı dışarı ederdi.

Ama o günler artık geride kalmıştı. Maria artık bu şekilde yaşamak istemiyordu ve bu da aralarında sürekli sürtüşmeye neden oluyordu, özellikle de Jacop, Tilman'dan kendisini sorumlu hissedip onu da beraberinde getirdiği zamanlarda. Bazen üçü birden geceyi küçücük yatak odasında geçirirlerdi. Tilman'la Maria'nın yıldızı bir türlü barışmamıştı. Tilman'da ona ödeyecek para yoktu ve Maria da bedavaya yatağını onunla paylaşmak istemiyordu. Artık sadece Tilman'ın adını duymak bile onu sinirlendirmeye yetiyordu. Jacop ilişkilerinin sona ermek üzere olduğunu anlamıştı.

Belki de bu yüzden Tilman'ın da kendisiyle gelmesi konusunda

bu kadar ısrar etmişti. Eğer Maria'yla tartışacaksa buna değer bir konu üzerine olmasını tercih ederdi. Tilman'ın haline ve kan öksürmesine bakılırsa iyileşmesi için bir mucize gerekiyordu, ama en azından Jacop onu Ördek Bataklığı'nda soğuk cesedini didikleyen kargalarla birlikte bulmayacaktı.

Salon karanlıktı. Clemens, üzerinde ne olduğu belirsiz bir şeyin cızırdadığı, ateşin kıyısında ellerini ısıtıyordu. Pencere kepenklerindeki çatlaklardan Rüzgâr içeri dolmaktaydı. "Adam gün geçtikçe daha da kamburlaşıyor" diye geçirdi içinden Jacop. Günün birinde yusyuvarlak olacak ve sokakta yuvarlanıp gidecekti. Margarethe kapının yanındaki kanepenin üzerinde oturmuştu ve ona gözünün ucuyla baktı. Hep bir seferde iki müşteriyi aradan çıkarmanın peşindeydi ama dediklerine göre bu hiç olmamıştı. Onun dışında odada kimse yoktu.

"Merhaba, Jacop," dedi Clemens.

Jacop, Margarethe'ye gülümseyip derme çatma taburelerden birinin üzerine yerleşti. Düşmesinin neden olduğu ezikler daha yeni sızlamaya başlamıştı ve anlaşılan bütün vücudu aynı haldeydi. "Maria içeride mi?"

Clemens hafifçe başını salladı. "Paran var mı?"

"İşte." Jacop üç elma çıkarıp masanın üzerine koydu. Clemens baktı, ateşin yanındaki yerinden kalktı ve masanın yanına geldi. İri parmaklarıyla elmaları şefkatle okşadı.

"Nereden buldun bunları? Pazar elmasına benzemiyorlar."

"Tanrının bir lütfu diyebiliriz. Şimdi yukarı çıkabilir miyim, Clemens."

"Aslında..."

Jacop iç geçirdi ve bir elma daha çıkardı.

"Tabi ki çıkabilirsin, Jacop." Elmaları hemen sepete attı. "Müşteri yeni gitti. Görmüş olmalısın."

"Zengin miydi?"

"Fakir değil. Ama cimri. En ucuz tarifeden ödeyince ben de ona içmesi için Ludwig verdim. İnanmazsın ama herifin hoşuna gitti."

"Ya Wilhilde?"

"Müşteriyle birlikte."

"Güzel. Ateşin üzerindekinin kokusu da hoşmuş!"

"Biraz ister miydin?" diye çıkıştı Clemens. "O sana göre değil. O dandik elmalarını alıp da bir yerine sokmadığıma şükret."

Jacop çoktan merdivenin yarısına çıkmıştı. Tilman da peşindeydi.

"Ben olsam bunu söylemezdim," dedi, "başpiskoposun hoşuna gitmeyebilir."

Clemens kaşlarını kaldırdı ve sepetin içindekilere baktı.

"Onu yine aile kurma havalarına sokma!" diye bağırdı Jacop'un arkasından.

Tilman başını iki yana salladı ve Jacop'u takip etti. Öksürüğünü bastırmaya çalışırken tüm vücudu titriyordu.

"Bir süre öksürmesen nasıl olur?" diye sordu Jacop.

"Aman ne komik!"

"Tamam." Maria'nın odasının kapısını açtı.

Kadın üzerinde kirli bir çarşafla pencerenin kenarında durmuş yeni bir mum yakıyordu. Clemens mum yönünden gayet cömertti. Jacop ve Tilman içeri girerken o da şamdanı yatağının yanına koydu ve kepengi kapattı.

İçeride hemen hiç eşya yoktu. Alçak bir masa, iki tabure, üzerine battaniye serili samanla dolu bir yatak, Jacop içinde en az Köln'deki insan sayısı kadar bit olduğundan emindi. Pencerenin altında kadının eşyalarını koyduğu bir sandık bulunuyordu. İçinde bir süre önce bir adamın kendisine hediye etmiş olduğu bir elbise vardı. Adam onu görmeye geldiğinde çoğunlukla sohbet ederlerdi. Günün birinde ona bu elbiseyi getirmiş, sonra gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Maria adamın adını bile bilmiyordu. Ama kiliseye gitmek için bu elbiseyi giydiğinde Jacop onun saygıdeğer bir hanımefendi gibi göründüğünü fark ederek yanına yanaşmaya çekinmişti. Böyle zamanlarda Jacop kadının kaderini değiştirerek sadık ve saygılı bir koca bulabileceğini düşünürdü.

Şimdiyse elbise sandıktaydı ve sandık da kilitliydi. Eğer büyük vaiz Berthold Regensburg'un dediği olursa kadın o elbiseyi bir daha asla giyemeyecekti. Zinanın kötülüklerine dair verdiği ateşli bir vaazda fahişelere sarı elbiseler giydirilmesi ve tüm iyi Hristiyanlar tarafından dışlanmaları gerektiğini söylemişti.

Masanın üzerinde boş bir sürahi ve bir bardak duruyordu. Anlaşılan sarhoş müşterisi içmesi için kadını davet etmemişti.

"Ne getirdin?" oldu ilk sözü.

Jacop başını salladı ve elmaları sürahinin yanına koydu.

Kadın gülümsedi ve ona sarıldı, ama fazla sokulmadan. Tilman'ı ise görmezden gelmişti. Hasta adam titreyerek taburelerden birinin üzerine elinden geldiğince sessizce yerleşti.

"Garip bir şey oldu," dedi Jacop çatırdayan yatağın üzerine otururken.

"Neymiş o?"

Tavana baktı. "Katedrali yapan mimar öldü."

Kadın gelip onun yanına, yatağın kenarına oturdu, gözlerini kapıya dikmiş halde parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Sonra da ona baktı. Gözlerinin altındaki halkalar her zamankinden daha koyuydu ya da titreyen mumun ışığı böyle görünmelerine neden oluyordu. Her şeye rağmen güzeldi. Bu dünya için fazla güzel.

"Evet," dedi kadın usulca, "Kendisini ölüme atmış."

Jacop dirsekleri üzerinde doğruldu ve manidar bir ifadeyle ona baktı. "Nereden biliyorsun?"

Kadın parmağıyla duvarı işaret etti. Duvarın ötesi Wilhilde'nin odasıydı.

"Müşterisi mi söylemiş ona?"

"Senden hemen önce geldi, genelde Wilhilde ile takılan bir dokumacı. Dediği ilk şey o olmuş. Gerhard'ın kayıp düştüğünü gören diğerlerinden öğrenmiş. Belki de hayatında ilk kez başına geldi..." –başını iki yana salladı– "ve Tanrı da onu zamanından önce yanına aldı. İnsan ne sıklıkta kayıp düşer ki? Bazen neden burada olduğumuza bile şaşıyorum."

"Dur bakalım," diyerek ayağa kalktı Jacop. "Diğerleri de kim?"

"Ne?" dedi Maria şaşırarak.

"Başkalarının Gerhard'ın kaydığını gördüğünü söyledin."

"Evet."

"Kim onlar?"

Kadın ona hayretle baktı. "Diğerleri, yani insanlar."

"Hangi insanlar?"

"Tanrı aşkına Jacop, ne önemi var?"

Jacop gözlerini ovaladı. İnsanlar...

"Maria," dedi usulca, "Gerhard'ın kendi dikkatsizliği nedeniyle

düştüğünü gören kişiler var öyle değil mi?"

"Sana bunu söyledim zaten."

"Hayır!" Jacop başını iki yana sallayıp olduğu yerde zıpladı. "Bu doğru değil."

"Ne demek doğru değil?" diye sordu Tilman. Öksürdü ve öksürüğünü bastırmaya çalışması da içinden nahoş seslerin yükselmesine neden oldu.

Jacop ellerini şakaklarına koyup gözlerini kapattı. Her şey tekrar gözünün önünde canlanmıştı; gölge, Gerhard'ın çıkışı, düşüşü ve zihnine kazınmış olan son sözleri.

"Bu doğru değil," diye tekrar etti. "Katedralin mimarı Gerhard Morart, ki aynı adamdan bahsettiğimizi zannediyorum, kaza sonucu ölmedi; öldürüldü! Bunu da benim haricimde gören kimse yok. Orada başka kimse yoktu." Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı.

Tilman ve Maria öylece ona bakıyorlardı.

"Sarhoş olanın sen değil de ben olduğumu zannediyordum," dedi Tilman.

"Gerhard öldürüldü!" –Jacop gittikçe heyecanlanıyordu– "Ve ben de oradaydım. O lanet elma ağacının üzerinde oturuyordum ki o kara şey iskelenin üzerinde ortaya çıktı ve onu aşağı itti!"

Odada çıt çıkmıyordu.

"İşte her şey aynen böyle oldu."

Maria kıkırdamaya başladı. "Sen delirmişsin."

"Tabi ya," diyerek öksürdü Tilman. "Peşinden de Şeytan gelmiştir."

"Sen kapa çeneni!" diye bağırdı Maria ona. "Zaten ne işin var ki senin burada? Öksürüp tıksırmandan bıktım!"

"Ben..."

"Sırası değil!"

Jacop dediklerini duyabiliyordu ama sanki sesleri çok uzaklardan geliyor gibiydi. Her şeye hazırlıklıydı ama ona inanmayacaklarını hesaba katmamıştı.

"Bu zina yuvasına gelmeyi ben istemedim zaten!" Bağırma sırası şimdi de Tilman'a gelmişti. "Bu Jacop'un fikriydi. Senin yapacağın bir kıyağı..."

"Jacop bunu kendi başına düşünmemiştir herhalde," diye kesti

sözünü kadın öfkeyle, "Şu komik öksürüğünle ona duygu sömürüsü yapmışsındır."

"Sana komik gelebilir ama tek bildiğim ölümüm bundan olacak!"

"Bir an önce ölsen iyi edersin! Ama işin aslı bence hepimizden iyi durumdasın."

"Benden bu kadar Jacop! Bu orospunun zılgıtını işitmektense ölmeyi tercih ederim."

"Bana orospu deme!" diye gürledi Maria.

"Neysen onu söylüyorum."

"Ama sen bana elini bile süremezsin. Evet, belki orospuyum ama sana bacaklarımı açacağıma lağım suyu içmeyi tercih ederim."

"Güzel fikir! Bence hoşuna da gider, seni tek dişli sürtük, kendini bir halt zanneden..."

"Dök bakalım içindeki tüm zehri!"

"Seni suratsız acuze! Ne seni ne de bu Şeytan hikâyelerini daha fazla dinlemek istemiyorum."

Tilman ayağa fırlayıp kapıya doğru yürüdü ama orada çöküp kaldı. Jacop hemen yanına gelip onu kollarından tuttu.

"At şunu dışarı!" dedi Maria.

"Hayır," dedi Jacop başını sallayarak. "Görmüyor musun, hasta."

Maria yatağın üzerine uzanıp iki büklüm oldu. "Gitmesi gerek."

Neredeyse ağlayacaktı.

Tilman derin derin soluyordu, dudağının üstünde buz gibi ter damlaları birikmişti.

"O hasta Maria," diye tekrarladı Jacop usulca.

Kadın iki kolunu da uzattı, parmakları pençe gibi açılmıştı.

"Eğer o kadar meraklıysan sen de gidebilirsin. Defolun."

"Maria..."

"Seni bir daha görmek istemiyorum!" Kadın başını ellerinin arasına koydu ve ağlamaya başladı.

"Maria, ben..."

"Dışarı!"

Jacop boynunu büktü.

URQUHART

Yağmur şiddetini iyice artırmıştı. Berlich'te hemen hiç hareket görülmüyordu. Sadece orada burada kepenklerin arasından süzülen birkaç ışık hepsi bu.

Urquhart bekledi.

Birdenbire genelevin kapısı açıldı ve adamın biri, şehir suruna doğru, kapıdan dışarı atıldı. Yağmurun altında başı öne eğik haldeydi ve ceketi ile şapkasından başka bir şeyi yoktu. Ama Urquhart hedefinin ne giydiğini gayet iyi hatırlıyordu.

Bu can sıkıcı meseleyi çözüme kavuşturmanın zamanı gelmişti artık. Hiç acele etmeden hızla uzaklaşan adamın peşine takıldı.

Sendeleyerek gidiyor olmasına rağmen adam hayret verici bir hızla ilerliyordu. Urquhart onu durana kadar takip etmeye karar verdi. Bu hızla uzun süre gidemezdi nasıl olsa; bir noktada dinlenmesi gerekecekti.

Bu kadar hareketli değilken onu öldürmek daha kolay olacaktı.

Ceket ve şapka Ördek Bataklığı'nı geçti ve meyve bahçesi ile üzüm bağı arasındaki dar bir yola saptı. O kadar karanlıktı ki kişinin kendi adımını bile görmesi zor olurdu. Ama Urquhart'ın böyle bir sıkıntısı yoktu. O zifiri karanlıkta bile görebilirdi. Önünde ilerleyen adamın her hareketini takip edebilen yırtıcı bir hayvanın sezgilerine sahipti. Adamın gittikçe yavaşladığını memnuniyetle fark etti. Güzel. İşin bitmesine az kalmıştı.

"Acaba kızıl kafa kaç kişiye anlatmıştır," diye düşündü. Beraberinde geneleve sürüklediği bir adam daha vardı yanında, belli ki arkadaşıydı. Onu izlemekte de sorun yaşamayacaktı. Urquhart onları Berlich'te takip ederken adamın tipini ezberlemişti, ayrıca gerektiğinde fahişelerden de bu konuda bilgi alabilirdi. Aslında onunla

uğraşmasına da bir gerek yoktu. Birisinden pek de mümkün olmayacak bir şey duymuş bir dilenciden başka bir şey değildi.

Ama tedbiri elden bırakmamakta da fayda vardı.

Şu anda Plack Sokağı'ndaydılar. Burası şehir surlarının içinde devam etse de her iki tarafı ağaç ve çitlerle çevriliydi ve yarım düzine kadar da çiftlik binası bulunuyordu. Yol artık bir patikadan farklı değildi ve yağmur yüzünden de kaygan bir çamur ve taş yığınına dönüşmüştü.

Kızıl kafa "Sur İmtiyazı'ndan" istifade ediyor olmalıydı.

Artık ayaklarını sürümeye başlamıştı. Şiddetli rüzgâr ve sağanak yağış durumu daha da güçleştiriyordu. Urquhart hayret içindeydi; adamın fiziksel kabiliyetini çok hafife almıştı. Gökyüzünü kaplamış kara bulutların altında söğüt ağaçları rüzgârlara boyunlarını bükmüşlerdi. Hâlâ görünürde bir ev yoktu. Adamın vadesinin dolması yakındı.

Az sonra kaydı ve çamurun içine düştü. Urquhart kımıldamadan bekledi. Adam ceket ve koca şapkanın altında öyle bir görünmez olmuştu ki altında kaya bile olsa fark edilmezdi. Adam kımıldadı, yeniden ayağa kalkmaya çalışıyordu. Başarmak üzereydi.

Öksürdü.

Birkaç adım arkasında olan Urquhart arbaletini adamın sırtına doğrulttu ve tetiği çekti. Okun gücü adamı dizleri üzerinde ileri fırlatınca bedeni sanki Tanrı'ya yalvarıyormuş gibi bir halde kalakalmıştı.

Urquhart adama baktı.

Hiçbir şey hissetmiyordu. Ne görevini tamamladığı için gururluydu ne de bir insanı öldürdüğü için üzülüyordu. Bu tür şeyleri yapan insanların daha sonra neden hayatları boyunca vicdan azabı çektiklerine bir türlü aklı ermiyordu. Ölüm kaçınılmazdı. Bu adamın hayat hikâyesi de burada sona ermişti, hepsi bu. Tekrar düşünmeye değecek bir şey değildi.

Geri dönüp Berlich'e doğru gitmeye başladı.

Arkasında bıraktığı ceset artık karanlığa karışmıştı, adı ya da anlamı olmayan şekilsiz bir şey.

BERLİCH

Tilman çıktıktan bir süre sonra Maria da sakinleşti ama ortam hâlâ gergindi. Jacop muma baktı. Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Bunun ne anlamı var ki?" diye sordu Maria asık suratla.

"Neyin?"

"Ona şapkanı, ceketini ve Sur'daki yerini verdin."

"Sadece bir gecelik, Maria."

Kadın burnunu çekti ve sanki içerisi soğukmuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ben vicdansız değilim," dedi kadın bir süre sonra.

Jacop iç çekti. "Kimse bunu söylemedi."

"Ah, evet, söylüyorlar." Gözlerinde öfkeli bir ışıltı vardı. "Sen de, korkunç arkadaşın Tilman da öyle dediniz. Ben sana başını sokabileceğin bir yer sağlıyorum ve sen de orayı önüne gelenle paylaşmamı bekliyorsun benden."

"Önüne gelenle derken ne kastettin?" diye çıkıştı Jacop sert bir biçimde. "Elimden geldiğince sana bakmaya çalıştım. Her gün domuz eti tıkınıp en iyi şarabı içen bir soylu olamadığım için kusura bakma."

"Ben senden bahsetmiyordum."

"Ama kulağa öyle geliyor."

"Kimden bahsettiğimi sorabilirdin. Zaten elimden ne gelir ki? Kim olursa olsun ben sırtüstü yatıyorum zaten ve bunu neden yapıyorum? Yatacak bir yerim olsun diye. Senin önce kendine bakman gerek. Hâlâ boş olduğumda içeri gelmene izin veriyorum. Ama sen bunun bile kıymetini bilemiyorsun. Birisi sana ne zaman bir iyilik yapsa onu berbat etmen uzun sürmüyor. Birisi sana bir barınak sunuyor ve sen o zibidiyi de peşine takıyorsun."

"Ben de bir zibidiyim."

"Ama burası benim odam! Kimin gelip kimin gelmeyeceğine de ben karar veririm!"

Jacop bir şey söylemedi. Kadın haklıydı. Eğer üzüldüğü herkesle ilgilenmeye kalkarsa koca Berlich'te kalacak boş yer kalmazdı.

"Bir elma ye," dedi, diyecek başka bir şeyi olmadığından.

Kadın elini kımıldatmadı, ama sadece gururundan. Gözlerini meyvelere dikmişti. "Güzel görünüyorlar," diye itiraf etti.

"Tabi ki. Onlar başpiskoposun malları."

"Keşke onları hiç almasaydın."

"Neden?"

"Şimdi de Şeytanı gördüğünü kafana takmışsın."

"Şeytan olup olmadığını bilmiyorum."

"Kimse değildi. Wilhilde'nin müşterisi iki adamın kilise mihrabının tam karşısında durduğunu ve Gerhard'ın kaydığını gördüklerini söyledi."

"Yalan söylüyorlar."

"Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Ağaçtan aşağı düştün, insanlar geldi ve kara gölge seni takip etti. Peki, neden onca insanın arasında kara gölgeyi sadece sen gördün, söyle bana?"

"Maria."

"Öyle bir şey yok da ondan!" diye vurguyla bitirdi cümlesini.

"Peki, sana bunu neden anlatıyorum? Bana yalancı diyesin diye mi?"

Kadın gülümsedi. "Hayır. Belki de bu hikâyeyle dikkati kendine çekmek istedin çünkü insanlar böyle şeyleri dinlemeyi severler. Sonra da devamını dinlemek için sana bir şeyler ısmarlarlar. Ardından da bir soruşturma yapılır ve Engizisyonun önüne çıkarılırsın." Hemen çabucak bir istavroz çıkardı. "Senin anlatacaklarını dinleyecekler ve önemsiz tilkimiz kısa sürede kocaman bir ayıya dönüşecek."

"Sen aklını kaçırmışsın. Köln'de Engizisyon yok ki. Zaten sen bile bana inanmadıktan sonra başkası beni dinler mi zannediyorsun?"

Kadın ona manidar şekilde baktı. "Evet dinlerler. Ortalık ahmaktan geçilmiyor. Hikâye biraz korkutucu olduğu müddetçe duydukları her şeye inanırlar."

"Ama bu doğru!"

"Jacop!" sesinde tehditkâr bir hava vardı. "Beni kızdırmak mı istiyorsun?"

"Tanrı korusun!" o da kızmaya başlamıştı. "Gerhard benimle konuştu!"

"Eminim."

"Dedi ki..."

"Duymak için sabırsızlanıyorum!"

Sesindeki alaycı ton biraz aşırı kaçmıştı. Jacop'un sabrı taştı. Ayağa kalktı ve Maria'ya hiç bakmadan kapıya yöneldi. Orada durdu, gözleri yerdeki tahta döşemelerinin üzerindeki izleri takip ediyordu.

O kadar sinirliydi ki titremeye başlamıştı. "Belki de seni buradan kurtaracak olan soylu adamı bulursun," dedi. "Ama hiç kimsenin kendisini bu kadar düşüreceğini zannetmiyorum."

Kadının şaşkınlıktan gıkı çıkmamıştı.

Jacop cevap vermesini beklemedi. Dışarı çıktı, merdivenlerden indi ve bu eve bir daha asla adım atmamaya yemin etti.

Bir daha asla.

Alt kata inmişti ki kadının öfke dolu haykırışını işitti. Bir şey kapıdan dışarı uçtu ve duvara çarptı. Muhtemelen şamdanı peşinden fırlatmıştı. Dişlerini sıkarak yağmurun altına çıkarken şaşkınlıkla olanları izleyen Clemens ve Margarethe de omuz silkerek tekrar işlerine döndüler.

Sokağın diğer ucunda beliren gölgeyi fark etmemişti; gölge de onu.

Saniye farkıyla birbirlerini kaçırmışlardı.

Urquhart geneleve geldi, kapıyı çaldı ve izin verilmeden içeri girdi. Kapının eşiği çok alçak olduğundan eğilerek geçmişti. Siyah kukuletasını çıkardı.

Ateşin üzerinde bir şey kızartan kambur ve pis bir adam bir kaşını kaldırmış halde ona baktı. İki kadın bir kanepenin üzerinde oturuyordu. Birinde iş yoktu ama diğeri güzeldi. Lahana, yanık et ve ne olduğu belirsiz ve bilinmemesi daha hayırlı olan bir şeyin kokusu sarmıştı ortalığı.

"İyi akşamlar," dedi kibarca.

Ateşin yanındaki adam tam bir şey diyecekti ki durdu. Urquhart'ı tepeden tırnağa iyice bir süzdü. Ardından yüzünde bir gülümseme

belirdi. Kamburunun izin verdiği kadar doğruldu ve ona doğru yürüdü. Urquhart'ın iyi bir müşteri olacağına karar vermiş olmalıydı. İki kadından güzel olanı ağzı açık halde bu sarışın devi izliyordu ve yanındaki daha dikkatle bakmaya başlamış olan diğer kadını da dürttü.

Urquhart yavaşça salonun ortasına gelip etrafa bakındı. Ev sahibi onu saygıyla selamladı. "Kız mı?" diye sordu niyetini anlamak için.

Urquhart adama şüpheyle baktı. Bir kolunu onun çarpık omuzlarına doladı ve onu yanına çekerek fısıldadı, "Sonra. Belki bana yardımcı olabilirsiniz?"

"Belki." Ev sahibi sırıtarak Urquhart'a baktı. "Belki siz de bizim gibi garibanlara daha cömert davranırsınız. Aksi takdirde malum, insan yaşlandıkça daha unutkan..."

Urquhart gülümsedi. "Üzülmeyin, ziyaretimi unutmayacağınıza söz veriyorum."

"Şimdi işler değişti." Kambur ev sahibi en yardımsever ifadesine büründü. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Adını şu an hatırlayamadığım bir adam bu gece buradaydı. Saçları..." –Ev sahibine bir göz kırptı– "En az benimkiler kadar çarpıcıydı. Ama bu kadar derli toplu olduğunu hiç zannetmiyorum."

Ev sahibinin gözlerinde bir ışık belirdi. "Kızıl mı? Parlak kızıl mı?"

"Kesinlikle."

"Bu jacop. Ta kendisi."

"Jacop mu?"

"Tilki Jacop. Herkes onu böyle bilir." Ev sahibi başının etrafında parmağını çevirdi. "Bilirsin." Güldü, sanki Urquhart onun arkadaşıymış gibi.

"Tabi ya." Demek öldürdüğü Jacop'tu. Neden olmasın? Bir Jacop daha eksilmişti dünyadan.

İki kadın sabırsızlıkla bekliyordu. "Yemekle ilgilenin," diye bağırdı onlara yaşlı adam. "Bizi dinlemeyi de bırakın. Bu beyefendinin kendisini bir tavşan kafesinde zannetmesini mi istiyorsunuz?"

"Peki, şimdi nerede?" diye sordu Urquhart.

"Tekrar eder misiniz?"

"Size ne söyledi?"

Ev sahibi şaşkınlıkla ona baktı. "Bize ne mi söyledi?"

"Evet, sorduğum bu." Urquhart elini paltosunun içine atıp çıkardığı sikkeyi adamın avucunun içine koydu. Sanki imkânsız gibi görünse de yüzündeki gülümseme biraz daha yayılmıştı.

"Kızaran etle ilgili yorumlarda bulundu," diye mırıldandı, ateşin üzerindeki et olduğu ancak anlaşılan şeye bakarak. "Ona bir dilim vereceğimi düşünmüş olabilir."

"Hepsi bu mu?"

"Domuz herif, çok kabaydı. Peşinde de başka bir dilenciyi sürüklüyordu. Başka bir şey söylemedi. Doğruca Maria'nın yanına çıktılar."

"Ah, Maria," Urquhart düşünüyormuş gibi yaptı. "Sanırım ondan birkaç kez bahsetmişti."

"Aman efendim ne saadet!" Ev sahibi göğsünü şişirmeye çalıştı ama sonuç öncekinden de beter oldu. Ardından Urquhart'ı kolundan tutup yakınına çekti ve kulağına fısıldadı, "Eğer isterseniz kız şu anda müsait." Başparmağıyla omzunun üzerinden küçümser gibi bir işaret yaptı. "Şu ikisinden çok daha güzeldir."

"Daha sonra. Başka kimseyle konuştu mu?"

Şimdi derin derin düşünüp aslında zifiri karanlık olan hafızasının derinliklerini yokluyormuş gibi yapma sırası ev sahibine gelmişti. Urquhart ona diğer bir sikkenin daha ucunu gösterdi ama alamadan avucunu kapattı.

"Hayır, kesinlikle hayır. Hiçbir şey söylemedi," dedi yaşlı adam onu temin ederek. "Ben sürekli buradaydım. Margarethe de öyle. Wilhilde'nin ise müşterisi vardı."

"Ya bahsettiğin diğer adam, hâlâ burada mı?"

"Tilman mı? Hayır."

"Hmm." Urquhart'ın gözleri bir an için daldı. Tilman mı? Onun da sırası gelecekti. Ama her şeyin bir zamanı vardı.

"Gerhard Morart'a ne olduğunu duydunuz mu?"

Ev sahibinin yüzünde derhal üzgün bir ifade belirdi. "Ah evet, Yazık oldu Gerhard ustaya." Hüzünlü yüz ifadesi kanepenin üzerinden gelen bir çift acı dolu yorumla da desteklendi. "Ne korkunç bir kaza. Wilhilde'nin ziyaretçisinden öğrendik biz de. Tanrının

Krallığının ihtişamı gözlerini kamaştırınca kendini boşlukta bulmuş olmalı."

"Toprağı bol olsun," dedi Urquhart hüzünle. Yaşlı adam istemeyerek de olsa istavroz çıkardı.

Demek ki hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Böyle zor dönemlerde güzel bir kadının aşkından daha büyük huzur olur mu?" diye iç çekti ev sahibi. "Siz ne dersiniz?"

"Evet," dedi Urquhart usulca. "Neden olmasın?"

JACOP

Yağmur kesilmişti. Arada bir ay bulutların arasından yüzünü gösteriyordu. Nedenini bilmeden Jacop Yeni Pazar Meydanı'na kadar koştu. Başka bir yere gidip her şeyi yeni baştan düşünmek istiyordu. Neresi olacağı önemli değildi. Güzel bir meyhane iyi olurdu ama cebinde metelik yokken hangi meyhane onu kabul ederdi ki? O da rastgele yürümeye başlamış ve sonunda kendisini St. Cecilia rahibe manastırıyla Havariler Kilisesi'nin arasındaki büyük bir çayırda bulmuştu. Burası gündüzleri sığır pazarının kurulduğu yerdi. Atlar, sığırlar, kırbaç şaklamaları, pazarlık yapan satıcı ve müşterilerle dolar taşardı ve etraf sidik ve dışkı kokusundan geçilmezdi.

Şimdi ise çayır alabildiğine karanlık ve boştu. Tek göze çarpan etkileyici Gymnich Kontu köşkünün girişindeki meşalelerin ışığıydı. Jacop oraya bir girebilse dört bacağı üzerinde emekleyerek dışarı çıkmaya bile razıydı. Etraftaki diğer evlerin tenha bir havası vardı. Geçenin bu saatinde saygıdeğer insanlar kapalı kapılarının ardında uyuyor olurlardı.

O gece Jacop saygıdeğer olmayı her zamankinden daha çok arzuluyordu.

Beş karış suratla çamurlu araziden geçip yalakların önüne geldi ve tulumbanın yanına oturdu. Maria'ya kızmak istiyordu ama tek hissedebildiği yaralanan gururuydu. O bir fahişeydi. Ne olmuş öyleyse? En azından bir şeydi. Güzelliği sayesinde onu kendisinden aşağı görmeyen dürüst bir tacirle tanışıp ev sahibi olacak ve Clemens'in sıçan yuvasından kendisini kurtaracaktı. Jacop'un ona sundukları ise başkalarından çaldığı şeylerden ibaretti, o da sadece bu sabah ki gibi yakalanmadığı ya da başpiskoposun ağacından düşmediği zamanlarda.

O ve Maria'nın birbirlerine söyleyecekleri hiçbir şey olmadığı

ortadaydı. Fakirlik onları birkaç hafta boyunca bir arada tutmuş ama sonunda gururu bu bağı koparmıştı. En kötüsü kadının söylediklerinde haklı olmasıydı. Tek yaptığı, müşterilerinden bazılarını teşkil eden, saygıdeğer insanların dünyasına adım atma hayalinin gerçekleşmesi için mücadele etmekti. Bu uğurda şu anda arkadaşı olan herkesi, hasta, mazlum, dilenci, hırsız, bahtsız ve şerefsizleri, bir kalemde silmeye hazırdı. Zavallılar. Dostları.

Önce son istek diye geçirdi içinden Jacop. Neden Tanrı'nın takdirine rıza göstermiyordu? Fakir fakirdir. Zenginler fakirlere yardım etmekle, fakirler de zenginlerin, fazlasıyla ihtiyaç duydukları, selamete ermeleri için dua etmekle yükümlüydüler. Dünya bunun üzerine kuruluydu. Bunda ne terslik vardı ki?

Hiçbir terslik yoktu.

Ama kendi mantığını takip ederek, eğer hiçbir şey yanlış değilse diğer taraftan da hiçbir şey doğru da değildi. Yaptığı bu çıkarıma kendisi de hayret ederek ayağa fırladı. Bu, ruhban sınıfı kendi arasında herkesin bulunduğu konumda kalmasıru sağlamak gerektiğinden bahsettiğinde neden midesinin bulandığını açıklıyordu. Kalmalarını sağlamak. Eğer fakirin biri bu dünyada daha iyi bir konuma gelmek istese Tanrı buna neden itiraz edecekti ki? Tacir Berengar gibi zenginken fakir olanlar yok muydu? Adamın işleri kötüden daha kötüye gitmişti ve şimdi ortalıkta dolaşıp sadaka topluyordu.

Belki Maria hiçbir şey başaramayacaktı. Belki de hepsi hayalden ibaretti. Ama hiç değilse gururu ayakta olacaktı.

Ya kendi gururu?

Yeniden tulumbanın yanına oturdu, şimdi kendisiyle ters düşmüştü. Eğer Maria'nın hedefi onun gibi sadece midesini doldurmak, her fırsatta bulduğu şeyleri çalmak ve Köln'ün bakirelerini elden geçirmekten ibaret değilse bu onun suçu muydu?

Kendisi işler ciddiye bindiğinde ya da sorumluluk alması gerektiğinde kaçıyorsa bu Maria'nın suçu muydu? Onun gibi birisi bu kadına şu an sahip olduklarından daha fazla ne vaat edebilirdi? Ne verebilirdi?

Şu zamana kadar ne yapmaya çalışmıştı?

Boyacı kızın kendisine verdiği çorabın şişkinliğini hissetti.

Cebinde bir şey vardı, fazladan sahip olduğu tek şeydi çünkü yenilerin tamamını başkasına vermişti.

Eğri flütlerinden birini çıkardı.

Dilini dudaklarının üzerinde kıvırdı. Az sonra hızlı ve neşeli bir melodi Yeni Pazar Meydanında arı sürüsü gibi vızıldamaya başladı. Sanki ağaçlar hışırdamayı kesip onu dinlemeye başlamışlardı, ay onu görmek için başını bulutların arasından uzatmış ve uzun otlar müziğin ritmine kendilerini kaptırıp dans etmeye başlamışlardı. Yapabildiği tek şey vardı! Flütü tarla kuşu gibi şakıyor ve eğlence dalgaları...

Her şey birden durdu.

İskelenin ve gölgenin görüntüsü zihninde yeniden canlandı. Uzun, uçuşan saçlarıyla gece karası bir yaratık. Bir insanın görüntüsüne, bir hayvanın çeviklik ve vahşiliğine sahipti.

Gerhard Morart'ı öldürmüştü.

Sonra da ona bakmıştı.

Şeytan!

Jacop başını iki yana salladı. Hayır, o bir insan. Çok uzun ve çevik biri ama yine de bir insan. Ve bir katil!

Ama biri neden Gerhard Morart'ı öldürmek istemişti ki?

Sözde şahitler geldi aklına. Aslında şahit falan yoktu. Orada Gerhard'ın düştüğünü görecek kendisinden başka hiç kimse yoktu. Kim bunu iddia ediyorsa yalan söylüyordu. Gerçeği bilen sadece kendisiydi. Gerhard'ı kimin öldürdüğünü ondan başka bilen yoktu.

Ve katil de bunu biliyordu.

Bir anda tüm vücudu buz kesti. Dizlerini göğsüne çekti ve karşısındaki Havariler Kilisesi'nin ön cephesine baktı.

MARİA

Dirsekleri üzerinde duran kadın Urquhart'ın kıllı göğsünü keşfediyordu. Parmakları saçları arasında dolanıyor, küçük lülelerine kadar devam ediyordu.

Maria kıkırdadı.

"Mutlu musun?" diye sordu Urquhart.

"Sadece tüm bu şeyleri tekrar sana giydirmenin ne kadar zaman alacağını düşünüyorum."

Urquhart sırıttı. "Ömür boyu sürer herhalde."

"Bence de." Maria kaşlarını kaldırdı. Sonra da güldü, üzerine atılıp kollarını boynuna doladı. "Daha önce vücudu bu kadar kıllı bir adama hiç denk gelmemiştim. Aslında tıpkı" –söyleyecek uygun kelime aradı– "kurda benziyorsun."

Adam başını aşağı eğerek onu öptü. "Kurtlar ateşli olur," diye fısıldadı.

Maria ondan kurtuldu ve yataktan dışarı fırladı. Hâlâ ağırlığını ve sıcak nefesini hissedebiliyordu, sanki hâlâ üzerinde ve içindeydi. Onunla öyle vahşi sevişmişti ki bundan hem hoşlanmış hem de rahatsız olmuştu.

"Kurtlar acımasız olur," diye cevap verdi kadın.

Masasının üzerinde duran adamın paltosunu yokladı.

Urquhart aklını karıştırmıştı. Pek çok erkekle tanışmıştı, iyi âşıklar, kötü âşıklar, sabırlılar, sabırsızlar, kabalar ve çocuktan farkı olmayanlar. Kimi ona karşı nazikti, anlaştıklarından daha fazla para öderlerdi, ki bu durumu Clemens'ten gizlerdi, ve onunla şaraplarını ve hatta yiyeceklerini bile paylaşırlardı. Diğerlerinin ona davranışıysa bir eşyadan farksızdı. Çoğunlukla sadece konuşmak isteyen yalnız tipler, doymak bilmeyenler, endişeliler, kıpır kıpırlar, vicdansızlar ya da vicdan azabı çekenler ve inlemelerinin nedeninin

aldıkları zevkten mi yoksa kendilerine karşı duydukları nefretten mi kaynaklandığını bilemediği suçluluk duygusuyla kıvrananlar. Bir de Tanrının unuttuğu, garip ihtiyaçları olan tipler vardı. Ama paralarını ödedikleri müddetçe öylelerine bile hayır demezdi. Bunların her birini bir bitki ya da hayvan türü gibi tanıyabilir, sınıflandırabilirdi. Kendini onların üzerinde kabul ederek onları belli bir mesafeden incelerdi, işte bedenini teslim ettiği erkeklerle başa çıkma metodu buydu. Her biri onda kendinden bir şey, gururundan bir parça, bırakırdı ve kadın da bu parçaları birer ödülmüş gibi toplar ve onları kalbinin derinliklerindeki karanlık zindana hapsederdi.

Sadece üç ay önce Köln'e gelen Jacop kalbinin anahtarını bulmayı ve gururunu korumayı başarabilmişti.

Ama artık Jacop da tarih olmuştu. Fakirlikten kurtulmak için bir yol bulması gerekiyordu. İmkânsızdı belki ama hayatı boyunca bu iğrenç delikte tıkılıp kalmak yerine doğru dürüst bir adamın gelip onu bu hayattan çekip çıkaracağına dair küçücük bir ihtimal bile Jacop'u silip atması için yeterliydi.

Ama gelip giden her adamla onun bu saf umudu günden güne biraz daha sönüyor ve Kutsal Bakire'nin bir fahişeyi saygıdeğer bir vatandaş eşine çevireceğine inanmak da her geçen gün daha zor bir hal alıyordu. Yalnız kaldığında Maria, Meryem Ana'ya dua ederdi ama ardından Clemens yine ona tanıdığı bir adamı gönderirdi. Pazar tezgâhındaki meyveler gibiydiler –işte elmalar, kırmızı ya da yeşil, ham ya da çürümüş, ayva, şeftali, kiraz– hepsi kendi türünün tipik bir örneği, her zaman birbirinin aynı, hepsi korkak, hepsi hayal kırıklığı.

Urquhart onların hiçbirine benzemiyordu.

Bu adamda onun tüylerini diken diken eden bir şey vardı. Yine de eğer istese sonuna kadar peşinden ayrılmaz, ister felakete ister zenginliğe onun peşinden her yere giderdi.

Bir an için de olsa kaçıp uzaklaşma dürtüsü kapladı içini. Ama ya beklediği kişi gerçekten bu adamsa ne olacaktı?

Kurtlar ateşlidir. Kurtlar acımasızdır.

Döndü ve çekingen bir gülümsemeyle ona baktı. Urquhart onu izliyordu. "Dışarı mı çıkacaksın," diye sordu kadına.

Kadın omuz silkti. "Nereye gidebilirim ki?"

Urquhart başını salladı. Uzun saçları bir pelerin gibi vücudunu örtmüştü. "Evet," dedi alçak sesle, "Nereye gidebilirsin ki?"

Adam gerindi ve ayağa kalktı.

"Peki sen? Sen gidiyor musun?" Maria üzülsün mü sevinsin mi bilemiyordu.

"Evet." Adam giyinmeye başladı.

"Tekrar gelecek misin?" diye sordu duraksayarak.

Urquhart paltosunu giydi. İçinde bir şey vardı, arbalet gibi ama daha küçük. Adam eşyalarını sırtına atarken birden gözden kayboldu.

"Aslında bana söyleyeceklerine bağlı."

"Sana söyleyeceklerime mi?"

"Jacop adında bir adam var. Onu tanıyormuşsun."

Maria konunun ansızın değişmesi yüzünden afallamıştı. Urquhart'ın Jacop'la ne işi olabilirdi ki?

"Evet, tanıyorum."

"Yardıma ihtiyacı var."

"Ne?"

"Dostumuz çok boşboğaz." Urquhart, Maria'nın yanına gidip çenesinden tuttu. "Kellesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya, bilmem anlatabildim mi? dün gece gördüğü saçma sapan şeylerden bahsedip duruyor."

"Ah, Tanrım!" dedi Maria heyecanla. "Mimar."

"Sana ne anlattı?"

Sana neden anlatayım ki diye geçirse de içinden sözcükler çoktan dudaklarından dökülmeye başlamıştı bile. "Bizim Jacop'un uyduruk hikâyelerinin hiç sonu gelmez. Neymiş Şeytan'ın Gerhard'ı iskeleden aşağı ittiğini görmüş. Hatta kendisiyle konuştuğunu bile söylüyor."

"Şeytan'ın mı?"

"Saçmalama." Maria başını iki yana salladı. Jacop'tan duyduğu tüm rahatsızlığı üzerinden atıyordu. Ama yine de şu an burada yanında olmasını isterdi.

"Gerhard o zaman?"

"Evet. En azından o öyle söylüyor."

"Peki, Gerhard ona demiş?"

İçinden bir ses dikkatli ol dedi ona ama sese kulak asmadı. Adamın kehribar rengi gözlerinde bir hayvan gibi tuzağa düşmüştü. Gözleri garipti. Derinlere bakıyordu, korkutucu ve dibi olmayan derinlere.

"Bilmiyorum."

"Rahipler bu tür hikâyeleri sevmezler."

"Sen Jacop'u nereden tanıyorsun?"

"Daha sonra, Maria. Onun aptalca bir şey yapmasını istemeyiz değil mi? Demek Şeytan'ı görmüş? Peki, bu Şeytan neye benziyormuş?"

"Bilmiyorum. Sormadım ki." İç çekti. Ahmak Jacop. "Ama bir daha gelirse sorarım," dedi usulca, çoğunlukla kendine.

Bir daha gelirse...

Urquhart bir şey demedi.

"Ona böyle davranmamalıydım. Jacop bana karşı her zaman nazik olmuştur. Ne yaptığını pek bilmese de insanlara her zaman iyi davranmaya gayret eder." Kadın başını iki yana salladı ve Urquhart'a baktı, gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu. "Delinin teki, sahip olduğu her şeyi dağıtır. Tilman'ı beraberinde getirmişti. Ben onu dışarı atınca Jacop, şapkası, ceketi ve Surdaki yerinden başka hiçbir şeyi olmadığından tümünü ona verdi."

Urquhart bir anda yıldırım çarpmışa döndü.

"Ne dedin?" diye fısıldadı, çehresi sanki taş kesilmişti.

"Bu beni hem o kadar üzüp hem de o kadar öfkelendiriyor ki bilemezsin. Bende ona bağırdım, hakaret ettim, gururunu incittim. Ama onun da anlaması gerekir, burası düşkünler evi değil, ben sadece," –dudaklarını ısırdı– "Özür dilerim. Canını sıktım. Üzgünüm."

"Jacop ne zaman gitti?" diye sordu adam ifadesiz bir ses tonuyla.

"Ne zaman mı? Sen gelmeden az önce. Hatta birbirinizi görmüş bile olabilirsiniz."

"Nereye gitti?"

Kadın yere baktı. "Bilmiyorum. Belki de Surdaki barakasına."

"Surdaki mi?"

Kadın başını salladı. "Eigelstein Kapısı yakınında. 'Sur İmtiyazı' diye bir şey hiç duymadın mı?"

Urquhart'ın gözlerinde bir alev belirdi. "Gitmem gerek," dedi.

Maria şaşırmıştı. Git öyleyse diye haykırdı bir parça içinden, gidebildiğin kadar uzağa git. Aradığım sen değilsin; beni tedirgin ediyorsun. Bir yandan da acaba beni de beraberinde götürür mü düşüncesinin heyecanıyla kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

Hayır, gitmen daha iyi...

Onun yerine, "Geri gel," dedi. "Ne zaman istersen gel. Burada seni bekliyor olacağım, sadece seni."

Urquhart gülümsedi. "Teşekkürler," dedi kibarca. "Buna gerek kalmayacak."

JACOP

Kiliseye bakmaktan gına gelmişti Jacop'a.

Maria'nın yanından çıkalı bir saatten fazla olmuştu. Öfkesi geçmiş ve sıra kendine acıma evresine gelmişti. Yapabileceği en iyi şey bugünü hafızasından silmek ve ardından da Maria'yla barışabilmek için elinden geleni yapmaktı. En azından arkadaş kalabilirlerdi.

Nemli ve serin hava kemiklerine işlemişti. Clemens'in ateşin kenarında oturmasına izin vermesi için artık karanlıkta hangi tanrılar gizleniyorsa onlara çabucak bir dua etti, köpek gibi silkelendi ve Berlich'in yolunu tuttu. Vils Sokağı'ndan geçmek zorunda kalmamak için en kestirme yolu seçmemişti. Duyduğu son rivayetlere göre orada geceleri sokakta denk geldiği kişileri yakalayıp sosis yapan bir kasap yaşıyordu. Aslında Vils Sokağı'nda ne kasap ne de kendisinden daha beter bir hırsız vardı ama bu söylenti onu öylesine etkilemişti ki şehir surlarının etrafından dolanarak gitmeye karar verdi.

Bulutlar kaybolmuştu. Ay ışığı sağ tarafında kalan yarı ahşap evlerin sivri çatılarını gümüş rengine boyuyordu. Seslerini duyduğu yan sokaktaki birkaç sarhoştan başka dışarıda kimseler yoktu. İleride bir yerlerde iki köpek öfkeyle havlamaya başladı. Duvarın üzerinde bir kedi birkaç adım onunla birlikte yürüdü ve ardından diğer taraftaki bahçenin karanlığına dalıp gözden kayboldu.

Gece avcıları her zamanki gibi tetikteydiler.

Nihayet Berlich'i görmüştü önünde, huzurlu ve sakin. Rezil sırların sığınağı. Neşeli ve çatırdayan ateşin yanına oturmuş ölü ruhlar. Cehennemin minyatürü. Caddenin diğer ucunda rüzgâr cılız bir ağacın boynunu bükmekle meşguldü.

Jacop karanlığa baktı. Ağaç kaybolmuştu. Gördüğü şey diğer yönde kaybolan bir adamın silüetiydi. Saçları rüzgârda savrulan anormal derecede uzun boylu birisi.

Jacop olduğu yerde kaldı.

Köln'de gece gibi karanlık, bu boylarda kaç kişi vardı?

Kendinden şüphe ederek yoluna devam etti. Saçma! Korkak bir kız gibi nereye baksa bir şey görüyordu. Katedralde yaşanan olay onu allak bullak etmişti. Bunu kafasından atması gerekiyordu. Onun Gerhard Morart'la ne alakası vardı ki? Ya da iskelede gördüğü hayaletle? Zamanını nasıl içecek ya da yiyecek bir şeyler bulabileceğini düşünerek geçirirse çok daha iyi ederdi! Jacop boğazından en son ne zaman şarap geçtiğini hayal meyal hatırlıyordu. Zaten yapacak işleri vardı, gün doğar doğmaz gidip Maria ile barışacak ardından da gündüz gözüyle gidip derede neler olup bittiğine bakacaktı.

Tabi Maria onunla barışmayı kabul ederse.

Tekrar durdu. Kalbi, Maria'nın artık kendisini beklemediğini söylüyordu ona.

Bu, Jacop'un onu aramadığı halde gerçeğin ne olduğunu bulduğu anlardan biriydi. Kadınla arasındaki köprüleri yakmıştı. Belki çoktan gitmişti, belki de hayalindeki saygıdeğer damat şu bir saat içerisinde karşısına çıkmıştı. Ya da daha da muhtemeli uyuyakalmıştı, her zaman yaptığı gibi yüzünü duvara dayamış halde. Clemens'e de onun yukarıya çıkmasına izin vermemesini söylemiş olmalıydı. Kısacası bir daha onu görmeyi beklemiyordu.

Garip bir duyguydu. Jacop nasıl bu kadar emin olduğunu kendisi de bilmiyordu. Daha önce de tartışmışlardı, birden fazla, ama Maria ile ilgili bildiği bir şey varsa o da kindar olduğuydu.

Yine de denese miydi?

Köşedeki eve baktı. Kepenklerindeki çatlaklardan süzülen ışık görülebiliyordu. Hâlâ uyanıktı.

Ve eğer doğruca onun yanına gitmezse aptalın tekiydi.

Birkaç kez kapıyı çaldı ve içeri girdi. Alt katta her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Clemens eti ateşin üzerinden henüz almıştı. Masada büyük bir kâse lapa duruyordu. Margarethe ve Wilhilde de dört bardak ve bir şişe şarap getirmişlerdi.

"Yine mi sen?" dedi Clemens.

"Yine ben."

"Daha yeni gittin."

Jacop omuz silkti. Gözlerini yanık etten alamıyordu.

"Ziyafet mi var?" dedi asık suratla. "Ne kutluyoruz?"

"İşler artıyor," diye gürledi Clemens, sesinin tonunda artan işlere dair bir ipucu yoktu. "Ayrıca bizim karnımızı neyle doyurduğumuz da seni ilgilendirmez. Maria'nın payını alabileceğini mi zannediyorsun? Çok beklersin!"

"O nereye gitti ki pisboğaz?"

Clemens basamakları başıyla işaret etti.

"Az sonra iner aşağı. Sanırım. Son müşterisi yeni gitti. Gerçek bir beyefendi. Seni de tanıyor ama nereden anlamadım?"

"Kim?" diye sordu Jacop merakla.

"Kim mi? ben isim sormam."

"Benim tanıdığım bir beyefendi yok," dedi Jacop, adımını çoktan en alt basamağa atmıştı bile. "Neye benziyordu?"

Clemens dişlerini gösterdi. Bunun sırıtma olması gerekiyordu. "Senden iyi durumda olduğunu söyleyebilirim."

"Ona ne şüphe."

"Ayrıca iki katın kadar da uzundu," kahkahayı patlattı. "Hayır, üç katın kadar. Ya saçları..."

"Melek saçıydı," dedi Margarethe yüzünde saf bir gülümsemeyle.

"Yeryüzüne inmiş gibi," diye iç geçirdi Wilhilde, hâlâ onun anısıyla yaşıyor gibiydi.

Jacop, tırabzanı kavrayan eline baktı. Eklemleri bembeyaz olmuştu. Kanının donduğunu hissetti. "Kara elbiseli miydi?"

"Gece gibi."

Olamaz diye düşündü. Beyni yerinden çıkacak gibiydi. Olamaz!

Merdivenleri görülmemiş bir hızda çıktı. Kapıda durdu.

"Maria?"

Cevap yok.

"Maria!" diye yineledi daha yüksek sesle.

Olamaz. Olamaz.

Panik içerisinde kapıya yüklendi.

Maria pencerenin kenarındaydı, sırtı duvara dönük ona bakıyordu. Bir şey söylemedi.

"Maria, ben..." sesi kaybolup gitti. Kadının yüzünde bir gariplik vardı. Ona doğru bir adım daha atıp yakından baktı.

Çenesi titremeye başladı.

Maria ona bakıyordu.

Ama sadece bir gözle.

Diğerini bir arbalet oku delip geçmiş ve kafatasını parçalayarak kadını ahşap duvara çivilemişti.

REN SOKAĞI

"Onu parçalara ayıracağım!"

Kuno kükreyerek mum ışığıyla aydınlanan odaya daldı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Çevresinde yedi kişinin akşam yemeğini yemekte olduğu şatafatlı masanın üzerine yumruğunu indirdi. Öfkeden baştan aşağıya titriyordu.

"Bunun hesabını vereceksiniz," diye bağırdı Johann'a, "Sen ve Blithildis cadısı."

Matthias kemirmekte olduğu tavuk kemiklerini bir kenara atıp ayağa fırladı. "Sen de içeri girmeden önce kapıyı çalmayı öğreneceksin," diye tersledi buz gibi bir ifadeyle.

"Ağzından çıkana dikkat et!" diye bağırdı Kuno. "Beni kandırdınız. Bana söz verdiniz, Gerhard'a bir şey olmayacağına dair yemin ettiniz ve şimdi herkes onun öldüğünü söylüyor."

"Öldü. Ama bizim yaptığımız bir şey yüzünden değil, kendi dikkatsizliği yüzünden."

"İskeleden mi düştü yani?" diye güldü Kuno isterik halde, yalvarır gibi ellerini kaldırdı. "Bunu duydunuz mu azizler? Bu yalanları hepiniz..."

"Şimdi azizlere yakarmanın sırası değil!" diye kesti sözünü Johann. "Dua edeceksen önce kendi ruhun için dua et ve hepimizin birlikte karar verdiği şey için bağışlanma dile. Sen bizden daha iyi değilsin. Biz de senden daha kötü değiliz. Anladın mı?"

"Bırakın da atayım şu herifi pencereden?" diye homurdandı Daniel, kendine güçlükle hâkim oluyordu.

"Bunu neden yaptınız?" dedi Kuno ağlamaklı halde. Çöktü ve yüzünü elleriyle kapattı. Sonra da hepsinin yüzüne baktı, teker teker. "Ve hepsi benim hatam," diye mırıldandı. "Hepsi benim hatam. En kötüsü de bu ya. Benim hatam."

Theoderich bir kupa aldı, şarap koydu ve Kuno'nun hemen önünde masaya koydu. "Kimi parçalara ayırmayı düşünüyorsun?" diye sordu sakin bir tonda.

"Urquhart'ı," diye hırladı Kuno.

Theoderich başını iki yana salladı. "İç bakalım, Kuno. Bu işle Urquhart'ın ne ilgisi var? Gerhard'ın kayıpta iskeleden düştüğünü gören iki şahit var. İnan bana biz de en az senin kadar üzüldük."

Elini teselli edercesine Kuno'nun omzuna koydu. Kuno elini itti, kupaya baktı ve kafasına dikti. "Şahitler," diye homurdandı.

"Evet, şahitler."

"Bunu yapan Urquhart'tı."

"Urquhart sadece bizim söylediğimiz ve yapması için de para ödediğimiz şeyleri yapar."

"Demek ki Gerhard'ı öldürmesi için ona para ödediniz."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye bağırdı Daniel. "Eğer büyükanneme bir kez daha cadı demeye cüret edersen seni kurbağaya çevirmesine yetecek kadar bile uzun yaşamazsın. Kırarım o boş kafanı, salak herif."

"Ben..."

"Kendinize hâkim olun!" diyerek sessizlik istedi Johann. "Hepiniz."

"Bok kafalı," diye ekledi Daniel alçak sesle.

"Açıkça konuşmanın zamanı geldi," diye devam etti Johann. "Gerhard'ın başına gelen bu üzücü olay nedeniyle hepimiz şaşkın haldeyiz. Buna bir çare bulunmalıydı. Evet, bu doğru, hiçbirimiz Gerhard'a güvenmiyorduk. Bu nedenle Urquhart'tan yardım istemek zorunda kaldığımız da doğrudur. Şahitler onun fikriydi. Parasıyla tabi ki."

"Baba!" Daniel duyduklarına inanamamıştı. "Neden bunları ona anlatıyorsun?"

"Çünkü," dedi Johann, gözlerini Kuno'nun gözlerine dikmişti, "O davasına kendisini adamış onurlu bir adam. Gerhard onun babası gibiydi. Böyle hissetmesinde şaşacak bir şey yok. Ama ben hâlâ Kuno'nun dostumuz olduğuna inanıyorum," –sesi daha gür çıkmaya başladı– "kendi günahlarının da farkında olan ve yapılması kaçınılmaz bir şeyi yaptığımız için bizi suçlamayacak olan güvenilir bir dost." Sesini tekrar alçalttı. "Dokuz kişiyiz. Lorenzo'yu saymıyorum, o sadece parada ortak, onun dışında biz bu işte birlikteyiz.

Bir kez birbirimizden şüphe etmeye ve birbirimize yalan söylemeye başlarsak akıbetimiz bellidir. Başaramayız. O nedenle tekrar ediyorum: artık tartışmak yok. Daniel?"

Daniel öfkeyle dişlerini sıktı. Sonra da başını salladı.

"Kuno?"

Başını öne eğdi. "Sevinçten zıplamamı beklemiyorsun herhalde?" diye mırıldandı.

"Kimse sevinçten zıplayacak halde değil zaten," dedi Matthias. "Ama her şeyin sona ereceği günün geldiğini düşün. Bunu hayal et."

"İşte o zaman sevinçten zıplamaya başlarız," dedi Heinrich. Yüzünde kaypak bir sırıtışla Kuno'ya doğru eğildi. "Ne hissettiğini anlıyoruz. Ama Gerhard'ın vicdanı ona bize ihanet etmekten başka çare bırakmasa neler olurdu bir düşün. O zaman nasıl hissederdik bunu düşün, Kuno."

"Keşke Hardefust o kasabı öldürmemiş olsaydı," diye gürledi Daniel.

"Ama öldürdü." Matthias parmaklarını et kâsesine daldırırken omuzlarını silkti. "Öldürmemiş olsaydı bile yaşanan olaylar yine de bizi bu yönde hareket etmek zorunda bırakacaktı. Yaptığımız şey doğru olandı."

"Yaptığımız şey doğru olandı." Johann, Matthias'ın dediklerini tekrarladı.

Kuno kızardı ama bir şey söylemedi.

"Yarın sabah, saat yedi olmadan Lorenzo'yla buluşup detayların üzerinden geçeceğiz," dedi Matthias sessizlik sürerken. "Ardından Urquhart bana bilgi verecek. Güvenim tam. Anlaşılan Jülich Kontu bize en iyi adamını göstermiş."

"Beni korkutuyor," dedi Heinrich yalın bir tonla.

Matthias'ın söylenecek iyi ve kötü bir ton şey dilinin ucuna geldi ama susmayı tercih ederek iç çekti. Gizli ittifaklarının üç tane zayıf noktası vardı: Daniel'in kendini kontrol edememesi, Kuno'nun duygusallığı ve Heinrich'in korkaklığı. Bu konuda yapabileceği bir şey de yoktu. Tek yapabileceği bu üçünden birinin hata yapmamasını dilemekten ibaretti.

Bezgin halde tekrar iç çekti, elleri baharatlı kızartmaların üzerinde aşağı yukarı geziniyordu.

KAÇIŞ

Jacop kustu. Maria'nın hayallerinin acı şekilde sona erdiği duvardan gerisin geri kaçtı. Arkasındaki duvara yapıştı, o tek göz hâlâ ona sitem dolu bir ifadeyle neden burada değildin der gibi bakıyordu.

İstavroz çıkarmayı denedi ama kolu hareket etmeyi reddediyordu.

Aşağıdan kupaların takırtıları ve yemek yiyen Clemens'in sesi geliyordu.

"Haydi, Maria," diye bağırdı. "Biz hepsini bitirmeden gel hemen. Her gün böyle şeyler göremezsin!"

İlk şoku atlatan Jacop sendeledi, tökezledi ve merdivenlerden aşağı düştü. Kadınlar çığlık attı. Clemens ağır ağır arkasını döndü.

"Jacop," dedi Wilhilde, "çarşaf gibi bembeyaz olmuşsun."

Bir an için ne yapacağını bilemedi. Deli gibi bir ona bir diğerine baktı. Clemens'in alnında derin kırışıklar belirmişti. "Ne oldu, Jacop?" gözleri merdivenlere kaydı. "Maria?" diye bağırdı.

Jacop aklını kaçırmıştı. Hiç düşünmeden kapıdan çıkıp kendini sokağa attı.

"Maria?" diye gürlediğini duydu Clemens'in ikinci kez.

Berlich boyunca koşmaya başladı. Kafası allak bullak olmuştu. Tek düşünebildiği buradan, Maria'dan, Ördek Bataklığı'nda aceleyle koştururken ebediyen zihnine kazınmış ve hâlâ ona bakmakta olan tek gözlü güzel yüzünden kaçmaktı. Takati kesilene kadar koştu, ama gerçeğin arkasından gelip ona yetişeceği korkusuyla istese de duramıyordu. Bir hendeğin içinden su sıçratarak yoluna devam etti.

Ardından yüzükoyun bir su birikintisinin içine düştü. İçgüdüsel olarak pis suyu yutmamak için hemen sırtüstü döndü.

Tepesinde, uzansa tutacağı kadar yakın olan, ay ona bakmaktaydı. Ay Maria'nın gözüydü. Hâlâ onu takip ediyordu.

Dik oturdu, vicdansız bakıştan gözlerini kaçırdı. Dirsekleri

üzerine yaslandı ve kusma hissinin geçmesini bekledi. Biraz kendini toparlayınca güç bela ayağa kalktı ve yavaşça yoluna devam etti.

Maria öldürülmüştü. Peki ama neden?

Ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Çaresizdi. Düşünceler kafasının içinde dört dönüyordu. Diğer taraftan yorgunluktan göz kapakları kapanmak üzereydi. Kıvrılıp yatmalı, uyumalı ve rüya görmeliydi. Kötülüğün ve sefaletin olmadığı, Tanrı, melekler, Cennet, İsa ve azizlerle ilgili güzel rüyalar. Durdu ve istavroz çıkardı. Tekrar tekrar. Dudaklarından İsa'nın Duası'nın döküldüğünü fark etti. Bildiği tek dua buydu.

Uyku. Sur.

Bacakları bilinçsizce meyve bahçesi ve Plack Sokağı boyunca dizilmiş söğüt ağaçları arasından yoluna devam etti. Kemerin altında Tilman'dan kendisine az da olsa bir yer kalmış olacağını umut ediyordu. Teklifini kabul ettiğini varsayarsa ki Jacop bundan şüpheliydi.

Uyku.

Maria.

Bir süre sonra yolun üzerinde koca bir yığın gördü. Buradan her gün geçerdi ve burada bu boyda bir kaya olmadığından emindi. Şu anda umurunda da değildi zaten.

Bir şey onu bu sersemliğinden sarsarak çıkarmaya çalışıyor, ona bunun bir kaya olmadığını söylüyordu. Kulak asmadı.

Ancak ayağı ona takıldığı zaman bu şeyin üzerinde bir ceket olduğunun farkına vardı. Bu şey aslında bir şey değil bir kişiydi ve garip bir şekilde çömelmişti.

Şapkası yerdeydi...

Tilman.

Jacop birden kendine geldi. Tilman, Sura varmadan yığılıp kalmış olmalıydı. Ceketinin üzerindeki yağmur damlaları hâlâ parlıyordu.

"Hey," dedi Jacop. Sanki yıllardır hiç konuşmamış gibi boğuk bir ses çıkarmıştı. Yanı başına çöküp elini uzatarak Tilman'ı sarstı.

O anda okun farkına vardı. Tıpkı şeydeki...

Çığlık atarak ayağa fırladı ve tekrar koşmaya başladı. Artık evlerin yakınına gelmişti; Weiden Sokağı'na yaklaşıyordu. Elinde fenerle bir adamın yaklaştığını gördü ve bir eşiğe çöktü.

Birden zekâsı tekrar harekete geçmişti, sanki gözünün önünden

bir perde kalkmış gibi hızla durumu değerlendirmeye başladı. Saklandığı yerden dikkatle dışarı baktı. Adamı hâlâ görebiliyordu. Uzun boylu değildi, sadece Eigelstein'e doğru giden gece bekçisiydi.

Maria ölmüştü. Tilman da ölmüştü. Katedralden döndükten sonra Jacop'un konuştuğu iki kişi de öldürülmüştü. İkisi de aynı şekilde.

Ama neden? Neden Maria?

Neden Tilman?

Birdenbire neler olduğunu anladı.

Ona ceketi ve şapkasını verdiği için Tilman, Tilki Jacop'a benzemişti. Asıl hedef kendisiydi. Ölmesi gereken oydu. Muhtemelen hâlâ da öyleydi.

İhtiyatla saklandığı eşikten çıktı. Belki de birkaç gün ortalıkta görünmese daha iyi olacaktı. Kemerin altındaki barakada kalmak. Weiden Sokağı boyunca koşarken elinden geldiği kadar düşünmeye çalıştı. Önünde uzanan kemerleri görebiliyordu, Büyük Surun karanlığından daha karanlıktılar. Orada biri olup olmadığını anlamaya yetecek kadar ışık yoktu.

Durdu. Birisi mi vardı? Kim olabilirdi?

Maria, Tilman'dan sonra öldürülmüş olmalıydı. Katil onunla konuşmuş muydu? Hatasının farkına mı varmıştı?

Karanlığa baktı. Karanlık hareket etti. Orada bir şey vardı.

Yaklaşmasını bekliyordu.

Jacop döndü ve kaçmaya başladı.

Haklıydı. O her neyse kemerin altındaki karanlığa gizlenmiş kendisinin gelmesini bekliyordu. Sert zeminden gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Korkutucu derecede seri ayak sesleri!

Gittikçe yaklaşıyorlardı.

Arbalet! Maria'nın katili o kaçarken nişan alıyor olabilir miydi?

Jacop, böyle daha yavaş kaçacak olsa da, zikzak çizerek koşmaya başladı. Takipçisi arbalet konusundaki hünerini iki kez sergilemişti. Jacop'un tek şansı onun nişan almasını imkânsız hale getirmekti.

Fenerli gece bekçisi nereye kaybolmuştu? Ortalıkta görünmediğine göre kim bilir nereye gitmişti.

Sokaklar bomboştu.

İleride Weiden Sokağı'nın Ördek Bataklığı yoluyla kesiştiği ve Eski

Graben üzerinden Ren'e doğru devam eden kavşak bulunuyordu. Oraya varmadan önce sağda Eigelstein Kapısı'nın harabeleri bulunuyordu ki oradan geçip Marzellen Caddesi'ne gidebilirdi. Üç muhtemel kaçış istikameti bulunuyordu, Sura giden soldaki yolu es geçti.

Düşünecek zamanı yoktu. Takipçisi yetişiyordu.

Jacop eski kapının burçları arasına daldı. Solunda St. Machabei'nin kuleleri sivri çatısının üzerinden yükseliyordu. Evlerin, kilisenin heybetli görünümü karşısında sinmiş gibi bir halleri vardı.

Evet! Başını aşağıda tut!

Jacop öyle bir eğildi ki dört ayağı üzerindeki bir gelincikten farkı kalmamıştı. Takipçisinin şu an onu kıçından vurabileceği gerçeğine başka bir zaman olsa gülebilirdi. Arka tarafından vurulduğun için kaçamayıp ölmek ne kadar küçük düşürücü olurdu. İlginçtir bir yandan kaçarken diğer yanda da aklının bir bölümü bir arbalet okuyla kaç şekilde ölmenin mümkün olduğunu düşünmekle meşguldü ve soğukkanlı şekilde karnına giren ve bir okun habercisi de olabilecek olan sancıyı da görmezden geliyordu.

Artık zikzak yapmanın yararı yoktu. Kaçabildiği kadar hızlı kaçacaktı.

Pazarda kalabalığın elinden kaçmıştı. Şu ana kadar onu takip eden herkesi atlatmayı başarmıştı. Eğer ona Köln'ün en hızlı koşucusunun kim olduğu sorulsa hiç tereddüt etmeden kendisini aday gösterirdi.

Hızlıydı. Ama yeterince dayanıklı mıydı?

Meçhul takipçinin ayakları bir zamanlar Roma yoluna ait olan parke taşlarının üzerinde düzenli bir ritimle hareket ediyordu. Adam sanki hiç zahmet etmeden koşarken Jacop'un ciğerleri patlamak üzereydi.

Aslında beni çoktan öldürmesi gerekirdi diye düşündü. Neden öldürmedi? Yere yığılmamı mı bekliyor? Anlaşıldı. Benimle oynuyor. Kaçamayacağımı bildiği için ok atmaya da zahmet etmiyor. Besili, tembel domuz, ben iyice yorulana kadar peşimden gelecek sonra da tek atışta işimi bitirecek.

Diğer bir kavşak önünde göründü, sağ yol St. Ursula manastırına çıkarken, sol yol Ren'e iniyordu. Hangi sokakta öleceğini seçebilirdi, ikisi de yeterince genişti.

İçinde bir öfke patlaması oldu. Bu kadarı da fazlaydı. Koşmaktan, zikzak çizmekten, tüm hayatı boyunca bir şeylerden kaçmaktan bıkmıştı. Buraya kadar!

Ardından soldan Ren'e inen yola birkaç metre kala evlerin arasında bir geçit gördü.

Buranın, bitişik mülklerden birinin parçası olan, Beytüllahim Şapel'ine gittiğini hayal meyal hatırlar gibiydi. Eğer doğru hatırlıyorsa bu geçitten ot ve çalıların sardığı bir arka sokağa çıkılıyordu ve oradan da manastırın üzüm bağından geçen patikaya geçebilirdi. Oradan bir kez geçmişti. Şapelin çevresi çok bakımsızdı, duvar ve çit yıkık dökük tü, dolayısıyla üzüm bağına geçmek zor olmayacaktı.

Kaçabileceği tek yere. Yoğun bitki örtüsünün altında bu Tanrının belası bile Jacop'u yakalayamazdı.

Neredeyse orayı geçene kadar koşmaya devam etti. Sonra aniden sola sapıp geçide daldı. Neredeyse denk getiremiyordu. O hızla omzunu duvara sürtünce canı yandı. Arkasından gelen ayak seslerinin ritmi bir anda bozulmuştu. Diğeri durmak zorunda kalmış ve zaman kaybetmişti. Jacop az da olsa arayı açabildi; artık her şey onun yön duygusuna kalıyordu.

Başta tek görebildiği zifiri karanlıktı. Burası hatırladığı arka sokak değildi. Yüksek bir duvarla sona eriyordu. Çıkış yoktu. Hafızası ona ihanet etmişti.

Arkasından gelen ayak seslerinin ritmi yeniden düzelmişti. Yaklaşıyorlardı. Eğer hemen aklına bir şeyler gelmezse orada dikilip beklemekten başka çaresi kalmayacaktı.

Dur bir dakika! Fena fikir de değildi.

Jacop derin bir nefes aldı. Neredeyse oku sırtında hissediyordu. Hiç bakmadan bile diğerinin arbaleti doğrulttuğunu ve şimdiden zaferinin keyfini çıkarmaya başladığını görebiliyordu.

Önündeki duvara rağmen kalan son takatiyle ileri fırladı.

Sonra aniden durdu, kendi etrafında döndü ve doğruca takipçisine doğru koşmaya başladı.

REN SOKAĞI

Johann merdivenlerden yukarı çıktı, durdu, görkemli kapının dışında tereddüt içerisinde bekledi. Gösterişli kabartmalar mumların titreyen ışıklarında hayat buluyordu. Çocukken her fırsatta gelip bunlara bakardı, kısa süre önce amcası Gottschalk, Florentine'de bir depoda işlemeli ve kakmalı bir ahşap bulup ona getirmişti. Söylediğine göre bu bir Bizans eseriydi ve ilk Haçlı Seferi sırasında Venedik şövalyelerinin eline geçmişti. Çoğunlukla, eğer ışık müsaitse, koyu çizgili bu ahşabın üzerindeki eski gemiler okyanusta yelken açar, canavarlar ve iblisler maun renkli boyunlarını uzatır ve budak deliklerinden gözleri ve kurtların kemirdiği dişleri olan gargoyleler* ona bakıp sırıtır, kanatları ceviz ve kestaneden melekler ve huriler onun ve Kutsal Şehir'in üzerinde uçarak kahverengi ufukta ışıldardı; bu öylesine ihtişamlı bir manzaraydı ki onu kurtarmak için savaşanlardan biri olmadığı için utançtan yüzü kızarırdı.

Ama o zamanlar sadece kafası hayallerle dolu bir çocuktu.

Artık yaşlanmış, ellisine merdiven dayamıştı. Hiçbir Haçlı seferine katılmamıştı ama kendini kurtarıcı ilan ederek Tanrı adına yeryüzünü harabeye çevirmeye kalkan ama akıbetleri Selçuklu hapishanelerinde çürümek ya da Peçenek zindanlarında işkence görmek olan ve kelleleri kâfirlerin kaleleri önünde mızrakların ucunu süsleyen pek çok kişinin hikâyesini işitmişti. Johann'ın manevi ideallerinin arka planında kâr zarar hesapları yatardı ama her fırsatta 'Rabbim bana mağfiret eyle' ilahisini mırıldanmaktan da geri kalmaz ve sahip olduğu zenginliğe de alçak gönüllükle bakardı.

* 'Gargoyle' : Ortaçağ Gotik mimarisinde kullanılan mitolojik varlıklara verilen addır. Yapılış amaçları çatılarda,oluklarda biriken suları boşaltmaktır. İnanışa göre gargoyleler gündüzleri taşlaşan, geceleri ise canlanan varlıklardır. İblisleri ve kötü ruhları korkutarak bulundukları binayı korudukları söylenen bu heykeller bir hayvan vücuduna, kanatlara, kuyruğa ve şeytani bir yüz ifadesine sahiptirler.

Bir kilise kuracaktı, yemin etmişti, mihrabına da altın yapraklı büyük bir haç yerleştirecekti. Birkaç gün daha sürecek olan endişeler, şüpheler ve uykusuz geceler bir aradan çıksa hemen gerekli düzenlemeleri yapmaya girişecekti. Şu an içinse aklını kurcalayan başka şeyler vardı.

Kapıyı çaldı ve içeri girdi.

Yaşlı kadın karanlıkta oturuyordu ama uyanıktı. Johann onun nadiren uyuyabildiğini bilirdi. Kör olmak anlaşılan büyük ölçüde uykunun yerini tutuyordu, genç olduğu ve çoktan bu dünyayı terk etmiş ve unutulup gitmiş olan Werner'le flört ettiği zamanları hayal edebildiği bir uyku. Verdikleri ziyafetlerin namı Londra, Paris ve Roma'ya kadar uzanırdı. Romalı kardinalleri ağırlar, Cornwall'den gelen zengin tacirlerin büyük salonda dans edişlerini izler ve Flamanya'dan gelen uzun şapkalı ve dolgun keseli beyefendiler onun önünde diz çökerlerdi. İş alanındaki kurnazlığına herkes hayrandı, zekâsına saygı duyar ve güzelliğinden etkilenirdi.

Hepsi artık geçmişte kalmıştı. Ama o yine de geçmişte takılıp kalmamış, içinde bulunduğu zamanda yaşamayı seçmişti. Çökmüş gözkapaklarının altından geleceğe bakıyor ve kimi zaman gözleri açık olan diğerlerinden daha fazlasını görebiliyordu.

Johann kadının karşısındaki sandalyeye oturdu, gümüş şamdanını yere bıraktı. Sessizce ateşe baktı.

Bir süre sonra kadın yavaşça öne doğru eğildi. Mum ışığında yüzü mermerden oyulmuş gibi görünüyordu. Kapalı gözleri ve kalın kaşlarına rağmen kadının cazibesinden etkilenmemek mümkün değildi. Çok yaşlı ama çok güzel bir kadının ölüm maskesine bakmak gibi bir his yaşatıyordu insana.

"Bir terslik var," dedi kadın kısık sesle, onun güzel ve melodiyi andıran sesinden geriye bu rüzgârda uçuşan yaprak hışırtısını andıran şey kalmıştı.

Johann parmak uçlarını birleştirdi. "Evet."

Kadın belli belirsiz bir iç çekti. "Artık davamıza inanmıyor musun?"

Sanki görebilecekmiş gibi başını iki yana salladı. "Ondan değil, Anne. Davamıza olan inancım her zamankinden daha fazla. Yaptığımız şey doğruydu."

"Ama ittifakla ilgili kuşkuların var."

"Evet."

"Hmm." Beyaz parmakları, siyah kadifeden elbisenin üzerinde gezinerek diğer eline erişti ve onu tuttu. "Gerhard Morart öldü. Ölmeliydi. Bizler zalim olduğumuz için değil –çünkü zalim olan benim– davamız bunu gerektirdiği için." Durdu. "Ama anlaşılan aramızda bu gerçeği takdir etmek istemeyen bazıları var. Bu aptallar ateşin üzerinden ayakları yanmadan geçebileceklerini zannediyorlar."

"Hepimiz ateşin içindeyiz," dedi Johann usulca. "Öyle ya da böyle."

"Tabi ki. Ama Tanrı'nın gözünde makbul olan ya da olmayan nedir? Tanrı'nın iradesinin ne olduğunu bildiğini iddia etmenin ve O'nun adına adalet dağıtmaya kalkışmanın ne büyük bir kibir olduğunu hiç düşündün mü? Papa bile Tanrı'nın gerçek hizmetkârı olduğunu ispat edebilmekten acizken. Eğer Rabbimizin usulleri bizim aklımızın sınırlarının ötesinde ise, İncilin bize söylediği gibi, belki de O'nun gözünde bir ucube olan bizzat papanın kendisidir. O zaman asıl yakılması gereken kim? Kutsal Katolik Kilisesinin ya da sözde Kutsal Baba'nın otoritesini sorgulayan kişi mi?"

"Bu bana hiçbir faninin cevaplayamayacağı bir soru gibi geliyor."

"Ya da Tanrı'nın kelamını kendi dilediğimiz şekilde açıklayabilir miyiz? Gereksiz yere kendine eziyet etme, oğlum. Aradığımız cevapları bu dünyada bulamayacaksın. Ama bilmiyor olmamız harekete geçemeyeceğimiz anlamına da gelmez."

"Harekete geçeceğiz," dedi Johann kendinden emin şekilde.

Genç kadının dişlerini çevrelemiş olan parşömen deri aralandı. Kadın gülümsüyordu.

"Ama eğer elimde daha iyi adamlar olursa," diye devam etti Johann, "daha mutlu olurdum. Matthias'ın, Mainz'li Heinrich ile ilgili korkularını paylaşmıyorum –Matthias nereye baksa tehlike görür– ama başkaları da var."

"Evet, biliyorum." Kadın başını kaldırdı ve çenesini uzattı. Burun delikleri sanki yabancı bir kokuyu anlamaya çalışırmış gibi açılmıştı. "Senin derdin Daniel. Çok çabuk parlıyor. Günün birinde birisini öldürecek."

"Ya da öldürülecek. Daniel, ailemize risk teşkil ediyor."

"Ben, Kuno'dan daha çok endişe ediyorum."

"Evet," diye iç çekti Johann bezgin bir tavırla. "Aklımdaki diğer kişi de oydu zaten."

"Ama hissettiklerini dile getirdiği için Kuno'yu suçlayamayız. Gerhard Morart'ın kucağında büyüdü. Kuno da onun gibi bir duvarcı olmak istiyordu. Gerhard kalfa olduğu zaman Kuno babasından onunla birlikte çalışabilmek için izin istedi, daha yeni konuşmayı öğrenmiş küçücük bir çocuk olduğu halde. O Gerhard'ı herkesten fazla severdi."

"En fenası da bu."

Yaşlı kadın ellerini Johann'ın kafasının olduğunu tahmin ettiği yere uzattı. Cılız parmakları saçlarını okşadı. "Kuno aptal değildir," dedi teselli eder şekilde. "Yakında aklı başına gelir ve bize ve hepimizin etmiş olduğu yemine sadık kalmaya devam eder."

"Ya öyle olmazsa?"

Yaşlı kadın sustu.

Johann ayağa kalktı ve kadını alnından nazikçe öptü. "İyi geceler, Anne." Şamdanı aldı ve kapıya yöneldi.

"Johann."

"Evet, Anne?"

"Sakin olmalısın. Mezmurları oku. İhtiyacın olan şeyi Mezmurlar yüz dokuzda bulacağına eminim. Sekizinci ayet."

"Haklı olduğundan hiç şüphem yok, Anne."

Odadan çıktı, kapıyı arkasından usulca kapattı ve Yunan mitolojisinden bir av sahnesini gösteren bir duvar halısının altındaki çekmeceli bir İngiliz dolabının yanına gitti. Dolabın her iki yanında duran kol kalınlığındaki iki mum okumak için yeterli ışığı sağlıyordu. Çekmecelerin birinden İncili çıkardı ve kalın cildini açtı.

Aşağıdan gelen sesler duydu. Theoderich ve Daniel oyun tahtasında bir tür oyun oynuyorlardı. Johann'ın karısı Hadewig son derece uzun eski bir şarkıyı söylemekteydi.

Gülümsedi.

Günlerin kısaldığı ve gecelerin soğuduğu bu zamanlarda genelde hep birlikte ateşin etrafında oturur ve birbirlerine hikâyeler anlatırlardı. Ailesi tüm Köln'e dağılmıştı ama en sevdiği yer Ren

Sokağı'ndaki evdi. Yaşlı kadın burada geçmiş ve gelecek günleri düşler, hayalleriyle tüm evi sararak zaman ve dış dünyanın iticiliğiyle arasında soyut bir duvar örerdi.

Kadının bahsettiği yeri bulana kadar sayfaları hızla açtı. Amacı sakinleşmek değildi. Kadın, onun sahip olduğu İncil bilgisiyle oraya baktığı zaman gerçekte ne anlatmak istediğini anlayacağını biliyordu.

Sayfayı buldu. İşaret parmağı satırlar arasında gezdi.

Bir an için hareketsiz öylece kaldı. Sonra kitabı kapattı, yerine koydu ve ateşin yanında ısınmak için aşağıya indi.

JACOP

Jacop, doğruca Gölge'ye koştu. Takipçisinin bu ani dönüşü beklemediği ortadaydı. O kadar yakın ve şaşkındı ki ne durabilmiş ne de yana çekilebilmişti. İki keçi gibi kafa kafaya toslaşacaklardı. Hangisinin ayağa kalkıp bu çıkmaz sokağı terk edebileceğini ancak Tanrı bilirdi. Ama iki omuzu arasına bir ok yemesinden daha iyiydi.

Nihayetinde rakibini yakından görmek de ona iyi gelmişti. İskeledeki kadar heybetli görünmese de yine de çok uzundu. Elindeki silah arbaleti andırıyordu ama daha küçüktü. Elbiseleri bir kuzgunun kanadı kadar karaydı, yüzü ise karanlıkta belli belirsiz görülüyordu. Geniş elmacık kemikleri, kalın kaşları, geniş bir alnı ve bir metre uzunluğunda uçuşan saçları vardı. Jacop adamın yakışıklı mı yoksa itici mi olduğuna karar verememişti. Vahşi, terbiye edilmemiş bir tarafı da vardı. Önünde duran mahlûk, Gerhard Morart, Tilman ve Maria'yı öldürmüştü. Eğer bu şey Şeytan'ın ta kendisiyse Jacop'un son duasını yapmak için bile fırsatı olmayacaktı.

Ama eğer bir insansa –kim bilir hangi cadı onu Şeytan'a yardım etsin diye tasarlayıp ortaya çıkarmıştı – şimdi gafil avlanmıştı. Şeytan'ın bile faka bastığı olurdu.

Belki de bir hayvandır, diye düşündü Jacop sırıtarak, o zaman Tilki'nin karşısında hiç şansı yoktu.

Kendini çarpışmaya hazırladı.

Olmadı.

Takipçisi kollarını açtı ve yerden yükseldi. Jacop, kara pelerininin gözleri önünde yükselişini izledi, gittikçe daha yukarıya, ve bu dev sıçrayışta onun üzerinden geçerken yüzüne sürtünen elbisenin tahriş edici sertliğini hissetti.

Hiç kimse bu kadar yükseğe sıçrayamazdı. Ne olursa olsun.

Nefes nefese çıkmaz sokaktan dışarı kaçtı ve köşeyi dönüp Ren'e

doğru koşmaya başladı. Diğerinin arkasından tekrar sıçradığını duydu. Arkasına baktı, onu hemen dibinde görmeyi bekliyordu ama herhalde zannettiğinden daha fazla açmıştı arayı. Numarası işe yaramıştı.

Son sürat koşarak katedrale gittiğini bildiği dar bir yola saptı. Her yer duvar ve ağaçtan ibaretti. Soldaki St. Maksim'in manastırı derin uykudaydı. Keşişler güne öğlen birde başlarlardı. Saat bire kadar hâlâ nefes alıyor olursa dünyadan feragat edip manastıra yerleşerek kalan günlerini ibadetle geçireceğine yemin etti. Dallar kollarına ve bacaklarına çarpıyor, yüzünü çiziyorlardı. Umursamadı.

Kilise karşıda belirdi, küçük ve şekilsiz. Adamın biri sokağa bir şey atıp tekrar içeri girmek için arkasını döndü. Tilki, kalan son nefesiyle bağırdı.

"Peder!"

Jacop adamın önünde durdu ve koluna yapıştı. Şaşıran keşiş ondan kurtulmaya çalıştı. Kel ve şişmandı ve hırıltıyla soluyordu.

"Beni içeri alın," diye yalvardı.

Keşişin haris gözleri ona şüpheyle baktı. "Çok geç," diyerek tersledi.

"Çok mu geç?"

"Ayin biteli çok oldu."

"Yalvarırım beni içeri alın. Sadece kısa bir süre, lütfen."

"Ama söyledim sana. Bu imkânsız evladım. Sabaha tekrar..."

"Saygıdeğer efendim!" Jacop adamın ellerini kavrayıp sıktı. "Günah çıkaracağım. Şimdi! Derhal! Beni reddedemeyeceğinizi biliyorsunuz. Günah çıkarmanın günün her saatinde yapılması Tanrı'nın isteği ve kanunudur." Gerçekten de Tanrı'nın isteği ve kanunu muydu? Belki değildi, dini meselelerden pek anlamazdı. Ama denemekten başka çaresi de yoktu.

Keşiş hayretle kaşlarını kaldırdı. Kararsız kalmıştı. "Aslında..."

Yolun sonundan gelen ayak sesleri duyuldu. Sakin, seri ve düzenli.

"Lütfen, Peder."

"Tamam, peki. Diğer türlü başımdan gitmeyeceksin." Jacop'u şapelin içine itti ve kapıyı kapattı.

Jacop'un kafası karmakarışıktı. Adam yine izini nasıl bulabilmişti? Nasıl olup da onun kaçtığı yolu bilebiliyordu?

Tıpkı kokuyu takip eden bir hayvan gibi.

Birden aklına bir fikir geldi. "Kutsal su, Peder. Kutsal su nerede?"

Şişman keşiş ellerini başının üzerinde kavuşturdu. "Kutsal su istiyor! Kutsal su neredeymiş? Kilisede ve kutsal suyun nerede olduğunu soruyor? Ey büyük Yaradan, sen en son ne zaman kiliseye gittin? İşte orada." Kısa ve kalın parmağı bir sütunun üzerindeki basit taş kâseyi işaret etti. "İşte kutsal su ama sakın aklına... Hey! Ne yapıyorsun? Beynine Şeytan mı tükürdü? O yıkanacağın bir kap değil!"

Pancar gibi kıpkırmızı kesilen keşiş kâseyi tuttuğu gibi Tilki'nin elinden çekip aldı. "Aklını mı oynattın sen?" diye bağırdı. "Hemen dışarı."

"Dur." Jacop kapının yanındaki küçük pencereye koştu.

"Ben... Ben..."

"Şişt! Şeytan dışarıda bekliyor."

Keşişin nutku tutulmuştu. Gözleri kocaman açıldı –yağlı göz kapaklarının izin verdiği ölçüde– ve istavroz çıkardı.

Jacop dışarı baktı. Gölgeyi görünce şaşırdı. Kiliseye kadar gelmişti. Orada kımıldamadan durmuş başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

Jacop nefes almaya bile cesaret edemedi.

Gölge birkaç adım daha attı, sonra tekrar durdu ve kiliseye bakmaya başladı. Soluk gözlerini Jacop'a dikmiş gibiydi. Başını önce bir yana, sonra diğerine sonra da tekrar öne çevirdi. Gökyüzüne baktı. Ayın ışığında silüeti, arka plandaki ağaç ve duvarın karalığından ayrılıyor, saçları da gümüş rengine bürünüyordu.

Kafası karışmış, diye geçirdi içinden Jacop sevinçle. Nereye kaybolduğumu çözemedi. Aklı ona yakınlarda bir yerde olduğumu söylüyor ama sezgileri tam tersinde ısrar ediyor.

Sezgilerine kulak verecek. Her yırtıcı hayvan gibi.

Bekledi, gergindi, ta ki adam tekrar tereddüt ederek de olsa yoluna gidene kadar. Kısa süre içerisinde karanlığı karışıp kayboldu.

Gölge izini kaybetmişti.

"Günah çıkaracaktın, evladım," diye fısıldadı keşiş. Kaşlarının üzerinde ter damlaları birikmişti. Titriyordu.

"Sabırlı olun lütfen. Az kaldı."

Kasvetli kilisenin içerisinde zaman acı verici derecede yavaş akıyordu. Keşiş Şeytan'dan o kadar korkmuştu ki yerinden bile kımıldayamıyordu.

Jacop nihayet takipçisini atlattığına ikna olduğunda soğuk duvara dayanmış halde yere yığıldı, gözlerini kapattı ve Azize Ursula'ya şükretti. Tüm azizeler içerisinde en çok onu severdi. Kurtuluşunun onun marifeti olduğuna karar vermiş ve sadece birkaç dakika önce St. Maksim'in keşişi olmaya yemin ettiğini çoktan unutmuştu.

"Şeytan'la ilgili bir şeyler söylüyordun sanki?" dedi keşiş sesi titreyerek.

Jacop önce şaşırdı. "Şeytan mı? Ha, unut gitsin."

"Ya günah çıkarma."

"Ah, evet günah çıkaracaktım. Aslında düşündüm de hiç de acelesi yoktu."

"Ama..."

"Şimdi hatırladım. Daha bu sabah günah çıkarmıştım. Yoksa dün sabah mıydı? Söyleyin bana Peder, sıradan, dürüst bir adam bir günde günah çıkarmasına neden olacak kadar günah işleyebilir mi?"

Keşiş sanki dediklerini anlamamış gibi ona baktı. Sonra da toparlandı ve keyifsizce gülümsedi. Ayın cazibesinden eser olmayan ay şeklinde bir yüzü vardı. "Sevgili evladım..."

Jacop birden ayağa kalktı. Sevgili evladımdan sonrasının hoş olmayacağını tahmin etmişti.

"Senin yaşlarındayken senin ebatlarında üç gencin kafasına öyle bir geçirmiştim ki kaburgalarının arasından bakmaya başladılar, tıpkı kafesteki horozlar gibi. Tabi ki artık yaşlı ve dindar birisiyim." Aniden Jacop'u ensesinden yakaladı ve kapıya doğru sürükledi. "Ama hâlâ seni kiliseden atabilecek kadar gücümün kaldığını zannediyorum."

Jacop durumu değerlendirdi. "Evet," dedi, "Yapabileceğinizden eminim." Cevap beklemeden büyük meşe kapıyı açtı, dışarı bir göz attıktan sonra başını omuzlarının arasına gömmüş halde dışarı çıktı. Tek umudu Gölge'nin hâlâ onu bekliyor olmamasıydı.

Bu sefer onu takip eden yoktu.

Başını sallayan keşiş kiliseden çıktı ve ellerini beline koydu. Bu Tanrı tanımaz serseri kapıdan girmeye bir kez daha tenezzül ederse işte o zaman gününü görecekti!

Sonra öfkesi uçup gitti. Temiz havayı ciğerlerine çekti ve Ave Maria'yı mırıldanmaya başladı.

Ne güzel, ne huzurlu bir geceydi.

12 EYLÜL

JACOP

Jacop gözlerini açtığında ağzı kupkuruydu. En fazla üç saat uyumuştu ve bunun da en az iki saati kâbuslar içinde geçmişti.

Ama hâlâ hayattaydı.

Doğrulmaya kalktığında vücudu itiraz etti ve tüm kaslarının sanki kırbaçlanmış ya da işkence görmüş gibi sızladığını fark etti. Daha sonra üzerine yatmış olduğu halatları fark etti. Küçük bir teknenin üzerinde bir yılan gibi kıvrılmışlardı. Vücudu da onların şeklini almış olmalıydı.

Acı içinde kıvranarak güç bela ayağa kalktı. Yeleğinin kısa kollarını yukarı sıvadığında sağ omzunun sıyrık ve çürük içerisinde olduğunu gördü. St. Peter'in yakınında takipçisini atlamaya çalışırken kemer altının taş duvarına bindirmişti. Parmağıyla yokladı ve inledi. Göründüğünden bile beter durumdaydı.

Küpeşteden başını kaldırıp rıhtımdaki koşuşturmayı dikkatle izledi. Birkaç geniş gövdeli yük gemisi oraya demir atmıştı. Geceleyin gelmiş olmalıydılar. Hamallar kasaları öküz arabalarına taşıyorlardı. Liman reisi elinde kalem ve parşömenle dolaşarak gelip gideni kontrol ediyordu. Güneşin yüksekliğine bakılırsa henüz saat altı olmamıştı ama ortalık arı kovanı gibiydi. Rıhtımda mesai gün doğmadan önce başlardı.

Uyuşmuş kaslarıyla küpeşteden yukarı çıktı ve iskeleye indi, kimsenin kendisini görmemesini umuyordu. Kuru havuzdaki küçük bir tekneydi bu, güvertesinde de yük yoktu ama kâhyalar gemilerin içinde dilenci ve serserileri görmekten haz etmezlerdi. Eğer yakalanırsa muhakkak bir şeyler çalmakla suçlanacaktı ki çoğunlukla da bu suçlamalarında haklı olurlardı. Ama Jacop için bu sefer durum tamamen farklıydı ve ölüm kalım meselesiydi.

Sıradan biri gibi rıhtımda dolaşmaya başladı. Ren Kapısı'nda izdiham vardı. Orası şehre mal gelen birkaç noktadan biriydi, ayrıca tahıl için kullanılan kantar binası da orada bulunuyordu. Arabalardan oluşan uzun bir kuyruğun bulunması hiç de şaşırtıcı değildi. Biraz daha uzaktaki Filzgraben Kapısı'nda bir grup güvenlik amiri ve parlak renkli cübbeleriyle mübaşirler birkaç hırpani görünümlü adamı kontrol ediyorlardı. Giriştiği başarısız hırsızlık girişimini hatırlayarak ortalıkta görünmemenin yararına olacağına karar verdi. Şehre başka taraftan gitmek yolu uzatacaktı ama daha güvenli olacağına şüphe yoktu.

Şehir suru boyunca sallana sallana yürürken bir yandan da işçiler, dedikodu yapan gemiciler, kâhyalar ve aceleyle geçip giden vergi tahsildarlarından da gözünü ayırmıyordu. Gerektiği anda kaçmaya hazırdı. Ama ortalıkta hâlihazırda bir tehlike görünmüyordu. Eğer şansı yaver gitmişse dün geceki takipçisi izini ve üzerine kutsal su döktükten sonra da kokusunu kaybetmişti. Buradan da anlıyordu ki peşindekinin sadece bir bölümü insandı, kalanı ise bir iblis ve belki de Şeytan'ın ta kendisiydi.

Jacop irkildi.

Peki, Şeytan'dan nasıl kaçacaktı? Başzebani onu nerede olsa bulurdu. Diğer taraftan Gölge onun izini kaybetmişti.

Sadece bir insandı belki de?

Birden Maria geldi aklına. Ölmüştü. Neye benzediğini hatırlamakta güçlük çekiyordu –görüntüsünü bilinçaltına gömmüştü. Dün gece olanlar sanki başkasının başına gelmiş olan korkunç olayların hatırası gibiydi. Jacop buna kanmayacak kadar zeki bir adamdı. Bu meselenin henüz sona ermediğini hissediyordu, her şey daha yeni başlıyordu ve en kötüsü için hazırlıklı olmalıydı. Sürekli üzerine kutsal su dökerek gezemezdi. Evet, Köln büyüktü ama onu bulmaya kararlı birisi eninde sonunda bunu başarırdı. Hele onu arayanın Gölge olduğu düşünülürse bundan hiç şüphesi yoktu.

Av olan kendisiydi, Tilman değil.

Belki de yapılacak en mantıklı şey Köln'den ayrılmaktı. Tüm hayatı boyunca kaçmıştı zaten, şimdi farklı davranmanın ne âlemi vardı? Ayrıca kaç kez daha kaçması gerekecekti ki? Fakat Jacop kaçmaktan bıkmıştı. Bir daha olmaz.

Sıradaki Pala Kapısıydı. Jacop acele etmeden yarı ahşap kapıdan, ellerinde konşimentolarıyla bekleyen vergi tahsildarlarının yanından, kalabalığa karışarak geçti. Pazar Yeri'ne az kala Overstolz ailesinin görkemli taş malikânesinin bulunduğu Ren Sokağı'na döndü. Midesinden gelen ürkütücü seslere rağmen Pazar Yeri'nden uzak durmaya kararlıydı. Kızıl saçlarının her yerde, özellikle de et tezgâhlarında, hemen hatırlanacağından emindi.

Saçı!

Gölge de saçını görmüş müydü? Ağaçtan düştüğü zaman şapkası çıkmıştı ve henüz daha hava kararmamış olduğundan saçının rengi görülebilirdi. Bu durumda onu bulmakta bir sıkıntı yaşamayacaktı. Bu canlı renkler suikastçıya açık davetiye gibiydi. Şapkasını da kaybetmişti zaten. Tilman'da kalmıştı. Tilman'dan geriye bir o kalmıştı zaten.

Sanki sürüngenler bağırsağında güreş ediyordu. Overstolz hanesinin gölgesinde süzüldü, yeleğini çıkardı ve başına sarmaya çalıştı. Sağ omzuna ağrı girdi; sağ kolunu güçlükle kullanabiliyordu. Yeleği kayıp gözlerinin önüne düştü. Küfrederek çıkardı ve tekrar denedi. Yelek kayıp yere düştü.

"Ne yapıyorsun burada?" dedi sert bir ses arkasından.

Bir an için heyecandan kalbinin duracağını sandı.

Yavaşça arkasını döndü ve rahat bir nefes aldı. Karşısındaki, kendisine arbaletini doğrultmuş uzun saçlı dev değildi. Adam pileli burgundiya cübbesinin üzerine yakalarında siyah bir kürk olan kahverengi bir palto giyiyordu ve kulaklıklı bir şapkası vardı. Sakalında gri teller ve gözlerinde soğuk bir ifade bulunuyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Jacop.

"Burası senin gibilere göre bir yer değil, tamam mı? Köpekleri üzerine saldırtma."

"Tabi, tabi, haklısınız. Bağışlayın." Jacop yeleğini aldı ve adamı geçip gitti.

"Hey!"

Olduğu yerde kaldı. Boğazında öyle bir düğüm oluşmuştu ki hiçbir yutkunma ona çare olamazdı.

Adam yanına geldi. Jacop adamın elinin belindeki altın kaplı kınındaki ince kılıcın kabzasına uzandığını gördü.

"Be... Ben sadece bir nefes almak için durmuştum," dedi Jacop ona.

Diğeri kaşlarını çattı. "Sen bir dilencisin," dedi. "Neden dilenmek için bir kilisenin avlusuna gitmiyorsun?"

"Dilenmek istemedim." Dedikten sonra düşündü, neden olmasın? "Sadece açım hepsi bu." Jacop en iç parçalayan ifadesine bürünüp, bir gram bile yağ olmayan, karnını işaret etti. "Dizlerim güneşin altındaki balmumu gibi, aynı güneş beynimi de kavuruyor. Bu akşamı görebilir miyim bilmiyorum. Ah zavallı çocuklarım! Zavallı eşim! Bağışlayın beni efendim, yolunuza çıktığım için affedin beni. Kötü bir niyetim yoktu. Bağışlayın beni, tek dileğim Rabbimin inayeti ve karnımı doyuracak bir şeydir."

İyi bir oyunculuk sergilemiş ve etkili de olmuştu. Adam onu tepeden tırnağa süzdü. Sonra da sırıttı. "Adın nedir?"

"Jacop, efendim. Tilki derler bana."

Adam elini cebine atıp Jacop'un eline bir sikke tutuşturdu. "Benim için dua et, Tilki."

Jacop neşeyle başını salladı. "Edeceğim efendim. Söz veriyorum." Sonra parmaklarını paranın üzerine kapattı ve yola düştü.

"Ve çalmak yerine kendine yiyecek bir şeyler satın al, Tilki," diye bağırdı adam arkasından.

Jacop arkasını döndü ve adamın büyük eve girişini izledi. Bir soylu! Aman Yarabbi! Bu adam Köln ve civarındaki en önemli aile olan Overstolzlardan biri olmalıydı. İşte buna talih denirdi.

Paraya baktı. Bir Gulden! Bu, gecenin iblislerini bir süreliğine uzak tutmaya yeterdi.

Ama onları unutmasına yetmezdi.

Soğuk metali sıkıca tutarak Filzengraben'e girip yoluna devam etti; bir yandan da sol eliyle, saçlarını örtebilmek için, yeleğini kafasına sarmaya çalışıyordu. Bunu ancak sokağın sonuna vardığında becerebildi. Neye benzediğine bakmaya cesaret edemedi, Richmodis'in ne diyeceğini düşünemiyordu bile.

Omzuna bir kez daha ağrı saplandı. Şu anda ona yardım edebilecek tek kişi o kadındı. Dere boyunca ileri baktı. Dünkünden daha kalabalıktı.

Buraya gelişinin Richmodis'in de başını belaya sokmamasını

yürekten diliyordu. Hâlâ hayattaydı ama görmemesi gereken bir şeyi gördüğü için iki kişi canından olmuştu. En azından böyle tahmin ediyordu. Şu ana kadar oturup uzun uzadıya bu konuyu düşünmeye vakti olmamıştı.

Yanına yaklaşınca dere kenarına göz gezdirdi. Richmodis'ten eser yoktu.

Uzaklaşması gerekiyordu. Ya çek git ya da git kızın kapısını çal diye düşündü. Ama onun botlarını ve yeleğini giydiği için babasından azar işitebilirdi. Hatta onları geri alıp onu da hırsızlıkla suçlayabilirdi.

Jacop, neyin varsa al senin olsun dediğini duyar gibiydi. Ama şapkası ve ceketi için Plack Sokağı'na gitmesi gerekecekti. Boynuna ok saplanmış adamı görmek için; ona bir güçlük çıkarmazdı.

Bir arbalet oku ha! Onu öldüren de sensin öyle değil mi?

Jacop buz gibi ter dökmeye başladığını hissetti. Akarsuyun yanındaki çimlerin üzerine oturdu ve ellerini suya soktu. Bu durumdan nasıl sıyrılacaktı?

Bu kadarı da fazlaydı. Sırt üstü yatıp kollarını açtı ve gökyüzüne baktı. Amirler, mübaşirler ve bekçiler muhtemelen hepsi onun peşindeydi. Gerhard'ın katili ve o garip kasap da öyle.

Aman ne harika!

Gözlerini kapattı. Keşke biraz uyuyabilseydi.

"Uyan. Bana flüt çalmayı öğretmeyecek miydin?"

"Richmodis!"

Yüzü baş aşağıydı, saçları sanki ona erişmek istermiş gibi aşağı sarkmıştı. Jacop hızla doğruldu ancak omzuna tekrar ağrı saplandı, öncekinden de beter.

Kadın onun karşısına gelmek için döndü ve gülümsedi. Elinde kapaklı bir sepet taşıyordu. "Seni bu kadar yakın zamanda görmeyi ummuyordum."

"Sana söylemiştim, burnunu çok beğendim." Jacop ayağa kalkmaya çalıştı.

Kadın yaralı omzunu fark etti ve kaşlarını çattı. "Ah canım, nerede becerdin bunu?"

"Kapı çok dardı."

Ayağa kalktı, yeleğini düzeltti ve suçluluk dolu ifadeyle üzerindeki tozları silkeledi. Kadının gözleri omzundan yeleğine kaydı ve

onu tepeden tırnağa inceledikten sonra tekrar omzuna döndü. Elini uzatıp sıktı.

"Ahh!"

"Haydi, daha neler. Küçük domuz yavruları gibi bağırma."

"Richmodis." Kadını omuzlarından tuttu ama daha sonra ellerini çekti. "Çok şey istediğimi biliyorum ama..." etrafına bakındı. Herkes yine onlara bakmaya başlamıştı.

"Yine ne yaptın?" Kadın iç çekti.

"Dayının hekim olduğunu söylemiştin."

"O kadarla kalsa iyi. St. Maria Magdalena'nın da başpapazıdır ve önemli kişileri tanır. Neden?"

"Ona ihtiyacım var; omuzum hiç iyi durumda değil. Beni yakalamaya çalışıyorlar çünkü her şeyi gördüm, hepsi o aptal ağacın yüzünden. Elbiseler için kusuruma bakma, ben sadece Tilman'a yardım etmek istemiştim ve..."

Richmodis başını iki yana salladı ve elini kaldırdı. "Dur! Kim seni yakalamaya çalışıyor? Ne gördün? Tilman kim? Dediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Ben de," diye itiraf etti Jacop.

"O zaman benle gelsen iyi olacak." onu kolundan tutup eve doğru götürdü. "Yine kumaşın altında boğulup gitmeni ya da gelecek bir adama bir düzine sevgilimle ilgili yalanlar uydurmak istemem." Kapıyı açtı ve içeriyi işaret etti. "İçeri gir."

"Baban sorun çıkarmaz mı?" diye sordu Jacop alçak sesle.

"Her şeyi bu kadar düşünme. Otur şuraya." Şöminenin yanındaki kanepeyi işaret etti. Şöminenin ateşi çatırdayarak yanıyordu. Oda basit ama konforlu şekilde döşenmişti.

Jacop başını iki yana salladı. "Hayır. Ben zengin bir adam olmayabilirim ama saygıdeğer hanımefendilerin tüm komşularının bakışları altında evlerine yabancı bir erkek almamaları gerektiğini de biliyorum. Gitsem iyi olur."

"Söz konusu bile değil."

"Ben ciddiyim."

"Ben de öyle," dedi vurgulayarak. "Buraya gelip bana bir flüt verip karşılığında bir yelek, babamın ceketi ve şapkasını alıp –ki onlara ne olduğunu da duymak için sabırsızlanıyorum– çekip

gidebileceğini mi zannettin? Seni uyarıyorum..." ona sertçe baktı ama bu ifadeyi koruyamayıp kahkahayı patlattı. "Burnumla ilgili de tek kelime etme."

Jacop teslim olduğunu gösterir şekilde ellerini kaldırdı ve kanepeye yığıldı. Kadın parmağını ona doğru salladı. "Sakın kımıldama. Hemen geliyorum."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. Richmodis'i görmeye gelmek sorumsuzluktu ama başka ne yapabilirdi ki? Yaralıydı ve Clemens, Maria'yı onun öldürdüğünü düşünüyor olabilirdi. Öylece kaçıp gitmesi yapabileceği en aptalca şeydi. Kaçmak suçlu olduğunu kabul etmek demekti. Cinayetle suçlanmak, belki Tilman'ınkiyle de, ihtiyacı olan son şeydi. Yakında Gerhard'ı iskeleden itmekle de onu suçlayacaklardı! Hayır. Suçlanmayacağı tek şey varsa bu da oydu. Bunun bir kaza olduğunu söyleyen şahitler vardı. Olay anında orada bulunmayan şahitler.

Richmodis elinde bir kova suyla belirdi. Bahçeye gidilen arka odadan gelmişti. Kendi kuyuları olmalıydı. Herkeste olmazdı. Çoğu kişi kavşaklardaki ya da sokak köşelerindeki kuyuları kullanırdı.

Kadın kanepeye ata binermiş gibi oturdu ve yarayı bir bezle dikkatle temizlemeye başladı. Bunu o kadar nazikçe yapıyordu ki neredeyse hoşuna gitmişti. Başka bir durum olsa Jacop sırf onun yumuşak ellerini hissedebilmek için hemen başka yaralar uydururdu.

"İşte bu kadar." Bezi kovanın içine attı ve yarayı inceledi. "Şimdilik yapabileceğim bundan ibaret."

Jacop gözlerini kısarak omzuna baktı. Gökkuşağının tüm renklerini barındırıyordu. "Richmodis..." kadının elini tuttu ve sıktı. Kadın elini çekmedi, sadece yeşil gözleriyle ona bakıp bekledi. Ne diyeceğini bilememişti.

Sonunda kadın imdadına yetişti. "Kaçıyorsun."

"Evet."

"Dün de kaçıyordun."

"Dün bir şey çalmıştım. O farklı. O benim işim."

"Bak sen, iş demek." Kadın alaycı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Zannettiğin gibi değil," dedi aceleyle. "Ben bir hırsız ve sahtekârım, kabul ediyorum. Ama bu sefer farklı. Tek hatam yanlış zamanda yanlış yerde olmaktı. Bir cinayete tanık oldum ve katil de

beni gördü... Ve bu durumu anlattığım iki kişi de öldürüldü." Maria aklına gelince sesi zayıflayıp kesildi. Boğazını temizledi ve başını çevirdi.

Kadın işaret parmağını onun çenesinin altına koydu ve yüzünü tekrar kendine doğru çevirdi. "Sonra?"

"Sonrası yok. Kapandaki fare gibiyim ve seni de bu belaya bulaştırmak istemiyorum. İnan bana, gerçekten seni tekrar görmek istiyordum..."

"Öyle olduğunu umuyorum."

"... Ama senin hayatını da tehlikeye atıyorum. O canavar dün gece bütün Köln'de peşimi bırakmadı. Hâlâ yaşıyor olmam bir mucize."

"Canavar mı?" Kadının alnındaki çizgiler tekrar belirdi.

"Katil."

"Ama kaçmayı başardın?"

"Evet. Şimdilik."

"Güzel. O zaman endişelenecek bir durum yok. Eğer seni bulabilmiş olsaydı çoktan öbür tarafı boylamıştın." Parmaklarını Jacop'un saçlarında gezdirdi ve aniden öyle bir hızla çekti ki adam acı dolu çığlığına engel olamadı. "Ama duyduğum kadarıyla yaşıyorsun!"

Kadın saçını bıraktı, ayağa kalktı ve odadan çıktı. Diğer taraftan tangır tungur sesler geliyordu. "Kimin öldürüldüğünü gördün ki katili seni de ortadan kaldırmayı kafasına koydu?"

"Alçak sesle!" Jacop gözlerini devirdi ve onun olduğu yere koştu. Arkadaki oda mutfakla kiler karışımı bir yerdi. Kadın büyük bir dolabı açmış ve içindeki eşyalar arasında bir şeyler arıyordu. Kapının çerçevesine çarpıp acı içinde bağırdı. Omuzu! Richmodis ona bir bakış attı, sonra da kumaş yığınına döndü.

"Anlıyorum," dedi. "Katil bu dolapta ve dediğimiz her şeyi duyuyor."

"Sana anlatamam. Başka kimsenin öldürülmesini istemiyorum."

"Al, giy şunları." Ona kahverengi bir ceketle kulaklıklı bir şapka attı. "Eğer o konuda konuşmak istemiyorsan bir şey yapmamız gerek. Ne bekliyorsun?"

Jacop kıyafetlere baktı. İyiydiler, hem de çok iyiydiler, kumaşları harikaydı. Hayatı boyunca böyle şeyleri sırtına geçirmemişti.

Richmodis ellerini çırptı. "Ne bekliyorsun? Yoksa beyefendimiz onu birisinin giydirmesini mi bekliyor?"

Jacop hemen ceketi giydi, şapkayı da başına öyle bir geçirdi ki kızıl saçının tek bir teli bile görünmüyordu. Richmodis etrafında dönüp üstünü başını düzeltti, sonra da geri çekilip ona memnun bir ifadeyle baktı. Jacop ise kendisini rahatsız hissediyordu. Eski bir şeyler olsa daha rahat ederdi.

"Ya şimdi?"

"Şimdi mi? Gidiyoruz."

"Nereye?"

"Dayımı görmeye. Omzuna bakar ve sana içecek bir şeyler verir. Sonra da ona hikâyeni anlatırsın. Eğer onu ikna edebilirsen sana yardımcı olabilmek için elinden geleni yapar. Tekdüze yaşantısında arada bir heyecan olması hoşuna gider. Eğer ikna edemezsen seni kapı dışarı eder. Şapka ve ceket olmadan."

Jacop ne diyeceğini bilemiyordu. Dışarı çıkıp dereyi geçtiler. İzleyen biri olup olmadığını görmek için dönüp arkasına bakarken kadın onu dürtükledi. "Bakınma," diye fısıldadı. "Zaten hepsi izliyor."

"Peki, dayın nerede oturuyor?" diye sordu Jacop, bacakları arasından çığlık çığlığa geçen bir domuz yavrusundan başarıyla kaçınarak.

"Sana söylemiştim. St. Maria Magdalena'nın başpapazıdır."

"Hiç duymadım."

"Duymadın mı, seni zındık!"

"Zındıklıkla ilgisi yok, Köln'de yeniyim hepsi bu."

"St. Maria Magdalena, St. Severin'in karşısındadır. Daha küçük olduğunu kabul ediyorum. Dayım üç kapı ötede oturuyor. Çalıştığı yer de orası."

"Bir şey daha var, Richmodis..."

"Evet?"

"Bu elbiseler..."

"Babamın mı? Evet."

Eyvahlar olsun!

"Bana verdiğin diğer şeyler yüzünden kızgın mı?"

"Hem de nasıl! Küplere bindi. Bana 'seni şırfıntı' diye bağırıp evin

içinde kovaladı. Komşular neler olup bittiğini görmeye koştular."

"Aman Yarabbi. İyi ki burada değilmişim?"

"Gerçekten öyle."

Eski Roma kapısından, şehir suyu boyunca uzanan, Severin Caddesi'ne geçtiler. Güzel bir caddeydi. Kiliseler, şapeller ve manastırlar iç içeydi, soyluların evleri ve davetkâr hanları da cabası. Açıkçası her ihtiyacın karşılığı vardı burada.

Richmodis hızla yürümeye devam etti.

"Söyle bana Batı'nın en güzel burnu," dedi bir süre sonra, "Nerede o?"

"Kim?"

"Baban."

Kadın durdu ve sanki duyduğu en aptalca soruymuş gibi ona baktı.

"Nerede olacak? Dayımın yanında."

SABAH YÜRÜYÜŞÜ

Matthias, Fransisken manastırına saat tam yedide vardı. Urquhart'ı tanımadan önce iki kez bakması gerekmişti. Katil siyah bir keşiş elbisesi giymişti ve kukuletasını yüzünün üzerine çekerek başını da öne eğmişti. Bu âlemi çok gerilerde bırakmış gibi bir hali vardı.

Matthias hiç acele etmeden yanına gitti ve sanki tesadüfmüş gibi durdu. "Neden kılık değiştirdin?"

"Sabah yürüyüşünde size bir keşişin eşlik etmesi güzel bir fikirmiş gibi geldi bana," dedi. "Dün birlikte görülmemizden pek bir rahatsız olmuştunuz. Haklı olabilirsiniz."

"Bu iş artık çığırından çıkmaya başladı," dedi Matthias cevaben. "Nihayetinde hiç kimse kim..."

"Burada olmaz. Peşimden gelin."

İki adam da dikkat çekmemeye çalışarak dışarı çıktı ve köşeyi dönüp şehrin en işlek sokaklarından birisine daldı. Burası imalathanelerle doluydu ve çakma, rendeleme ve vurma seslerine arabaların gıcırtıları, öküz böğürtüleri, havlamalar, domuz homurtuları ve bağırış çağırış ekleniyor ve tüm bu gürültü de sayısız kilise ve şapelin çan sesleriyle bölünüyordu. Bir saracın yanından geçmekteydiler. Matthias'ın siparişini verdiği eyer o kadar para dökmüş olmasına rağmen henüz tamamlanmadığından onları loncaya şikâyet etmeyi planlıyordu.

Açık imalathanelerin, göz alıcı evlerin ve Daniel'in, ailesini huzursuz edecek derecede müdavimi olduğu Münster Hanı'nın yanından geçtiler. Sonra da geniş bahçeli bir köşkün.

"Dostun," dedi alaycı bir şekilde Matthias.

"Dostum mu?"

"Jülich Kontu'nun evi."

"Wilhelm benim dostum değil," dedi Urquhart keyifsiz bir tonda. "Bir süre onun hizmetindeydim ve o da bundan istifade etti. Şimdiyse size hizmet ediyorum."

"Ama istifade edemiyorum," dedi Matthias ukala bir sırıtmayla. Ceketinin cebinden bir armut çıkarıp ısırdı. "Gerhard öldü. Herkes bir kaza olduğundan bahsediyor. Şahitlerin iyiymiş."

"Şahitlerimin sadece ikisi iyiydi."

"Zaten iki şahidin yok muydu?"

"Üç tane."

"Üç mü?" Matthias ağzını sildi. "Yaşlanıyorum herhalde. Üç olması daha iyi tabi ki."

"Değil. Çünkü üçüncüsü planda yoktu."

Matthias armuda bulanmış dişleriyle hayretle ona baktı.

"Hemen anlat."

"Bir hırsız vardı," diye başladı Urquhart. "Muhtemelen başpiskoposun meyvelerini çalıyordu. Beni Gerhard'ı iskeleden iterken gördü. Şanssızlık. O ağaçta olduğunu hiç fark etmemiştim, düşene kadar. Herhalde korkudan oldu." Havayı dişlerinin arasından içine çekti.

"Şimdi ne olacak?" dedi Matthias heyecanla, paniğe kapılmıştı.

"Sesinizi yükseltmeyin. Köln'ün necip vatandaşlarına tam aksini anlatacak bir şahidimiz var. Yani Gerhard'ın kayıp düşmediğini."

"Dilenciye, hırsızın tekine kim inanır?"

"Hiç kimse sanırım." Urquhart durdu. Kukuletanın altından gözleri Matthias'a bakıp parladı. "Ama şansa bırakmak ister misiniz?"

"Ne demek yani, ben mi?" diye cevap verdi Matthias. "Bu senin hatan."

"Hayır," dedi Urquhart sert bir şekilde. "Dallara tünemiş her kuştan haberim olamaz. Ben bile yapamam bunu. Hemen şikâyete başlamayın. Dahası var. Tam emin değilim ama Gerhard ölmeden önce adama bir şeyler söylemiş olabilir."

"Ne? Gerhard öldü sanıyordum! Bu iş gittikçe sarpa sarmaya başladı."

Urquhart hafifçe gülümsedi. "Öldü. Ama eceliyle ölen biri gibi değil. Ölmek üzere olan kişiler son anlarında vasiyetlerini değiştirir

ya da Tanrı'ya küfrederler. Ölmek üzere olan bir mimar ise son nefesinden önce sizin adınızı zikretmiş olabilir."

Matthias, Urquhart'ı kolundan tuttu ve geçip tam karşısına dikildi. "Bana hiç komik gelmedi," diye hırıldadı. "Neden yakalamadın bu kuşu?"

"Denedim." Urquhart yürümeye devam edince Matthias önünden çekilmek zorunda kaldı. Öfkeyle elindeki armudu bir evin kapısına fırlattı ve temsili ruhani danışmanıyla birlikte yürümeye devam etti.

"Peki, bu denemenin sonucu ne oldu?"

"Bir yerden sonra izini kaybettim."

"O zaman şu anda bu hikâyeyi gittiği her yerde anlatmakla meşguldür," diye homurdandı Matthias. "Şimdiye kadar Köln'ün yarısının kulağına gitmiştir."

"Evet, bazılarına söylemiş. Hepsi öldü."

"Ne?" Matthias yanlış anladığını zannetti. Henüz tencerecilerin yanına varmamışlardı, dolayısıyla kulağındaki çınlama onların çekiç seslerinin ürünü olmazdı.

Urquhart omuz silkti. "Yapılması gerekeni yaptım."

"Dur." Matthias soğukkanlılığını muhafaza etmeye çalıştı. "Başkalarını da öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Tabi ki."

"Azizler bizi korusun!"

"Azizleri bu işe katmayın," dedi Urquhart. "Cehenneme giden yolda Gerhard'a eşlik etmesi için birkaç kişi daha göndermişsem ne olmuş? Sizi yanlış anlamadıysam hemşehrilerinizin sağlığından ziyade planının başarıya ulaşmasıyla ilgiliydiniz."

Tütsülenmiş bal dilimleri ve cevizli kekler satan bir tezgâhın yanından geçtiler. İştah açıcı bir koku vardı. Paralar ödendi. Urquhart çiğnemeye başlarken bir parçasını da Matthias'a uzattı.

"İster misiniz?"

"Hayır, Tanrının cezası."

Sessizce yürümeye devam ettiler. Sokak alışveriş yapan, ürünlere bakan, nakışçılarla pazarlığa tutuşmuş ya da sadece işlerine gitmekte olan insanlarla doluydu. Demircilerin ve tencerecilerin çekiç seslerinin yankılandığı yerden bir grup çocuk çığlık çığlığa koşarak

çıktı. En sevdikleri oyunlardan biri sürekli çekiç sesinden yarı sağır olmuş adamlara saati sormak ve arkalarından bir çekiç uçmadan evvel de hemen kaçıp gitmekti.

"Endişe etmenize gerek yok," dedi Urquhart.

"Endişe etmeme gerek yok mu?" Matthias sinirinden güldü. "Her şeyi mahvedebilecek birisi ortalıkta dolaşırken sen sakin sakin kek yiyorsun!"

"Onu bulacağız."

"Kimmiş bu 'biz'?"

"Birkaç adama ihtiyacım var. Aslında durum çok acil olmasa sizin kafanızı hiç bunlarla meşgul etmezdim ama şahitleri ayarladığım gibi gidip bu adamları da bulmak için yeterli zamanım yok."

"Tanrı belanı versin! En azından aradığının neye benzediğinden haberin var mı?"

"Evet," dedi Urquhart, kekin son parçasını da ağzına tıkıştırdı. Onu izlemek bile Matthias'ın sinirini bozmaya yetiyordu.

"Evet? Adı ne? Neye benziyor? Konuş."

Urquhart ağzının kenarındaki kırıntıları elinin tersiyle sildi. "Kısa, zayıf, kızıl saçlı. Alev kızılı. Adı Jacop."

Matthias olduğu yerde kalakaldı. Sanki ayakları altındaki yer titremişti. "Umarım doğru değildir," diye mırıldandı.

Urquhart'ın kendinden emin tavrı bir anda yerini panik havasına bıraktı. "Neden?"

"Neden mi?" Matthias başını iki yana salladı. "Çünkü –hayır, bu mümkün değil– çünkü bir saatten kısa süre önce ben bu Jacop'a bir Gulden verdim."

Urquhart'ın gür kaşları çatıldı. Şaşırma sırası şimdi de ona gelmişti. "Ne yaptınız?" diye sordu ona usulca.

"Bir Gulden. Tilki Jacop. Ren Sokağı'ndaki evimizin dışında garip şeyler yapıyordu. Saçlarını örtmeye çalışır gibiydi."

Tabi ki. Başka ne olacaktı. Her şey ortada.

"Tilki Jacop," diye mırıldandı diğeri. "Gerçekten de tilkiymiş."

"Ben de salak gibi gittim ona bir Gulden verdim."

"Şimdi de bu cömertliğinizin karşılığını almak üzeresiniz," dedi Urquhart pis pis sırıtarak. En güçlü ve zengin ailelerden birinin reisinin yeğeni ve güçlü ve nüfuz sahibi bir adam olan Matthias

Overstolz kendisini aciz ve çaresiz hissediyordu. Bu duygular yerini öfkeye terk etti. Bu sızlanmalar ve diş sıkmalardan bıkmıştı; Harekete geçmenin vakti gelmişti.

"Bulalım şu adamları," dedi sırtını dönerek. "Sana bir düzine uşak vereceğim. Eğer bulabilirsem birkaç da asker ayarlayacağım. Onlara Tilki'nin kim olduğunu anlatacağız –Overstolz ailesinin bulunmasını fazlasıyla arzu ettiği birisi."

"Onlarla konuşmam gerek," dedi Urquhart.

"Şart mı?"

"Evet."

"Uşaklar sorun olmaz. Bu kılıkla seni eve götürebilirim. Gerçek bir keşiş, ailenin bir dostu gibi davran. Bir hırsıza karşı Tanrı'nın adaletini uygulamaktan bahsediyoruz ve senin bilgeliğin de bize bunun en doğru şekilde nasıl yapılacağı konusunda yol gösterecek."

Urquhart başını salladı. "Peki, bu hırsız ne çalmış olacak?"

Matthias düşündü. Birden aklına geldi. Güzel bir fikirdi. Gülümsedi. "Benden para çalmış olsun. Evet, aynen öyle. Bir Gulden çaldı diyelim."

HEKİM

St. Maria Magdalena, ekleziyastik mimarinin nadide örneklerinden biri sayılmazdı. Biraz da bakımsız görünüyordu. Şehirdeki rahipler, katedral papazları ve yardımcı piskoposlar vergilerini bile ödemekten acizken binalarının bakımını nasıl yapacaklarını söylenerek şikâyet ederlerdi. Durumu abartıyorlardı, en azından bir ölçüde, çünkü esnaf, tacir ve soyluların yaptığı cömert bağışlar sayesinde büyük kiliseler göz kamaştırmaya devam ederken yeni bir katedralin de temelleri atılmıştı. St. Maria Magdalena gibi küçük mahalle kiliseleri ise genelde pek de zengin olmayan cemaatlerinden medet ummaktaydılar.

St. Maria Magdalena, eğer Tanrı o bölgeye uğrasa geceyi orada geçirmesine neden olacak muhteşem taş kulesiyle, karşısında yükselen St. Severin'le kıyaslandığında epey bir perişan görünüyordu.

Her şeye rağmen bu küçük kilise bile Richmodis'in dayısının yaşadığı delikle kıyaslandığında bir sanat şaheseri sayılırdı. Sıra halinde dizilmiş, yere yığılmak üzere olan sarhoşları andıran bir düzine kadar eğri büğrü evden birinde oturuyordu. Richmodis, Jacop'a aslında tüm binaların kralın muhafızları gibi dimdik durduklarını ama binaların mimari açıları genelde olduğu gibi çevreleriyle uyum içerisinde olmadığından bu optik illüzyonun meydana geldiğini anlatmıştı.

Jacop bu anlatılanı idrak etmeye çalışırken, Richmodis kapıyı çaldı.

"Yine mi kimse yok evde?" İçeri girdi. Jacop da isteksizce takip etti, babasının elbiselerini giymemiş olmayı diliyordu. Eğer ihtiyar buradaysa açıklaması kolay olmayacaktı.

Ama merdivenlerden inilen odada gri bir kediden başka kimse yoktu. Arka odaya ve küçük bahçeye baktılar, sonra yine içeri girdiler. Richmodis birkaç kez seslendi, ilk kata çıktı, sonra da tavan

arasına baktı. Yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle geri döndü.

"Buldun mu onu?" diye sordu Jacop.

"Hayır. Ama babamın paltosu burada. O zaman kendisi de buralardadır. Diğerine gelince o da çok uzaklaşmış olamaz."

Jacop'u bahçeye çekti ve paslı halkalı tahta bir kapağı işaret etti. "Sence bu ne olabilir?"

"Mahzen mi?" dedi Jacop.

"Oh, hayır. Normal evlerde bu kapağın altında mahzen olabilir. Buradaysa cehenneme giden yola açılır. İzle."

Eğildi, halkayı kavradı ve kapağı çekti. Aşağı inen dik ve kaygan merdivenleri gördü. Pis bir havayla birlikte yükselen öfkeli sesleri duydu.

"... Başkalarının sidiğini içen bir adamla görüşmeyi reddediyorum!"

"Ben öyle bir şey yapmadım, seni unutkan ahmak," diye cevap verdi diğer bir ses. "İdrarı içmedim, sadece tadına baktım. İkisi arasındaki farkı anlamıyor musun?"

"Sidik sidiktir."

"Sidik değil idrar geri zekâlı. Bir damlasından bir hastanın şeker hastası olup olmadığını anlayabiliyorum. Dilimin ucuyla tadıp test ediyorum. Gördün mü?"

"İğrenç. Çek gözümün önünden şu sarı domuz dilini."

"Oh, sarı dil mi dedin? Peki, öyleyse bu domuz dilinin senin gibi bir nesebi belirsizin yüz yılda öğrenebileceğinden daha fazla kelimeyi bilmesini nasıl açıklıyorsun?"

"Benim nesebim belli. Peki, geçen St. David Günü'nde Schemmer Sokağı'ndaki şu eve gidip de iki ipek dokumacısı kızı da çağıran sen değil miydin? Sen ve senin yıkanma bilmez öğrencilerin on altı fıçı şarap içtiniz."

"Bu doğru değil!"

"Evet, doğru. Sürekli kadınlarla düşüp kalkmana bakıyorum da nasıl böyle sağlıklı ve dinç olduğuna aklım ermiyor. Senin zevk aletinin şimdiye kadar çoktan çürüyüp düşmüş olması gerekirdi."

"Sen zevk aleti hakkında ne bilirsin ki, boya küpü? Nefes vermeyle osuruğu bile birbirinden ayırt edemezsin."

"Şarapla sidiği ayırt edebilirim ama."

"Hah! İspatla bakalım. Birileri sana içtiğinin şarap olduğunu söylemediği müddetçe –şaraptan bahsedince aklıma geldi, içelim mi birer tane daha?"

"Neden olmasın? Bir tane daha iyi gider."

"Neler dönüyor orada?" dedi şaşıran Jacop.

Richmodis mum ışığıyla aydınlanan mahzene bakarak gülümsedi. "Bunlar babamla dayım."

"Ne yapıyorlar?"

"Buna âlim münazarası diyorlar, aslında münazara ettikleri konu genelde kimin bardağı daha çabuk dikeceği oluyor ya neyse."

"Bunu sık yaparlar mı?"

"Uygun bir konu buldukları her zaman." Richmodis iç çekti. "Haydi, aşağı onların yanına inelim. Onların yukarı çıkması daha zor."

"Ama daha çok erken!" dedi Jacop hayretle.

Kadın ona küçümser gibi baktı. "Ne olmuş? Uykularında bile içmedikleri için Kutsal Havarilere şükrediyorum."

Başını iki yana sallayan Jacop, kaygan basamaklardan düşmemeye dikkat ederek, peşi sıra kadını takip etti. Aşağı indiğinde buranın bir mahzenden ziyade bir mağarayı andırdığını gördü ama şaşırtıcı derecede de ferahtı. İlk fark edilen buranın ağzına kadar dolu bir şarap deposu olduğuydu. Tavandan sürekli nem damlıyordu ve Jacop'un mahzene bitişik olduğunu gördüğü tuvaletten de hafif bir koku geliyordu. 'Zindan' kelimesi geldi Jacop'un aklına ama orası hiç de görmek istediği bir yer değildi.

Daha da garibi bu iki adam zeminde oturmuştu, ortalarında bir mum ve ellerinde de kilden kupalar vardı, Jacop ve Richmodis'e sanki bir sonraki tartışmanın nedenini teşkil edecek iki fıçıymış gibi davranıp görmezden geldiler. Elli yaşlarındaydılar. Biri kısa ve şişmandı, sanki hiç boynu yoktu, yüzü kırmızıydı ve renkleri kahverengiyle hiçlik arasında gezinen birkaç tel saçı kalmıştı. Parmakları çarpıktı, yıldırım çarpmış ağaçlara benziyordu. Seyrek ve dalgalı sakalı Jacop'un saçlarını taklit etmeye çalışır gibi her yöne dağılmıştı. Ortam serin olmasına rağmen her gözeneğinden ter süzülüyordu.

Diğeriyse tam zıttıydı. Sade elbisesinden uzanan ince uzun boynunun üzerindeki sürekli ileri geri salladığı top gibi kafasındaki

sivri ve uzun burnu ve çenesi sanki her an saldıracakmış gibi duruyordu. Yay gibi kaşları haricinde kafasında tüy yoktu. Fiziksek açıdan genel olarak ele alındığında çok çirkin olması gerekiyordu ama nedense öyle değildi. Küçük gözlerinde sahip olduğu yüksek moral ve zekânın eseri olan bir pırıltı vardı ve dudaklarının kenarı sürekli neşeli olduğunu gösterir gibi yukarı kıvrıktı. Jacop'un görmesiyle adama kanının kaynaması bir olmuştu.

İkisi konuşmaya ve söylenmeye devam ettiler de ettiler.

"Sessizlik!" diye bağırdı Richmodis.

Adamlar âdeta Aziz Augustinus'un bir mucizesine şahit olmuşlardı. Derhal susup şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Şişman olan, sanki başı ağrıyormuş gibi, yüzünü ekşitti.

"Richmodis, neden bağırıyorsun çocuğum?" diye sordu.

"Jacop," dedi kadın gözlerini adamdan ayırmadan, "Bu benim sevgili babam, Weiden'li Goddert. Onun yanındaki de dayım; âlim, bilge, başpapaz ve hekim, Dr. Jaspar Rodenkirchen, üniversite mezunu ve Fransisken Kolejinde hukuk profesörü. Bu ikisi dün öğlenden beri bu mahzende oturuyor olmalılar, sonra da neden bağırdığımı soruyorlar."

"Kızımla aynı fikirdeyim," dedi Weiden'li Goddert, sesi bir temele taş yerleştiriyormuş gibi vakardı. "Davranışlarımız bir Hristiyana yakışır gibi değil. Eğer sen mahzenini şarapla doldurmasaydın Tanrı'nın nezdinde daha makbul bir yaşam sürebilirdim."

"Senin doğumun bile Tanrı'nın gözünde makbul değildi," diye dalga geçti Jaspar, Jacop'a doğru göz kırparak. Bir süre daha devam eden atışmadan sonra Richmodis ve Jacop bu ikisini mahzenden dışarı çıkarmayı başarabildiler. Yukarıya doğru çıkarken de tartışmayı bırakmamışlardı ama Richmodis'in zannettiği kadar da sarhoş olmadıkları anlaşıldı. Şu anda alt katın bunaltıcı derecede alçak kirişlerinin altında, üzerinde Aziz Fransis'i dua eder halde gösteren kaliteli bir örtünün bulunduğu masanın etrafında toplanmışlardı.

"Benim ceketimi giyiyorsun," dedi Goddert.

Jacop bitkin ve tükenmiş hissediyordu. Omzunun ağrısı dayanılır gibi değildi. Goddert'in ceketini çıkarabilse son derece memnun olacaktı ama kolunu kımıldatması mümkün değildi.

"Ceketini giyiyor çünkü yardıma ihtiyacı var."

Richmodis arka odadan geldi ve masanın üzerine ekmek mayalı bir çörek koydu.

"İşte ilacımız geldi!" dedi Jaspar.

"İkinizde hak etmediniz bunu. Baba, bilmem farkında mısın ama dün sabahtan beridir evin tüm işleriyle ben uğraşıyorum, müşterilerle ilgileniyorum, kumaşları boyuyorum, sabahtan akşama köle gibi çalışıyorum; beni rahatsız eden erkekleri başımdan savmak için bir sürü hikâye uydurmak zorunda kaldığımı saymıyorum bile."

"Bu herif de dâhil mi?" diye sordu Goddert temkinlice, Jacop'u işaret ederek.

"Tabi ki değil!" Jacop'a müşfik bir ifadeyle baktı ve getirdiği çöreği bölüp hepsine dağıtmaya başladı.

"Jacop bana bir flüt verdi," dedi ardından büyük bir gururla.

"Peki, karşılığında sen ona ne verdin?" diye kıkırdadı Jaspar.

"Babamın eski elbiselerini."

Weiden'li Goddert'in yüzü, mümkün görünmese de, daha da kızardı ama beklendiği gibi nasihatleri sıralamak yerine boğazını temizlemekle yetindi ve çörekten bir parça aldı.

Jacop afallamıştı. "Bana seni evin her yerinde kovalayıp sana 'şırfıntı' diye bağırdığını söylememiş miydin?" diye sordu kısık sesle Richmodis'e.

"Söyledim," dedi kadın gülümseyerek.

"Ama o..."

Kadın öne doğru eğildi ve usulca konuştu, "Seninle dalga geçiyordum. O bulabileceğin en iyi kalpli adamdır. Sadece bunu ona söyleme yeter yoksa fena halde böbürlenmeye başlar."

"Hey!" diye bağırdı Goddert, yanaklarını şişirerek. "Fısıldamayı kesin."

"Nedenmiş?" diye lafa girdi Jaspar. "Artık senin kulağına fısıldamak isteyen kadın kalmadığı için mi?"

"Kulağıma yeterince fısıldadılar taş kafa, merak etme. Senin duyacağın tek fısıltı ise günah çıkardıklarında olur."

"Eğer bir kadının senle birlikte olduktan sonra günah çıkarmak için bana geleceğini bilsem kendimi günah çıkarma odasına kapatırdım."

"Hayatta yapmazsın. Sana mı kaldı böyle dünyevi arzularını bir kenara bırakmak."

"Ağzından çıkanı bil de küfre girme, seni Waldensiyan*!"

"Waldensiyan mı? Ben mi Waldensiyan'ım?"

"Yalancısın da."

"Saçmalık. Dürüst bir esnafı kâfirlikle suçlayamazsın! Zaten Waldensiyanlar..."

"Biliyorum, biliyorum."

"Bir halt bildiğin yok. Ekleziyastik meselelerden ne anlarsın sen. Waldensiyanlardan niye nefret ettiğini biliyorum ama. Senin gibilerin aşai rabbani ayini yapmalarını ve hediye kabul etmelerini yasakladılar da ondan!"

"Benim gibiler derken kimi kastediyorsun?"

"Zina yapan değersiz rahipler."

"Waldensiyanlar asla öyle bir şey söylemediler kara cahil, zaten demiş olsalar da kim takar. Romatizma senin beynine de mi sıçradı ki kalkmış bir âlimle bunları tartışıyorsun. Araf'ı inkâr ettiklerini ve azizlere hürmet etmediklerini bilmiyor musun?"

"Dediğin gibi değil."

"Aynen dediğim gibi. Sırtın ağrıdığı zaman Aziz Fransis'e dua edemezsin ve öldüğünde de ardından ne ilahi okunacak, ne dua, hiçbir şey. İşte senin Waldensiyanların istediği bu ama kendi kurallarına kendileri bile uymuyorlar."

"Dalga geçiyorsun! Hiçbiri evlenmiyor, hiçbiri ve..."

"Ve?"

"İsa'nın saf öğretilerine aykırı hiçbir şey yapmıyorlar."

"Yapmıyorlar mı? Öyleyse neden üç tanesi bu yaz Aachen'da yargılandı?"

"Schemmer Sokağı'ndaki malum eve gittikleri için olmadığı kesin."

"Ben o eve gitmedim!"

"Külahıma anlat."

"Aç kulağını da beni dinle domuz dölü. Onların hepsi kâfirdir ve Verona Meclisi onları yasaklamakla çok doğru bir şey yaptı."

* XII. yüzyıl sonlarında ortaya çıkan ve ibadetin kişisel olduğunu, varolan tek başvuru kaynağının ise İncil olduğunu savunan; Katolik Kilisesi'nin mutlak hakimiyetini ve İncil'de yer almayan her türlü dinsel motifi reddeden bir mezhep. Zamanında Engizisyon'da yargılanan ve sapkınlıkla suçlanıp, yakılan ilk papazları, günümüzde ilk Protestan öncüler olarak anılırlar.

"Verona Meclisi tam bir saçmalık. Toplanmasının tek nedeni de papanın endüljans gelirlerinin azalacağından korkması."

"Yasak, Tanrı'nın yeryüzündeki temsilcisi Papa III. Lucius ve İmparator Friedrich'in ortak kararıyla konulmuştur ve bunun nedeni de, bilmem biliyor musun? Senin ne idiği belirsiz Waldensiyanlarının endüljansa karşı olmalarıdır. Peki, soruyorum sana endüljansları kaldırırsak ne olacak? İnsanların, Tanrı'nın kendilerine işledikleri günahlarından kurtulma imkânını satın alabilmeleri için sunduğu fırsatı tepmelerini mi istiyorsun? Şunu da söylemeliyim Goddert, ruhban sınıfının fakirliği konusu gereğinden fazla abartılıyor. Sonunda sadece Bogomiller, Katharîler ve Albigacı'lardan* oluşan bir halk haline geleceğimizden korkuyorum. Gölgesi tüm Hristiyan dünyasının üzerine düşecek olan ihtişamlı katedralimizin ancak endüljanslar sayesinde yapılabileceğini görmüyor musun?"

"Oh, endüljansların senin olsun. Her yönüyle sırf fayda olabilirler ama ölüm cezasına karşı olan vaizleri idama mahkûm etmeye kalkmak da haksızlıktır."

"Waldensiyanlar sapkın fikirlerini cezalandırılmadan yayabilmek için ölüm cezasına karşılar!"

"Hiç de değil. Vaaz ettikleri saf Hristiyan inancıdır. İsa'nın onları aracı olarak kullanarak bize seslendiğini bile söyleyebilirim."

"Şu lafları sakın başka yerde söyleme!"

"Kimin duyacağı umurumda değil. Ben Waldensiyan olduğumu söylemiyorum ama kefaret, komünyon ve vaftiz hakkında söyledikleri mendikant tarikatlara** ya da senin pahalı şarap mahzenine kıyasla İsa'nın öğretilerine daha yakın.

"Benim şarap mahzenimle ne alıp veremediğin var?"

"Hiçbir şey. Bir tane daha içelim mi?"

"Yeter!" dedi Richmodis elini masanın üzerine vurarak.

"Peki, bu konu hakkındaki fikrin nedir?" diye sordu yandaş aradığı belli olan Goddert, Jacop'a bakarak.

"Ben siyasetle ilgilenmem," dedi Jacop cılız bir sesle. Omzuna giren bir ağrıyla daha inlemeden edemedi.

* Kökenleri Hristiyanlık öncesi doğu mistizmine dayanan, Katolik Kilisesi tarafından sapkın ilan edilmiş olan heretik akımlar

** Fakirlik yemini etmiş tarikatlar

"Gördünüz mü yaptığınızı?" dedi Richmodis öfkeyle. "Onun yardıma ihtiyacı var ama siz ikiniz filozoflar gibi birbirinizi yiyorsunuz. Kimse tek damla daha içmeyecek. Sen de, Baba."

"Neden böyle söyledin," dedi Goddert ellerini çaresizce açarak. "Diğer çocuklar büyükleriyle daha saygılı konuşuyorlar. Neyse, hekim olan sensin Jaspar. Yap bir şeyler."

Jaspar Rodenkirchen çatık kaşlarının altından Jacop'u dikkatle süzdü.

"Ağrın mı var?" diye sordu.

Jacop başını salladı. "Omuzum feci ağrıyor. Gittikçe de kötüleşiyor."

"Ne oldu?"

"Duvara çarptım."

"Mantıklı. Kolunu oynatabiliyor musun?"

Jacop denedi ama tek elde ettiği daha fazla acı oldu.

"Tamam." Jaspar ayağa kalktı. "Richmodis, ona ceketini ve yeleğini çıkarması için yardım et. Bir göz atmam gerek."

"Zevkle." Richmodis sırıttı ve hemen Jacop'un giysilerini çıkarmaya başladı.

"Yardım ister misin?" diye sordu Goddert ayağa kalkmaya çalışarak.

"Gerek yok. Onu iyileştirmek istiyoruz, öldürmek değil."

Öldürmek mi? diye geçirdi içinden Jacop, Richmodis'in yardımıyla ceketini çıkarırken. Dert etme, onunla ilgilenmek isteyen başkaları var. Dikkatle yeleğini çıkarmayı başardı.

Jaspar omzunu ve kolunu dikkatle inceledi. "Hmm," dedi. Parmakları Jacop'un kürek kemikleri üzerinde gezdi, ensesini ve köprücük kemiğini yokladı. "Hmm, hmm."

Koltuk altına, ardından da tekrar omzuna baktı. "Hmm."

"Ciddi bir durum mu?" diye sordu Richmodis endişeyle.

"Sadece cüzzam ciddi bir durumdur. Yaklaş Richmodis."

Jacop onun kadına bir şeyler fısıldadığını gördü ama ne dediğini duyamadı. Kadın başını salladı ve tekrar geri döndü. "İtirazın olur mu?" diye sordu kadın işveli bir edayla, "Sana sarılmaya kalkarsam?"

"Yani..." Jacop'un gözleri Goddert'e kaydı ama onun sadece omuz silktiğini gördü. "Hayır, tabi ki hayır."

Richmodis sırıttı. Jacop onun yumuşak kollarını kendisine doladığını hissetti. Kadın onu öyle sıkı tutup kendisine bastırmıştı ki güçlükle nefes alabiliyordu. Kadının bedeni sıcaktı. Kadının sıcaklığıyla bedeni hareketi geçmiş ve bir an içinde olsa acısını unutmuştu. Ne yaralı kolunun bu kucaktan dışarı çıktığını ne de Jaspar'ın elini tuttuğunu fark etti.

Richmodis ona baktı.

Dudakları hafifçe ayrıldı ve Jacop...

"Aaaaaarrrrgggghhhhh!"

Bir saniyeliğine her şey karardı. Bayılacak gibi olmuştu. Hiç uyarmadan Jaspar kolunu bir yöne çekerken Richmodis de bedenini tüm gücüyle diğer yöne çekmişti. Kadın onu bıraktı. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi ama kendisine hâkim olmayı başardı. Sendeleyerek kanepenin kenarına gitti.

"Bu da neydi böyle?" dedi.

"Kolunu yerine oturttum," dedi Jaspar sakince.

"Sanırım bir açıklamayı –bu da ne böyle?" Jacop omzunu ovaladı ve kolunu uzattı. Hâlâ acıyordu ama eskisiyle kıyaslanamazdı bile.

"Ne yaptın?" diye sordu, şaşkın halde.

"Hiçbir şey. Eklemleri yerine yerleştirdim. Hafif çıkmış. Tam olarak değil, ağrısı dayanılmaz hale gelebilirdi ama Tanrı'nın istediği bu değilmiş. Daha iyi misin?"

Jacop başını salladı. Bitkinliği yok olup gitmişti. Koluyla birlikte aklı da yeniden çalışmaya başlamıştı. "Teşekkürler," dedi.

"Lafı olmaz," dedi Goddert gülen yüzüyle.

"Seninle ne alakası var," diye bağırdı Jaspar. "Eğer karışmış olsaydın şu anda adamı gömmekle meşguldük."

Richmodis tekrar masaya vurdu. "Tartışmalarınıza bir süre ara verseniz? Jacop'un size söylemesi gereken bir şey var."

Goddert elini kaldırdı. "Bir sorum var."

"Ne?"

"Jacop da kim?"

"Haklı," diye araya girdi Jaspar. "Güzel soru. Ben kimi tedavi ettim?"

"O bir..." Richmodis'in lafı yarım kaldı. Jacop elini kaldırdı ve üçünün de birden susmasına hayret etti.

Onlara hikâyeyi anlattı.

TİLKİ'NİN YAŞAMINDAN BİR KESİT

Sakin bir seneydi.

Kral katedral şehirlerinin –bilhassa Köln'ün– özerkliği aleyhine, hiç de hoş karşılanmayan bir ferman vermişti. Köln başpiskoposu Makkabi Kilisesi'nin mukaddesliğini teyit etmişti. Stolk Sokağı'ndaki bir bina vaizler tarikatının eline geçmiş ve bir rahip cinayetle suçlanmıştı. Bunun dışında kayda değer bir şey olmamıştı.

Jacop dünyaya geldi.

Doğum günlerinin sayısını çok geçmeden unuttu. Bundan şaşılacak bir şeyde yoktu. Kaç yaşında olduğunu çok az kişi bilirdi. Annebabası köylüydü, Köln'ün dışındaki bir köy olan Worringten'deki katedral arazisinin bir bölümünde çalışırlardı. Yıllık kiraları iki fenikti. Evli değillerdi çünkü bunun için altı fenik ödemeleri gerekiyordu ki bu kadar paraları yoktu.

Jacop'un çocukluğuyla ilgili hatıraları kil zemindeki bir oyuktan ibaretti. Tüm ailesi tarlada çalışırken ya da çiftlik evindeki işleri yaparken o orada beklerdi. Kenardan odanın ortasında yanan ateşi ve üzerindeki kil kaptan yükselen buharı görebilirdi. Başta delikten kendi başına çıkamayacak kadar küçüktü ama büyüyünce bu durum değişti. Onu sürülmüş tarlada domuzların arasında buldukları zaman getirip tekrar yerine koyarlardı, ta ki oyuk kendinden sonra gelen kardeşi tarafından işgal edilene dek.

Kaç kardeşi olduğunu da bilmiyordu. Annesi ordu gibi olduklarını söylerdi ama bundan bahsederken gülerdi de. Annesi sayı saymayı bilmezdi, bazılarının doğumdan hemen sonra ölmesi ve onunda sürekli hamile olması işleri daha da karıştırırdı. Babası onu bu yüzden döverdi, ama kendisiyle birlikte olmak istemediği zaman da döverdi onu. Jacop annesinin bu muameleye karşı itiraz

ettiğini hiç görmemişti. Annesi, gözleri her geçen gün daha kederli baksa da, her zaman gülümsemeye çalışırdı.

Olayların genel seyri bundan ibaretti.

Yürümeye ve buna bağlı olarak da çalışmaya başladığı zaman, babasının anlattığına göre, birkaç kız ve erkek kardeşi hummadan ölmüştü. Babasının bu olaya pek üzüldüğünü hatırlamıyordu. Annesi ağlamıştı ama çoğunlukla kendi çektiği acılar için. Ardından kadın böylesine yas tuttuğu için Tanrı'dan af dilemiş ve gökyüzüne bakmıştı. Bir rahip geldi ve cesetler götürüldü.

Nüfustaki bu azalma nedense öğünlerin büyümesini sağlamamıştı. Sabah akşam lapa yiyorlardı, lapa aşağı lapa yukarı. Jacop biraz daha büyüdüğünde katedral arazisinde çalışan daha varlıklı çiftçiler de olduğunu öğrendi. Kâhyayla araları iyiydi ve hatta bazılarının Pazar günleri giyeceği güzel kıyafetleri bile vardı. Sabah akşam evde dokunmuş aynı basit kıyafeti giyen babası her fırsatta bu adamlar aleyhinde konuşur ve onlara yalaka derdi. Fakat durumlarında bir değişiklik olmazdı ve Jacop neden fakir olduklarına da bir türlü akıl erdiremezdi. Aslında kendisini buradan kurtarmak istediğinden başka bir şey bildiği de yoktu.

Annesi onu günün birinde Köln'e götürdüğü zaman üç dört yaşlarındaydı. Katedral meclisinin sipariş verdiği ve kendisinin ördüğü çorapları getirmek için gelmişti ve Jacop kendisini de yanında getirmesi için onu ikna edene kadar başının etini yemişti. Kâhyanın adamlarından birisi de şehre ineceğinden onları da arabasına almıştı, bu yürümekten çok daha iyiydi.

İşte onun ilk görüşte aşkla tanışması böyle olmuştu.

Serin bir Mayıs günüydü ama şehrin sokakları kalabalıktı, binlerce şehirli güzel kıyafetler içerisinde ellerinde çiçekler ve dallar olduğu halde şehrin kapılarından dışarı akıyordu. Söylendiğine göre insanlar, İmparator II. Friedrich'le evlenmeden önce şehirde bir süre kalacak olan, İngiliz Isabella'yı görmeye geliyorlardı. Köln başpiskoposu kendisine, evleneceği yer olan, Worms'a kadar eşlik etmişti. Şehir adına ne büyük onurdu ki başpiskopos kendisini altı hafta boyunca Köln'de kalmaya ikna edebilmişti. Vatandaşlar coşku içerisindeydi. İsabella Köln'deydi! İmparator'un gelininin güneşten bile daha göz kamaştırıcı ve sabah çiğinden bile daha saf olduğu

söyleniyordu. St. Gereon başrahibi Arnold burada kalacağı süre içerisinde kendisini evinden ağırlamaktan dolayı büyük şeref duyacak ve onu hediyelere boğacaktı. Gururunu ancak boşboğazlığının geçebileceği Arnold bunu herkese yaymaktan da geri kalmamıştı. Böbürlenmesi artık o hale gelmişti ki başpiskopos kendisinden bu imtiyazı almayı düşünmeye başlamış ve ancak bu sayede biraz durulan Arnold tıpkı diğer şehir sakinleri gibi İsabella'nın gelişini sabırsızlıkla beklemeye başlamıştı.

Jacop'un annesi de Isabella'nın şehre girişini görebilmek için köye daha geç dönmeye karar verdi. Keyfi yerindeydi ve gülüyordu; genelde hep kederli olan gözlerinde birden bir canlılık belirdi. Kalabalığı yararak ilerleyip nihayet ön sıralarda kendilerine bir yer buldular. Jacop insanların böyle kendisinden geçmesine neden olan şaheseri çok merak etmişti. Eşi olmayan Isabella'yı.

Ve kadın göründü.

Gerçekten de şaheserdi! Hayal gücü olan bir şahıs ipek kıyafetler giymiş atlar tarafından çekilen karada yürüyen gemiler şeklinde yapmıştı arabaları. İçlerinde keşişler keman, arp, laterna, flüt gibi müzik aletleri çalıyorlardı. Onlara cıvıl cıvıl süslenmiş atlarının üzerindeki zırhlı askerler ve saçlarında beyaz zambaklar ve ellerinde çiçek demetleri gelinin önünde dans eden çocuklar eşlik ediyordu.

En sonunda Isabella da göründü; muhteşem bir yelesi ve kuyruğu olan demir kırı bir ata binmişti, peşinden başpiskopos ile Şansölye Petrus de Vinea geliyorlardı. Saçlarında taçlar olan, göğüslerinde kartal sembolü bulunan altın renkli gömlek ve eflatun çoraplar giyen dört genç güzel prensesi püskül ve fiyonklarla süslenmiş bir gölgelikle güneşten koruyorlardı. Bu ikinci göğün altında, sanki başka bir dünyadanmış gibi gizemli halde duran peçeli kadın Meryem Ana'ya diğer tüm kadınlardan daha çok benziyordu; hatta onu bile gölgede bırakacak güzellikteydi, öyle ki kalabalık neredeyse sapkınca bir coşkuyla kendinden geçerek dizlerinin üzerine çökmüş ve bazıları gerçekle Şeytan'ın vesveselerini ayıran çizgiyi unutarak dua etmeye başlamıştı. Balkonlarda duran soylu kadınlar da, ki kiminin peçeleri yoktu, güzeldi ama hiçbiri onun güzelliğine yakın bile değildi. Bu yüzden kendi kibirleri onlara işkence ediyor,

kıskançlıklarını mütevazı ama sahte hürmetleriyle gizlemeye çalışıyor, haset ve belirsizlik onları kahrediyor, derhal yüzünü görmek istiyorlardı, bu İngiliz azizesinin, prensesinin, leydisinin, sürtüğünün, orosposunun, kahredici meleğinin yüzünü görmeliydiler –yüzünü, yüzünü, yüzünü!

Tüm kalabalık onu görmek için kendinden geçerken Isabella küçük, beyaz ellerini kaldırdı ve basit bir hareketle şapkasını ve peçesini çıkardı ve gizem çözüldü.

Jacop, Tanrı'nın varlığına o an iman etmişti.

Tüm küçük vücuduyla hissetmişti bunu. Gerçek güzelliğe karşı duyduğu aşk ve hayranlıkla dolmuş, sanki Kadir-i Mutlak Tanrı'nın bir rahmeti olarak kurak gönlü yeşermişti. Kalbinin attığını ve yüzünü ateş bastığını hissedebiliyordu, ancak âşık bir çocuğun hissedebileceği bir coşku kaplamıştı yüreğini.

Ağızları hayranlıktan açık halde öylece durdular. Jacop'un annesi şehre arabasıyla geldikleri kâhyanın adamını unutmuştu ve saatler sonra adamı aradıklarında çoktan gitmiş olduğunu gördüler. Yürümek zorunda kalmışlardı. Küçük Jacop için bu çok uzun bir yolculuktu ve daha fazla dayanamayıp gece vakti bir meşe ağacının altında uyuyakalmıştı, kalbi Isabella'yla ve nihayetinde gerçekten de insanları seven bir Tanrı'nın var olduğu umuduyla dolmuştu.

Çiftliğe ancak sonraki gün öğleden sonra varabildiler.

Babası annesini bayılana kadar dövdü. Ne halt ettiğini zannediyorsun, diye bağırmıştı ona, bu kadar zaman dışarılarda gezerek? Kadın cevap vermedi. Ne bu dünyada ne gelecekteki bir dünyada kadının şahit olduklarını anlatabileceği kelimeler yoktu.

Birkaç gün geçti. Jacop'un annesi öldü.

Yüzünde gülümseme olmadan can vermişti ve Jacop'un babası da yüzünde hiçbir ifade olmadan orada öylece durmuştu.

O günden itibaren çiftlikteki yaşamın cehennemden farkı kalmamıştı. Sonraki yıl humma Jacop'un kardeşlerinden birkaçını daha aldı. En küçüklerinin akıbeti ise hepsininkinden fena olmuştu; ateşin üzerindeki kabın sapı kopmuş ve yere dökülen sıcak su küçük çocuğun bulunduğu oyuğa dolmuştu. Bu sefer rahip gelmedi. Önemli bir işi olduğuna dair haber göndererek eğer fırsat bulabilirse sonraki dolunayda gelebileceğini söylemişti. Jacop'un babası o

kadar beklemedi ve evin arkasında küçük bir mezar kazıldı. Adam bu olaydan sonra başka kimseyle ne konuştu ne de ilgilendi. Jacop diğer çocukların babasından kemgözlü diye bahsettiklerini duymuştu ve rivayete göre kendi sürülerine katmak için birkaç kişiyi de domuza çevirmişti. Artık Jacop'a da şüpheyle bakmaya başlamışlardı. Kızıl saçları iyi bir Hristiyan olmadığının alametiydi. Onu taşlamaya başladılar; oysa kendisine neden böyle davranıldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Bir gün oradan geçen bir kalfa, Köln'den son haberleri de beraberinde getirerek, kapılarının eşiğinde belirdi, geceyi geçirecek bir yer arıyordu. Diğerlerinden tümüyle uzak olduğu için mi yoksa kara büyüyle uğraştığı düşünüldüğünden her geçen gün hayatından duyduğu endişe arttığı için midir bilinmez babası kalfanın evlerinde birkaç gün kalmasına izin verdi. Yatacak bir yer ve kara ve bayat köylü ekmeği karşılığında adam onlara sürekli olarak dış dünyada neler olup bittiğini anlattı ve babası da sessizce, sadece arada bir başını sallayarak, tüm anlatılanları dinledi.

Jacop da dinliyordu, nefesini tutmuştu ve gözleri heyecanla parlıyordu. Karanlık oda bir anda yabancı kişi ve olaylarla hayat bulmuştu sanki. Söylediklerinin büyük bölümünü anlamasa da büyük bir iştahla adamın ağzından çıkan her kelimeyi ezberledi. Bir kez daha içinde bulunan her şeyin son derece karmaşık olduğu yabancı ve heyecan verici bir dünyayla tanışma tutkusu kapladı içini.

Eski başpiskoposun öldüğünü ve yerine Hochstaden'li Konrad'ın geçtiğini bu sayede öğrendiler. Bu adamla ilgili pek çok akıl almaz hikâye mevcuttu. Eğer misafirleri gerçeği anlatıyorsa bu Konrad denen adam habis, gaddar ve tehlikeliydi ve her şeye kaza süsü verme konusunda da çok yetenekliydi. Başpiskopos seçilmesinden önce St. Maria ad Gradus'un* yöneticisiydi. Bir noktada onun yeteneklerine sahip birisi için bu makamın yetersiz olduğunu düşünmüş olacak ki kendisini katedral meclisinin başkanlığına atamıştı, o görevi yapan biri olmasına rağmen. Eski başkana evini en kısa sürede boşaltmasını söylese de adam bunu yapmayı reddetmişti. Konrad

* Köln katedralinin doğusunda kalan eski bir kilise. 1817 yılında çevre düzenlemesi faaliyetleri kapsamında yıkıldı.

durumu eski başkanın aforoz edilmesini sağlayarak bir sonuca kavuşturmayı tercih etti.

Bu tam bir skandaldı. Tüm şehir ayağa kalkmıştı.

Kaçınılmaz olan gerçekleşti. Konrad, hesap vermesi için Vatikan'a çağrıldı. Ama Konrad, bu çağrıyı dikkate almadı. Tepki gelmekte gecikmedi. Papanın temsilcisi Köln'e geldi ve eski başkan görevine iade edildi. Ama kendisi Konrad'ın nahoş görünümlü adamlarının elinde bulunan katedrale girmeye cesaret edememişti ki bu durum onun kendi otoritesini tanımayan herkese muhalefet etmekten çekinmeyeceği mesajını veriyordu. Bunun üzerine başkan, papanın vekillerine bir mesaj göndererek Konrad direnmekten vazgeçip St. Maria ad Gradus olarak da bilinen şer yatağına döndükten sonra ancak durumun normale dönebileceğini bildirdi.

Ortalık karıştı. Öfkeden kuduran Konrad, papanın vekillerini saçlarından tutup katedralden dışarı sürükledi. Ardından yanına adamlarını toplayarak başkanın evine gitti, orada ne varsa talan edilirken dehşete düşen adam da hapse tıkıldı.

Papa bıçağın kemiğe dayandığına karar verdi. Cemaatten birisi Kutsal Roma Kilisesinin ve onun en önde gelen hizmetkârlarından birisinin otoritesine meydan okuyordu. Konrad'ın aforoz edilmesi çok sürmedi. Karar açıklandı ve olaylar beklendiğinin tam aksine gelişmemiş olsaydı Konrad'ın akıbeti hiç de hayırlı olmayacaktı.

Nasıl olduysa Konrad başpiskopos seçildi.

Eğer zamanı olsa Konrad bile bu olanlara gülerdi herhalde. Tüm mütevazılığı ve nezaketiyle başkanı hapisten çıkardı, gönlünü aldı ve özür diledi. Tartışmanın kaynağı neydi ki? Katedral meclisinin başkanı mı kim olacaktı? Yaşlı adam bir anda tekrar kendisini meclis başkanı olarak buldu.

Kısacası Köln'ün necip vatandaşlarının başpiskoposu zorbanın önde gideniydi. Ama Konrad aptal değildi. Vatandaşların geçmişte birkaç kez konuyla ilgili fikirlerini açıkça ortaya koyduklarını biliyordu. İki yüzyıl önce başpiskopos Anno misafiri Münster piskoposu için bir gemiye el koyduğundan dolayı görevden alınmıştı. Geminin adı İsa Mesih idi ve piskopos keten ve peynirler içinde yolculuk etmesin diye de yükü Ren nehrine dökülmüştü! Bunun neticesinde Anno, tıpkı bir fare gibi tünelleri kullanarak, kaçmak zo-

runda kalmıştı çünkü eğer vatandaşların eline geçse öldürülecekti.

Heisenberg'li Philipp de şehirden ayrıldığında hemen arkasından bir surun inşa edilmeye başlandığını görmüştü. Sur sahibi olmak iyi fikirdi ama bu herifler önce bir danışsa fena olmaz mıydı?

Son olarak da Berg'li Engelbert. Kendi yeğeni tarafından sırtından bıçaklanmıştı. Yeğeninin Kölnlü olmadığı doğruydu ama bunun konuyla bir ilgisi yoktu. Engelbert şehrin yöneticisiydi ve bu yüzden öldürülmüştü. Köln'ün vatandaşlarının eline kan bulaşmıştı, kutsal kan!

Ya Konrad'ın selefine ne demeli? Borca batmıştı. Batacaktı tabi ki! Şeytan'a karşı savaşırken paranın ne önemi vardı? Köln'ün tacirleri neden paralarını geri alabilme konusunda bu kadar ısrar ediyorlardı ki? Sanki başpiskopos sıradan birisiydi, yetmezmiş gibi bir de Papa'ya onun Alman şövalyelerinin karılarıyla zina yaptığını ve parasını de ziyafetlerde ve seks âlemlerinde çar çur ettiğini ihbar etmişlerdi.

Küstah, nankör ayak takımı!

Bir yandan da şehir Krallığın en önemli ticaret merkezlerindendi ve özgür bir katedral şehri olmanın, askerlik görevi ve para basma gibi, ayrıcalıklarını yaşıyordu. Bu şehrin düşmanı olmak ancak sıkıntıya yol açardı. Haklarını tanımak daha akıllıca olurdu.

En azından şimdilik.

Kalfa ayrıca Köln halkının Konrad'a güvenmediğini de söylüyordu. Herkes yeni başpiskoposun kurnazlığını ancak vicdansızlığının gölgede bırakabileceğini biliyordu. Şimdilik kuzu rolüne bürünmüştü fakat şehir halkının gözünde o her şey olabilirdi ama masum bir kuzu asla. Gerçekte ne olduğunun er geç ortaya çıkacağına şüphe yoktu.

Konrad işinin ehliydi.

Yine de şu an için kimsenin bir şikâyeti yoktu. Aksine iki birahane daha açmıştı, Eski Pazar Meydanı'ndaki 'Medehuys' ve Foller Sokağı'ndaki 'Middes'. Bu da daha fazla bira vergisi demekti ama bolca içkileri olduğu müddetçe Köln sakinleri vergiyi fazla kafalarına takmazlardı. 1225 yılında zamanın başpiskoposu Engelbert'in kısa süre içinde olsa bira yapımını yasakladığının yürek titreten anısı henüz hafızalarından silinmemişti.

Kalfa, Medehuys'a gitmişti ve damak tadına uygun olduğunu görmüştü. Birayı öve öve bitirememiş, her köpüğüne ayrı methiye düzmüştü. Bu şeyi içmenin etkisini, ki kendisinin bu konuda bir fikri yoktu, öyle bir anlatıyordu ki Jacop kendisini çok sıradan hissetmişti.

Dinledikçe merakı da o oranda arttı.

Kalfanın ağzından dökülen her sözcükle ve iştahla ağzına tıktığı her ekmek dilimiyle Jacop'un hayalleri bulunduğu çiftlikten ve babasından biraz daha şehre doğru kaydı; katedral meclisi başkanı, papa elçisi ya da başpiskoposun ne demek olduğunu bilmiyor olsa da. Isabella'nın saf ve beyaz yüzü ve Köln'de geçirdiği o gün hâlâ hafızasından silinmemişti ve şehir şu anda her zamankinden daha fazla annesinin, hâlâ yaşamını aydınlatan, sıcak gülümsemesinin eşliğinde anlattığı gerçek hayata yakın gözüküyordu ona.

Babası Köln'e küfrü bastı. Başka da bir şey demedi.

Kalfa gitti ve Jacop tekrar tarladaki işine döndü. Bir kardeşi daha ölünce geriye sadece o ve ağabeyi kaldı. Babaları onları eşek gibi çalıştırıyordu. Haftalar acı verici bir yavaşlıkla geçti gitti, her geçen gün bir diğerinin aynısıydı. Yaz geldi, hâlâ Isabella'nın yüzünü görüyor ve hâlâ Köln'ün çağrısını işitiyordu. Kara sevdaya tutulmuştu ve farklı bir dünya burnunda tütüyordu.

Çok sıcak ve bunaltıcı bir gecede sessizce saman yatağından kalktı, bir somun ekmek aldı, dışarı çıktı ve küçük evleri görünmez oluncaya kadar tarlaları boyunca yürüdü.

Sonra da koşmaya başladı.

Bir süre sonra nefesi tükendi. Katedral mülkü çok gerilerde kalmıştı. Güneş ufukta doğmak üzereydi. Ekmeğinden bir lokma ısırdı ve biraz uzanmaya karar verdi, sonrasında da çayırın ortasında uyuyakaldı.

Onu uyandıran arıların vızıltısı oldu.

Sıçradı ve gözlerini ovuşturdu. Başta nerede olduğunu ya da oraya nasıl geldiğini anlayamadı. Güneş tepedeydi; etrafta insan yerleşimine dair bir işaret yoktu, sadece rüzgârda savrulan otlarıyla geniş bir çayır. Biraz ileride bir orman başlıyordu.

Sonra hatırladı. Kaçmıştı.

Birden kendisini aciz ve perişan hissetti. Başını kaldırmaya bile cesaret edemiyordu; Tanrı'nın onun hakkında ölüm kararını verdiği

düşüncesi yerleşti aklına. Babanı, kardeşini, çiftliğini, her şeyini terk ettin dedi ona Tanrı. Sen korkak ve hainsin, Jacop. Yaşamayı hak etmiyorsun. Tövbe et.

Geri dön.

Bir an için tereddüt etti. Isabella. Göğsündeki kalp gibi hayat doluydu. Sonra ekmekten geriye ne kalmışsa aldı, kederli bir halde arkasını döndü ve geldiği yöne doğru yürümeye zorladı kendisini. Biraz ortalıkta dolandıktan sonra çiftliğe giden yola denk geldi. Bayağı bir yol teptiğinin farkına o zaman vardı ve bacaklarının onu taşıyabildiği son hızla koştu.

Korku içerisinde ama hak ettiği cezayı bir erkek gibi göğüslemeye hazır halde babasının kiraladığı arazinin etrafını çevreleyen çite vardığında akşam olmak üzereydi. Evleri buradan görülebiliyordu ve korkusuna rağmen geri döndüğü için mutluydu. Bir mazeret düşündü, belki de en iyisi doğruyu söylemekti. Babası onu öldürecek değildi ya; nihayetinde tarlada çalıştıracak adama ihtiyacı vardı. Belki sadece onu bir gün aç bırakmakla yetinirdi ki bu da onu öldürmezdi. Belki de sıra kardeşinde olmasına rağmen domuz sürüsünü gütme görevi ona verilirdi. Buna da katlanabilirdi. Ya da belki de...

Tüm neşesi birden uçup gitti.

İleriden, evinin bulunduğu yerden, kara dumanlar gökyüzüne yükseliyordu.

Başta babasının eski püsküleri yakmakta olduğunu düşündü. Gerçekten de büyük bir ateş yakmış olmalıydı. Çok büyük. Bu kadar büyük bir ateş yakmasının nedeni ne olabilirdi ki? Aklına hiçbir şey gelmiyordu. Tekrar baktı.

Evleri kaybolmuştu.

Jacop bu manzara karşısında donup kalmıştı. Nefes bile alamıyordu. Aklı ona orada bir ev olması gerektiğini söylüyor ve gerçekliğin hemen önceki ve onun bildiği haline dönmesini istiyordu.

Dumanlar yükselmeye devam etti.

Ekmek Jacop'un elinden düştü. Bir çığlık atıp kollarını sallayarak deli gibi koşmaya başladı, evinden geriye kalmış olan enkazı koyu dumanlar arasında rahatça görebilecek mesafeye gelene kadar koştu.

Gözleri yanıyordu. Aklı başta acı gerçeği bir türlü idrak edemese de yavaş yavaş kabullenmeye başlamıştı.

Daha da yaklaştı.

Biraz daha.

Bir adım daha.

Ve gördü...

...gördü...

"Ne?" diye sordu Richmodis usulca.

Jacop boşluğa baktı. Zamanda geri gitmiş gibi hissediyordu. Kendisini zorlayarak tekrar şimdiki zamana geldi.

"Evet, ne?" dedi Jaspar Rodenkirchen öne doğru eğilerek.

"Gördüğün neydi?"

Jacop cevap vermedi.

"Hiçbir şey," dedi sonunda.

"Hiçbir şey mi? ne demek hiçbir şey?" dedi Goddert, aldığı cevap onu ikna etmemişti.

Jacop omuz silkti. "Hiçbir şey. Orada hiçbir şey yoktu. Sadece yanmış ahşap ve tüten kömür parçaları."

"Ee sonra? Sonra ne yaptın?"

"En başta yapmaya niyetli olduğum şeyi. Köln'e geldim."

"Ya baban? Ya kardeşin? Onlara..."

Jaspar sözünü kesti. "Bir dakika. Sanırım genç dostumuz buraya tüm hayat hikâyesini anlatmaya gelmemiştir, yine de heyecanla dinlediğimi itiraf etmeliyim."

Jacop ne diyeceğini bilemedi. Onlara her şeyi anlatmak yoktu aklında. Bu insanlarla daha yeni tanışmıştı ama onlar onun ağzından çıkan her kelimeyi, Ahiret Günü'ne dair bir vaazmış gibi, dikkatle dinliyorlardı. Üstelik bu sıradan küçük bir çocuğun hikâyesiydi.

Bir zamanlar tanıdığı küçük bir çocuğun. Birden bu düşünce belirdi Jacop'un zihninde. O gerçekten ben miydim? Sanki başkasının hikâyesini anlatıyormuş gibi geliyordu ona ve bunun nedenini de bilmiyordu.

"Köln'e geldim," diye tekrarladı düşünceli halde.

Richmodis elini onun kolunun üzerine koydu. "Bize daha fazla şey anlatmak zorunda değilsin."

"Nedenmiş?" diye araya girdi Goddert. "Gerçekten güzel ve ilgi

çekici bir hikâye. Her gün böyle bir hikâye çıkmaz insanın karşısına. Bir doktorun ücretini hikâye anlatarak ödemek de gerçekten çok parlak bir fikir."

Jaspar başını salladı. "Ona ne şüphe. Ama her zamanki gibi yine sen burnunun kırmızı ucundan ötesini göremiyorsun. Yoksa bu hikâyeleri anlatarak şarap satın alabileceğini mi zannediyorsun?"

"Tabi ki alabilirsin," dedi Jacop.

"Öyle mi?" Jaspar'ın burnu ve çenesi aynı anda hareketlendi. "O zaman benden çok biliyorsun demektir. Nasıl yapıyorsun bunu?"

"Köln'de bir arkadaşım vardı. Tüm müzisyen ve oyuncuların mekânı Tiyatrolar Sokağı'ndaki bir evde yaşayan yaşlı bir flütçü olan Bram. Aynı zamanda da hikâyeler anlatan bir meddahtı," diye devam etti Jacop. "Bir köşede ya da diğerinde dikilip yeterince kişi toplanana kadar flüt çalardı. Ardından uzaklardaki ülkeler, efsanevi krallıklar, büyülü şatolar, peri prensesler, korkusuz şövalyeler, fırtınaların hiç dinmediği okyanuslar üzerindeki yolculuklar, devler ve deniz canavarlarıyla yapılan savaşlar ve dünyanın diğer ucuyla ilgili hikâyeler anlatmaya başlardı."

"Dünyanın diğer ucunu gören oldu da sanki," diye homurdandı Goddert.

"Belki, ama Bram oranın tasvirleriyle bayağı bir para kazanmıştı."

"Bram'ı hatırladım," dedi Jaspar kaşlarını çatarak. "Bir Haçlı olduğunu iddia etmişti."

Jacop başını salladı. "Evet. Son Haçlı Seferine katılmıştı. Hikâyelerini anlatırken Pazar Yeri'nde görmüş olmalısın. Hirzelinler, Hardefustlar, Quattermartlar, Lyskirchnerler ve Kelingedancklar gibi büyük tacir ailelerine mensup olanlar bile atlarını durdurur ve dinlerlerdi. Soylular ve rahipler, keşişler ve rahibeler, hatta Şeytan'ın icatlarına her fırsatta ateş püsküren Büyük St. Martin'in yardımcı piskoposları bile. Bram hikâyeyi nasıl anlatacağını da iyi bilirdi. Tacirler ona güler ve tasvirlerinin tümüyle uydurma olduğunu söylerlerdi ama yine de dinlemekten kendilerini alamazlardı. Hepsi de ona bir şeyler verirdi: para, şarap, meyve. Ne yalan söyleyeyim o zamanlar hayat daha güzelmiş."

"Bu şarlatanların işi hep yolunda gider zaten," dedi Goddert.

"Köln'e gelip birkaç gün ortalıkta dolaştıktan sonra Bram beni

yanına aldı. O zamanlar pek göze hoş görünen bir tip olduğumu söyleyemem. Cılız, koca gözlü ve kızıl saçlı bir şey, üstelik doymak da bilmiyor."

"Minik bir tilki yavrusu," diye sırıttı Jaspar.

"Bana Tilki adını veren Bram'dır. Ama saçım yüzünden değil. Benim ona nasıl fayda sağlayacağıma karar verene kadar bende tilkiyi andıran bir kurnazlık olduğuna karar vermişti."

"Öyle miydin peki?"

Jacop omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Nerede şimdi?" diye sordu Richmodis. "Bram adını duyduğumu hiç hatırlamıyorum."

"Öldü. Hem de yıllar önce. Son zamanlarında çok hasta olduğu için ben sokaklarda tek başıma flüt çalardım. Bildiğim her şeyi Bram'dan öğrendim. Bana birkaç sihirbazlık numarası bile öğretti."

"Doğru ya!" dedi Richmodis heyecanla ve babasının sakalını çekti. "Jacop kulağından bir flüt çıkarabilir."

"Hooop. Orada durun bakalım. Saygıdeğer bir adamın kulağında flüt olmaz."

"Öyle bir olur ki," dedi Jaspar. "Tabi arkasında bir beyin yoksa. Senin kafana tüm Mainz, Aachen ve Köln'e yetecek kadar flüt sığar."

"Fazla bir şey kazandırmadı." Jacop iki adam birbirine girmeden evvel hemen araya girip hikâyesine devam etti. "Flüt çalıp Bram'ın hikâyelerini anlatmayı denedim ama insanlar ilgilenmediler."

"Aslında çok güzel çalıyorsun," dedi Richmodis öfkeli bir şaşkınlıkla bakarak.

"Köln'de yaşayanların yarısı flüt çalabilir."

"Ama sen daha güzel çalıyorsun," diye ısrar etti kadın.

Jacop ona bakıp minnettar bir edayla güldü. "Sana da öğreteceğim. Söz verdim ve tutacağım."

"Peki, şu anda?" diye sordu Goddert. "Hâlâ Tiyatrolar Sokağı'ndaki evde mi yaşıyorsun?"

Sorudan rahatsız olan Jacop çöreğine baktı. "Hayır. Bram öldükten sonra yeterince param kalmadı. Dilencilerle de sorunlarım vardı. Ben de Köln'den ayrılıp Aachen'da şansımı denedim. Ama orada da derdim bitmedi. Son birkaç yılımı yollarda geçirdim. Uzun süre bir yerde kalmayı başaramadım."

"Peki, neden Köln'e geri döndün?"

"Bilmiyorum. Mazidir belki de. Sur'a bitişik bir barakanın bana kalması hiç yoktan iyiydi. Kısa süre sonra da Maria'yla tanıştım. Başının üzerinde gerçekten de bir çatı vardı ve başta öyle iyi anlaşmıştık ki Tilman'a barakayı ona bırakacağıma söz verdim çünkü kendi aklımca Maria ve genelev sahibinin yanına taşınacaktım. Yanılmışım."

"Ya şimdi?"

"Şimdi ben de flüt çalıyorum. Eskisi kadar sık değil, gerçi satmak için yenilerini yapmaya başladım. Arada bir limanda iş bulduğum da oluyor. Kimi zamanda..."

"İhtiyacın olan şeyleri çaldığın da oluyordur," dedi Jaspar. Jacop'a uzun uzun baktı. "Ama hikâyenin bu kısmını bize anlatacağını zannetmiyorum. Ya da, eğer içgüdülerim beni kandırmıyorsa, boğazına kadar gömüldüğün pislikten kurtulman için sana yardım edip edemeyeceğimizi soracaktın. Tanrı'nın da yardımıyla tabi ki. Neyse. Bizi iyi eğlendirdin, Jacop. Nankörlük edemem. Goddert'in koca bedeninde bile gerçek bir Hristiyanın kalbi atar. Sana nasıl yardımcı olabiliriz –birini öldürmemiş olman şartıyla?"

Jacop tümünün gözünü üzerinde hissetti. Gitmeyi düşündü. Maria'nın görüntüsü ve Tilman'ın iki büklüm olmuş bedeni gözünün önüne geldi. Söylemek zorunda olduğu şeyleri söylediği zaman buradaki kişilerin idam fermanını da mühürleyecekmiş gibi hissediyordu. Üçü de yanındaydı, Richmodis, Jaspar, Goddert. Sanki sırrını duydukları zaman kimse onları minyatür arbaletin oklarından koruyamazmış gibi geliyordu ona. Gerçek uğruna daha fazla kişiyi feda edemezdi.

Kaç o zaman, bir kez daha.

Richmodis ne düşündüğünü tahmin etmiş gibiydi. "Bize güvenmiyor musun?" diye sordu.

Hileli bir soruydu. Richmodis de Jacop da bunu biliyordu. Karar vermek artık sadece ona kalmamıştı. Anlatmazsa kendisiyle ilgilenmiş olan kişilerin güvenilirliğinden şüphe etmiş olacaktı. Kadın onu tuzağa düşürmüştü.

Jaspar, Richmodis'e sert bir bakış attı. "Yarım hikâye hiç yok sayılır," dedi sakince. Sonra da, en kötüsünü beklermiş gibi, kaşlarını kaldırdı. "Ama eğer bize güvenmiyorsan..."

"Evet," dedi Goddert, "Eğer güvenmiyorsan bu konuda yapılacak bir şey yok."

Jacop derin bir nefes alıp onlara baktı, birer birer. "Güveniyorum," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Hepinize."

Richmodis'in yüzünde muzaffer bir gülümseme belirdi. Jaspar ve Goddert de birbirlerine bakıp sırıttılar.

"Hem de hoşunuza gideceğinden daha fazla," diye mırıldandı Jacop.

REN SOKAĞI

Bir düzine adam bir masanın etrafında toplanmıştı, nasırlı elleri ve yıpranmış suratları olan iri yarı adamlar. Urquhart'ın cüssesine korku, şaşkınlık ve saygıyla karışık bir ifadeyle bakıyorlardı. Kollarını kavuşturmuş olan Matthias kapıya yaslanmış dururken Urquhart uşaklara talimatları bildiriyordu. Adam çıkıp gittikten sonra bir ölçüde yine rahatlamıştı. Johann ve onun için atlar hazır bekliyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Johann bir seyis ata binmesine yardım ederken. Matthias gibi o da tuttuğu yasın nişanesi olan uzun siyah bir palto giyiyordu.

"Mantıklı olan tek fikir bu," diye cevap verdi Matthias.

Johann bir el işaretiyle seyisi gönderdi ve iyice uzaklaşana kadar bekledi. "Urquhart kitapsız bir katildir," dedi irkilerek. "ki onu bu yüzden kullanıyoruz ama kalkıp da eve getirmen büyük hata. O çok tehlikeli birisi."

"Biliyorum." Matthias eyere sıçradı ve eliyle atın boynunu okşadı. At kişnedi. "Peki, sence başka ne yapabilirdik? Şehrin dışında mı bir buluşma ayarlasaydık? Taşrada sakin bir yer bulup çevredeki çiftliklerden de bir düzine gönüllü mü toplayacaktık? Koca bir günü ziyan ederdik. Ya da hiçbir şey yapmadan kızıl saçlı itin çenesini tutması için dua mı edelim?"

"Bu daha riskli olurdu," diyerek katıldı ona Johann isteksizce.

"Kesinlikle. Gerhard'ın cenazesinden sonra Lorenzo'yla konuşacağım ve bize bir kaç asker tahsis etmesini isteyeceğim."

"Urquhart kesinlikle anlatma..."

"Merak etme anlatmaz. Lorenzo, Urquhart'ın uşaklara anlattığı hikâyenin aynısını askerlere anlatacak –Overstolzlardan bir Gulden çalan kızıl saçlı bir serseri– ve onları ana kapılara yerleştirecek. Tilkimizin şehirden ayrılmak gibi bir düşüncesi olabilir."

"Lorenzo'nun buna yetkisi var mı?"

"Bu yüzden onu seçtim, Johann. Neyse, elinden geleni yapacak. Nihayetinde ona ödediğimiz paraları hak etmesi gerek."

"Hmm, peki öyle olsun," dedi Johann. "Diğerlerine de haber verelim."

At üzerinde yavaşça yollarına devam edip büyük kapıdan Ren Sokağı'na geçtiler. Sokak kalabalıktı ama halk kara elbiseli iki soyluyu gördüğü zaman hemen kenara çekilip yol veriyordu. Çoğu dua mırıldanmaya başladı. Gerhard'ın ölüm haberi şehrin her köşesine ulaşmıştı ve herkes bu iki atlının nereye gittiğini biliyordu.

"Theoderich bir toplantı düzenleyecek," dedi Matthias, atını iki ilgisiz dilencinin arasından sürerken, "Ama zaten herkesin cenazeye katılacağından eminim."

"Hiç belli olmaz," diye mırıldandı Johann.

"Haklısın. Örneğin bu sabah Daniel'i at ahırlarının arkasında gördüm. Sence orada mı uyuyor?"

"Daniel'in at ahırlarının arkasında ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok," dedi Johann asabi bir şekilde. Yaptığı yorumla konuyu uzattığı için pişman olduğu belliydi.

Matthias'ın kaşları çatıldı. "Onu gözünün önünden ayırmaman gerek," dedi sitem eder bir ses tonuyla.

"Öyle mi?" Johann dudaklarını alay eder gibi büzdü. "Peki, senin çocuklarına kim göz kulak olacak? Gertrude'nin Ren'de yüzen bir buz kütlesiyle evlenmiş gibi hissettiğini söylediğini duydum. Çocuklarına da aynı sıcaklığı mı gösteriyorsun?"

Matthias ters ters baktı ona. Overstolz ailesinin arasında duygusuzluğuyla nam saldığını gayet iyi biliyordu. "Konuyla alakasız," dedi soğuk bir ifadeyle.

"Hayır," dedi Johann, iç çekerek, "Ne zaman alakalı oldu ki? Hepimiz biliyoruz ki Daniel sulh yargıcı makamını kaybetmeyi hâlâ içine sindiremedi. En gençlerinden biriydi. Onu azarlayabilirim ama böyle hissettiği için kınayamam."

"Hep aynı hikâye," diye söylendi Matthias. "O makamı Daniel'e satın aldığımızı unuttun mu? Ben de sulh yargıcı değil miydim bir zamanlar? Konrad, Daniel'e yaptığı gibi aynı küçük düşürücü tarzda benim de ayağımı kaydırmadı mı? Peki, beni birahanelerde içip,

küfredip, saygıdeğer hanımlara sarkarken görüyor musun?"

Johann cevap vermedi. Konuyu daha fazla uzatmak istemiyordu. Geçen yıl başpiskopos hemen hemen tüm sulh yargıçlarını ve belediye başkanlarından birini görevinden aldığından beri başka bir konu konuşulmuyordu. Sonuç olarak Matthias ve Daniel siyasi kariyerlerinin sona erdiğini kabul etmek zorunda kalmışlardı. Yeni meclisteki soylu sayısı çok daha azdı ve var olanlar da esnaflarla çalışmak zorundaydılar.

"Kısa süre önce dostumuz Gottfried Hagen'in başpiskoposun yeni meclisiyle ilgili yazdıklarını okuma şerefine nail oldum," dedi Johann konuyu değiştirebilme umuduyla. "Bu bir günah olarak görülse de kutsal Köln şehrinin idaresine getirilmiş olan ahmaklardan nefret ediyorum. Bir eşeği aslan postuna koysanız da eşek yine eşektir."

Matthias acı acı sırıttı.

"Ve devam ediyor: Zengin ve fakirin sırtına her zamankinden daha fazla vergi yüklediler ve haksız kazançlarına piskoposu da dâhil ettiler. Adaleti sağlamaya kalktıklarında önce piskoposa danışıp onun gözünden düşmemek için hangi adaletin onun gözünde daha makbul olduğunu soruyorlar. Piskoposun söyledikleri doğrultusunda hareket ettiklerinden onun isteği dışında hiçbir şeyin olması mümkün değildir."

"Gottfried haklı ama böyle şeyler yazmaya devam ederse sonu darağacı olur. Ahmaklar ve yalakalar! Bugünlerde soylu hanelerin lehine hüküm veren bir sulh yargıcı en acımasız saldırıların hedefi olur."

"Hepsi değişecek," dedi Johann kendinden emin bir şekilde.

Kalabalık Pazar Yeri'ni arkalarında bıraktılar. Arkasında katedral meclisinin bir bölümü görünen başpiskoposun sarayını geçtikten sonra daha hızlı yol alabileceklerdi.

"Tabi ki," dedi Matthias, "Her şey değişecek. Tek dileğim bu değişimlerin lehimize olması hepsi bu."

"Neden bu kadar kafana takıyorsun? Kızıl kafayı bulacağız dert etme. Zaten bir dilenciye kim inanır?"

"Ben de aynısını söyledim. Ama Urquhart bazı kişilerin şehrin en büyük sahtekârını dinlemekten büyük mutluluk duyacaklarını

söylüyor, diğer taraftan ittifakımızdan da şüphelerim var. Üzgünüm ama en çok endişe duyduğum kişi senin oğlun. Sonra da Kuno geliyor."

Johann'ın canı iyice sıkılmıştı.

"Sen de gayet iyi biliyorsun, Johann," diye ekledi Matthias.

Johann başını salladı. "Daniel benim sözümden çıkmayacak. Söz veriyorum."

Matthias ona baktı. Sonra da teselli eder gibi gülümsemeye çalıştı. "Beni yanlış anlama, Johann. Oğlunu nasıl yetiştireceğin sana kalmış. Ama hep birlikte tehlikeli bir maceraya atıldık. Sen ve ben olanları açıkça görebiliyoruz. Yargımız nefretle gölgelenmemiş. Heinrich korkağın teki ve bence bu çok da önemli değil. Fakat Daniel ve Kuno aşırı duygusal dengesizliklere eğilimliler ve birbirlerine karşı duydukları nefret gün geçtikçe daha da artıyor."

"Biliyorum."

"Bu ikisini elimizden geldiğince birbirinden uzak tutmalıyız."

"Bu zor görünüyor. Bak."

Matthias, Johann'ın parmağının gösterdiği yere baktı. Şu anda Marzellen Caddesi'ndeydiler, Gerhard Morart'ın büyük evinden fazla uzakta değillerdi. Genç, yaşlı, zengin, fakir, mimara son görevlerini ifa edebilmek için gelmişlerdi. Sokaklarda nadiren görülen soyluları da burada görmek mümkündü; bu durum mükemmel bir kilise inşa etmeye girişen ve Tanrı'nın rahmetine nail olup cennette hak ettiği makama kavuşacağını umdukları bir kişiye duyulan hayranlığın göstergesiydi.

Kuno da kalabalığın arasındaydı.

Ve Marzellen Caddesi'nin diğer tarafından da Daniel geliyordu, dudaklarında kendinden emin bir sırıtmayla.

Bela çok uzakta değildi.

SEVERİN CADDESİ

Jacop tükenmişti.

Pencerede durmuş, Richmodis'in, ayak sürüyen ve durmadan şikâyet eden, isteksiz babasını eve geri götürüşünü izliyordu. Goddert, Jacop'un hikâyesiyle fena coşmuştu. Duydukları karşısında dehşete düşmüş ve öfkeye kapılmıştı; tek istediği bir an önce bu iblisin peşine düşmek, tüm sulh yargıçlarını ve güvenlik görevlilerini haberdar etmek ya da, neden olmasın, doğrudan bu Şeytanı dualarının ağırlığı altında ezecek bir rahipler meclisi toplayabilecek olan başpiskoposa gitmekti.

"Bugün hiçbir şeyi ezecek değiliz." Jaspar'ın tüm dediği bu oldu.

"Nedenmiş?" diye çıkıştı Goddert. "Çok mu korktun?"

"Hayır, ama bu hassas bir durum. Çatı tepene çökene kadar dua edebilirsin; ben bildiğim yoldan gideceğim."

"Pöh! Bildiği yoldan gidecekmiş! Şuradaki garibanın peşinde..." –dramatik bir edayla Jacop'u işaret etti– "Şeytan ya da onun uşaklarından bazıları var. Hiç vakit geçirmeden Tanrı'ya sığınmalıyız. Kendi adımıza yapmayacaksak bile Gerhard Morart adına yapmalıyız bunu."

"Tüm bunlar buradaki garibanın varsayımlarından öte şeyler değil. Şeytan olduğunu nereden biliyorsun? Ya da Jacop'un gerçeği anlattığını? Orada mıydın?

"Zavallı Başpiskopos Engelbert'in canına kıydıklarında sen orada mıydın? Ama öldürüldüğünü inkâr etmiyorsun."

"İnkâr etmediğim bir şey varsa o da senin salağın teki olduğundur, Goddert. Gerhard Morart, toprağı bol olsun, yüksekten düştü ve tüm kemikleri kırıldı, yaşanan bu olay bunun Şeytan'ın marifeti olduğunu göstermez. Diğer taraftan Engelbert'in bedeninde kırk yedi tane yara açılmıştı..."

"Üç yüzden fazlaydı!"

"Neyse ne! Kendi kendine yapamayacağı yaralardı. Üstelik katili de Şeytan değil, İsenburg'lu Friedrich idi."

"O Şeytan'dı!"

"O Engelbert'in yeğeniydi kuş beyinli! Ama Engelbert'in çok da masum olmadığını itiraf etmeliyim. Bizim Konrad gibi hırsızın ve zorbanın tekiydi. Papa onu boş yere aforoz etmedi."

"Bu sadece senin Kilisedeki üstlerine karşı ne kadar saygısız olduğunu gösterir. Engelbert'in Waldensiyan ve Albigacılara karşı düzenlenen Haçlı seferine de komuta ettiğini söylemen gerek."

"Savaşmayı severdi de ondan."

"Tövbe et, seni iftiracı!"

"Alakası yok. O adam tövbenin ne olduğunu bilmezdi bile."

"Senden çok daha iyi bilirdi."

Tartışma devam etti de etti.

Her zamanki gibi tartışmaya dalıp asıl konuyu unutup gitmişlerdi. Jacop'un beyni artık bunları kaldıramıyordu.

Richmodis saçlarını okşadı. "Jaspar'ın seni yanıltmasına izin verme," dedi usulca. "Eğlence olsun diye tartışıyor, iş ciddiye bindiği zaman kafasının nasıl çalıştığını görürsün."

"Umarım öyledir," diye iç çekti Jacop. "Bu muhabbete artık daha fazla tahammülüm kalmadı."

Kadın anlayışla ona baktı, şefkati gözlerinden okunabiliyordu. Jacop bir anda kadının gideceği ve onu bir daha göremeyeceği korkusuna kapıldı.

"İlk fırsatta gelip seninle görüşeceğim," dedi kadın sanki düşüncelerini okuyormuş gibi. Herhalde yüz ifadesinden anlamıştı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu Jacop.

Kadın bir an için düşündü. "Evet, sanırım inanıyorum."

"Bir şeyler içelim," diye bağırdı Goddert, bir tartışmayı sona erdirmenin tek yoluydu bu.

Richmodis, dayısının her zamanki cevabı vermesine fırsat tanımadan, ayağa fırladı. "Hayır! Artık içki yok. Eve gidiyoruz, tabi nerede olduğunu hatırlıyorsanız."

"Ama..."

"Aması maması yok."

Goddert istemeyerek de olsa durumu kabullendi, kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Kısa süre sonra sızıp kalacaktı zaten bir köşede. Adamın sokaktaki yürüyüş şekli Jacop'a Eski Pazar Meydanı'nda kimi zaman gördüğü dans eden ayıları hatırlatmıştı. Yanındaki Richmodis de onun terbiyecisine benziyor, rüzgâr kahverengi saçlarıyla oynuyordu.

"Hoş bir kız değil mi?" Arkasından Jaspar'ın sesinin geldiğini duymuştu.

"Burnu çok hoş," diye cevap verdi Jacop. Pencereden yüzünü çevirdi, tuğla sobanın yanına gitti ve kanepenin üzerine kuruldu. Maria da hoştu. Güzel bile olabilirdi eğer –Jacop başını iki yana salladı. Bu düşünceleri aklından silmeliydi.

Jaspar sessizce onu izledi.

"Bana inanmıyorsun," dedi Jacop.

"Hmm, işin aslı." Jaspar burnunu sıvazladı. "İnanmakla inanmamak arasında çok büyük bir mesafe var. Bir şey gördüğünü söylediğin kısmına inanıyorum. Ama gördüğün şey gerçek miydi?"

"Gerçekti."

"Belki de sopanın yanlış ucunu tuttun."

"O zaman sopanın yanlış ucu Gerhard Morart'ı öldürdü. Maria ve Tilman'ı öldürdü. Beni de az kalsın öldürüyordu. Daha ne duymak istiyorsun?"

Jaspar kaşlarını çattı. "Gerçeği."

"Gerçek bu."

"Öyle mi? Bence bu senin gördüğün şey. Bugünlerde gerçek, olduğundan çok farklı yayılıyor, özellikle de işin içerisinde Şeytan olduğunda. O Şeytan mıydı?"

Jacop onu tepeden tırnağa süzdü. "Eğer bana inanmıyorsan," dedi "Neden beni kapının önüne koymuyorsun?"

Jaspar aynı anda hem rahatsız hem de memnun olmuş gibiydi. "Bilmiyorum."

"İyi," dedi Jacop ayağa kalkarken. "Ya da değil. Her neyse. Zaman ayırdığın için teşekkürler."

"Gidiyor musun?"

"Evet."

"Bunun akıllıca olduğunu söyleyemem."

"Neden?"

Jaspar, Jacop'un yanına gelip o kadar yakınında durdu ki neredeyse burunlarının ucu değecekti. Gözleri parıl parıldı. "Çünkü kafanda beyin yerine saman taşıyorsun. Eğer şimdi gidersen Tanrı'nın başına gelen her şeyi hak eden sersemin tekini yaratmış olduğunu ispat edersin. Evet, hayır, siyah beyaz ya da gündüz geceden başka bir şeyi anlamayacak kadar sığ fikirli misin? Saçmalama! Seni başpiskoposun adaletine teslim etmek yerine dinlemekle neden bu kadar zaman harcadığımı zannediyorsun? Ki işlediğin pek çok adi suça bakılırsa seni teslim etmek de görevim sayılır. Evime geldin, bana sızlanıp durdun, şimdi de gurur meselesi yapıp gitmeye mi kalkıyorsun? Eğer duyduğu her şeye inanan bir adam olsaydım zaten bir boka yaramazdım. Tam aksine. Bir ahmağı korumaya çalışan bir ahmağım. Azizler bize merhamet etsin! Sana inanmadığımı söylemem senin yalan söylediğini düşündüğüm manasına gelmez. Anlaması bu kadar mı zor? Kafanın içindeki şey bunları kavramaktan aciz mi? Git ve kolaysa bir dilenci ve hırsızın hayat hikâyesini dinleyecek başka bir adam bul."

Jaspar daha da yaklaştı ve dişlerini gösterdi. "Ama eğer gidersen sakın bir daha geleyim deme. Bilmem anlatabildim mi kendine acımaktan vazgeçemeyen budala?"

Jacop içindeki öfkenin kabardığını hissetti. Yıkıcı bir cevap aradı vermek için, ancak sadece bir "Evet," döküldüğünü duydu dudaklarından uslu bir çocuk gibi.

Jaspar yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle başını salladı. "Tamam öyleyse. Geç otur şu kanepeye."

Jacop, sanki kaybettiği cesaretini bulabilecekmiş gibi, etrafına bakındı. Sonunda pes etti. Öfkesinin yerini alan duygu kafasını bir kova buzlu suyun içine soktuğu zaman hissedeceklerinden çok da farklı değildi. Sobanın yanındaki kanepeye gidip oturdu.

"Yani bana inanmıyorsun?" diye sordu temkinlice.

"Buna gerek de yok."

"O zaman yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Ah!" Jaspar yerinden sıçradı. "Dostumuz diyalektik sanatını öğrenmiş. İstersen Sokrates'in diyaloğunu da deneyebilirsin benimle. Hayır, yalan söylediğini düşünmüyorum."

"Ama bunun bir anlamı yok," dedi Jacop, aklı iyice karışmıştı.

Jaspar iç çekti. "Sokrates'le alakası yok." Jacop'un yanına oturdu ve ellerini kel kafasının üzerinde kavuşturdu. "Birbirlerine hiç zararı dokunmamış iki adam varmış. Bir gece Başmelek bunlardan birine görünüp diğerinin kendisini kafasından taşla vurup öldüreceğini söylemiş. Dehşete kapılan adam daha erken davranmak amacıyla hemen bir taş kapıp diğerine fırlatmış. Ama iyi nişan alamamış ve saldırıya uğradığını gören diğeri taşı kapıp kendisini korumak için ilk adama fırlatmış ve böylece başmeleğin kehaneti de gerçekleşmiş. Başmelek sence doğruyu mu söylemişti?"

Jacop bir süre düşündü. "Başmeleğin sözlerinden kim şüphe edebilir?" dedi. "Ama hâlâ ne anlatmak istediğini anlayamadım."

"Gerçek. Başmelek adama diğer adamın kendisini öldüreceğini söylemişti. Diğer adamın onu öldürmeye niyetli olduğunu söylememişti. Ama ilk adam düşünmekte olduğu şeyin gerçek olduğunu kabul etti. Bunun ışığında baktığımızda, onun başmeleğin kehanetini yanlış yorumlaması, ki bu gerçek olmayan bir şeydi, o kehanetin gerçekleşmesine yol açtı, ki bu da gerçekti. Diğer taraftan eğer adam başmeleğin ikazını görmezden gelseydi o zaman hiçbir şey olmayacaktı. Fakat bu durumda da Başmelek yalan söylemiş olacaktı ki, senin de belirttiğin gibi bu imkânsızdır. Böylece ortaya bir ikilem çıkar. Şu ana kadar anlattıklarımı anlayabildin mi?"

"De... Deniyorum. Evet, sanırım."

"Güzel," dedi Jaspar. "Peki, bu hikâyedeki gerçek nerede?" Jacop düşündü. Kafasının içi panayır yeri gibiydi. Tezgâhlar açık, müzikler çalmakta ve köylüler bağıra çağıra dans etmekteydiler.

"Sonuç?" diye sordu Jaspar.

"Gerçeği bilen sadece Başmelek idi," dedi Jacop.

"Öyle mi? O zaman söylediği gerçekti?"

"Tabi ki. Söylediği gerçekleşti."

"Sadece adam gerçeği idrak edemediği için. Ama eğer adam anlamadıysa belki de Başmelek gerçeği tasarladı ama söylemedi."

"Bu imkânsız."

"Kesinlikle. Her ilahi kehanet kesindir yoksa bizler başmeleğin sıradan ölümlülerle iletişime geçebilecek zekâdan mahrum olduğunu kabul etmek zorundayız."

"Belki de Başmelek adamın yanlış anlamasını tasarlamıştı?" dedi Jacop tereddüt ederek.

"Mümkün. Ama o zaman yanlış anlamaya neden olmak için kasıtlı yalan söylemiş olur. Gerçek nerede kaldı?"

"Dur bir dakika," dedi Jacop heyecanla. Kafasının içindeki panayır yerindeki kargaşa kontrolden çıkmak üzereydi. "Gerçek, başmeleğin gerçeği söylemesidir. Adam kafasından taşla vuruldu ve öldü."

"Ama sen az önce adamın ölmesinin nedeninin başmeleğin kasten yalan söylemiş olması olduğunu söylemiştin."

Jacop'un heyecanı söndü. "Ah, evet," diye itiraf etti ezilerek.

"Ama Başmelek her zaman doğruyu söyler değil mi?"

"Ben..."

"Peki, gerçek nerede?"

"Başka bir şeyden konuşamaz mıyız?"

"Hayır."

"Senin hikâyenin hiçbir yerinde gerçek yok."

"Öyle mi?"

"Ne bileyim. Şunun sonucunu söylesen nasıl olur?"

Jaspar gülümsedi. "Çünkü sende başmeleğin göründüğü adam gibisin. Sadece görünüşle hüküm veriyorsun. Sence de öyle değil mi? Doğruyu söylüyor olabilirsin, her şey de senin dediğin şekilde olmuş olabilir. Ama emin misin?"

Jacop bir süre konuşmadı. "Gerçeğin nerede olduğunu söyle bana," dedi sonunda.

"Gerçek mi? Çok basit. Başmelek yok. Adam hayal görmüş. İşte ikilemin cevabı."

Jacop ona bakakaldı. "Zekice ve çeldirici bir soruymuş."

"Teşekkürler."

"Nasıl yani? Ben de mi hayal görüyorum sence?"

Jaspar omuz silkti. "Kim bilir? Gerçeğe ulaşmak ne kadar zor gördün mü? Önce ondan şüphe etmelisin. Diğer bir deyişle çaresiz durumlarda iki seçeneğin vardır. Ya balıklama dalarsın..."

"Ya da?"

"Ya da aklını kullanırsın." Jaspar ayağa kalktı. "Ama sakın unutma," dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Hâlâ senin doğruyu söylediğine dair bir delil görmedim." Sonra da ağzının kenarlarında bir

gülümseme belirdi. "Ama senden hoşlandım. En azından meseleyi anlamaya çalışacağım. Bu zaman zarfında sen de burada duracaksın. Kendini benim uşağım gibi düşünebilirsin. Biraz uyusan da fena olmaz. Gerdanın solmuşa benziyor."

Jacop yavaşça nefes verdi. "Onunla neyi kastettin?"

"Neyle?"

"Aklımı kullanmamla. Sence kaçmak yerine ne yapmam gerekir?"

Jaspar ellerini açtı. "Açık değil mi? Karşı saldırıya geçeceksin."

FANİ OLDUĞUNU UNUTMA

Matthias, Gerhard'ın naaşının yanında duruyordu, onun anılarına boğulmuştu.

Mimarla arası iyiydi. Arkadaş denebilecek kadar olmasalar da. Matthias bir arkadaşını feda etmezdi. Zaten bu mümkün değildi çünkü hiç arkadaşı yoktu. Ama Gerhard'la bazı ortak noktaları vardı, aylar ve yıllar sonrasını planlama yeteneğiyle bir arada bulunan berrak bir zihin. Çok az kişi zamanı planlanabilecek bir şey olarak görürdü. Arifler bile bunun mümkün olmadığını kabul ederlerdi, çünkü zamanın sürekli olarak akmasını kabul etmek kâfirlik addedilecek bir şeyin de kabul edilmesi demekti: İlerleme! Compiegne'li Roscelin, Peter Abelard, Roger Bacon, Anselm ve benzeri mantıkçıların zihinlerinin ürettiği bir zehir! Çoğu insan zamanı Tanrı'nın bir lütfu olarak görürdü; kullanmaktan ziyade tüketilmeliydi; sabah, akşam, gece, bir, üç, beş, hiç, büyüme, çalışma, yeme ve uyuma diye parçalara ayrılmalıydı.

Zaman, bir insanın kendisine tanınan müddet içerisinde neler başarabileceği, tabi başarabilirse, sorusunu akla getiren insan eyleminin bir basamağı olarak görülürdü. Ariflerin durağanlık kavramı, başlangıç ve bitişin fikirleriyle dengelenirdi. Ama bir şeyi tamamlamak için yeterince uzun yaşamak zorundaydınız ve insan başladığı şeyi tamamlamasına yetecek kadar uzun yaşayabilir miydi? Bu soru gelenekçilerden "Kâfir!" ve "Tanrı'yı eleştiriyor," haykırışlarının yükselmesine neden olurdu. Çoğu kişinin bir şeyler üretmek yerine sessizlik içinde acı çekmesinin nedeni buydu. Arifler bir Haçlı seferinden bahsettiği zaman hümanistlere karşı bir seferden de bahsetmiş olurlardı. Hristiyan dünyasındaki birbirine düşman grupların sayısı her geçen gün artıyordu ve imkânsızı başarma azmiyle ortaya çıkmış olan Gerhard Morart da işte bu yüzden ortadan kaldırılmıştı.

Bu tartışma Matthias'a da ilginç geliyordu. O da, Overstolz İmparatorluğunu inşa ederken, taş üzerine taş koymamış mıydı? Tacirleri alaya almak için kullanılan isimlerden birinin de "zaman satıcıları" olması hiç de şaşırtıcı değildi. Bu bir taraftan duyulan huzursuzluğa da işaret ediyordu. Asla durdukları yerde durmazlardı.

İki adam sürekli fikir ve uygulama arasındaki ilişkiyi tartışmıştı, yeni bir katedral kavramı fiziksel olarak var olmadan tamamlanmış sayılır mıydı ya da fikirlerin gerçekleştirildiğini görmenin bir önemi var mıydı? Ayrılık ikinci görüşte kendini gösteriyordu. Matthias'ın, herkesin tahmin edebileceği gibi, mantıklı yaklaşımı hayal gücü eksikliğinden geliyordu ve onu hemen kazanç elde etme şeklinde tezahür eden sabit düşüncesine yönlendiriyordu. Diğer taraftan Gerhard, mantığı sadece ihtimaller temelinde uygulanması imkânsız olan fikirler üretmenin en iyi metodu olarak görürdü. Son tahlilde, Gerhard, tümüyle yeni bir şey yaratma fikrinden ilham alan tutkulu bir hayalperestti ve mimariye getirdiği devrim niteliğindeki yenilik sayesinde taş ve gölgenin hüküm sürdüğü yekpare ve toprak binalar, saf ışıkla dolu, yüksek, narin görkemli yapılar haline gelmişti ve hepsinden daha önemlisi ebatlardaki sınır kalkmıştı. Onun hayalindeki kutsal şehir, Tanrı'nın melekleriyle birlikte oturacağı, Yeni Kudüs'te şatoyu andıran bir bina olmayacaktı. Şatolar Şeytan'ın mekânıydı.

Bu gerçekten de yeni bir şeydi. Ama kendisine ne kadar saygı ve hayranlık duyulsa da bazı hemşehrileri Gerhard'ın yaratıcı rolüne bürünmesini aşırılık olarak görüyorlardı. Halkın zaman içinde onun sihirli güçleri olduğunu düşünmeye başlaması ve kendisinin gece yarısında Şeytan'ı çağırdığı yönündeki söylentilerin yayılması şaşılacak bir durum değildi. Özellikle mendikant tarikatları onun, Hochstaden'li Konrad ve Albertus Magnus'la birlikte, kâfirlikle suçlanıp kazığa bağlanarak yakılmasını istiyorlardı. Fransiskenlerin çok saygı duyduğu Fiore'li Joachim 1260 tarihinde yeni bir çağın doğacağı kehanetinde bulunmamış mıydı, gerçekten fakir bir kilisenin çağı? Köln'de inşa edilen ve insan kibrinin göstergesi olan bu devasa anıtın fakirlikle ne ilgisi vardı? Çoğuna göre Joachim'in kehaneti mutlak doğruyu temsil ediyordu, bu nedenle de, yatırımların en büyüğü olan, bu yeni katedral ancak Şeytan'ın eseri olabilirdi.

Ama aslında Gerhard'la birlikte Papa ve Kral da yakılmalıydı çünkü onlar da katedrali desteklemişlerdi. Fakat kararlarını açıkça eleştirmek aptallık olurdu çünkü bunun sonucu boyun vurulması, boğulmak, asılmak, sürüklenmek, parçalanmak ya da yağda kızartılmak olabilirdi. Kutsal Baba, katedralin mukaddes bir eser olduğunu söylemişti ve konuyu böyle bırakmakta da fayda vardı.

O nedenle Köln'deki yeni katedralin muhalifleri günah ve kibir yuvalarıyla savaşmaya devam ettiler, bu hem yeni bir şey değildi hem de bir risk taşımıyordu. Kısa süre sonra Gerhard'ın sözde ittifakı yerel folklorun bir parçası haline gelecekti.

Aslında Gerhard'ın asıl dehası mükemmel kilise olacak böyle yeni bir katedral tasarlamasından ziyade onu inşa etmesinde yatıyordu. Planları hayal gücünün değil mantığının eseriydi. Gerhard kendisini kesinlikle bilimsel olmayan amaçlar peşinde koşan bir bilim adamı olarak görürdü. Mekânı pusula ve metreyle ölçerken ruhuna en geniş yeri ayırmaya çalışırdı; ona evrensel bir geçerlilik kazandırmaya çalışırken çekülün duygusuzluğunu ilahi ilhamını katarak ortadan kaldırır, göğe doğru yükselmenin verdiği coşkuyu ölçülebilir yükseklikteki bir kule haline dönüştürebilirdi. Katedralin büyüdüğü her santimle o da, ıstırap verici şekilde, Tanrı'nın gözünde insanın ne kadar aciz ve kendisini onun seviyesine yükseltme gayretinin de ne kadar acınası olduğunun farkına varırdı.

Eserinin bu çelişkili doğası Gerhard'ı umutsuzluğun eşiğine getirmişti. İmkânsız bir kiliseyi tamamlamayı başarabilirdi ama ona ruh katmayı da başarabilecek miydi? Göklere yükselirken bile kendisiyle çelişkiye düşüyordu. Sadece zihninde bir karşılığı vardı: Bu binanın yapılmasının hedeflerinden henüz hiçbirine ulaşılmış değildi.

Başpiskopos Konrad temel taşı döşemek yerine onun umutlarına bir mezar taşı dikmişti.

Tüm bunlara rağmen Gerhard bir an için bile kontratından vazgeçmeyi düşünmemişti. Kendi içinde huzursuzdu, yaptığı işin dünyevi yönünü kabul etmiş, sanat ve mimarı tutkusunu serbest bırakmıştı. Para sıkıntısı yoktu. Papa endüljansları imzalamaktan mutluydu, Roma'nın yardımlarına ek olarak zengin prens ve rahipler cömert bağışlar yapıyorlardı. Aynı zamanda başpiskoposun adamları da her yeri dolaşıp para toplamakla meşguldüler. Sadece

birkaç yıl önce Konrad, İngiltere Kralı III. Henry'den bu uğurda halkından para toplamasını istemişti; elde edilen gelir muazzamdı.

Gerhard sanki hayatı buna bağlıymış gibi inşa etmeye devam etti. Bağlıydı da.

Sonunda bu binanın, hatta mihrabının bile, bitişini asla göremeyeceğini fark ettiğinde işine daha büyük bir azimle sarıldı. Bu onun kilisesi, onun fikriydi. Ve hâlâ mantığın gücü vardı. Bitmiş katedral mevcuttu –kâğıt üzerinde. İmkânsız katedral onun kafasının içinde bulunuyordu ve zamanın ve mekânın sınırlamalarından azade olarak, o yaşadığı müddetçe o da var olacaktı.

Matthias üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Haklıydın," dedi usulca cenazeye, "Hedeflerinden hiçbirine ulaşamadın."

Gerhard pahalı bir kefenle örtülmüştü. Bu kefeni uzun süre önce yaptırmıştı ve Konrad'tan da, kalıntıları yüz yıl önce şehre getirilmiş olan, Üç Kralın kemiklerinin üzerine, kısa bir süre içinde olsa, koyabilmek için izin almıştı. Son yolculuğunda bu Bilge Adamlara eşlik etmek Gerhard'ın en büyük arzusuydu.

Fani olduğunu unutma.

Matthias, Dominikan keşişlerin örtüyü Gerhart'ın yüzüne çekip dikişlerini izledi. Hepsi bir ilmek atarken usulca söyledikleri ilahi ve dualar da salonu dolduruyordu. Tütsü kokusu her yanı sarmıştı. Naaşı tütsüyle kutsandı ve üzerine kutsal su serpildi.

Gerhard'ın eşi Guda cenazenin yanı başında oturmuş dua ediyordu. Önceki gece onun yıkadığı bedene rahipler kutsal yağ sürmüşler sonra da bütün aile ve komşular bir araya gelerek sabaha kadar cenazeyi bekleyip ruhu için dua etmişlerdi.

Ben neden dua etmiyorum, diye geçirdi içinden Matthias. Onunla bir alıp veremediğim yoktu ki.

Çünkü edemem, diyerek cevap verdi kendi sorduğu soruya.

Etrafına bakındı. Loş salonda fazla kişi yoktu. Dışarısıysa onu son yolculuğuna uğurlamaya gelmiş ya da cenaze merasiminin nasıl bir şey olduğunu merak etmiş olanlarla doluydu. İçeriye sadece rahiplerin, ailesinin, dostlarının ve soyluların girmesine izin verilirdi. Overstolzlardan Gertrude ve Johann'ın karısı Hadewig önceki gece Guda'nın yanına gelerek ona ev işlerinde yardımcı olmuşlar ve dua ederken ona eşlik etmişlerdi. Johann ve Theoderich onların

arkasında durmuş boş boş dikilmekte olan örtüye bakarken Daniel, yüzünde sıkkın bir ifadeyle, tavana bakıyordu. Duvarcı loncalarına mensup pek çok kişi de cenazede hazır bulunuyordu. Gerhard'ın iki oğlu ve kızı Guda'nın yanında edepli bir şekilde diz çökmüşlerdi. Diğer soylu aileler de temsilcilerini göndermişlerdi.

Kone ailesini temsil eden tek kişi Kuno'ydu. Yüzü ifadesizdi ve kimseyle ilgilenmiyordu. Matthias kalın kaşlarının altından izledi onu.

Birdenbire içeri giren iki yabancıyı fark etti, cenazenin yanına gelip diz çöktüler, istavroz çıkardılar ve tekrar dışarı çıkmadan önce de Guda'yı hürmetle selamladılar. Kıyafetlerine bakılırsa çok sayıdaki mendikant tarikatlarından birisine mensuptular. Çok kısa bir süre orada dursalar da Matthias geliş amaçlarını kestirebiliyordu. Yas tutanların arasından sıyrılıp peşlerine takıldı. Evin dışında durmuş el kol hareketleri yaparak insanlarla konuşuyorlardı.

"...iskelenin tahtaları üzerinde yürürken başını kaldırıp semaya baktı," dedi içlerinden birisi.

"Kutsal Ruh'u görmüş olmalı orada," diye haykırdı bir diğeri, "Çehresi değiştirildi."

"Tanrı ona hitap etti, 'Gel! Seni Krallığıma alacağım,' diye."

"Her ne gördüyse o nedenle dikkat edemedi bastığı yere..."

"Heyhat, ne yazık."

"...onu kurtarmak için çabalayıp seslenmiş olsam da..."

"Ben de öyle, ben de öyle."

"Lordum diye bağırdım, dikkat edin adımınıza..."

"...düşeceksiniz yoksa..."

"...gitmeyin dedim daha ileriye. Lakin çok geçti. Düştüğünü gördüm, çürüyen bir elmanın ağaçtan düştüğü gibi..."

"Düştü ve kemikleri un ufak oldu."

"...ve kuru bir dal gibi bölündü ortadan ikiye."

Kalabalık nefesini tutmuş dinliyordu. Matthias kapının eşiğinden eğilip dışarıdaki gösteriyi ilgiyle izledi. İçlerinde daha kısa olanı, tombul olan, kendinden geçmiş gibi anlatıyordu.

"Düşen kardeşimizin yardımına," diye gürledi, "Ona son nefesinde rehber olabilmek için koştuğumuzda gözlerini açtı ve son kez..."

"...günah çıkardı..."

"Evet, günah çıkardı. 'Tanrı haddimi aştığım için beni bağışlasın,'" dedi, "Benim bana karşı haddini aşmış olanları bağışladığım gibi..."

"... 've beni rahmetinden mahrum etmesin'..."

"'Âmin!' ve öldü."

"... Ve böylece ebedi selameti temin etti," dedi

"Ve öldü!"

"Tanrı adına, evet. Ve öldü."

"Âmin, âmin."

Halk etkilenmişti. Bazıları istavroz çıkardı. İki keşiş birbirine baktı, keyifleri yerindeydi.

"Tekrar anlatın muhterem kardeşlerim," diye çığlık attı bir kadın, bir grup pis çocuğu öne iterek. "Çocuklar duyamadı."

Keşişler daha yüksek bir sesle ellerini gökyüzüne kaldırıp gözlerini açtılar. "Rabbim," diye bağırdı biri, "Kulun Gerhard'ın ölümünü mütemadiyen hatırlamak benim için ne büyük bir elemdir. Onu kurtarmak için kendi hayatımı feda etmeye hazırdım lakin takdir edilen neyse o oldu. Yine de ben ve kardeşim Heimerode'li Andreas için şapellerden birinde oturmuş tefekkür ederken onun düştüğünü tekrar görmek, merhametin ve rahmetin eşsiz vasıtası Meryem Anamıza sığınırız, sanki binlerce yanan bıçakla işkence görmekten daha ıstırap verici değil midir? Ama Yüce Tanrım, eğer ki sen kardeşimiz Gerhard'ı kendi katına yükseltmeye karar verdiysen yas tutmamız ne kadar yerindedir? Kendisi bu fani dünyadan ayrılıp yeni bir yaşama gözlerini açtığı için aksine sevinip şükretmemiz gerekmez mi? Sevgili kardeşlerim, ölüm asıl doğuşumuz değil midir? Ölüm karşısında hissetmemiz gereken yegâne şey Yüce Rabbimizin huzuruna çıkarak onun sonsuz rahmetine nail olacağımızın verdiği heyecandan başka ne olabilir ki? Katedralin rehberini kaybettiği doğru, ama diğerleri gelecek ve Gerhard'ın ruhu onlarda yaşamaya devam edecektir. Vakit kibirlenme vakti, düşüncelerimizi taş, kule, renkli cam ya da mozaik gibi fani şeylerle meşgul etme vakti değildir. Evet, Gerhard'ın düştüğünü, iskelenin en tepesinde Tanrı'yla konuşurken ayağının kaydığını gördük. Buna kaza diyebilir misiniz? Ben buna Tanrı'nın takdiri ve lütfu diyorum."

"Gerhard'ın çıkardığı günahlar neydi?" diye bağırdı birisi kalabalığın içinden.

Keşiş kıpkırmızı oldu ve yumruğunu sıktı. "Ne cüretle böyle bir şey sorarsın?" diye gürledi. "Tanrı tepene bir yıldırım indirip bedenini ruhundan ayırsın."

"Soru soracağına dua ediyor olman gerekirdi," diye söze girdi diğer keşiş tekrar istavroz çıkararak, "Sürekli dua etmelisin. Rüyanda bu şahsın ruhunla karşılaşıp onu tüm yüreğinle desteklememiş olmakla suçlanmak ister misin? Kredo'yu oku, Te deum'u söyle. Unutma şu anda mevta günahlarının tartılacağı ve merhamet dileyeceği Hakkın Divanına doğru yol almakta. Bu yolda tökezleyen günahkârların vay haline! Çünkü Şeytan'ın uşakları mağfireti sonsuz Çoban'ına varmak için can atan kuzuları pusuya yatmış beklemekte. Karanlığın kurtları, ucubeler, şeytanın tohumları!" Köln ve onu çevreleyen tüm köyleri lanetlermiş gibi bir hareket yaptı. "Behey gafiller, kulak verin sözüme! Bilin ki her biriniz günün birinde bu yolda yürüyeceksiniz ve o gün geldiğinde sizi, Leviathan'ın kor ateşler üzerinde sayısız pençesiyle insan ruhlarını paramparça etmek için keyifle beklediği çukurların en karanlığına çekecek, Şeytan'dan muhafaza etmesi için tüm Hristiyanların dua etmesini dileyeceksiniz. Unutmayın, hepimiz öleceğiz! O ağzını açar ve çenesinde korkunç dişler dizilidir! Gözleri şafak kızılı gibidir! Ağzından yıldırımlar ve kıvılcımlar püskürür! Burun deliklerinden yanan kazandan tüter gibi duman tüter! Nefesi her şeyi küle çevirir ve ağzından alevler akar. Yeryüzünde onun bir eşi daha yoktur."

Keşişin İncil'den yaptığı bu alıntı etkisini göstermişti. Dinleyenlerin çoğunun rengi kaçmış, kimisi başını öne eğip mırıldanmaya başlamıştı, "Tanrı günahlarımız affetsin."

"Günahlarınızı affetsin mi istiyorsunuz? Öyleyse dua edin. Melekler, Aziz Martin'i gökyüzüne çıkarırken Karanlığın Güçleriyle muazzam bir mücadeleye giriştiklerinde semanın koroları susmuş muydu? Dua edin! Dua edin!"

"Evet, dua edelim." Kalabalık söylenene uymuş, başlar öne eğilmiş, eller kavuşturulmuştu, bazıları diz çökmüş hıçkırmaya ve titremeye başlamıştı.

İki keşişten daha şişman olanı diğerine manalı bir bakış attı ve başıyla sokağın köşesini işaret etti. Gitme zamanı gelmişti. İkili diz çökmüş kalabalığın arasında yavaşça ilerledi, sonra da adımlarını hızlandırdı.

Urquhart'ın şahitleri.

Matthias paltosunun eteklerini topladı ve kalabalığın arasından onların peşinden gitti. "Muhterem kardeşlerim!" diye seslendi.

Keşişler durup döndüler, gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Bir soylu olduğunu fark ettikleri zaman hemen başlarını eğip selam verdiler ve hürmetkâr bir tavır takındılar. "Nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu şişman keşiş.

"Gerhard'ın düştüğünü sadece siz mi gördünüz?" diye sordu Matthias.

"Kesinlikle."

"O zaman sizden tek bir şey istiyorum. Her nereye giderseniz Gerhard'ın adından saygıyla söz edin."

"Şey aslında..."

"Sizler gezgin keşişler değil misiniz?"

"Evet." Uzun olan çenesini kaldırdı ve yüzünde küstah bir ifade belirdi. "Onun Kelamını tüm yeryüzüne yaymamız Tanrı'nın isteğidir. Kasaba ve köylerde vaaz veririz ama kimi zaman şehirlere geldiğimiz de olur."

"Köln muhteşem bir şehir, kutsal bir şehir," diye ekledi diğeri huşu içinde bir ses tonuyla, sanki yeterince göremiyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Matthias gülümsedi. "Evet, tabi ki öyle. İnsanlara katedralde ne gördüğünüzü anlatın. Rastladığınız herkese. Dediklerine göre" –olaya gizem katmak için öne doğru eğildi– "Bazı kimseler Gerhard'ın adına leke sürmek istiyormuş."

"Bu mümkün mü?" dedi şişman keşiş hayretle.

"Korkarım ki mümkün. Size karşı sahte bir şahit bulmuşlar ve kaza olmadığını iddia ediyorlarmış."

Keşişlerin bakışlarına bir anda canlılık geldi. "Nasıl?"

"Bir katil. Belki de bizzat Şeytan'ın kendisi."

"Saçmalık, olacak şey değil." Keşiş kelimeleri iyice yaydı.

"Böyle bir iddiada bulunmak büyük günahtır," diye ekledi

diğeri. "İşin güzeli tarafı bu iddiaların tamamen mesnetsiz olmasıdır çünkü bizler neler olup bittiğine şahidiz."

Matthias başını salladı. "Büyük nimet, kardeşim. Tanrı'ya doğru zamanda sizi doğru yere gönderdiği için şükredelim. Size güvenebilirim demek ki?"

İkisi de heyecanla başını salladı.

"Kesinlikle."

"Nereye gidersek orada herkese duyuracağız."

"Tabi ki Tanrı'nın bizi gözetip mütevazı ihtiyaçlarımızı karşılaması koşuluyla."

"Ki kendisi her zaman böyle yapmaz."

"Kardeşim! Kim Yaratıcıyı sorgulayabilir ki? Eğer sürekli böyle yapmıyorsa bizim ruhlarımızın hayrına olduğuna hiç şüphe yok. Bizler yolumuzda yürüyoruz, alçakgönüllülükle..."

"Ve kimi zamanda açlıkla."

Ona baktılar, sırıtıyorlardı. Matthias onlara bir sikke verdi.

"Tanrı sizinle olsun," diye mırıldandı şişko keşiş. Sikke pis elbisesinin derinliklerinde gözden kayboldu. "Şimdi müsaadenizi rica edeceğiz. Dini vecibelerimiz bizi bekler."

"Tabi ki muhterem kardeşlerim."

Bir kez daha sırıttılar ve uzaklaştılar. Matthias onları köşeden kaybolana kadar izledi. Onları cenazeye gönderenin Urquhart olduğu anlamıştı. Fena fikir de değildi. İnsanlar Gerhard'ın ölümüyle ilgili anlattıklarını sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Bu gelişme kızıl kafanın durumunu daha da zorlaştırmıştı.

Ama yeterince değil.

Matthias neler yapabileceğini düşününce ürperdi. Onu bulmak zorundaydılar.

Hemen Gerhard'ın evine geri döndü. Cenaze merasimi henüz başlamıştı. Eski katedralde matem çanları çalmaya başladı. Cenazeye keşişler, diyakozlar, rahip yardımcıları, katedral meclisinin başkanı, resmi cübbelerini giymiş piskopos yardımcıları, profesyonel bir çarmıh, kutsal su kâsesi, buhurdan ve gündüz vakti olmasına rağmen mumlar eşlik ediyordu. Naaş duvarcı loncasının üyeleri tarafından taşınıyor ve peşlerinden de Guda, ailesi ve dostları geliyordu. Rahibe ve gönüllü rahibeler ellerinde mumlar dualar okuyarak

geliyorlardı. Rahibelerden bir tanesi cenazeye daha yakın olabilmek için diğerini kenara itti, önemli kişilerin cenazelerinde sıkça yaşanan bir durumdu. Merhumun selameti için en çok dua eden kişinin Kıyamet Gününde diğerlerine kıyasla daha fazla şansı olacaktı.

Gerhard'ın cenazesi üç günden beridir katedralde duruyordu. Yanı başında oturmuş olan keşişler İncil'i ve hatta yasaklanmış olmasına rağmen, eski pagan ilahilerinden bazılarını okuyor ve cesedin kokusunu bastırabilmek için de sürekli olarak buhurdanlığı sallıyorlardı. Eylül ayının bu serin gününde koku o kadar da dayanılmaz değildi ama üç gün kısa bir süre sayılmazdı.

Fakat her şeyden önce ölünün ruhu için dua edilecekti. Bu da bitmek tükenmek bilmeyen dualara ve *Dies İrae*'nin etkisiyle dünyanın sonuyla ve Sura üfürüldüğü ve ölümün bile insanlara güzel görüneceği Kıyamet Günüyle ilgili görüntülerin insanın gözünde canlanmasına tahammül edebilmek anlamına geliyordu. Bu şiiri yazanlar Fransiskenler olduğu için –rivayete göre şair mısraları taşın üzerine oymuştu– bir bölümü mahşerin tasvirleriyle inananların kalplerine korku ve dehşet saçarken sonlara doğru da İsa'nın merhametinden bahsederek yüreklerine su serperdi.

Matthias protokoldeki yerini aldı ve aklındaki diğer şeyleri silip mevcut konuya verdi dikkatini.

İşte tam o anda ortalık karıştı.

Kuno'nun yanında yürüme talihsizliğine sahip olan Daniel artık her ne dediyse bir anda kendisini yerde uzanırken buldu. Kuno'dan yumruğu yemişti. Kuno öfkeden gözü dönmüş halde tekrar vurabilmek için onu yerden kaldırmaya çalıştı.

Daniel'in burnu kanıyordu. Toparlandı ve Kuno'nun karnına kafa attı. Kuno iki büklüm halde geriledi, nefesi kesilmişti. Ama nasıl olduysa Daniel'in kasıklarına bir tekme atmayı başardı, ki istenen etkiyi göstermişti.

Protokolün önünde bulunanlar istiflerini hiç bozmadan yollarına devam ederlerken arka kısım durmuştu.

Daniel kılıcını çekti. Matthias iki çevik adımda yanına vardı ve vurup kılıcını elinden düşürdü. Kuno tam saldıracaktı ki Johann arkasından gelip onu tuttu, Matthias da Daniel'i zapt etmişti.

"Bırak onu," diye bağırdı Kuno.

"Yeter bu kadar," diye gürledi Johann.

"Hayır. Bırakın da kullansın o kılıcı. Herkes onun nasıl bir katil çetesine mensup olduğunu görsün."

"Geri zekâlı," diye hırladı Daniel. "Kılıcımı mı istiyorsun? İstediğin o olsun. Bence en uygun yer tam iki kaşının arası."

Matthias suratına birkaç tokat attı. "Tek kelime daha etme, anladın mı?"

"Ama o başlattı. Ben..."

"Çeneni kapalı tutacaksın," diye homurdandı Matthias, öfkeden titriyordu. "Bu bir cenaze, meyhanede değiliz ve Overstolz adına daha fazla leke sürmeye kalkma. Yoksa ikinizi de Gerhard'ın yanına gömmemizi mi istersiniz?"

"O..."

"Kimin ne yaptığı umurumda bile değil." Kuno'ya döndü. "Sana gelince, çek git buradan. Cenaze bitene kadar da görmeyeyim yüzünü. Bu meseleyi daha sonra konuşacağız."

"Senden emir alacak değilim," diye tersledi Kuno. Silkelenip Johann'dan kendini kurtardı. "Bu şerefsiz piç ve katilden de almayacağım kesin, o..."

"Tam aksine," dedi Johann sakince. "Onlara itaat edeceksin yoksa seni meydanda kırbaçlatırım. Bir daha da şu katil lafını ettiğini duymayayım."

Merak içerisindeki halk, rahipler ve soylular etraflarını sarmış neler olup bittiğine bakıyorlardı.

"Seni uyardım," dedi Johann.

İkisi de birbirine baktı, nefes nefeseydiler. Kuno bir çarşaf gibi bembeyazken Daniel'in öfke ve nefretten yüzünün şekli değişmişti.

"Hain!" diye bağırdı Daniel boğuk bir sesle. Kuno'ya daha fazla bakmadan, üst dudağındaki kanı sildi, kılıcını yerden aldı ve aksayarak tekrar protokole katıldı.

Kuno onun gidişini izledi. Sonra tüm gözlerin ona çevrilmiş olduğunun farkına vardı. Doğruldu, sırtını kalabalığa döndü, pek de asil olmayan bir tarzda diğer yönde gözden uzaklaştı.

"Onu çok severdi," diye mırıldandı Johann.

"Evet, Gerhard'ı severdi," dedi Matthias yüksek sesle, onları çevreleyen halka dönerek. "Daniel de onu çok severdi. Sevgileri onları

bu hale getirdi, her ikisi de onu en çok sevenin kendisi olduğunu düşünürdü. Sevgi nefrete dönüşüp dostları birbirine düşman edebilir. Bağışlayın onları. Şimdi gidip Gerhard'a karşı son görevimizi ifa edelim."

İlginçtir, yapılan açıklamadan hoşnut kalmış görünen kalabalık çabucak bir araya toplandı. Sanki Daniel hayatı boyunca Gerhard'a karşı sevgiye benzer bir şey hissetmişti! Tekrar hep birlikte yola koyuldular.

Johann onun yanına geldi. "Güzel yalan," dedi.

"Tanrı aşkına!" dedi Matthias heyecanla, genelde bu tarz konuşmalardan hiç haz etmezdi. "Eğer Kuno böyle devam ederse onun cenazesi de yakın demektir."

Johann bir süre cevap vermedi. "Bu şekilde devam etmeyecek," dedi sonunda.

"Söylemesi kolay! Senin manyak oğlunun az daha diğer manyağın kafasını yaracak olmasına ne diyeceksin? Tüm bunlar bir son bulmalı Johann."

"Bulacak."

Matthias birkaç küfür mırıldandı. Kafile yavaşça katedrale doğru yoluna devam etti. Çan sesleri hepsinin titremesine neden oluyordu.

"Son bulacak..."

Matthias konuyu değiştirecek gibi değildi. "Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

"Dün gece annemle konuştum. Kuno'dan bahsettik. Bana İncil okumamı tavsiye etti."

"Blithildis mi?" dedi Matthias. "Ne olmuş ona öyle? Genelde bundan çok daha pratik tavsiyelerde bulunurdu. Yaşlandıkça yufka yüreklinin teki olmuş anlaşılan. Nihayetinde tüm bunlar onun fikri..."

"Şişt," Johann parmağını dudaklarına koydu.

"Kusura bakma," diye mırıldandı Matthias.

"Bana mezmurları okumamı tavsiye etti çünkü orada bu duruma uygun bir ayet var. İncil'i ne kadar bilirsin?"

"Hesaplarımı daha iyi bilirim."

"Tahmin ettiğim gibi. Mezmurlar yüz dokuz, ayet sekiz."

Matthias kaşlarını çattı. "Hiçbir fikrim yok."

"Benimde yoktu. Ben de gittim ve annemin ne tavsiye ettiğine baktım."

"Neymiş?"

Johann derin bir nefes çekti. "Çok açıktı: *Ömrü kısa olsun...*"

Matthias hayretle kısık bir ıslık çaldı. "Düşündüğü bu muymuş?"

"...ve görevini başkası üstlensin."

PAZAR YERİ

Urquhart ıhlamur ağaçlarının altında durmuş Pazar Yeri'ni gözlüyordu. Verdiği talimatların uşakların basit beyinlerine fazla geldiğinin farkındaydı. Onları tüm şehre bir zincir gibi yaymıştı. Bu İskoçların uzun mesafeler arasında haberleşmeyi sağlayabilmek için kullandıkları bir yöntemdi. İkili gruplara ayrılırlardı ve her grup bir bölgenin gözetiminden sorumlu olurdu. Beraberlerinde bir meşale taşırlar ve düşmanı gördükleri zaman içlerinden biri meşaleyi yakıp diğerlerinin görmesi için yukarı kaldırırdı. Elinde kılıçla bekleyen bir diğeri ise, fazla kalabalık olmadıklarını varsayarak, düşmana yaklaşır ve onu diğer arkadaşlarına doğru çekebilmek için geri kaçardı. Onlar da sırasıyla meşalelerini yakarlardı, bu yaklaşma sinyaliydi. Eğer doğru şekilde uygulanırsa bu taktik sayesinde dağınık durumda bulunan savaşçılar, başkasını takip etmekle meşgul olan, düşmanı kuşatabilirdi ve rakipleri tuzağa düştüklerinin farkına vardıkları zaman da artık çok geç olurdu.

Urquhart da benzer şekilde adamlarını ikili gruplara bölmüştü. Şehir içerisinde diğer çifti her zaman görmeleri mümkün olmadığından amaçları kızıl kafayı gördükleri zaman, tuzağa düşene dek, diğer çiftlere doğru sürmekti. Herhangi birinin düşünebileceği basit bir plandı.

Matthias'ın uşakları onu ağızları açık dinlemişlerdi. Asıl amacı birkaç kez açıklamak zorunda kalmıştı. Nihayet anlamayı başardıklarında ise bu sefer de Jacop'un saç rengini ya da neye benzediğini unutmuşlardı. Urquhart sabırla tekrar tekrar anlatmıştı ama aptallıkları dayanılır gibi değildi. Eğer Jacop'un biraz aklı varsa, ki öyle olduğu görülüyordu, çoktan kılık değiştirmiş olması gerekirdi. Tek umudu Jacop'un bir yerlerde bir hata yapmasıydı.

O sırada bir çift Pazar Yeri'ni, bir çift Eski Pazar Meydanı'nı ve

üçüncü çift de katedral inşaat alanını gözetlemekteydi. Şehrin onda birini gözetlemek için en fazla altı adam ayırabilmişti. Başka çaresi yoktu. Adamlarının çoğunu şehrin en kalabalık bölgelerine yerleştirmesi gerekmişti. Diğer üç çift ise St. Severin ve Dere arasındaki bölgede devriye geziyordu, Havariler Kilisesi'nden Yeni Pazar Meydanı üzerinden St. Cecilia'ya kadar uzanan alan ve St. Ursula ve Eigelstein Kapısı civarındaki mıntıka.

Urquhart onları aklından çıkarmıştı bile. Matthias'ın adamının şehir kapılarına asker yerleştirebilmesini umut ediyordu.

Şu anda tek güvencesi paltosunun altında hissettiği minik arbaletiydi. Pazar Yeri'ni arşınlayıp yüzleri inceledi. Et tezgâhları arasında yürüdü, yanından geçen herkese alıcı gözle baktı. Kendi kafasında bir plan yapmaya koyuldu, en önemli detayları belirleyecek, onları sınıflandıracak ve bir sonraki safhaya geçmeden önce hepsini değerlendirecekti. Yıllar süren pratiğin sonucu olan bir yetenekti bu; bu noktaya nasıl geldiğini kendisi bile açıklayamazdı. Urquhart çok yönlü birisiydi ama tanıştığı çok az kişi onun ne kadar maharetli birisi olduğunun farkına varabilirdi; çok daha azı da mantığını kullanmaktan haberdardı. İnsanlar her şeyi bulanık bir perdenin ardından görürlerdi ve bu perdeye din adı verilirdi.

Bu onun işine gelmişti. Urquhart hiçbir şeye inanmazdı. Ne Tanrı'ya ne de Şeytan'a. Üstelik kendisinin ya da diğer varlıkların da bir değeri olduğunu düşünmezdi.

Belki diye düşündü, gözleri yeni bir yüz yakalayıp inceleyerek bıraktıktan sonra, bu mimar benim kendisiyle konuşabileceğim, oturup birkaç kupa şarap içebileceğim ve birlikte diğerleriyle dalga geçebileceğim bir adamdı. İnşa halindeki katedralde gördükleri şeyler onun saygısını kazanmıştı. Eğer planın tamamını temsil ediyorsa, önünde mantığın eseri bir yapı yükseliyordu. Çünkü dimdik yükselen yarım kubbenin etrafını çevreleyen, mükemmelliğin zoraki taklidi, şapeller soğuktu. Matematiksel doğrulukları onlardaki tüm ilhamı alıp götürmüştü.

Yakala, incele, bırak.

Biraz ileride pazarın sakatat satılan bölümü yer alıyordu: Karaciğer, kalp, işkembe, böbrek ve uykuluk. İte kaka yoluna devam etti ve mavi ve kırmızı damarlı etleri tartıp, dilimleyen, bağlayan,

katlayan ve müşterilere uzatan kasapları izledi. Ne idiği belirsiz bir sakatat yığınını didik didik eden bir kasap içlerinde bulduğu uzun bir bağırsağı çekip çıkardı. Yığın hareket etti ve sakatatlar derisi yüzülmüş yılanlar gibi birbirlerinin üzerine yığıldılar, bedenleri hâlâ sıcak ve kımıl kımıldı. Kasabın kolunun tekrar tekrar bu yığının içine daldığını gördü, muhtemelen eline gelen parçalar çok uzun, çok kısa, çok kalın ya da çok inceydi. Tekrar tekrar daldırdı adam kolunu bu nemli yığının içerisine ve bir şeyi çekip çıkardı.

Dünya kızıla döndü.

Zırhlı bir adam gördü, demir bir pençe alçalmış ve bir çocuğun bedeninden bir şey çekip çıkarmıştı, sıcak, parlak ve yapış yapış bir şey. Çocuk hâlâ yaşıyordu. Tiz ve duyulmamış bir çığlık attı ve onunla ilgili her şey...

Başı zonkluyordu.

Urquhart gözlerini kapattı ve yumruklarını şakaklarına dayadı.

Görüntü silinip gitti.

"Ne oldu? Hasta mısın?"

Gözlerini kırptı. Pazar Yeri'ndeydi. Gördüğü de sadece ölü hayvanların sakatatlarıydı.

"Yardım lazım mı?"

Yüzünü kendisine bakan kadına döndü, ama yüzüne hiç dikkat etmemişti. Bir rahibeydi. Endişeli.

Urquhart zoraki gülümsedi. Sonra da çabucak kendine geldiğini fark etti. Neredeyse tümüyle unutulmuş bir hayata dair başka bir adamın garip hatıraları.

"Sorun, yok, teşekkürler, muhterem rahibe," diye mırıldandı, başını eğerek selam verdi.

"Emin misin?"

"Hafif bir başağrısı, hepsi bu. Hristiyan hayırseverliğinizin beklenmedik tezahürü bir mucizeye sebebiyet verdi. Teşekkür ederim."

Kadın kızardı. "Tanrı sizinle olsun."

"Sizinle de Rahibe."

Kadın istavroz çıkardı ve uzaklaştı. Urquhart onun uzaklaşmasını izlerken neler olduğunu düşündü. Uzun zamandan beridir böyle bir kriz geçirmemişti. Neden şimdi?

Üstelik gördüğü hayal de neydi öyle?

Artık bilmiyordu. Dehşet, unutkanlığın kara dalgaları altında kaybolup gitmişti.

Gözleri yeniden gelip geçen insanları taramaya başladı, yakalıyor, inceliyor, bırakıyor ve bir diğerine geçiyordu. Hızlı, kesin ve duygusuz bir şekilde.

TANRI BÖYLE İSTEDİ!

Jacop uyandığında hava çoktan kararmıştı. Yatağını oluşturan ince dal yığının üzerinde döndü ve bir anda kendisini bir kedinin sarı gözleriyle karşı karşıya buldu. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu. "Yoksa beni yakacak mıydın?"

Ahşap küçük evlerde sık yaşanan bir kazaydı bu. Kediler şöminenin üzerindeki sıcak küllerin üzerinde yatardı ve kalktıkları zaman bazı sönmemiş közler tüylerine takılmış olurdu. Sonra da çıra, talaş ve pek çok yanıcı malzemenin bulunduğu tavan arası girerler ve bunu da evin alev alması takip ederdi.

Kedi bu suçlamaya itiraz etti. Miyavladı ve sırtını ona dönerek işedi. Jacop ne kadar uyuduğunu düşünerek esnedi. Jaspar kendisini Başmelek ile ilgiyi hikâyeyi anlatarak umutsuzluğa sürükledikten sonra tavan arasına çıkıp bir talaş yığının üzerinde yatmıştı. Bütün gün orada uyumuş olmalıydı.

Ama hâlâ hayattaydı ve önemli olan da buydu.

Son yirmi dört saat boyunca başına gelenleri hatırlayınca korkuyla titredi. Ama buna da dayanabilirdi, omzunun sancısına dayandığı gibi. Jacop kendisini dinçleşmiş hissediyordu. Üstelik bir şeyler yapmak için yanıp tutuşuyordu. Jaspar alt katta olmalıydı. Kapağı buldu, kendisini daha yüzüne bakılır hale getirebilmek için eliyle saçlarını düzeltti ve merdivenden aşağı indi.

Odada iri yarı, nur yüzlü bir adam ateşin yanına oturmuş yağlı domuz eti çiğnemekle meşguldü. Bir an için Jacop yine kaçıp gitmeyi düşündü. Ama adam katil ve Şeytan'la birlikte çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Jacop dikkatlice biraz daha yaklaştı ve başıyla selam verdi.

"Size de iyi günler bayım," dedi adam, ağzı doluydu ve söyledikleri belli belirsiz anlaşılıyordu.

Jacop dikkatle kanepeye oturdu ve tepeden tırnağa adamı süzdü. "Bana Jacop derler," dedi.

Adam başını salladı, hırıldadı ve eti çiğnemeye devam etti.

"Tilki Jacop. Beni böyle bilirler. Jaspar benden bahsetmiş olmalı."

Cevabı diğer bir hırıltı daha oldu. Adam dediğini mi onaylıyordu yoksa yediği etin keyfini mi çıkarıyordu ayırt edebilmek imkânsızdı. Pek hoş sohbet biri olmadığı belliydi.

"Tamam," dedi Jacop, bacak bacak üstüne atarak. "Sıra sende."

"Rolof."

"Ne?"

"Benim adım Rolof. Uşağım."

"Aha. Jaspar'ın uşağı."

"Mmm." Rolof derin bir nefes aldı ve hatırı sayılır şekilde geğirdi.

"Peki, o nerede? Jaspar yani."

Rolof muhabbet etmesinin kaçınılmaz olduğunu, eti çiğnemeye devam etmek daha cazip bir eylem olarak görülse de, kabul etmiş görünüyordu.

Dudaklarındaki yağı yaladı. "St. Maria Magdalena'da. Duaya gitti. *İbranilere Mektuplar*'mış. Öyle söyledi."

"St. Maria Magdalena mı? St. Severin'in karşısındaki küçük kilise mi?"

"Evet, kendisi oranın papazı. Küçük kilise mi? Evet ama güzeldir. St Severin gibi moloz yığını değildir."

"Hmm, Rolof," dedi Jacop kanepenin üzerinde ona doğru eğilerek. "Şu domuz eti diyecektim. Yani nasıl söylesem, o koca parçanın hepsine ihtiyacın yok değil mi? Bildiğin gibi bu kadar fazla şey yemek sonra karın ağrısı yapar. Amcam mesela, o da böyle koca bir parçayı mideye indirdi de sonra fazla gitmemişti. Son gününde öyle bir domuz kokuyordu ki mezar kazanların bile midesini bulandırmıştı. Bu şekilde cennete gidebildiğini hiç zannetmem. Hepsi de bir parça et yüzünden. Artık hepsini yemek istemiyorsun, değil mi?"

Rolof bakakaldı. Bir süre hiç kımıldamadan oturdu orada. Sonra da Jacop'a baktı. "Hayır," dedi sakince.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Jacop gevrek bir gülümsemeyle kolunu Rolof'un omzuna attı. "Şimdi müsaadenle birazını alacağım. Yarısını mesela."

Rolof başını salladı, yüzünde dostane bir sırıtma belirdi ve tütsülenmiş eti kemirmeye kaldığı yerden devam etti. Hepsi bu.

Jacop'un keyfi kaçmıştı. "Rolof?"

"Mmm."

"Cennete gitmek istiyorsun değil mi?"

"Mmm."

"Dediğimi anladın mı?"

"Evet, dedin ki ben öldüğüm zaman domuz kokacakmışım. Herkes de böylece Rolof'un bolca et yemiş zengin bir adam olduğunu anlayacak, tamam mı?"

"Akıl alır gibi değil!" diye mırıldanan Jacop köşesine çekildi.

Az sonra Rolof ona doğru eğildi ve sırıtarak sordu. "Aç mısın?"

"Bu ne biçim soru böyle? Tabi ki açım."

"İşte." Elindeki etin yarısını Jacop'a uzattı. Tilki sevinçten âdeta havalara uçmuştu. Eti kapıp öyle bir şevkle ısırdı ki her yerinden yağlar fışkırdı. Ne zamandan beridir bunun gibi bir şey yememişti. Bram öldüğü zamandan beridir herhalde.

Tuzluydu. Ekşiydi. Lezizdi!

Rolof arkasına yaslandı ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle parmaklarını yaladı. "Jaspar, Rolof'un bir büyük avantajı olduğunu söylemişti," diye homurdandı. "Rolof iki kısa kalas kalınlığında görünürdü, evet mi?"

Jacop çiğnemeyi bırakıp merakla ona baktı. Ne diyeceğini bilememişti. Yapacağı yorum beklenmedik sonuçlar doğurabilirdi.

"Ama," Rolof'un gözlerine sinsi bir bakış geldi, "Rolof öyle değil. Et istedin, evet mi? Bu yüzden de hikâye uydurdun. Tilki değil eşeksin sen, evet mi? Tilki postuna bürünmüş. İsteyebilirdin."

"İstedim," diye itiraz etti Jacop.

Rolof güldü. "Yalanla. Uyduruk bir yalanla hem de. İmkânsız." İşaret parmağını kaldırdı ve gülümsedi "Amcan yok. Jaspar kimsesiz olduğunu söyledi. Amca yoksa hikâye de yok, evet mi?" Karnını ovaladı, bu zekâ gösterisi hoşuna gitmişti. Kısa süre sonra öyle bir horlamaya başladı ki kirişler bile yerinden oynuyordu.

"Sanırım bana göz kulak olman gerekiyordur," diye güldü Jacop ve cennetten gelmiş olan parçayla ilgilenmeye devam etti.

Sonunda Jaspar geldi ve küçük, derme çatma odadaki sessizlik

son buldu. Keyifsiz görünüyordu ve kanepeye bir tekme attı. Rolof birden uyandı. Ardından Jaspar gözlerini Jacop'a dikti. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı, kel kafasını kaşıdı ve elini burnunun üzerine kadar indirdi. "Ah, evet," dedi, boğazını temizledi ve gitti.

"Oh!" dedi Rolof. "Gitsem daha iyi, evet mi? Jaspar ne zaman *İbranilere Mektup*'tan* konuşsa –oh! Oh!"

"Nedir bu *İbranilere Mektup* meselesi?" diye sordu Jacop ve Jaspar'ın nereye gittiğini görmek için doğruldu. Arka bahçedeki kapağın açıldığını duydu. Anlaşılan Jaspar'ın şarap mahzenini ziyaret vakti gelmişti.

Rolof etrafına bakındı, Jacop'a doğru eğildi ve usulca fısıldadı, "Jaspar Rodenkirchen, insanlar onu anlamıyor." Hor görürcesine bir işaret yaptı. "Çok zeki. Çenesi düşene kadar konuşabilir, evet mi? Çünkü ben *İbranilere Mektup* hakkında bir şey bilmem; tek bahsettiği barış, kardeşlik sevgisi, eğlenceli yabancılar ve bunun gibi güzel şeyler. En azından bana göre öyle. Ama o her zaman öfkeli, bir hayvan gibi kuduruk, şöyleymiş de böyleymiş."

"Evet, çünkü anlayabildiğin kelimeler sadece onlar da ondan," dedi Jaspar, elinde ağzına kadar dolu bir sürahiyle gelmişti. "Şöyle böyle. İşte Rolof için özne, yüklem ve nesne barındıran bir cümle. Bu yüzden domuzların ne dediğini anlayabiliyor. Domuzlar ne söylüyordu, Rolof? Ne demişlerdi? 'Beni ye, beni ye' dedikleri bu değil miydi? Domuzların lisanını anlayış şeklin çok ilginç. Aziz Francis bile onların lisanını bu kadar iyi anlamazdı."

"Hepsi yediğin domuz etleri yüzünden," diye fısıldadı Jacop, Rolof'a.

Uşak kahkahayı patlattı ve nefesi kesilene kadar güldü. Sonra da öylece durdu, anlaşılan şimdi ne yapması gerektiğini kestirememişti. Esnemeyi denemeye karar verdi. İşe yaradı. "Geç oldu," dedi.

"Oh, ne ala," diye alaya aldı Jaspar. "Sayende sabahla akşamı ayırmayı da öğrendik! Entelektüel bir aşama. Dünya senin zekânın karşısında titriyor."

* 'İbranilere Mektup': Yeni Ahit'te yer alan, yazarı bilinmeyen bir mektuptur. Genel olarak Hristiyanlık ve Musevilik arasındaki barış arayışından bahseder.

"Evet," diye başını salladı Rolof, hiç şaşırmamıştı. "Yatmaya gidiyorum."

Tekrar esnedi ve merdivenleri çıkmaya başladı. Şarkı söylediğini duydular ama şarkının yerini bildik ve kötünün daha da kötüsü olduğunu ispat eden horlama sesine bırakması uzun sürmedi.

Jaspar masaya iki kupa koydu, doldurdu ve Jacop'u da davet etti. Tek dikişte boşalttılar kupaları, Jacop aceleyle, Jaspar ise deneyimli bir içicinin sakinliğiyle.

"Evet," dedi, kupayı masanın üzerine koydu, doldurdu, tekrar dikti, tekrar doldurdu, tekrar dikti ve Jacop'a her şeyi birkaç dakika öncesinden daha net görüyormuş gibi baktı. "İyi uyuyabildin mi tilki yavrusu?"

Jacop bir garip hissetti. Bu şey etkisini göstermeye başlamıştı. "Bir tilki yavrusu gibi," dedi.

"Şahane. Evim bir tilki yuvasıdır. Kolun nasıl?"

"Daha iyi."

"Daha iyi mi? Güzel."

Bir süre sessizce durdular. Jacop konuyu açsam mı açmasam mı diye düşünüyordu ama aslında her şeyi unutmaya hazırdı.

Sessizlik artık dayanılmaz hale gelmeye başladı. "*İbranilere Mektup*'dan mı vaaz verdin?" diye sordu laf olsun diye.

Jaspar hayretle ona baktı. "Bunu nereden –tabi ya Rolof. Evet, ona vaaz vermeye gidiyorum demiştim. Bazen bu adam bir domuz yavrusunun beynine mi yoksa kedimin ikiyüzlü kurnazlığına mı sahip bilemiyorum. Ama iyi bir uşaktır –yemediği ve uyumadığı zamanlarda. Evet, vaaz verdim ve cemaatimden bazılarının bu hiç hoşuna gitmedi."

Dişlerini sıktı. Ne kadar kızgın olduğunu anlamak zor değildi. Jacop kupaya baktı. Hiç konuşmayıp sadece içerek de devam edebilirlerdi ama bu fikir onu fazla açmadı. Birden Jaspar'la ilgili daha fazla şey öğrenme arzusuna kapıldı.

"Neden hoşlanmadılar?" diye sordu.

"Neden mi?" Jaspar homurdandı, kendine biraz daha şarap koydu, "Çünkü onlar tövbe bilmez münafıklar ve bizim iyi kalpli Hristiyan erkek ve kadınlarımız orospu çocuğu Alexander bir Haçlı Seferi çağrısı yaptığında kızmak yerine sevinçten havalara uçtular.

Sanki sözde kutsal şehrimiz Köln'ün kendisine Papa diyen o Romalı yılana güvenmemek için yeterince nedeni yokmuş gibi. Köln'ün tüm ahalisi..."

"Köln'ün tüm ahalisi mi?"

Jaspar gözlerini devirdi. "Ah Tanrım! Şu zavallı kulun Jacop'a bir bak, o Colonia Claudia Ara Agrippinensium'un* duvarları arasında yaşar ama Senin hakkında ne bilir ki? Hiçbir şey. Kayıp çocukları da mı duymadın. Anno Domini** 1212?"

Jacop başını iki yana salladı.

"Tam tahmin ettiğim gibi. Ama Haçlı Seferinin ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Evet. Kutsal Toprakları kâfirlerin elinden kurtarmak için yapılan savaş."

"İlginç! Cümle bir anda dudaklarından döküldü! Üzerinde düşünmek zorunda kalmamak için ezberlemişsin. Ne kadar basit! Şimdi eğer bana soracak olursan Haçlı Seferleri Augustinus'un*** öğretilerinin gülünç bir taklididir ve II. Urban denen taş kafalı herifin tekinin başının altından çıkmıştır. Seninle Haçlı Seferleri ve Augustinus hakkında neden konuşuyorum ki? Aklımı kaçırdım herhalde."

"Belki." Jacop sinirlenmeye başlamıştı. "Hayır, kesinlikle. Sen aklını kaçırdın ve ben de salağım. Ben kimim ki bir papaz, hekim ve Tanrı bilir daha neler olan Jaspar Rodenkirchen hazretleriyle konuşuyorum. Cehalet tabi ki affedilmez bir kusurdur."

"Affedilmez olan boş kafalı olmaktır."

"Ah, tabi ya. Hepsi benim hatam. Hayatım boyunca dört bir yanımı âlimler kuşatmıştı. Hepsi benim kafamı bilgiyle doldurmak

* 'CCCA' : Köln, M.S 50 yılında Roma İmparatoru Claudius tarafından, eşi Agrippina'ya ithafen bir Roma kolonisi olarak ilan edilmiştir.

** 'Anno Domini' : Efendimizin yılında anlamına gelen Latince kavram. AD veya A.D. olarak kısaltılır. Geleneksel olarak İsa'nın doğum yılını tanımlar. Efendi (Tanrı) olarak İsa'nın kastedilmesinin nedeni, Hristiyanlık'taki Nasıralı İsa'nın Tanrı'nın özünden olduğu yani Tanrı ve Tanrı'nın oğlu olduğu inancıdır. Anno Domini batılı dillerde Milattan Sonra (M.S.) anlamında kullanılır.

*** 'Augustinus' : 354 – 430 yılları arasında yaşamış olan ünlü Hristiyan düşünürdür. Temel eserleri: Civitas Dei ("Tanrı Devleti" veya "Tanrı'nın Şehri"), Confessiones (İtiraflar), Epistolae (Mektuplar)'dır. Augustinus, bir tanrıbilimci olmasının yanı sıra, Batı düşüncesi içinde ünlü ve etkili filozoflardandır.

için fırsat kolluyordu ama müsaade etmedim. Dediğiniz gibi affedilmez bir şey."

Öfkeyle sürahiyi yakaladı, kendisine biraz daha şarap doldurdu ve kafasına dikti. Jaspar hayretle izlemişti onu.

"Nedir bütün bunlar? Fakirlerin cehaletlerinden dolayı suçlanmaması gerektiğini biliyorum. Hiç kimse senden filozof olmanı beklemiyor. Umudunu yitirmeyen fakirler lütufa mazhar olur, onlar..."

"Ben umudunu yitirmeyen bir fakir değilim! Bir şey bilmemek de birisi tutup da bunu gözüme sokana ve 'kafanı kullan' gibi laflar atıp tutana kadar beni rahatsız etmez. Eğer kafamın içerisinde bir şey yoksa muhterem beyefendi, onu nasıl kullanabilirim? Şu anda önümüzdeki birkaç gün hayatta kalmak için ne yapacağımı bile bilmiyorum. Ben belki cahil bir tilkiyim, daha da doğrusu sefil küçük bir sincabım ama bu hakaretleri de kabul edecek değilim. Kaç kez bana yardım etmek istediğinle böbürlenmiş olsan da buna sen de dâhilsin."

Yuttuğu şarap yanlış yere gitti; öksürdü ve nefesini toparlamaya çalıştı. Jaspar ona baktı, sonra uzandı ve sırtına vurdu.

"Yani gerçekten Haçlı Seferlerinin ne olduğunu öğrenmek istiyor musun?"

"Evet," dedi Jacop, "Neden olmasın?"

"Tarih dersi. Biraz sıkıcı olabilir."

"Fark etmez."

"Hmm. Tamam öyleyse. Biraz geriye gideceğim. Kendine biraz daha şarap koy. Sürahi de hâlâ var değil mi?"

"Yeter herhalde."

"Güzel. Kutsal Roma Cermen İmparatorluğu'nu duymuşsundur sanırım."

"Tabi ki."

Jaspar başını iki yana salladı. Tabi ki deme. Kesin konuş. Bu bölünmüş bir imparatorluktur; kutsal ya da değil, yüzyıllara dağılmıştır. Diğer taraftan merkezi Bizans olan Doğu Roma İmparatorluğu ve merkezi Roma olan Batı Roma İmparatorluğu vardır. Eğer durumun karışık olduğunu düşünüyorsan bil ki eski İmparatorluk, yaklaşık iki yüz yıl önce, çöktüğünde durum çok daha kötüydü.

Papa günahkârlıklarından dolayı kralları ve imparatorları sürekli eleştirirdi. Her zamanki hikâye. Uhrevi ve dünyevi güçler birbirlerinin boğazına sarıldıkları zaman İsa Peygamberi sözde liderleri gibi göstermeye bayılırlar. Derken Krallar muhalif bir papa seçtiler. Birden iki papamız oldu. Tanrı'nın yeryüzünde birbirinden nefret eden iki temsilcisi vardı ve biri ne derse diğeri sürekli tam tersini söylüyordu. Birisi Vatikan'ın pislik yığını olduğunu söylerken diğeri de kralların fahişelerinden dem vururdu. Hepsi de son derece öğretici münazaralardı. Sonra Vatikan papası kralı aforoz etti. Ne yazık ki bu aforoz sadece Batı Roma İmparatorluğu topraklarında geçerliydi. Oysaki Bizans'ta oturan Doğu Roma İmparatoru'nun Vatikan'ın ne dediği umurunda bile değildi. Zaten şüpheli bir tipti, tahta kanlı entrikalar sonucu çıkmıştı ve bu da Vatikan'ı çok rahatsız etmişti. Peki, öfkeye kapılan Papa hazretlerimiz ne yaptı dersin? Bir fikrin var mı?

Jacop omuz silkti. "Söylemesi zor."

"Vatikan papası olsan sen ne yapardın?"

"Diğerini de aforoz ederdim."

"Bravo Tilki. Papa da aynısını yaptı zaten. Ama Doğu Roma İmparatoru pek takmadı. O fazla bir şeyleri takmazdı kafasına. Kapısına dayanmış olan Selçukluları bile..."

"Selçuklular mı?"

"Özür dilerim. Selçuklular, Peçenekler, Muhammed'in Araplar ile birleştirdiği Türk boyları. Bu sayede İmparatorlukları Horasan'dan, İran, Kafkasya, Mezopotamya, Suriye, Filistin ve Hicaz'ı kapsayan geniş bir coğrafyaya yayıldı. Kâfirler şimdi de gözlerini Bizans'a dikmişlerdi. Hristiyanlık içinde sürmekte olan menfaat çatışmaları yüzünden karşılarına beklediklerinden de az bir direniş çıkacaktı. Doğu Roma İmparatoru basiretsiz olduğu gibi hainin de tekiydi; aslında bu iyi bir şeydi çünkü tahttan indirilmesini kolaylaştırıyordu. Her an sarayda isyan çıkması bekleniyordu ki Aleksios adındaki başarılı bir genç bu sayede tahta çıktı. İktidarını sağlama aldıktan sonra durum değerlendirmesi yaptı ve gördükleri hiç de iç açıcı değildi. İmparatorluğunun büyük bölümü Türklerin eline geçiyordu ve geri kalanların da geçmesi an meselesiydi."

Jaspar dudaklarını yaladı ve içkisinden bir yudum aldı.

"Yetmezmiş gibi," diye devam etti. "Aleksios'un Vatikan'la da arası iyi değildi. Aforoz meselesi yüzünden araları iyice açılmıştı ve Batı'dan yardım gelme umudu yoktu. Böylece Aleksios tek başına Selçuklular ve Peçenekler ile savaşmak zorunda kaldı. Onları püskürtmeyi başardı ve bir barış anlaşması imzaladı, fazla bir geçerliliği yoktu ama hiç yoktan iyiydi."

"Bu anlaşmanın Hristiyanlığın selameti adına olduğunu ilan etti ama aslında tüm derdi kaybettiği topraklarını geri alabilmekti. Vatikan'ın en çok dert ettiği mesele olan Kutsal Toprakların –Filistin, Kudüs ve Aziz Petrus'un yaşadığı yer olan Antakya– Selçukluların elinde olması umurunda bile değildi. Tanrısız Türklerin binlerce Hristiyan hacıyı katledip onları ateşte pişirip yemesi gibi korkunç hikâyeler kafayı üşütmüş münzevilerin uydurdukları saçmalıklardan başka bir şey değildi. Türklerin elindeki topraklarda yaşayan Hristiyanlar İslam hukukunun avantajlarına sahiptiler ki bana sorarsan içlerinde en hoşgörülü olandır. İbadetlerini serbestçe yapmalarına izin verilirdi ve Batı'dan yardım istenilmesine neden olacak seviyede bir şikâyet yoktu. İpin ucunu çoktan kaçırdın mı yoksa kalanları da duymak ister misin?"

"Tabi ki. Devam et."

Jaspar gülümsedi. "Saçın darmadağınık olabilir ama aklın o kadar değil. Tamam öyleyse. Roma'daysa işler yoluna giriyordu. Hem papa hem de muhalif papa ölmüş ve yerine yenisi seçilmişti. Bu papanın adı II. Urban'dı ve daha önce de söylediğim gibi taş kafanın tekiydi ki bu hikâyenin sadece yarısıdır. Aptal bir adam değildi, ama tembelliği onu küfre götürecek sınırlara ulaşmıştı. Tek istediği kimseyle dalaşmamaktı. İlk yaptığı şey, Sırtını Bizans'ın surları dayamış savaşmakta olan, Aleksios'un aforozunu kaldırmak oldu ve onunla bir dostluk anlaşması yaptı. Al birini vur öbürüne ha! Aleksios hemen ne yapsam da yeni dostumdan, kaybettiğim toprakları geri alabilmek için, birkaç dindar savaşçı istesem diye düşünmeye başladı. Özellikle de Anadolu'yu. Ama bu dostluğun da bir sınırı vardı ve Urban savaşmak istemiyordu. O kilisesiyle meşguldü hepsi bu. Bu durum Aleksios'un keyfini kaçırdı. O zaman onunla ittifak yapmış olmanın ne anlamı vardı ki? Bunun üzerine Urban'ın bir konsey topladığı Piacenza'ya on iki elçiden oluşan bir heyet

gönderdi ve heyet orada İslam boyunduruğu altında inim inim inleyen Hristiyanları, Kutsal Şehir kuşatıldığında nasıl kan ve gözyaşı döktüklerini, Filistin'e giderken gördükleri ve ayaklarından asılıp diri diri küçük parçalara doğranmış hacıların yürek parçalayan öykülerini ve Tanrı bilir daha nice palavraları ballandıra ballandıra anlattı. Hemen hemen tümü uydurmaydı ve o bölgede öğrendikleri Doğu'ya özgü klişelerle doluydu. Ama etkili olmuştu. Urban yardım sözü verdi. Söz vermek Urban'ın becerebildiği şeylerin başında geliyordu.

"Sonra? Yardım gönderdi mi?"

"Urban mı? Hemen değil." Jaspar kıkırdadı. "Söylediğim gibi o bir din adamıydı ve zamanını ekleziyastik meselelerle haşır neşir olarak geçirmeyi tercih ederdi. Azizliklerin tayin edilmesi, cadı mahkemeleri ve buna benzer şeyler. Ama en azından söz vermişti. Aleksios gelecek olan yüzlerce şövalyenin hayaliyle ellerini ovuşturarak bekledi ve Urban'ın da onları göndereceği kesindi, er ya da geç –eğer göndermezse tüm hayallerini mahvetmiş olacaktı."

Merakla dinlemekte olan Jacop elini sürahiye uzattı ama içinde bir şey kalmamıştı.

"Ah," dedi Jaspar ve arka odaya yöneldi.

"Hiç sıkılmadım," diye bağırdı Jacop arkasından.

"Ama ben sıkıldım."

"Böyle yarıda kesemezsin."

"Nedenmiş?" Jaspar'ın sesi dışarıdan geliyordu. "Hikâyenin tarih olması yüzlerce yıl aldı ama sen bekleyemiyorsun."

"Ardından ne oldu bilmek istiyorum. Üstelik kayıp çocukları da söylemedin bana hâlâ."

Jaspar bahçedeki mahzenin kapağını açmaya çalışıyordu. "O kadar meraklıysan buraya gel."

Jacop yerinden kalktı ve karanlık bahçeye çıktı. Jaspar bir mum yakarak önce kendisinin gitmesi gerektiğini gösterdi. Birlikte kaygan merdivenlerden dikkatle inerlerken bir kez daha nemli ve küflü koku Jacop'u sardı ve üzerine o garip zamansızlık hissi çöktü. Önündeki karanlıkta damlayan suların yankılarını duyabiliyordu. Sonunda yakın çevresi mum ışığıyla aydınlandı. Jaspar hemen yanında duruyordu.

"Hayatının geri kalanını burada geçirdiğini hayal edebiliyor musun?" diye sordu. "İsteyerek değil. Buna mecbur kalsan?"

"İsteyeceğimi hiç zannetmem."

Jaspar güldü. "Ama aslında burası cennet. Haçlı Seferleri hakkında ne biliyoruz ki zaten?" Bir fıçının yanına gidip sürahiyi doldurdu. Onu izlerken Jacop'un başı dönmeye başladı. Böyle içmeye alışık değildi. Arkasını döndü, kollarını gerdi ve kendini bir tüy gibi yere bıraktı."

Jaspar onun nerede olduğuna baktı ve mumu yere, onun önüne koydu. Sonra da karşısına oturup kupaları doldurdu. "Burası Haçlı Seferlerinden bahsetmek için daha uygun bir yer," dedi bir yudum alarak.

Jacop da aynını yaptı. "Bence de."

"Hayır. Beni yanlış anladın. Bu mahzen yerin altında bir delik. Sağlıksız ve basık. Benim kefaret odam."

"Güzel kefaret," diye sırıttı Jacop.

"Orada, sıcak ateşin yanında da içebilirdim ama yapmak istemedim. Nezih ve sıcak bir odada oturup adaletsizlik ve baskılardan bahsetmek bana gerçekten acı çekmiş kişilerle dalga geçmek gibi geliyor. Urban'ın neyi hayal ettiğini biliyor musun? Tanrı'nın kendisine göründüğünü ve ona kâfirlere ve sapkınlara karşı din uğruna kılıç kuşanmasını emrettiğini söyledi. 1095 yılının Kasım'ında Clermont Konseyinde Haçlı Seferleri için çağrıda bulundu ve büyük bir seferle tüm Türkleri ortadan kaldırmak için zengin fakir herkesi davet etti, daha önce bir benzeri daha görülmemiş kutsal ve haklı bir savaş olacaktı bu. Orada bulunan herkes –vatandaşlar, tacirler, rahipler ve askerler– elbiselerine haç işleyip hep bir ağızdan bağırdılar, Tanrı böyle istedi! Tanrı böyle istedi!"

Bir süre konuşmadı. Jacop bu savaş narasının ne anlama geldiğini sormadı. Tahmin edebiliyordu.

"Böylece krallar, prensler, şövalyeler, silahtarlar, hırsızlar, dilenciler, rahipler, piskoposlar, serseriler, dolandırıcılar, katiller, kısacası ata binebilen ya da yürüyebilen herkes yollara düştü. İşledikleri günahların bağışlanacağı umuduyla coşku içerisinde Tanrı adına savaşmak için yürüdüler. Keşke kılıcı kapıp Kutsal Topraklar'a gitselerdi. 'Tanrı böyle istedi!' diye bağırmaya da devam ettiler, sanki Tanrı onlardan kendi topraklarındaki imansızları katletmelerini

istemişti; Mainz, Worms, Speyer ve diğer şehirlerdeki pek çok Yahudi'yi öldürdüler. Masum erkek, kadın ve çocukların ortadan kaldırıldığı kontrolsüz ve amaçsız bir katliamdı, her yeri yağmalayıp yakıp yıkmışlar ve ellerinden güya kurtarmak için yola çıktıkları Hristiyanlar bile kurtulamamıştı."

Jaspar yere tükürdü. "Tanrı bunu mu istemiş? Senin Bram'ının Haçlı Seferleriyle ilgili anlattığı hikâyeler saçmalıklarla doluydu. Hepsini dinledim ve ne kadar ikna edici anlatırsa anlatsın hiçbirinin akla yakın bir tarafı yoktu. Bram Haçlı filan değildi; sadece kolu, bacağı ya da aklı eksik halde geri dönebilmiş olan bir kaçını tanımıştı. Macaristan, Bizans, Istira ve Constantinople'yi yerle bir ettiler. Mainz'li bir tarihçi bu manyaklar tarafından öldürülmeden önce şöyle yazmıştı: Neden gökyüzü kararmadı? Neden yıldızların ışığı sönmedi? Neden bin yüz din adamının, nice günahsız çocuk ve sayısız masum ve biçarenin katledildiği günde güneş ve ay göklerdeki yuvalarına çekilip karanlığa gömülmediler? Tanrı'dan yardım dilediler ama o sırada Tanrı başka yerde olmalıydı ya da belki de bunu hak ettiklerini düşündü. Bu yaşananların izleri hâlâ silinmiş değil, kasabalarımızda ve şehirlerimizde."

Başını iki yana salladı. "Sonra da Tanrı adına Kutsal Topraklar'a doğru devam ettiler. Serseri sürüsü, ayak takımı, haydut çeteleri asla hedeflerine varamadılar. Ya açlıktan öldüler ya da yolda öldürüldüler. Ama şövalyelerden oluşan büyük bir ordu oraya varmayı başardı. Kudüs'ü kuşattılar. Beş hafta boyunca! Zırhları içinde ter döktüler, domuz gibi kokmuş olmalılar, pis, leş gibi ama dayandılar. Sonra da şehre girdiler. Söylendiğine göre o gün akan Müslüman kanı askerlerimizin dizlerine kadar yükselmişti. Yeni Hristiyan Krallığı neyin üzerine kuruldu? Katliamın! Eziyet ve işkencenin! Tecavüz ve yağmanın! İşte senin Hristiyanların bunlar evlat. İşte o kadar gurur duyduğumuz Hristiyanlık bu. Kardeş sevgisiymiş!" yüzünü buruşturarak tükürdü. "Peki ya Aziz Paulus Yahudilere ne demişti? Birkaç sıkıcı cümle: Kardeşlik sevgisi devam etsin. Yabancı ağırlamayı ihmal etmeyin çünkü ağırladıklarınızın bazıları melekler olabilir ama siz bilemezsiniz. Onları sanki kendinizdenmiş gibi bilip öyle davranın; onlar sıkıntı çektiğinde sanki siz de sıkıntı çekiyormuş gibi olun."

Jacop sanki dengesini kaybetmemeye çalışıyormuş gibi kupayı salladı. "Ama bunlar çok zaman önceydi," dedi, kelimeler birleşip tek bir uzun kelimeye dönmüştü.

"Hayır!" Jaspar sertçe başını salladı. "Hayır, Müslümanlar Kudüs'ü geri aldı. Birbiri ardına sürekli Haçlı Seferleri düzenlendi; özellikle de azizden farksız Clairvaux'lu Bernard bu kasapların hizmetine girdikten sonra. Bernard'ı tanır mısın?"

"Aslında pek..."

"Elbette tanımazsın. Yine bir sürü endüljans satıldı, Papa her seferinde daha fazla cinayet işlenmesi için fetvalar yağdırdı. Ve şövalyeler! Yapacak iş olmadığı zaman şatolarda hayat çok sıkıcı olmalı ki zırhlarını giyip 'Tanrı böyle istedi!' diye bağırarak yollara düşmeleri zor olmadı. Tabi yine bir işe yaramadı. Birinci Haçlı Seferi'nin utanç verici başarısını bir daha yakalayamadılar. Muhteşem hazinelerle dolu masalların büyüsüne kapılıp Kutsal Topraklar'a gittiler, yenildiler ve öldürüldüler, birbirlerine düştüler ve Kilise de liderlik rolünü kaptırmamak için elinden geleni yaptı. Gördüğün gibi ne kadar erdemli amaçlar. Sonra Haçlılar Köln'e geldiler. Ya da diğer bir deyişle kokuşmuş nefesleri sokaklarımızda yayılıp Nicholas adında bir çocukla birlikte on yaşında birkaç çocuğu daha zehirledi. Bu Nicholas sokaklarda dolaşıp diğer çocukları kendileriyle birlikte Kudüs'e gelmeye davet etti, Müslümanları sadece imanlarının gücüyle yeneceklerdi. Akdeniz'i Musa'nın Kızıldeniz'i yardığı gibi ortadan yaracaklardı, çocuklardan oluşan bu sürü yollara düştü, rahipler ve hacılar bile bu çılgınlığa katılmaktan geri kalmadılar, uşak ve hizmetçilerden bahsetmiyorum bile. En küçükleri daha altı yaşına bile gelmemiş olan bu çocukların Alpleri nasıl geçtiklerini bir Tanrı bilir. Cenova'ya varana kadar büyük çoğunluğu yollarda öldü ve bir avuç kaldılar. Peki ya daha sonra ne oldu dersin ha? Ne oldu?"

Jaspar yumruğunu taş zemine vurdu. "Hiçbir şey! Hem de hiçbir şey! Deniz yarılmadı tabi ki. Bunun için bir peygamber lazımdı ya da belki de Clairvaux'lu Bernard yanlarında olsa bir şeyler yapardı? Orada öylece kaldılar, sahip oldukları her şeyden uzakta, perişan halde ağlayıp sızlayan bir sürü çocuk. St. Denis'de böyle başka bir kayıp çocuk daha vardı, Stephen. Henüz sakalı bitmemişti ama peşine takılan binlercesiyle Marsilya'ya yürüdü. Bana yürüyen çocuklar

eziyet çekecek buyurmuştu Tanrı ama bunu söyleyen Marsilya'daki iki tacirdi. Çocukları gemilere bindirdiler ve onları ele geçirmeye gittikleri toprakların sahibi Mısırlı ve Cezayirlilere köle olarak sattılar. Şimdi Köln'ün tüm ahalisinin neden Haçlı seferlerine kuşkuyla baktıklarını anlıyor musun?"

Jaspar'ın sesi gittikçe Jacop'a daha derinden gelmeye başlamıştı, ayağının dibinde havlayan bir köpek gibi. Yere bıraktığı kupası devrildi. "O çocukların kulaklarını çekmeleri gerekirdi," diye mırıldandı.

"Çekmeliydiler ama çekmediler. Papa'nın ne dediğini biliyor musun? Bu çocuklar bizi utandırdı. Biz yan gelip yatarken onlar Kutsal Topraklar'ı kurtarmak için yola çıktılar. Fakat bir yıl sonra felaketin haberi duyulunca Nicholas'ın babasını Köln'de astılar. Nasıl olmuşsa birden her şey bu adamın hatası olmuştu; itibar kazanabilmek için oğlunu iradesi haricinde o göndermişti. Birden herkes bunun çılgınlık olduğunu düşünmeye başladı. İlginç, değil mi? Ya şimdi? Hochstaden'li Konrad ertesi gün imansızlara karşı bir vaaz vereceğini duyurdu. Yeni katedralin şapellerinden birinde yapacakmış. Roma'da kısa süre önce Moğollara karşı yeni bir Haçlı Seferi ilan edildi. Bu sana bir şey hatırlattı mı?"

Jacop doğru düzgün düşünemiyordu. Bu ona bir şey hatırlatmış mıydı? "Hayır," diye cevap verdi.

Jaspar uzandı ve onu yeleğinden tuttu.

"Evet! Her şey yeniden başlıyor. Ben kardeşlik sevgisi ve Hristiyan yaşam tarzından bahsederken onlar Haçlı Seferlerinden bahsediyorlar. Tanrı biliyor ya ben de çok sağlam bir adam sayılmam, içerim, küfrederim ve evet Goddert'in de söylediği gibi zina yaparım, Waldensiyanların cezalandırılması gerektiğini düşünürüm ve bunlara ekleyebileceğin birkaç uygunsuz şey daha –ama Haçlı Seferleri Tanrı'nın isteği olamaz. Bu zalimliktir. Bu İsa'nın üzerinde can verdiği haçla dalga geçmektir. O biz Kudüs'ü, ya da dünyanın herhangi bir yerini, kan gölüne çevirelim diye ölmedi."

Jacop ona baktı. Jaspar'ın çenesi yavaş yavaş alnıyla birleşmeye başlarken az sonra burnu görüntüye girdi. Geğirdi.

Ardından Jaspar'ın yüzü tümüyle görüntüden çıkıp yerini mahzen tavanının gölgelerine terk etti. Uykudan başka bir şey düşünemeyen Jacop yere uzandı.

Jaspar onu pantolonundan tutup çekti. "Hey bir dakika daha, tilki yavrusu, şimdi hatırladım. Sormak istediğim bir şey var. Bu sabah söylemeyi unuttun."

"Ben siyasetten anlamam," diye mırıldandı Jacop gözleri kapalı halde.

"Boş ver siyaseti. Jacop? Hey tilki yavrusu?"

"Mmm?"

"Ne dedi?"

"K...kim ne dedi?"

"Gerhard, Tanrının cezası. Sana ne söyledi? Son sözleri neydi?"

"Son mu? Gerhard ne dedi? Gerhard kim?"

Sonra birden hatırladı. "O... dedi ki..."

"Evet?"

Bir süre sessizlik oldu.

Ardından da Jacop horlamaya başladı.

REN SOKAĞI

Ortam çok kasvetliydi.

Grubun hemen hemen tamamı siyah ve geniş bir masanın etrafında toplanmıştı. Overstolzlar, Johann, Matthias, Daniel ve Theoderich'e ek olarak Mainz'li Heinrich de hazır bulunuyordu. Kardeşleri Bruno ve Hermann sürgünde oldukları için Koneleri temsilen Kuno gelmişti. Köln'de ortalıkta buluşmaları onlar için ölümcül bir hata olurdu.

Blithildis Overstolz biraz dışarıda oturuyor ve sanki uyuyormuş gibi görünüyordu. Sadece parmaklarının hafif titremesi onun hâlâ uyanık olduğunu göstermekteydi.

Masada hiçbir şey yoktu, ne şarap, ne meyve.

Johann etrafındakilere baktı. "Güzel," dedi. "Herkes burada. Gizli bir planı paylaşan yedi kişi. Ek olarak kaderleri elimizde olan iki de sürgün." Durdu. "Çoğunuz artık davamızı ve kimin amaçları doğrultusunda hareket ettiğinizi unuttunuz. Hepimiz davamız söz konusu olduğu müddetçe kendisine mutlak bağlılık, kesin gizlilik ve itaat yemini ettik. Böyle sadık insanlardan oluşan bir topluluk zincir halkalardan yapılmış bir zırh gibi düşünülebilir. Her halka bir diğerine bağlı olduğundan hiç kimse onları birbirinden ayıramaz. Hep birlikte hareket ederiz." Gözleri masanın etrafında gezdi ve başı öne eğik oturmakta olan Kuno'nun üzerinde durdu. "Anlaşılan yanılmışım. Bana nedenini söyleyebilir misin Kuno?"

Kuno ona döndü ama gözlerine bakmadı. "Daniel'e sorun," diye cevap verdi alçak sesle.

"Daniel'e de soracağım. Şu an öğrenmek istediğim Gerhard'ın cenazesinde ona neden vurduğun? Hepimizi tehlikeye atmanın dışında yaptığın büyük bir saygısızlıktı."

"Saygısızlık mı?" Kuno yerinden sıçradı. "Siz mi saygısızlıktan

bahsediyorsunuz? Gerhard'ı öldürenler mi?"

Daniel öfkeyle baktı ama sesini çıkarmadı.

"Otur," dedi Johann sakince. "Eğer Gerhard'ın katillerinden bahsedeceksen senin de en az bizim kadar sorumlu olduğunu unutma."

"Kararı siz verdiniz, ben değil."

"Hayır. Hepimizin, bizim sınıfımızın çoğunun, ulaşmak istediği amaca ulaşabilmek için yapılması gerekeni yaptık. Sen de Kuno. Kardeşlerinin sürgünden kurtulması ihtimaline hemen koştun –hepimizin kaçınılmaz olduğunu bildiği eylemler konusunda aksi yönde tek laf etmeden. Sorumluluğun sadece istediğin kadarını üstlenebileceğini mi zannediyorsun? İşine geleni kabullenip işine gelmeyenleri bizim üzerimize yıkabileceğini mi düşündün? Ölüm kararında hiç de muhalif değildin, aksine sen ilk kabul edenlerden biri oldun. Ama şu anda birinin ölümüyle diğerininkini ayırıyormuş gibi görünüyorsun, ikisi de büyük günahlar olmasına rağmen birini kabul edip diğerine itiraz ediyorsun. Sevdiğin bir adamın ölümünü kabullenemediğin için bizden daha az günahkâr olduğunu ve sorumluluğunu üstlenmekten de kaçabileceğini mi düşünüyorsun? Söylediğim gibi bu eylemlerden kendince birini ya da diğerini seçiyor olman sonucu değiştirmez, çünkü hepsi aynı amaca hizmet ediyor. Gerhard'ın öldürülmesini istememiş olabilirsin ama beğensen de beğenmesen de bunun sorumluluğunu üstlenmek zorundasın. Eğer reddedersen hem bizi hem de gruptaki yerini reddetmiş olacaksın. O zaman sana da güvenemeyeceğimiz biri gözüyle bakmak zorunda kalırız."

Kuno'nun rengi kaçtı. Tam bir şey söyleyecekti ki başını iki yana salladı ve yerine oturdu.

"Şimdi sana gelelim Daniel," Johann aynı ifadesiz tarzıyla konuşmaya devam etti. "Kuno'nun damarına nasıl basacağını gayet iyi biliyorsun. Kuno Kone'nin anne babası yoktur: Gerhard onun dostuydu ve ona babası kadar yakındı. Ona cenazede ne söyledin?"

"Ona korkak olduğunu söyledim. Bu bana saldırması için yeterli sebep mi?"

"Bu doğru değil," diye bağırdı Kuno ona. "Gerhard'la aramda ilişki olduğunu ima etti."

"Sen delirmişsin!"

"Delirmek mi. Birisi sana böyle bir şey sorsa..." gerisini getiremedi. Çenesi titremeye başladı.

"Kuno'ya ne dedin?" Johann soruyu tekrar etti.

Daniel'in dudakları küçümser bir ifadeyle büküldü. Gözleri yarı kapalı ve geriye yaslanmış halde Kuno'ya baktı. "Önümüzdeki üç gece boyunca ölü bir adamla yatacağı için hangi güçlü parfümü kullanacağını sordum."

Odada çıt çıkmıyordu. Herkes başını Daniel'den yana çevirdi. O da kaşlarını çattı ve kollarını meydan okur gibi kavuşturdu.

"Daniel," dedi Matthias sakince, "Eğer bu bana düşseydi seni etin kemiklerinden ayrılıncaya kadar döverdim."

Daniel tavana baktı.

"Evet, peki..." dedi Johann. Parmak uçlarını kavuşturdu. "İşler sandığımız kadar kolay yürümeyecek. Zaten uşaklarımızı Urquhart'ın emrine vererek tüm dikkatleri kendi üzerimize çekme yönünde ciddi bir riske girdik. Kızıl kafa hâlâ bulunamadı. Urquhart'ın fikri doğrultusunda şahitlerin Gerhard'ın evinin dışında yaptıkları gösteri çok işe yaradı ama henüz tehlikeyi atlatmış değiliz. Bu Jacop bildiklerini her an her yerde anlatıyor olabilir. Gözlerimizi dört açmalıyız. Ne yazık ki bu durum başka cinayetlerin de işlenmesini kaçınılmaz hale..."

"Bir fahişeyle bir dilenci," diye mırıldandı Daniel hor gören bir tavırla.

"Fahişelerle ilgili böyle konuşmamalısın," dedi Theoderich. "Eğer elde ettiğim bilgiler doğruysa hizmetlerinden her fırsatta yararlanıyormuşsun."

"... Getirdiği gibi kızıl kafanın da öldürülmesi gerekecek." Johann huzursuzluğunu zor gizliyordu. "Bunu kabullenmeli ve bunun kefaretini de ödemeliyiz. Tanrı'ya daha fazla cinayet işlemek zorunda kalmamamız ve Urquhart'ın da görevini daha fazla zarar vermeden tamamlaması için dua ediyorum. Şimdilik durum bundan ibaret."

"Evet." Mainz'li Heinrich iç çekti. "Yeterince kötü."

Blithildis birden başını kaldırdı. "Kötü mü? Oh, hayır."

Bu birkaç kelime odadaki herkesin susması için yeterli olmuştu. Adamlar kımıldamadan masaya bakıyorlardı.

"Ailelerimizin" diye fısıldadı yaşlı kadın "yirmi bin kişinin huzurunda, Konrad'ın önünde diz çöküp yaptıkları adil ve haklı şeyler için af dilemek zorunda kaldıkları gün kötü bir gündü. Aramızdakilerden bazıları bu yolsuz ve suçlu başpiskoposa itaat etmeyi reddedip şehri terk ettiklerinde geri getirilip adi hırsızlar gibi boyunları vurulduğu gün kötü bir gündü. Konrad'ın hapishanesindeki yirmi dört soylunun onun açgözlülüğünün ve katı kalbinin insafına terk edildiği ve pek çoğunun kanunsuz ilan edilip, Babil'den sonrakiler gibi, dört bir yana dağılmak zorunda kaldıkları zamandan daha kötüsü olabilir mi? Harekete geçmemek için her bahaneyi değerlendiren ahlakçıların tereddütleri ve yüreksizlikleri ve aslan gibi davranmaya çalışan tavşanların dişleri olmayan bir iti bile gördüklerinde çığlık çığlığa kaçışmalarıdır asıl kötü olan. Ama hepsinden daha kötüsü de gizli ittifakların kurulması, yumrukların havaya kaldırılıp yürekli sözler söylenmesi, tüm hayatların yüce bir davaya adanması ve sonunda da tamamının sızlayan kadınlara dönüşüp ruhları ve bedenleriyle uğrunda savaşmaya yemin ettikleri her şeye ihanete hazır hale gelmeleridir. En kötüsü kılıç taşıdığı halde bir sıçanı bile öldüremeyen adamlardır."

Cümlesinin sonunda iki cılız elini de vurgu yapmak için kaldırdı.

"Yaptığımız şey haktır. Ölümler esef vericidir. Hayatımın kalan her dakikasında bu talihsiz ruhlar için dua edeceğim. Ölümün saf huzurunu çoktan tatmış biri olarak onlarla birlikte nasıl acı çekmem? Uykunun kardeşi benimle birlikte, ışığın ihtişamına karışıp bana armağan olan canımı Yaratıcı'ya teslim etmeden önceki son ve güzel sevgilim. Yine de kalbim her seferinde bizleri yok etmeye niyetli olanlara meydan okurcasına atıyor, Baphomet ve Büyük Canavarın sürtükleri, aldığım her nefes adalet aşkı ve kaybettiklerimizin ve sürgünlerimizin intikamının isteğiyle daha da güçlü. Aranızda kim bana umutlarımın yersiz olduğunu, boş yere dua edip beklediğimi ve bu dünyadan ıstırap içinde ve görevimi yerine getiremeden göçüp gideceğimi söyleyebilir. Aranızda bunu iddia edecek kişi varsa gelsin karşıma çıksın. Onu göreceğim. Kör ve yaşlı bir kadın olsam da onu tanıyacağım. "

Ellerini tekrar kucağına koydu. Konuşmasının ardından ortalık

âdeta mezar sessizliğine bürünmüştü, utancın ve haddini bilmenin sessizliği.

Kadın başını öne eğdi ve bir daha konuşmadı.

Johann boğazını temizledi. "Planımızdan vazgeçmeyeceğiz," dedi. "Yeminimiz hâlâ geçerli. Herkes üstleneceği görevi biliyor sanırım. Kuno..."

Kuno boşluğa bakmaya devam etti.

"Bundan sonraki görüşmelerimize katılmaman yerinde olacak sanırım. Hepsi bu kadar beyler."

Tek kelime daha etmeden Johann ayağa kalktı ve odayı terk etti.

GECENİN KARANLIĞI

"Uyuyamıyorum."

Richmodis iç çekti. Yan tarafına döndü ve karanlıkta Goddert'in yatağına baktı. Battaniyesi, üzerinde minyatür bir Ağrı Dağı gibi yükseliyordu. Tek eksik olan küçük bir gemiydi.

"Sorun ne?" diye sordu nazikçe.

"Bu adamı düşünmeden edemiyorum," diye mırıldandı Goddert.

"Jacop'u mu?"

"Şeytan'ı görmüş. Katedralin tepesine çıkıp oradan üzerimize tüküren Şeytan fikri hiç de hoşuma gitmedi."

Richmodis bir an düşündü. Sonra ayağa kalkıp yalın ayak Goddert'in yanına gitti ve elinden tuttu. "Ya Şeytan değilse?" dedi.

"Şeytan değil mi?" Goddert homurdandı. "Şeytan'dan başkası olamaz. İnsan şekline girmiş olmalı. Bunu her fırsatta yapar. Hangi devirde yaşıyoruz ki katedral inşa eden bir mimarın ruhunu almaya Şeytan bizzat gelmiş?"

"Hmm. Baba?"

"Evet?"

"Şu Şeytan meselesini unutsan nasıl olur? Bana sadece aklındakini söyle."

Goddert seyrek sakalını sıvazladı. "Aslında," dedi tereddütle.

"Evet?"

"Bize pek çok şey anlattı bu kızıl saçlı çocuk, değil mi? Sence de ona yardım etmemiz gerekmez mi?"

"Kesinlikle."

"Yalan söylediğini düşünmüyorsun değil mi? Yani demek istediğim eğer o bir yalancı değilse Hristiyan yardımseverliği ona yardım etmemizi gerektirir. Ama hâlâ ona güvenip güvenemeyeceğimizden

emin değilim. Sahtekârın teki olabilir. Sadece bir fikir olarak söylüyorum."

"Haklısın. Olabilir."

"Nasıl söylesem?" diye lafı geveledi Goddert. "Yufka yüreklilyimdir ve ona kendini ısıtacak bir şeyler verdiysen muhtemelen benim eşyalarımdır. Bunda yanlış bir şey de yok aslında..."

"Ama?"

Goddert ellerini başının arkasına koydu. Yatağın gövdesi ağırlığı altında çatırdadı. "Nasıl desem?"

Richmodis gülümsedi ve sakalından hafifçe çekti. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Baba? Yufka yüreğin sana ona yardım etmeni söylüyor. Ama eğer yardım edersen bu da ona inandığın ve güvendiğin anlamına gelir. Ve maalesef güvendiğin birine de kızınla görüşmemesini söyleyemezsin. Eğer onu kaybetmek istiyorsan o başka. Güzel bir ikilem, değil mi?"

"Pöh, laf kalabalığı," diye homurdandı Goddert. "Saçmalık. Durup durup bir şeyler uydurma küçük hanım. Alakası yok. Ne öyle dedim ne de öyle düşündüm. O bir dilenci ve çulsuzun önde gideni, sen ise saygıdeğer bir aileye mensupsun. Aklımdan bile geçmez."

"Ha! Demek kıskanıyorsun, tüm babalar gibi."

"Ben mi? Kıskanmak mı? Sen öyle zannet. Hem sen niye uyumuyorsun? Haydi, yürü yatağına. İkile."

"Neyin uygun olduğunu düşünürsem onu yaparım."

Gücenen Goddert'in dudakları büzüldü, battaniyesine sarıldı ve duvara döndü. "Kıskançmış!" diye mırıldandı. "Hayatında böyle çocukça bir iddia duydun mu?"

Richmodis onu öptü ve sıcak yatağına döndü.

Az sonra gece bekçisi bağırarak saatin ona geldiğini haber verdi. Geçip giden bekçinin asasının tıkırtılarını dinlediler. Bu huzur verici bir sesti. Dizlerini içine çekti ve battaniyenin altına gömüldü.

"Richmodis?"

Hoppala.

"Çocuktan hoşlandın mı?"

Kıkırdadı ve kollarını sıkıca kendisine doladı.

Onuncu saat geçti.

Johann küçük mihrapta diz çökmüş dua etmeye çalışıyordu. Hadewig'in genelde uyuduğu geniş yatağa baktı. Bugün Guda Morart'la birlikte cenazeyi bekleme sırası Hadewig'deydi. Karısı bu ittifaka dair hiçbir şey bilmiyordu, diğerlerinin karıları gibi. Gerhard'ı, Koneler ve diğer soylu aileleri gibi, evine kabul eden bu adamın aynı zamanda öldürülmesinde de parmağı olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Aslında öldürüldüğünden bile habersizdi.

Ama ne kadar sürecekti bu?

Johann bu ittifaka dâhil oldukları günden itibaren ailelerinden gittikçe uzaklaştıkları fikrine kapıldı birdenbire. Kendi evlerinde yabancı olmuşlardı. Meseleyi Hadewig'le konuşabilmeyi diledi. Onu severdi, karısı da onu seviyordu ama yine de tek başınaydı.

Kendisine ödemesi gereken bedelin ne olduğunu sordu. Dünyevi adaletin değil de –eğer her şey yolunda giderse, kimse neler döndüğünü öğrenemeyecekti– kendi vicdanlarının karşısında ödeyecekleri bedel. Hayata karşı işledikleri her günahı meşrulaştırmak için bir bahane uydurdukça sanki içlerinden bir parçaları daha ölüyordu, hem kendilerini temize çıkardıkları hem de kendilerini nasıl kandırmakta olduklarını gösteren bahaneler. Her şey bittiğinde onlardan geriye ne kalacaktı?

Ondan geriye ne kalacaktı?

Johann, Urquhart'ı düşündü. Onun hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordu, tıpkı onu kendilerine göndermiş olan Jülich Kontu gibi. Nesnelerin birbirinden ne kadar uzak olursa o kadar yakın ve tanıdık göründükleri bir dönemin altın rengi arka planındaki koyu kızıl bir gölge gibi görünüyordu kendisi. Kan damlalarıyla gözyaşları, lüks yaşamın karmaşasıyla köylü yaşamının sadeliği bir arada, her biri diğerine bağlı, her biri bir diğerini tanımlıyor. Korkunç ve güzel, büyülü bir aynanın iki yüzü. Bir dünyadan diğerine geçen ama hâlâ aynı dünyada olan insanlar.

Urquhart hangi dünyada yaşıyordu? O cehennem miydi yoksa cehennemi beraberinde mi taşıyordu? İnsanlar ölüme aşinaydılar. İdamlar infaz edilirken kendisini gösteren tutku cinayete neden olan tutkuyla tamamen aynıydı. Ama Johann'ı hem hayran bırakan hem ürküten şey Urquhart'ın içindeki soğukluktu çünkü buna bir açıklama getiremiyordu, para bile yeterli açıklama değildi. İnanç

uğruna kaç kişinin kanına girilmişti? Bazıları inançları uğruna, bazıları zalimliklerinden, bazılarıysa kurbanlarının çektikleri acıdan zevk aldıkları için yapmışlardı; hırsızlar bir şeyler elde etmek için yapmışlardı, kimi nefretinden kimi de çok sevdiği için.

Bir de kiralık katiller vardı, düşüncesiz ve acımasız.

Ama Urquhart düşüncesiz değildi. Gözlerindeki soğuk zekâyı okumak mümkündü. Kendinizi kesebileceğiniz kadar keskin bir zekâ! Yüksek ve güzel bir alnı, yumuşak ve kültürlü bir sesi vardı, kibar ve hafif alaycı.

Neden öldürüyordu?

Johann başını iki yana salladı. Gereksiz düşünceler. Urquhart'ı daha bu sabah, Matthias kendisini eve getirdiğinde, görmüştü ve onunla çok az konuşmuştu. Onu bu hale getiren şeyi neden böylesine merak ediyordu?

Korku, diye düşündü. Urquhart'ın olduğu şeye dönüşmeye ne kadar uzak olduğunu sormaktan duyduğu korku. Aralarında kaç kademe fark vardı acaba?

Böyle birine nasıl dönüşüldüğünü öğrenmenin korkusu.

Johann istavroz çıkarmak için sağ elini kaldırdı.

Yapamadı.

İki gece bekçisi atlarını Saxen Sokağı'ndan Pazar Yeri'ne sürdüler. Gece yarısı olduğunu az önce duyurmuşlardı. Bu saatte Fransiskenler, Benediktinler ve Carmalitler ibadet etmek için kalkarlar, yeni günü dualarla karşılar ve kilise atalarından okunanları dinlerlerdi. Çoğunun gözleri kapalıydı ve horluyorlardı.

"Hava soğudu," dedi içlerinden birisi esneyerek.

"Memnun olmalısın," dedi diğeri. "Hava soğuyunca hırsızlar sıcak kuytulara çekilir, dışarıda kalanlarsa donarak ölür ve sokaklar sessizleşir."

Ev kapıları geçildi, yekpare karanlık bloklar.

"Bu sabah iki ceset bulduklarını duydun mu? Berlich'te gözünden okla vurulmuş bir fahişe ve Ördek Bataklığı yakınında da bir adam, o da oku sırtından yemiş. Garip şeyler dönüyor. Tıpkı bir arbalet oku gibiymiş ama çok küçük."

"Ne olmuş? Serseriler."

"Yine de." Ürperdi. "Garip."

"Birbirlerini öldürdüklerini gördüğümde sadece hoşuma gidiyor. Bizim de kafamız rahat eder."

"Öyle, ama kimdir bu kimseye görülmeden ortalıkta gezip milleti okla vuran? St. Margaret'in papazı 'Şeytan' olduğunu söyledi. Olabilir mi sence? Kimdir bilemem ama annemle babam o kadar korktular ki masayı kapıya dayamışlar."

"Ne fark eder ki?" dedi diğer adam gülerek. "Şeytan buyursun gelsin. Biz gözümüzü açık tutarız."

Diğeri de onaylarcasına mırıldandı. Sessizce atlarını sürerek malt imalathanesine yöneldiler. Birden öndekinin atı huysuzlandı. Adam yelesini okşadı, sakinleştirmek için bir şeyler mırıldandı, sonra da hafif öne eğik ve uykulu bir şekilde yoluna devam etti.

Urquhart onların geçişlerini izledi.

O kadar yakınından geçiyorlardı ki elini uzatsa atlara değecekti. Parmakları arbaletinin cilalı ahşabına dokundu. Sanki seviyor gibiydi.

Ardından kapılarının dibinde evsizlerin yattığı kiliseleri kontrol etmek için yola düştü.

13 EYLÜL

PLANLAR

"Artık ne yapmamız gerektiğini biliyorum," dedi Jaspar, ağzı üzüm lapasıyla doluydu.

Jacop kafasını tutuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Jaspar. "Yine mi hasta oldun?"

"İçkiden."

"Alakası yok. İçkiyi dün içtik. Dışarı bak. Güneş parlıyor. Rabbimiz bizlere yeni bir gün ve kafamızın içerisine de yeni düşünceler gönderdi çünkü hiçbir şey durduk yerde yetişmez." Parmağıyla sabırsızca Jacop'un kâsesini işaret etti. "Beğenmedin mi? Hizmetçiye Kral'ın bile bayılacağı tatlı bir lapa hazırlattım ama sen burun kıvırıyorsun."

"Midem senin gibi düşünmüyor ama." Jacop inledi. Yukarıdan sesler geliyordu. Rolof tavan arasında çalışıyordu ve her ne yapıyorsa gayet gürültülü yapıyordu. Jacop'un mevcut durumu için fazlaydı bu gürültü.

"Günümüz gençliği!" Jaspar başını iki yana salladı. "Eğer gerekiyorsa dışarı çıkıp başını tulumbanın altına tut."

"Ben tulumba göremedim?"

"Nerede? Bahçede mi yani? Bizim evde Weiden'li Goddert'in evindeki lüks imkânları bulamazsın. St. Severin'i geç hemen... –ah, saçmalık! Rodenkirchen, seni aptal herif. Bu saçlarla dışarıda görünmemen gerek. Gidip sana uygun bir kıyafet bulayım."

Lapanın sonunu da midesini indirip parmaklarını ve dudaklarını yaladı. "Mükemmel. Haydi, ye."

"Hiçbir şey yiyecek hâlim yok."

"Yemelisin, yoksa kendini sokakta bulursun." Keyifle sırıttı. "Böylesine mükemmel bir plan yapmışken de bu çok yazık olurdu."

Jacop mecburiyetten kâseyi aldı ve yemeye başladı. Jaspar hak-

lıydı. Sadece tadı güzel değildi, iyi de gelmişti. "Ne planı?" diye sordu ardından iki eli de lapaya bulanmış hâlde.

"Basit. Olayın basit bir kaza olduğunu gördüğünü söyleyen iki şahit var. Senin hikâyeni doğru sayarsak onlar yalan söylüyorlar. Peki, bu işten çıkarları ne? Yürek yakan bir cinayet onlara daha fazla kazandırırdı, o zaman böyle söylemelerinin nedeni ne? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmem. Bu alışık olmadığım durumun etkisi geçene kadar hiç düşünecek durumda değilim."

"Ama gerçek gün gibi ortada. Goddert bile bu kadar açık bir şeyi görebilirdi."

"Anlaşıldı." Jacop kâseyi ileri itti ve düşünmeye çalıştı. "Yalan söylediler, görünüşte bir çıkarları da yok. Tabi onu öldüren onlar değilse."

"Yaklaşıyorsun. Ama yanlış hatırlamıyorsam sen onu iskeleden aşağı iten sadece bir kişi görmüştün –tabi Şeytan olmadığını varsayarsak. İkinci şahit neredeydi peki?"

"Başka kimse yoktu."

"Kesinlikle. Bence bizim kendinden emin şahitlerimiz kimseyi öldürmedi. Ama katille birlikte hareket ediyorlar. Neden? Çünkü bunun için para aldılar. Daha cesedi bile soğumadan herkese anlatabilmek için olay mahalline yakın bir yerde beklediler. Peki, bu bize katil hakkında nasıl bir ipucu verir, tilki yavrusu."

Jacop biraz düşündü. "Suçu işlemek için hazırlık yaptığını mı?"

Jaspar hayranlıkla hafif bir ıslık çaldı. "Bir kalın kafa için hiç de fena değil. Ama daha da ileri gidip onun da Gerhard'ı öldürmek için para aldığını söyleyebilirim. Rüşvet için para gerekir. Belki de ona bir iyilik borçluydular ama bu durumu değiştirmez. Öyle ya da böyle şahitler satın alınmış. Şimdi benim basit papaz aklıma göre bir kişi neyse odur. Sözünü para karşılığı satan birisi onurunu ve ruhunu da satmış demektir. Öyleyse tekrar satın alınabilir. Daha yüksek bir fiyat ödenerek." Sırıttı. "Bu sözde şahitleri kendi tarafımıza çevirmeye ne dersin?"

"Parayla mı? Önce bir kilise soymam gerek."

"Bunun çok hoşuma gideceğini söyleyemem," dedi Jaspar. "Daha uygun bir teklif düşünüyorum."

Jacop başını salladı. "Tabi ki. Hemen dışarı çıkıp şahitlere Gerhard'ın kazasını sormaya başlayayım. Ne kadar sürer sence?"

Jaspar gözlerini devirdi ve kısa bir dua mırıldandı. "Olduğundan daha aptalmış gibi davranma," dedi. "Unuttuğumu mu sanıyorsun? Gerhard'ın raporu sulh yargıçlarına bildirilmiştir ve şahitlerden de çoktan yazılı ifade alınmıştır. Şimdiki yargıçlardan birisi, Konrad eskilerinden kurtuldu, benim arkadaşım. İsmi Bodo. Biracılar loncasının başıdır, gördüğün gibi ortak menfaatlerimiz var. Ona bu ikiliyi nerede bulabileceğimizi soracağım."

"Sulh yargıçları," Jacop keyiflendi. Bu güzel bir gelişmeydi. "Bu Bodo'yu en yakın ne zaman görebilirsin?"

Jaspar ellerini açtı. "Ne zaman istersem. İstersen şimdi. Fazla uzakta oturmuyor."

"Güzel. Bana bir elbise ve şapka bul, saçımı saklayacak bir şey. Sonra çıkarız."

"Saçın açık olsun, tilki yavrusu. Sen bir yere gitmiyorsun. Sen bahçeye çıkıp odun kıracaksın."

"Ama..."

"Aması maması yok. Ben senin için bir şey yapıyorum. Sen de benim için bir şey yapacaksın."

"Senin için her şeyi yaparım ama beni de yanında götürmen gerek. Kılık değiştirirsem ve senin yanında olursam bir sorun çıkmaz. Nihayetinde konuşacağımız bir yargıç."

"Anlıyorum." Jaspar iç çekti. "Seni bırakıp gidersem de arkamdan aptalca bir şey yapacaksın. Rolof'u, Richmodis'i çağırması için göndereceğim. Böylece aptalca bir şey yapmaya kalkışamazsın."

"Ben..." Jaspar, Richmodis mi dedi? "Tamam."

"Gördün mü?" Jaspar ellerini ovaladı. "Şanslı değil misin? Yaşlı Jaspar dayı senin için elinden geleni yapıp sana bir sürü fırsat sunuyor. Bana teşekkür edebilirsin. Eğer bir şey çıkarsa sonradan da gelebilirsin." Parmağını burnunun üzerine koydu. "Dur bir dakika. Bir şey daha var. Bilmem gereken bir şey. Kahretsin, ne kadar unutkan oldum. Neyse. Bir iki saat dışarıda olacağım. Gelene kadar aptalca bir şey yapma."

Jacop, Richmodis'i düşünüyordu. "Tabi ki yapmam." Sonra bir şey aklına geldi. "Richmodis'e flütünü de getirmesini söyle."

Jaspar merdivenin en altında döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sana odun kesmeni söylememiş miydim?"

"Sorun değil. Çalacak olan o zaten."

"Ama nasıl çalacağını bilmiyor."

"Bu yüzden de öğrenmesi gerek."

Jaspar, Latince anlaşılmayan bir şeyler mırıldanarak Rolof'u bulmaya gitti.

JASPAR

O sabah Bodo Schuif, baş biracı, o günü maya fıçısıyla uğraşarak geçirecekmiş gibi görünmüyordu. Jaspar geldiğinde en güzel ceketini giymişti ve çıkmaya hazırlanıyordu.

"her şeye rağmen," dedi kolunu Jaspar'ın omzuna dolayarak, "Bir şeyler içecek zamanımız var, ne dersin Rodenkirchen?"

"Çokça şarap içtikten sonra bira içmenin müshil etkisi yaptığı, sindirime yardımcı olduğu ve organlarım ve vücut sıvılarımın uyumlu şekilde çalışmalarını sekteye uğratmayacağına beni ikna etmen gerek."

"İkna olmuş say kendini."

"İçelim o zaman."

Biracı, hizmetçiye işaret etti. Çok zaman geçmeden önlerinde iki kupa belirdi ve artık iki adamın da beyaz bıyıkları vardı.

"Peki, güzel eşin nerede?" diye sordu Jaspar usul gereği.

Schuif'ten bezgin bir geğirti duyuldu. "Pazarda. Ona bugün kerevit turtası istediğimi söyledim, kimse ondan iyisini yapamaz. Sen de ister misin?"

Jaspar'ın ağzı sulandı. "Korkarım hayır," dedi isteksizce. "Ne yazık ki daha acil meselelerle uğraşıyorum."

"Ben de." Schuif iç çekti. "Her zaman acil bir iş vardır zaten. Sulh yargıcı seçildiğimden beri tüm zamanımı Belediye Binasında harcıyorum. Bu sabah bir toplantı daha var. Neden bilmiyorum, artık yapacak önemli bir şey kalmadı ki. Önceden karım bakıyordu bu işlere. Neredeyse benden daha iyi, Tanrı'ya şükür."

Güldü ve birasından bir yudum daha aldı. "Biliyor musun?" dedi ağzının kenarındaki köpüğü silerken, "Bize en çok sorun çıkaranlar kendilerine soylu aileler diyen şu hödükler. Yargıçlar meclisi olarak asıl yapılması gerekeni yapıp adaleti sağlamakla uğraşacağımız

yere tüm zamanımızı birkaç soylunun yediği haltların üzerine tartışıp durmakla geçiriyoruz. Konrad bir pislik çukurundan farksız olan eski meclisi temizledi ve onun yerine dürüst tacir ve esnafları atadı ama hâlâ aramızda birkaç soylu var. Soruyorum sana, sence ne istiyor bu soylu beyefendiler dersin? Sıradan vatandaşların sözde ayrıcalıklarına terli ellerini uzattıklarını son anda fark ettikten sonra sanki sahip oldukları tüm etkiyi kaybetmiş gibi davranmak."

"Hayır, çok ileri gittiler."

"Bu konudaki düşüncelerimi biliyorsun. Dar kafalı değilimdir. Herkesin kendi çıkarları var diyebilirim. Fakat yargıçlar adaletin sağlanması ve şehrin idare edilmesinden sorumludurlar. Bu da Köln demek. Köln'ün tamamı. Eğer herkesi, fakir ve muhtaçları da, temsil etmesi gereken kişiler sadece soylu ailelerden seçilirlerse bizim yerimiz neresi peki?"

"Bizim yerimiz mi? İşler önceden beri böyle yürüyor. "

"Evet, Tanrı'ya şükürler olsun ki başpiskoposumuz bu pisliğe kürek sallamaya başladı! İşlerin önceden beri böyle yürüyor olması büyük bir skandaldır zaten! Bütün suçun loncalarda olduğunu da söyleyemem. Soyluların aramıza sızmasına ve hatta bazılarının loncabaşı seçilmelerine bile müsaade ettik, hepsi de menfaat uğruna. Ama hepsi buydu. Soylu ailelerin servetlerine bağlı olarak etkilerini de artırması bizim suçumuz muydu? Tanrının cezası küf gibi onlar da her yerdeler. Konrad, bu heriflerin mevkilerini kullanarak suçluları koruması ve adaletten kaçmalarına yardım etmeleri hususunda ortalığı ayağa kaldırmakla çok doğru bir iş yaptı."

Jaspar sırıttı. Bodo yargıç olmaktan öyle gurur duyuyordu ki herkesin malumu olan gerçekleri defalarca anlatmaktan hiç bıkmazdı. Bir sulh yargıcı olabilmek için kaba konuşmasını düzeltmeye çok çaba harcamıştı ama tam anlamıyla başarılı olamamıştı. Soylular gibi görmüş geçirmiş kişilerin Bodo gibi adamlara haşarat gözüyle bakmalarına şaşmamak gerekirdi. Teoride akıl sağlığı yerinde olan, gayri meşru olmayan ve herhangi bir suç işlememiş herkesin yargıç olmaya hakkı olsa da önceden sadece soylu ailelere mensup olanlar bu makama gelebilirlerdi. Eğer soyluların elinde imkân olsa Bodo gibi kişilerin yargıç koltuğuna kurulmalarına asla izin verilmezdi. Bir biracının sulh yargıcı olması eski ailelerin yüzüne çarpılmış bir

tokat gibiydi, bu tokadın Hochstaden'li Konrad tarafından atılmış olması da daha derin bir anlam taşıyordu.

"Yani?" diye sordu Schuif kaşlarını çatarak.

"Her zamanki gibi haklısın, Bodo."

"Ben bunu kastetmedim. Sihirli iksirimi sevdin mi? O kadar sessizsin ki neredeyse hakaret olduğunu sanacağım."

"Özür dilerim." Jaspar hemen dediğini vurgulamak istermiş gibi kupasını başına dikti. Bira tatlıydı ve sanki bir yemekmiş gibi dişlerine yapışıyordu.

"Böylesi daha iyi," Schuif gülümsedi. Ayağa kalktı ve ceketini düzeltti. "Şimdi gitmem gerek. Aslında..." Kaşlarını çattı ve dikkatle Jaspar'a baktı. "Bir şey demek için mi gelmiştin?"

"Oh, özel bir şey değil. Zavallı Gerhard'ın başına gelenlerle ilgileniyordum."

Schuif sertçe başını salladı. "Evet. Ne korkunç, hem de inşaat bu kadar ilerlemişken. Mükemmel kilisenin tamamlanmasını istemeyen Tanrı olabilir mi? Bu konuyla ilgili bir teorim var."

"Pöh!" Jaspar umursamaz bir işaret yaptı. "Gerhard yüzyıl yaşasa da bittiğini görmeyecekti."

"Böyle söyleme. Mucizeler vardır..."

"Azizler vardır. Mucizelere inanmıyor değilim ama Gerhard Morart da senin benim gibi bir insandı."

Schuif masaya dayandı ve Jaspar'a doğru gizli bir şey söyleyecekmiş gibi eğildi. "Belki de başka bir kelime kullanmamız gerekecek. Haklısın mucizeler azizlerle alakalıdır. Belki de sözünü ettiğimiz Şeytan'ın ta kendisidir?"

"Yine mi aynı hikâye." Jaspar söylendi.

"Yine mi de ne demek? Hem neden olmasın ki? Bana sorarsan Gerhard Başzebani'yle işbirliği yapıyordu. Karım onun iskeleden atladığını söylüyor."

Jaspar arkasına yaslandı ve başını iki yana salladı. "Senin karın yemek yapmaya devam etsin. Buna gerçekten de inandın mı?"

"Her şey mümkündür," dedi Schuif, parmağını Jaspar'a doğru sallayarak.

"Eğer her şey mümkünse," diye karşılık verdi Jaspar, "Diğer bir teoriye ne dersin, yani Gerhard aşağı atlamadı ama..."

"Ama ne?"

Jaspar dudaklarını ısırdı. Şimdilik söylemese daha iyi olacaktı. "Şahitlerle konuştun mu?" diye sordu onun yerine.

"Evet, onları sorguladık."

"Güvenilirler mi?"

"Denebilir. İki saygıdeğer keşiş, Köln'e uğramış olan iki vaiz. Benediktinler yanlış hatırlamıyorsam."

"Aha," dedi Jaspar. "O zaman diğer Benediktinlerle birliktedirler."

"Hayır, eğer merak ediyorsan St. Gereon'a doğru yola çıktılar. Neden öğrenmek istiyorsun ki?"

"Öğrenmek istediğim daha pek çok şey var. İsimleri de buna dâhil."

"Neden olmasın? Birinin adı –dur bakalım– Justus muydu? Kardeş Justus ya Justinius olabilir, tam hatırlayamadım. Diğerinin adı ise Heimerode'li Andreas. Neden öğrenmek istediğine dair bir fikrim yok ama sen zaten hep böyle garip şeylerle uğraşırsın. Karın diyor ki sorduğun her soruyla tarihte kendine bir yol açarak ilerlersin. Diğer taraftan çıktığın zaman ise hiçbir şeyin değişmediğini görürsün."

"Dediğim gibi sadece merak." Jaspar ayağa kalktı. "Bira için teşekkürler. Sen de bana uğra da birlikte şarap içelim."

"Gelirim tabi. Şu işlerden fırsat bulabilirsem."

"Bir önerim olacak. Fırsat yarat."

Schuif kaşlarını çattı, ne söylediğini idrak etmeye çalıştığı belliydi. Jaspar omzuna vurdu ve tek kelime daha etmeden dışarı çıktı.

St. Gereon'daki hacı konukevine girdiğinde herkesin telaş içerisinde olduğunu gördü. Bu alışılmadık bir görüntü değildi. Üç Kralın kemikleri gibi kutsal emanetlerin bulunduğu Köln'e çok sayıda hacı gelirdi.

St. Gereon, Aziz Gregorius Marcus ve onun müritlerine ek olarak, koruyucu azizlerin kemiklerinden geçilmiyordu. Kısa süre önce dördüncü yüzyıla ait Roma döneminden kalma bir atriyum büyük bir manastıra çevrilmişti ve bir yıl sonra da bu konukevi açılmıştı. St. Gereon güzel bir binaydı ve Jaspar manastırın çevresinde kısa bir tur attı.

Bir keşişin aceleyle onun bulunduğu tarafa doğru koştuğu gör-

dü, koltuğunun altında bir parşömen öbeği vardı. "Affedersiniz," diye seslendi Jaspar.

Şaşıran keşiş hemen istavroz çıkardı ve bunu yaparken de parşömenlerin yarısını düşürdü. Jaspar onları toplamak için eğildi.

"Hayır!" Keşiş onu itip parşömenleri kendisi aldı.

"Sadece yardım etmek istedim."

"Tabi ki. Hepsi benim hatam. Kardeş..."

"Jaspar Rodenkirchen, hekim ve St. Maria Magdalena'nın başpapazı."

"Kardeş Jaspar, bu parşömenlere ehil olmayan kimse el sürmemeli."

"Ehil olan kişi de sensin sanırım?"

"Kesinlikle. Yardımcı olabilir miyim?"

"Belki olabilirsin. Tanrı'nın Gerhard Morart'ı yanına aldığı ana tanıklık etmiş olan iki keşişi arıyorum. Birinin adı Heimerode'li Andreas ve diğerinin adı da Justus gibi bir..."

"Singen'li Justinius!" Keşiş şevkle başını salladı. "Onları bu mütevazı çatımızın altında ağırlama ayrıcalığı bizlere nasip oldu. Onun Cenab'ı Hakkın katına çağrıldığına şahit olmuşlar ama şunu söylemeliyim ki kendisinin aramızdan ayrılması çok üzüntü verici bir durum."

"Kardeş!" diye bağırdı Jaspar ürkütücü bir tonda.

Bilmeden küfre girdiğinin farkına varan keşiş tekrar istavroz çıkardı ama bu sefer hiçbir şeyi yere dökmedi. "Hikmetinden sual olunmaz."

"Göklerde de yerde de." Jaspar başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Seni daha fazla önemli işinden alıkoymak istemiyorum, Kardeş, bana sadece Andreas ve Justinius'u nerede bulacağımı..."

"Onları çağırmak için hemen bir çırak gönderirim."

Keşiş döndü ve kemerli yoldan geçti. Birazdan Jaspar çırak kıyafeti giyen sivilceli bir çocuk gördü, çocuk karşısındaki binaya girip gözden kayboldu. Az sonra tekrar dışarı çıktığında peşinde mendikant oldukları belli olan iki de keşiş geliyordu.

"İşte sizinle konuşmak isteyen adam," diye mırıldandı çekinerek, başı öne eğikti. Birkaç adım geri çekildi sonra da dönüp son hız koşmaya başladı.

"Heimerode'li Andreas ile Singen'li Justinius mu?"

Çift kararsızca birbirlerine baktı. "Ben Justinius," dedi daha kısa ve şişman olanı. "Peki, siz kimsiniz?"

Jaspar alnına vurdu. "Kendimi takdim etmeyi unuttuğum için bağışlayın beni. Ben St. Maria Magdalena'nın başpapazıyım. Gerhard Morart benim yakın dostumdu. Sizlerin trajik kazaya çok yakından şahit olduğunuz söylendi bana..."

Keşişlerin yüzündeki şüpheli ifade kayboldu. Bu tür sorulara yeterince cevap vermişlerdi. Justinius yaklaştı ve kollarını açtı. "Rabbimin gözünde bir kuştan farksızdı kendisi," diye gürledi. "Bedeni, hepimizin geldiği ve tekrar döneceğimiz, toprağa yaklaşırken ruhu da tüm ihtişamıyla Rabbimizin katına doğru yükseldi. Aziz Paulus'un Filibeliler'e yazdığı mektubunda* da dediği gibi: Yükseklerde, İsa'nın Tanrı'nın sağ kolu olarak bulunduğu yerde, olan şeylere erişmeye çalışın."

Jaspar başını salladı ve gülümsedi. "Ne güzel ifade ettiniz," dedi. "Fakat yüreklere su serpen bu sözler aslında 'Görüşmemiz cennette olacak' anlamına gelmiyor mu?"

Şişman keşişin yüzündeki gülümseme uçup gitti. "Evet, olabilir. Rabbimizin sözlerini izaha bizim aciz aklımız ermez ve Kutsal Kitap nice kereler ne yaptığını bilmez çevirmenler tarafından çevrilmiş ve bu da gerçeğin peşindeki dürüst insanların aklını karıştırmıştır."

Andreas da hemen diğerinin yardımına koştu. "Bu, sözlerin anlamını değiştirmez."

"Tabi ki hayır, aslında Gerhard öldüğünde orada olduğunuzu bilmek," dedi Jaspar ve manastırın muhteşem meyve bahçesinin görülebildiği pencerenin yanına gitti, "İçimi rahatlattı. Denilene göre son nefesinde sizlere günah bile çıkarmış."

"Evet, çok doğru."

"Kendisine mukaddes yağ sürdünüz mü?"

Andreas ona alaycı bir şekilde baktı. "Yanımızda yağ yokken ona nasıl sürebiliriz ki? Eğer bilseydik..."

"Ki bilmiyorduk," diye araya girdi Justinius.

* 'Filibeliler' : Kısaca 'Filibeliler' olarak da adlandırılan 'Aziz Paulus'un Filibeliler'e mektubu', Yeni Ahit'te yer alan mektuplardan biridir. M.S. 62 yılında ismini Makedon Kralı II. Filip'den alan Filibe şehri kilisesine Aziz Paulus tarafından yazılmıştır.

"Bu beni biraz şaşırttı," dedi Jaspar usulca.

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü siz ikiniz tam o saatte Gerhard Morart'ın öleceğini biliyordunuz çünkü katil bunu size daha önce söylemişti."

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa Sodom ve Gomorra'nın yok oluşuna tanıklık ediyor gibiydiler.

"Dahası," diye devam etti Jaspar kımıldamadan, "Size daha sonra söyleyecekleriniz de anlatılmıştı. Öyle değil mi?"

"Sen... Sen..." Justinius kekeledi.

"Yanılıyorsunuz Kardeş," diye araya girdi Andreas. "Bu alçakça iftirayı atmakta haklı sebepleriniz olduğunu düşünebilirsiniz ama yanlış kişilerle konuştuğunuzu bilin. Bizler Tanrı'nın bahçesinde iki mütevazı hizmetkârız. Siz de bir Engizisyon üyesi değilsiniz."

"Evet, evet, biliyorum. Sizler ayrıca kendinizi Aziz Benedikt'in ilkelerine adadınız."

"Şüphesiz!"

"Şüphesiz," diye tekrarladı Justinius alnındaki teri silerek.

Jaspar gülümsedi ve aşağı yukarı volta atmaya başladı. "Hepimiz Benedikt'in, İsa'nın ve havarilerinin fakirliğiyle ilgili yorumlarını kabul etmekteyiz," dedi. "Ve bununla da doğru bir şey yapıyoruz. Ama bana öyle geliyor ki bazen bu durum açlığa –her şeye karşı duyulan açlıktan bahsediyorum: yaşam, fahişeler, domuz eti– ve bizlerin dindar midelerinin guruldamasına neden oluyor. Ne kastettiğimi anladığınızdan eminim. Fakirlik yemini etmek sadaka almayı..."

"Ama kişisel ihtiyaçlar için değil," diye vurguladı Justinius.

"Tabi ki hayır. Sizler buna ideal örneklersiniz ve tüm hayatınızı da Tanrı'ya ibadet ve Hristiyanlığa hizmete adamış durumdasınız. Yine de birileri gelip sizlere özel bir hizmet karşılığında özel bir sadaka önermiş olabilir mi?"

"Özel servisler pek çok günahı da bünyesinde barındırır," dedi Justinius, kelimeleri seçerken büyük çaba sarf ediyordu.

"Öyle mi?" Jaspar önünde dikilen iki keşişe göz gezdirmeyi bitirdi. "O zaman daha açık konuşayım. Gerhard'ın ölümünün kaza olduğunu söylemeniz için size verilen 'sadakadan' bahsediyorum."

"Bu ne cüret!" diye gürledi Andreas.

"Bu küfürdür!" diye haykırdı Justinius.

"Küfrüm Tanrı'ya karşı değil," dedi Jaspar sakince.

"Hizmetkârlarını aşağılayarak O'na saygısızlık eden sizlersiniz."

"Oysa durum tam tersi değil mi? Yalan söyleyerek Tanrı'ya saygısızlık eden bizzat hizmetkârları değil mi?"

Justinius derin bir nefes çekti. "Bu tartışmayı devam ettirmenin bir anlamı yok," dedi dişlerinin arasından. "Daha önce hiç böyle aşağılanmamış, hiç böyle hakarete uğramamıştım."

Döndü ve hiddet içerisinde uzaklaştı. Andreas, Jaspar'a bir bakış atıp hemen diğerinin peşine takıldı.

"Yüz altın Mark," dedi Jaspar.

Andreas olduğu yerde durdu. Jaspar onunla yüzleşmek için döndü. İşaret parmağı burnunun ucundaydı. "Miktarı bu muydu?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap verdi Andreas asık yüzle ve her şeyden habersiz bir ses tonuyla.

"Paradan bahsediyorum, muhterem kardeşim. Size ödemem gereken miktarı söylemediğiniz için bana da tahmin etmekten başka çare kalmadı."

"Ne ödemesi?"

"Gerhard'ın katilinin size ödediğinin iki katı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye ısrar etti Andreas, ama olduğu yerde durmaya da devam etti.

"İkimiz de kimi kastettiğimi biliyoruz, uzun boylu, uzun saçlı adam. Söyleyin bana siz ikiniz Mahşer'de bu yaptıklarınızın hesabını nasıl vereceğinizi zannediyorsunuz? Şeytan ve uşakları omzumuzun üzerinden bakacak kardeşlerim, her gün. İlahi okurken atladığınız her mısrayı, vaaz verilirken uyuduğunuz her dakikayı sayacaklar. Şimdi düşünün: Mevkimin izin verdiği sınırlar içerisinde size işlediğiniz günahlardan tövbe edebilmenin yanında bu meseleden daha pak ve daha zengin ayrılmanız için bir fırsat sunuyorum."

Andreas öylece bakıyordu. Parmaklarını kenetlemişti. "Tanrı beni ödüllendirir," dedi ama pek ikna edici değildi.

"Biliyorum, Kardeşim," dedi Jaspar teselli edici bir tonda ve Andreas'ın yanağına vurdu hafifçe. "Fakat bir katili koruduğunuz ve kanlı parayı kabul ettiğiniz için Tanrı'nın pek de hoşnut

olmadığını söyleyebilirim. Parayı aklayabilirsiniz ama ya ruhunuzu? Aziz Paulus'un duasında söylediği ilk ödül her insanın yaptığı amelleri yoklayan ateşten kurtulmak değil midir? Aziz Bonifatius bizlere Cennet'e giden yolun kimin paklanarak karşı tarafa geçeceğini, kiminse düşüp Cehennem'in karanlık dehlizlerinde kaybolacağını tayin eden dehşet verici ateş çukurlarının üzerinden geçtiğini söylemez mi? Andreas, ben sana hem tövbe için bir şans, hem de üstüne bir de ödül sunarken sen günahların için ebediyen yanmayı mı tercih edeceksin?"

Andreas gözlerini kaçırıp bir süre düşündü. "Pişmanlığımın ödülü ne kadar olacak?" diye sordu.

"Size kaç para ödendi?"

"On altın Mark."

"Sadece on mu?" dedi Jaspar hayretle. "Ruhunuzu çok ucuza satmışsınız. Yirmiye ne dersiniz?"

Andreas şimdi yüzüne bakmıştı. "Adam başı mı?"

"Hmm. Tamam, öyle olsun. Ama karşılığında gerçeği istiyorum."

"Önce para."

"Ağır olun bakalım." Jaspar Justinius'un gittiği yönü işaret etti. "Ya arkadaşın ne olacak?"

"Justinius mu? Yirmi altın Mark'a on bir bin bakireyi* öldürdüğünü bile itiraf eder."

Jaspar gülümsedi. "Daha iyi, daha iyi. Yanlış anlaşılma falan istemiyorum: Gerçeği öğrenmek istiyorum. Sonra da şehir meclisine bir ifade vereceksiniz ki başka masumlar da hayatını kaybetmesin. Sizin aptalca yalanınız çok vahim sonuçlara yol açtı. Size söz verdim, hem ruhunuzu hem de" –Andreas'a göz kırptı– "kesenizi aklayacağım."

Andreas endişeyle etrafına bakındı. Keşişler ve hacılar gelip geçiyordu ama fazla yakına gelmemeye özen gösteriyorlardı. Yine de keşişlerin, özellikle de genç olanların, gözlerindeki merak fark edilmeyecek gibi değildi. Her zaman herkesten ve her şeyden şüphe ederlerdi.

* 'On bir bin bakire' : Antik bir Hristiyanlık efsanesi. Rivayete göre Azize Ursula ve beraberindeki on bir bin bakire Köln şehrini kuşatan Hunlar tarafından katledilmiştir. St. Ursula manastırı'nın duvarındaki bir yazıt, yapının işte o alan üzerinde inşa edildiğini belirtir.

"Burada olmaz," dedi.

"Nerede peki?"

"Duadan sonra Justinius ve ben St. Martin'in karşısındaki hamama gideceğiz."

St. Martin'in karşısındaki hamam pek çok hizmet sunuyordu ama bunların arasında ruhu temizleyebileni bulunmuyordu. Jaspar bunu gayet iyi bilmekteydi. Zayıf iradesi onu sıklıkla bu tesise çekerdi ve her seferinde de bu zayıflığının ödülünü almadan dönmezdi.

"Ben kaçta geleyim?"

"Ah." Andreas'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öncelikle sıcak su ve masajın insan üzerindeki canlandırıcı etkisinden dolayı Tanrı'ya şükredebilmek için belli bir süreye ihtiyacımız var –ayak banyosunu kastediyorum. Öğle vakti gel ve parayı da getirmeyi ihmal etme. Bizi orada kimse rahatsız etmez."

"İyi bir fikir Kardeşim," dedi Jaspar. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Eğer istiyorsan."

"Sakın benden daha kurnaz olduğunu düşünme."

BELEDİYE BİNASI

Eski katedralin çanları on kez çaldı.

Tüm asaletini toplayan Bodo, kapının üzerinde Latince yazdığı gibi halkın toplandığı yer olan, büyük toplantı salonuna girdi. Omuzlarını dik tutarak kendi aralarında sessizce konuşan grubun yanına gitti.

"Ah, Schuif Bey," dedi birisi. "Ya sizin fikriniz nedir?"

"Ne hakkında?" diye sordu Bodo.

"Berlich ve Ördek Bataklığı'nda işlenen cinayetler hakkında?"

"Hristiyan yaşam tarzının nadide örnekleri olduğu söylenemez," dedi bir diğeri, "Ama kadın olsun erkek olsun hepsi bir."

"Benim ilk görüşüm," dedi Bodo, "Öldükleridir. Bir şüpheli var mı?"

"Her zaman birileri birilerini suçlamak ister," diye cevap verdi ilki. "Ama dikkatli olmalıyız. Eski meclisin adamın birini kurt adam olduğu gerekçesiyle cezalandırdığını biliyorum. Sonra anlaşıldı ki adamın tek suçu varislerinin gözünde gereğinden fazla yaşamış olmakmış."

Cevap kahkahalar ve kuşku dolu bakışlar oldu.

"Olaylar her zaman göründüğü gibi değildir," diye ekledi ikincisi bilge bir edayla.

"Çok doğru." Bodo kendisini gösterme fırsatının geldiğini hissetti. "Gerhard Morart örneğini ele alalım. Eski bir dostumla aramda bu sabah çok ilginç bir konuşma geçti. Bana şu malum iki şahidin adlarını sordu. Onun düştüğünü gören iki keşişin. Bazıları kazaydı diyor. Bazıları da Şeytan tarafından ele geçirildiği ve aşağı atladığı görüşünde." Sesini alçaltarak fısıldadı. "Fakat eski dostum üçüncü bir ihtimalin de mevcut olabileceğini çıtlattı bana, ama belki usul gereği belki de ihtiyatlı olduğundan düşündüklerini açıkça söylemedi."

"Peki, sence," diye söze girdi ilk yargıç, "Neyi kastetmiş olabilir."

"Üstelemedim. Söylediklerini daha sonra tekrar düşündüğümde dikkatimi çekti. Sanırım en azından Gerhard'ın kendi ölümünden sorumlu olmadığını anlatmaya çalışıyordu."

"Kimmiş öyleyse? Şeytan mı?"

"Hayır. En azından doğrudan değil. "

"Bizi merakta bırakmasana."

"Hmm." Bodo kendini beğenmiş bir şekilde başını yana büktü. "Ya birisi onu ittiyse?"

"Cinayet mi?" diğer yargıç kahkahayla güldü ve başını iki yana salladı. "Arkadaşının aklı başında mı? Tarikatlara mensup iki dürüst kişi bizlere kaza olduğunu söyledi, hatta günah çıkarmasını bile dinle..."

"Ve biz de ikisini uzun süre sorguladık," dedi ikincisi. "Eğer birisi Gerhard'ı itmiş olsaydı onlar da görür ve bize anlatırlardı."

"Bunu ben de biliyorum."

"İnanması biraz güç, Schuif Bey. Gerçekten arkadaşınızın cinayetten bahsettiğini duydunuz mu?"

Bodo duraksadı. "Aslında hayır," diye itiraf etti.

"Ama aklından geçenin bu olduğundan şüphe ediyorsunuz?"

"Jaspar'ı tanırım. Üstü kapalı konuşmayı sever. Genelde dediklerini anlamazdım ama bu sefer..."

Diğeri sözünü kesti. "Şimdi tartışacak daha önemli şeylerin bulunduğu toplantıya katılma zamanı geldi." İlgisini kaybetmiş görünüyordu.

Bodo omuz silkti. İlk kattaki konsey salonunun merdivenlerine yöneldiler. Merdivenin yarısında omzunda bir el hissetti. Yavaşladı.

Bu ikinci yargıçtı. "Eğer sizden şüphe etmiş gibi göründüysem kusuruma bakmayın," diye fısıldadı yavaşça merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ederlerken. "Hassas bir konu. Bazı... Kişiler de sizin arkadaşınızla hemfikir. Bu konuyu kendinize saklayın. Kimi nedenlerden ötürü ortalık yerde konuşulması pek uygun değil. Arkadaşınızın adı neydi demiştiniz?"

"Jaspar Rodenkirchen," diye cevap verdi Bodo, heyecanlanmıştı. "Yani sizin düşüncenize göre..."

"Benim ne düşündüğüm bir önemi yok. Sadece gerçeğin doğru

zamanda ve doğru yerde ortaya çıkarılması gerekiyor diyelim. Bu Jaspar, hükümlerine güvenir misiniz?"

"Öyle diyebilirim. Bir hekimdir, St. Maria Magdalena'nın başpapazıdır, üniversite mezunudur, vs vs."

"Ve Siz şahitleri tekrar sorgulamaya niyetli olduğunu söylüyorsunuz?"

"Öyle söyledi."

"Hmm. Anlıyorum. O ve diğerlerinin yanıldığını umalım, ama benim umudumun hukuki bir dayanağı yok ve benim dileklerim de doğru düzgün bir soruşturma kadar objektif değildir. Gerhard'ın ruhu huzur içinde yatsın ve katiller de –eğer arkadaşınız haklıysa– akla hayale gelmez eziyetlere müstahak olsunlar. Fakat adalet, yargıçları ilgilendiren bir konudur. Arkadaşına meseleyi kendi başına çözmeye kalkmamasını tavsiye ederim. Söyle ona bize güvensin."

Konsey salonuna ulaştılar. "Önden buyurun," dedi diğer yargıç Bodo'ya, yüzünde dostça bir gülümsemeyle.

Bodo da başıyla selam verdi ve salona girdi.

Diğeri onun içeri girmesini izledi. Sonra döndü ve son sürat merdivenlerden aşağı inip Yahudi Sokağı'nda gözden kayboldu.

SON SÖZLER

"Orta parmak," dedi Jacop.

"Çalmayı ne yapsa öğrenemeyecek değil mi?" dedi Rolof.

"Seni kart kokarca, eğer fikrini öğrenmek isteseydim homurdanırdım," dedi Richmodis gülerek.

"Rolof'la öyle konuşma," diye gürledi Goddert kupasını şarapla doldurmakta olduğu köşeden. Konuyu sürdürmeye kararlıydı. "Kokarcaları da Tanrı yarattı."

Jacop kadının orta parmağını tuttu ve nazikçe doğru deliğin üzerine yerleştirdi. Jaspar gittiğinden beri flüt çalma pratiği yapıyorlardı. Maalesef Richmodis diğer alanlarda sergilediği marifetleri bu alanda da sergileyecekmiş gibi görünmüyordu. "Şuradan şuraya geçişi bir türlü yapamıyorum," diye sızlandı kadın.

"Nereden nereye?" diye sordu Jacop.

"Buradan –buraya."

"Eğer gayret edersen yapabilirsin. Şimdi üfle."

Richmodis flütü dudaklarına yerleştirdi ve tüm gücüyle nefes verdi. Sonuçta çıkan sese müzik demek yürek isterdi. Yılan ısırığından hallice diye geçirdi içinden Jacop.

"Söylemiştim," diye mırıldandı Rolof. "Öğrenemez."

"Kim demiş, öyle bir öğrenir ki," diye söylendi Goddert. "Biraz pratik yapması lazım, hepsi bu."

"Parmaklarım sanki kopacakmış gibi." Richmodis flütü masanın üzerine attı ve beş karış suratla uzun kirpiklerinin altından Jacop'a baktı. "Ben senin hayatını kurtardım, sense bana eziyet ediyorsun."

"Eziyet mi?" dedi Jacop, şaşırmıştı. "Ama çalmayı isteyen..."

"Kadın mantığı." Goddert kıkırdadı. "Evde sürekli başıma gelen bu."

"Ah, Jacop," dedi kadın, "Bize bir şeyler çalsana."

"Bu şekilde asla öğrenemezsin."

"Öğrenmek istiyorum ama biraz..." –ona kalbini eritecek sıcak bir gülücük gönderdi– "ilhama ihtiyacım var. Dans müziği çal ki şu yağ fıçısı da biraz hareket etsin. Sonra gece gündüz pratik yapacağım, söz veriyorum."

"Öyle mi?" Jacop sırıttı. "Bu söze karşılık ne diyebilirim?"

Flütü aldı ve coşkulu bir köylü dans müziği çalmaya başladı. Richmodis hemen yerinden fırlayıp hâlâ söylenip homurdanmakta olan Rolof'u kaptı ve birlikte dans etmeye başladılar. Ezgi adamın da hoşuna gidince titreyen zeminde çatırtılar yükselmeye başladı. Richmodis onun etrafında dört dönüyordu. Jacop kadının uçuşan saçlarını izleyerek gittikçe daha hızlı çaldı ve ritim tutmak için ayağını yere vurdu. Goddert de katılmaya karar verdi ve yumruğunu masaya indirdi.

Derken kapı açıldı.

Jaspar Rodenkirchen içeri girdi, gördüklerine bir anlam verememişti, tekrar dışarı çıktı.

"Eyvah," dedi Rolof.

Jacop flütünü bıraktı.

Richmodis suratını asıp, ellerini ağzının üzerine koydu ve seslendi, "Jaspar Dayı."

Jaspar rahat bir nefes alarak geri döndü.

"Ne oldu?" diye sordu Goddert merakla.

"Ne mi oldu?" Jaspar kel kafasını kaşıdı. "Yanlış eve gelmiş olmalıyım. Dört manyağın yıkmaya çalıştığı bir eve. Neyse ki siz sessiz sakin oturuyorsunuz. Jacop da bütün odunları doğramıştır, öyle değil mi?"

"Ah, odunlar! Ben..."

"Eski dostum Goddert de kuyudan su içmekte. Bakalım, Goddert seni karides suratlı. Nedir bu? Şarap mı? Nereden buldun bunu?"

Goddert lafı geveledi. "Eee, şey bilirsin..."

"Yok, bilmem."

"Mahzen açıktı ve ben de dedim ki kendime birisi girip şarap çalabilir. Gördüğün gibi seni düşünmüştüm..."

"Görüyorum merak etme. Ben de Cana'daki mucizeyi tekrarlıyorsun zannetmiştim. Bahsettiklerin benim şarabım ve benim mahzenim mi?"

"Senin şarabın mı?" dedi Goddert hayretle kupaya bakarak. "Sevgili dostum Jaspar, Aziz Benedikt'in şartları keşişler hiçbir şeye sahip olamaz derken bu nasıl olabilir, bedenlerini örtecek elbiselere bile."

"Bu ne cüret! Hem şarabımı içip hem de bana vaaz mı veriyorsun?"

"Ya sen? Eski dostundan son bardağını mı esirgiyorsun?"

"Ne?" diye gürledi Jaspar. "Durum o kadar kötü mü?"

"Aslında değil. Ama eğer ölecek olsam son tesellim bu şarap olurdu. Beni bundan da mı men edeceksin?"

"Öleceğin falan yok. Benim başıma bela olmaya devam edeceksin."

"Şu an bana inme inebilir, bilesin."

"İmkânsız."

"Hiç de değil. Delilin var mı?"

"Haklısın, yok."

"Yıldırıma tutulasın seni kalpsiz rezil. Farz et ki gelip beni tutukladılar, haksız yere tabi ki, sonra da götürüp kazığa bağlayıp yaktılar. Hiç mi vicdanın sızlamazdı?"

"Sen yanmazsın. Şarap ve yağdan ibaretsin. Bundan alev değil ancak leş gibi koku çıkar."

"Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?"

"Ben duygusuz değilim."

"Öylesin. Pintinin tekisin. İki kupadan sebep yapmadığını bırakmadın. Dandik şarabın da boğazıma takıldı zaten. Ensfried gibi niye olmuyorsun? Bilirsin, duaya giderken dilencinin birisi ondan sadaka istemiş, üzerinde hiç para olmadığı için St. Maria'nın karanlık bir köşesine gidip pantolonunu çıkarmış ve dilenciye vermiş. O yardımda bulunurken bunu gizlice yapardı ve ateşin yanında otururken bile kürk paltosunu çıkarmaz..."

"Palavra. Senin Ensfried'in dindar bir tarihçinin uydurması. Benden pantolonumu da mı istiyorsun yoksa?"

"Seni çıplak görmektense Tanrı'ya sığınırım!"

"Beni iyi dinle, Goddert. İstersen patlayana kadar iç umurumda değil ama tek istediğim mahzene girip şarap almadan önce izin istemen. Sanırım bu kadarını istemeye de hakkım var?"

"Tamam öyleyse. Şimdi soruyorum. Bir tana daha içebilir miyim?"

"İçelim birer tane," dedi keyfi yerine gelen Jaspar ağzını şapırdatarak. "Goddert şarapları doldururken ben de size bu sabah neyi başardığımı anlatabilirim."

"Neden sadece iki kupa," diye sordu Richmodis sert bir şekilde.

"Çünkü altıdan önce ancak bizim gibi ayyaşların içmeye izni vardır ve Jacop'un aklının başında olması gerekiyor."

"Şahitleri bulabildin mi?" diye sordu Jacop heyecanla. Aynı zamanda birkaç saatten beridir unutmuş olduğu korkunun da geri geldiğini hissetti.

"Hmm," dedi Jaspar. "Gerçekten duymak istiyor musun?"

"Lütfen."

"Şimdi odunları doğramış olsaydın..."

"İstersen bütün ormanı doğrarım ama lütfen beni böyle merakta bırakma." Bir şeyler görüp görmediğimi bilmeliyim diye geçirdi içinden Jacop. Sanki her şey uzun süre önce olmuştu, o kadar akıl almazdı ki kendisi bile gerçekten de uzun saçlı şeytani bir şey görüp görmediğinden şüphe etmeye başlamıştı.

Ama Maria ve Tilman ölmüşlerdi. Yoksa onları da mı hayalinde görmüştü?

Jaspar ağırbaşlı bir şekilde Goddert'in kupalarla dönmesini bekledi, bir yudum aldı ve ağzını sildi. "Ahhh. Buna ihtiyacım varmış. Haklıymışsın Jacop. Sadece şahitleri bulmakla kalmadım, onlarla konuştum da."

"Sonra?"

"İki mendikant, Singen'li Justinius ve Heimerode'li Andreas. Biri pek yanaşmasa da diğeri anlaşmaya daha istekliydi, özellikle de paranın miktarını duyunca. İfadelerini değiştirmeye razı oldular."

"Yani rüşvet almışlar."

"Evet."

"Tamam o zaman!" Jacop arkasına yaslandı ve rahat bir nefes aldı.

"Bu ikiliyle bir randevumuz var. Bu sefer sen de geleceksin. Sana hamamda giyebileceğin uygun başlıklı bir kıyafet bulacağım."

"Hamamda ne işimiz var?"

"Ah, söylemeyi unuttum. Onlarla St. Martin'in karşısındaki hamamda buluşacağız."

"Hamamda keşiş ha?"

"Eee şey..." Jaspar boğazını temizledi, "Oluyormuş denilene göre. Zaten konumuzla ne ilgisi var. Yaptığım bunca şeyden dolayı bana teşekkür etmeyecek misin? Fakat Andreas ve Justinius'u şehir meclisine verdikleri ifadelerini değiştirmeye ikna edecek kırk altın Mark'ımın da olmadığını belirtmemde fayda var."

"Gerek kalmayacak zaten," diye araya girdi Richmodis. "Eğer rüşvet aldıklarını kabul ederlerse daha önce yalan söylemiş olduklarını da kabul etmiş olacaklar."

"Ne fark eder saf çocuğum? Onlara ne olacak ki? Kimseyi öldürmediler; sadece birini gördüklerini söyleyip onu tarif edecekler. İşin içinde Şeytan'ın olduğunu zannettikleri için korkudan sustuklarını söyleyebilirler. Çula sarılmış ve kül içinde gelecekler. Belki şehirden sürülecekler ama ceplerinde kırk altın Mark olacağını düşünürsek onlar için büyük bir kayıp sayılmaz."

"Tabi diğerleri onların icabına bakmazsa."

"Hayır. Ama eğer bize Gerhard'ı öldürenin kim olduğunu söylerlerse biz de herkese duyururuz ve böylece yalanlarının da hiçbir anlamı kalmaz. Korunma için sulh yargıçlarına sığınırlarsa işler değişir. O zaman da gerçeği söylemekten başka çareleri kalmaz."

"Onlarla ne zaman buluşacağız?"

"Hâlâ iki saatimiz var," dedi Jaspar.

"İki saat," diye mırıldandı Goddert. "Sizce de Meryem Ana'ya dua..."

"Evet, Goddert, durma. Biz düşünürken sen dua et." Kaşları çatık halde Jacop'a baktı. Sonra birden keyifle yüzü aydınlandı. "Ah, evet. Şimdi bu sabah sormak istediğim şeyi hatırladım. Hâlâ söylemedin."

"Neyi?"

"Gerhard'ın son sözlerini."

"Doğru! Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabildik!"

"Neymiş peki?"

Jacop düşündü. "Bu yanlış."

"Yanlış olan ne?" diye sordu Richmodis şaşkınlıkla.

"Gerhard böyle söyledi. 'Bu yanlış.' Son sözleri bu oldu. 'Bu yanlış.' Bence çok da şaşırtıcı değil. Birisi beni de katedralin tepesinden aşağı itse ben de 'bu yanlış' derdim."

Rolof bir kahkaha attı ve tekrar sustu.

"Bu yanlış," dedi Jaspar düşünceli şekilde onu görmezden gelerek. "Acaba cinayetten mi bahsediyor?"

"Başka ne olabilir ki?"

Jaspar başını iki yana salladı. "Hiç sanmam."

Goddert işaret parmağını salladı. "Son sözlerin her zaman gizemli, kapalı anlamları olmuştur."

"Hayır, Goddert, hiç de öyle değil," diye tersledi Jaspar. "Son sözlerin çoğu genelde saçma sapan olur. Bütün kemikleri kırılmış şekilde yatan bir kişinin tutup da doğru düzgün ne söylemesini bekleyebilirsin ki? Sanki her beş para etmez herif öbür dünyaya giderken bir anda şair kesiliyor."

"Pek çok kişiye ruhu beden hapishanesinden özgür kaldığında ilham gelir. Assisi'li Aziz Fransis bile kafiyeli konuşmuştu." Goddert kendine çeki düzen verdi ve döktürdü:

"Şükürler olsun Rabbime, benim kız kardeşim olan ölümün vesilesiyle,

Hiçbir fani kaçamaz kendisinden:

Yazıklar olsun tövbe edemeden son nefesini verenlere;

Müjdeler olsun ölümü en güzel şekilde bağrına basanlara.

Çünkü bir zarar gelmez onlara ikinci ölümlerinden."

"Hey Tanrım, Goddert'e bak sen! Ben de hiçbir şey öğrenemeyeceğini zannederdim." dedi Jaspar hayretle. "Ama yine de hatalısın. O büyük insan bu dizeleri ölmeden çok önce yazdı, ölüm döşeğinde ilham geldiği için değil. Ruhani bir şey ama birdenbire olmuş değil."

"O zaman Başpiskopos Anno'ya ne dersin? Ölüm döşeğinde Köln'ün harap olduğunu görmemiş miydi?"

"Anno hummaya yakalanmıştı ve ölmesi haftalar sürdü. Son sözlerini söylemek için prova yapacak yeterli zamanı olmuştur."

"Ama Köln'ü koruması için Aziz Petrus'u ve diğerlerini yardıma çağırmıştı."

"Muhtemelen halka çok kötü muamele ettiği için Meryem

Ana'nın kendisine böyle korkunç görüntüler gösterdiğini zannetmiştir."

"Anno bir azizdi. Köln halkını tüm kalbiyle severdi."

"Ben tüm hayatımı okumaya adamış olmama rağmen sen iki yüz yıl önce ölmüş bu adamı benden daha iyi tanıyorsun, öyle mi? Aziz olma meselesine gelince gösterdiği mucizelerden şüpheliyim, bana sorarsan yaptığından çok daha fazlasını yıkmıştır. Ölüm yatağında şehir için dua etmesine şaşmamak gerek ama şehir halkının menfaatinden ziyade kendisine kefaret olması içindir."

"Eğer rahip olsam seni küfre girmekle suçlardım. Sen bir din adamısın, ben ise çalışkan bir boyacıyım ama bazen şüpheye düşüyorum Kilisenin öğretilerinin yolundan hangimiz gidiyor diye?"

"Sen çalışkan bir boyacı değil çalışkan bir kızı olan ihtiyar bir ayyaşsın. Son sözler konusundaki saplantına gelince Assisi'li Azize Clare'den bahsetmeye ne dersin. Yedi yıl önce şöyle diyerek öldü: "Baba, ruhum senin kollarına geliyor," gayet dindar bir açıklama ama ne orijinal ne de gizemli.

"Peki, inançları uğruna acı çekip ölen onca azize ne demeli," diye gürledi Goddert, yüzü kıpkırmızı olmuştu, "Yine de kendilerine acı çektirenlere meydan okuyan sözler sarf edip geleceğe yönelik kehanetlerde bulunmadılar mı?"

"Yanlarında mıydın? Çoğunun son sözü 'ah,' olmuştur. Son sözler de kutsal emanetler gibi durmadan çoğalıyor. Üç ay önce Konrad, Fransa Kralı'na içinde Aziz Berga'nın kemiklerinin bulunduğu küçük bir kutu gönderdi. Eğer böyle devam ederse kutsal kemiklerin ortaya çıkışlarını açıklayabilmek için on bir bin bakireye bir sıfır daha eklememiz gerekecek."

Goddert cevap vermek için derin bir nefes aldı ama tek yaptığı homurdanıp kupayı kafasına dikmek oldu.

"Şimdi karşımızda bir başka grup kırık kemik var," dedi Jaspar, her birine düşünceli bir şekilde baktı. "Gerhard'ın aklından ne geçiyordu. Ölmek üzereydi ve bunun farkındaydı. Ölümüyle ilgili olarak 'bu yanlış' demiş olabilir mi? Hiç kimse ölmek üzereyken Tanrı'ya yanlış demez, ölümü bir katilin elinden olsa bile."

"Peki, yanlış olan ne o zaman," diye sordu Jacop, kafası karışmıştı. "Eğer Gerhard kendinden bahsetmiyorsa o zaman sonunda

Goddert'in bahsettiği gizemli sözlerden biriyle karşı karşıyayız demektir."

Goddert şevkle başını salladı.

"Gizemli değil," dedi Jaspar. Çenesini ellerinin arasına koydu. "Peter Abelard sözlerin gerçeği örtmek yerine ortaya çıkardığını söyler. Gerhard'ın ortaya çıkarmak istediği gerçek neydi? Diğer bir deyişle neden öldürülmesi gerekiyordu?"

"Rakibi mi vardı?" dedi Goddert kararsızlıkla. "Katedralin inşasından sorumlu olmayı isteyen pek çok kişi vardır."

"Arnold adında genç bir adam vardı. İyi bir duvarcıydı. Katedral meclisinin bir süre gözünü onun üzerinden ayırmadığını söylemeliyim."

"Meclisi herhangi bir şey yapmış olmakla suçluyor değilim," dedi Goddert. "Sadece düşündüm de..."

"Neden olmasın?"

Goddert hayretle ona bakakaldı. Bu sefer söylediği bir şey akla yakın gelmişti anlaşılan. "Jaspar! Nasıl olur da katedral meclisi üyelerinden şüphelenirsin. Bu kutsal işe başlanmasını teşvik eden onlar değil miydi?"

"Katedral inşası çalışanları demek istedin herhalde? O kutsal bir iş değil."

Goddert daha da kızardı. "Ne? Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Ne söylesem karşı çıkıyorsun."

"Hayır çıkmıyorum. Temele ilk taşı Konrad'ın yerleştirdiğini hatırlayınca aklıma katedralin Tanrı'ya mı yoksa Konrad'a mı adandığı sorusu geldi."

Goddert elini masaya vurdu. "her şeyi saptırıyorsun!"

"Anlaşıldı." Jaspar teslim olur gibi ellerini kaldırdı. "Tanrı senin basit inancını baki kılsın. Belki şunu duymak hoşuna gider, ben de seninle aynı sonuca vardım. Katedral Meclisiyle, Gerhard'ın ölümü arasında bir bağlantı yok. Katedral onların gücünün simgesidir ve bunu Gerhard'tan daha iyi kim sergileyebilir. Muhtemelen yerine Arnold geçecek ama bazı entrikalar sonucu değil de yetenekli bir taş ustası olduğu için." İç çekti. "Ki bu da bizi tekrar Gerhard'ın 'bu yanlış' demekle neyi kastettiği noktasına getirir."

"Belki de gelecekten bahsediyordu," dedi Jacop.

"Gelecek mi?" diye tekrarladı Goddert.

"Evet. İleride olacak bir şeyden. Son nefesini onun için harcayacağı kadar önemli bir şey. Belki de vicdanına ağır gelen bir sır biliyordu. Belki de birileri Gerhard'ın yanlış olduğunu düşündüğü bu sırrı başkalarıyla paylaşmasından çekinmiştir."

"Ve karanlık bir sırrın ortaya çıkması diğerlerinin sırrını da ortaya çıkaracaktı. Bravo, tilki yavrusu." Jaspar kendini zor tutuyordu. "Gerhard Morart bilmemesi gereken bir şeyi biliyordu. Bir tehdit haline gelmişti. Sırrını, katilinin sırrını, kendisiyle birlikte mezara götürmesi için öldürüldü."

Richmodis yutkundu ve Jaspar'a baktı. "O zaman mesele sadece mimarın öldürülmesi değil mi?"

"Hayır. Fazlası var. Daha ortaya çıkmamış şeyler."

"Tanrı korusun," dedi Goddert boğuk bir sesle. "Bunun arkasında neler olduğunu hayal bile edemem. Eğer sırlarını korumak için Gerhard'ı ortadan kaldırdılarsa bu olay burada bitmemiştir o zaman."

"Bir cinayet daha, evet mi?" dedi Rolof sakin halde.

Herkes dönüp ona baktı ama Rolof armudunu yemekle meşguldü.

"Bu Rolof olamaz," diye alaya aldı Jaspar. "Birisi onun vasıtasıyla konuşuyor olmalı."

"Ama yine de gerçeği söylüyor olabilir," dedi Richmodis.

"Gidip şu yargıç dostunu görmelisin," diye ısrar etti Goddert. "Ona her şeyi anlatmalısın."

"Hayır," dedi Jaspar. "Henüz değil."

"Ama kendi başımıza soruşturma yürütmenin de bir anlamı yok. Çok tehlikeli."

"O zaman evine dön, yaşlı korkak. Jacop'a yardım etmeye kararlı olan sendin. Sözde şahitleri kendi yanımıza çekmeden önce yargıçlara gidemeyiz. Şahit deyince aklıma geldi, kırk altın Mark'ı olan var mı?"

"Olmaz mı, Jaspar," dedi Goddert. "İstersen kırk bin olsun. Köln'ün en zengin adamı ben değil miyim?"

"Tamam, anladık."

"Bu aslında hiç de fena fikir değil, Jaspar Dayı," dedi Richmodis.

"Yargıçlara anlat. Jacop'u korumanın tek yolu bu ve böylece şahitlerle konuşmaya da devam edebiliriz."

"Bize inanmazlar evladım," diye ısrar etti Jaspar. Ona evladım demesi ciddi olduğunu gösteriyordu. "Delilimiz yok ve Jacop da toplumumuzun önde gelen üyelerinden biri sayılmaz. Üstelik yaşlı kurtların yerini bir koyun sürüsü almışken yargıçların elinden ne geleceğini zannediyorsunuz? Ortalık Konrad'ın kuklalarından geçilmiyor. Soylu ailelere ne derseniz deyin –kibirli, yolsuz, zalim– mecliste onlardan çok az kaldı. Bu sabah bile Bodo yine mevkisinin öneminden dem vurup duruyordu. Eski dostumu severim ama Konrad'ın tatlı sözlerine kanan esnafın büyük bölümü gibi yüreksiz ve beyinsizdir ve soylularla kıyaslanması da söz konusu değildir."

"Mecliste hâlâ birkaç soylu var."

"Ama nüfuzlarını kaybettiler. Bu belki de iyi bir şey ama iyinin de çoğu zararlıdır. Overstolzlardan bile sadece bir yargıç var. Onların gücü ve yetkisinden geriye kalan bu."

"Doğru," dedi Goddert. "Adını kısa süre önce duydum. Neydi?"

Jaspar iç çekti. "Theoderich. Ama bunun konuyla bir alakası yok."

REN SOKAĞI

"Bodo Schuif," dedi Theoderich. "Ama bunun konuyla alakası yok."

"Bodo Schuif," diye mırıldandı Matthias, odada volta atmaya devam ederken. "Şu cahil biracı bile cinayet teorisine inanmış mı?"

"Bodo birisi gelip ona aksini söyleyene kadar duyduğu her şeye inanır. O bir tehdit değil. Bizim dikkat etmemiz gereken kişi Jaspar Rodenkirchen'dir."

"Sence kızıl kafayla mı konuştu?"

"Yüksek ihtimalle."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

Theoderich Overstolz omuz silkti. "Fazla zamanımız yoktu. Elimden geldiği kadarını öğrendim. Jaspar Rodenkirchen, St. Maria Magdalena'nın başpapazıymış; aynı zamanda da hekim ve üniversite mezunu olduğunu iddia ediyormuş. St. Severin'in karşı çaprazında oturuyor. Bana sorarsan Tanrı'nın bolca çirkinlik bahşettiği kendini beğenmişin teki ama cemaati tarafında sevilir."

Matthias ona baktı, kaşları çatıktı. "Sürekli adam öldürmeye devam edemeyiz. Bir fahişeye önem vermem ama işin içine bir başpapaz girince..."

"Boş ver başpapazı. Onunla işimiz yok. Demek istediğim onu kullanarak kızıl kafaya ulaşabiliriz."

"Çok geç. Tilki, başpapazı da işin içine soktu ve artık ikisi de tehlike arz ediyor." Matthias ayakları üzerinde ileri geri sallandı. Gergin ve huzursuzdu çünkü ne yapacağını bilemiyordu.

"Bu meseleyi Urquhart'la görüşelim," diye öneride bulundu Theoderich.

"Evet," dedi Matthias cevaben.

"Johann'la da aynı fikirdeyim," dedi Theoderich, kâseden bir

avuç üzüm alıp ağzını doldurdu. "Urquhart'ı eve getirmek akıllıca bir fikir değil. Kızıl kafayı görmezden gelebiliriz. Önemli olan hiç kimsenin katille aramızda bir ilişki olduğunu bilmemesidir."

Matthias başını sinirli bir şekilde iki yana salladı. "Sana yüz sefer söyledim, onu buraya getirdiğimde Fransisken keşişi kıyafetleri giyiyordu. Kimse onu tanıyamazdı; kalın kafan bir türlü almıyor mu bunu? Başka sıkıntılarımız var. Bu cinayet söylentilerinin yayılıp insanların dikkatini çekmesine bir son vermeliyiz. Hiç kimse öldürülen bir fahişeyle serseriyi fazla kafaya takmaz; böyle şeyler hep olur. Ama eğer Köln'ün saygıdeğer vatandaşları artık canlarının güvende olmadığını düşünmeye başlarlarsa planımızı nasıl uygulayacağız? Gerhard'ın son nefesinde ne söylediği de ayrı bir mesele."

"Gerhard katedralden aşağı düştü," dedi Theoderich üzümleri çiğnerken. "Son sözü falan yok."

Matthias birkaç seri adımda yanına vardı, vurup elindeki üzümleri attı ve onu yakasından tuttu. "Salak herif, Urquhart dedi ki bu Tilki, ya da kendisine her ne diyorsa, ölmeden önce kulağını Gerhard'ın ağzına dayamış," diye çıkıştı. "Ya bir şeyler söylediyse? Belki de beni öldürenlerden biri herkesin tanıdığı bir sulh yargıcı olan Theoderich Overstolz'dur demiştir. Jacop başpapaza anlatmıştır ve o da Urquhart'ın şahitlerinin peşine düşmüştür ve yarın da senin ve benim kapıma dayanacaklardır. Seni cellâda teslim etmeden evvel de kör halan Blithildis'i infaz mahalline götürüp iki at arasına bağlarlar."

Theoderich derin bir nefes aldı. "Haklısın," dedi.

"Güzel." Matthias doğruldu ve elini pantolonuna sildi.

"Matthias, artık birbirimize düşmeye başladık."

"Sızlanıp durma."

"Derdim şikâyet etmek değil. İttifakımız krizde ve bir umut ışığı da göremiyorum. Tehlike büyük. Daniel ve Kuno'yu unutma. Sen ve Johann bile her zaman aynı fikirde değilsiniz."

Matthias kısa bir süre düşündü. "Haklısın," dedi usulca. "Amacımıza bu kadar yaklaşmışken dağılma tehlikesiyle karşı karşıyayız." Kendisini toparladı. "Şu başpapaza dönelim. Bodo'yla konuşan sensin –sence ne yapacak?"

"Şahitleri bulmayı deneyecek."

"Hmm. Şahitler."

"Fazla zamanımız yok. Saat onu geçti ve Urquhart'ın nerede olduğunu..."

"Ben biliyorum. Uşakları tüm şehre yaydı. Kendisi de Pazar Yeri'ni gözetliyor. Onu bulmam uzun sürmez. Gördüğün gibi Theoderich her şey zannettiğin kadar kötü değil. Artık Tilki'nin yüksek ihtimalle nerede saklanmakta olduğunu, onu kimin himaye ettiğini ve şahitlerin peşine düştüklerini biliyoruz."

Matthias gülümsedi. "Urquhart'a bayağı iş çıkacak anlaşılan."

HAMAM

"Aaaah!" diye feryat etti Singen'li Justinius.

Kız güldü ve üzerine tekrar sıcak su döktü. Güzeldi ve günaha girmeye değerdi.

"Rabbim, sana şükürler olsun," diye mırıldandı Justinius, sevinç ve pişmanlıkla karışık bir ifadeyle, o sırada sağ kolu kendisiyle ilgilenen meleğin göğüslerini hissederken sol kolu da kızın belinin altına çoktan inmişti bile. Aynı zamanda gözünü havuzun kenarında oturmuş arp çalıp şarkı söyleyen kızdan da ayırmıyordu. Gençliğinin baharında gerçek bir tanrıçaydı ve ince kıyafeti gizlediğinden daha fazlasını gözler önüne seriyordu.

Kafayı bulmuş olan Justinius şarkı mırıldanmaya devam ederken gözleri de güzel arpçı kızdan üst kattaki genç, yaşlı ve çok yaşlı erkeklerin bulunduğu bölüme kaydı. Arada bir para ya da çiçekten taçlar atarlar, kızlar gülerek hoplayıp zıplar ve tutabilmek için elbiselerinin eteklerini açarlar ve sahip oldukları güzelliğin kalan kısımlarını da sergilerlerdi. Müzik, şarkılar, mırıltılar ve su sesi birbirine karışarak sirenlerin sesinin büyüsü gibi orada olanların akıllarını başlarından alırdı.

Justinius geğirdi ve başını kızın omzuna dayadı.

St. Martin'in hamamı o saatte oradaki rahiplerle dolardı; gerçi genelde sessizce içeri girerlerdi çünkü orada bulunanlar aşk sanatında da sıcak ve soğuk banyo, masaj, banyo yapanlara ince dallarla vurma, ya da damarlarında sıvı ateş akıyormuş gibi hissetmelerine neden olacak, kergen otu dikenleriyle keseleme de olduğu kadar ustaydılar. Bir zamanlar haremlik ile selamlık arasında bir perde vardı ama şimdi geriye sadece tavandaki üç halka kalmıştı.

Bakır küvet ve tuğladan havuz artık herkese açıktı. Şarap kupaları

ve leziz yiyeceklerle dolu süslü tepsiler suyun üzerinde yüzüyordu. Justinius'un hemen karnının üzerinde tuttuğu tepsideki tavuk öyle kıvamında kızarmıştı ki bakması bile iştahının açılmasına yetiyordu.

Kız kıkırdadı ve elini tutup çekti.

"Ooooh," dedi Justinius ve havuzun diğer tarafındaki Andreas'a göz kırptı, ama o kendi âlemindeydi.

Justinius kaşlarını çattı. Ondan sonra da Andreas'ın üzerine su attı. "Hey! Bu halin ne böyle?"

"Ne?" Andreas başını iki yana salladı. "Bir şey yok. Sadece sabah bizi görmeye gelen herif bir türlü aklımdan çıkmıyor."

"Yine mi aynı hikâye?" Justinius iç çekti. "Sana kaç kere daha kafana takma demem gerekecek? Cömert tekliflerini kabul eder ve Köln'den en kısa sürede çekip gideriz, hepsi bu."

"Meclise ifade vermemizi istedi," diye hatırlattı ona Andreas. "Çekip gitme planımız yatar bu yüzden."

"Meclis kendi işini kendi halletsin. Bildiğimizi adama anlatır, parayı alır ve meclis daha koca kıçını kaldırmadan biz Aachen'de parayı harcamaya başlamış oluruz." Öne doğru eğilip sırıttı. "Aachen muhteşemmiş. Daha önce hiç gittin mi? Kralların taç giydiği şehirden daha ne bekleyebilirsin ki?" Başını bir yana eğip omuz silkti. "Diğer taraftan hiçbirinin Köln'ün dengi olamayacağını söylerler dolayısıyla ne hissettiğini anlıyorum." Başını kızın omzuna dayayıp keyifle mırıldandı.

Andreas dudaklarını büzdü. "Umarım haklısındır."

"Ben her zaman haklıyım. Uzun saçlı iri adam bize bir şey verdi ve biz de dediğini yaptık. Şimdi de başkası bize bir şey veriyor ve biz de onun dediğini yapıyoruz. Bunun neresi yanlış?"

"Bilmem. Bizim Sarışınla alakamız olduğunu nasıl öğrendiler?"

"Ne fark eder? Jaspar denen adam yakında burada olur. Yan odalardan birine gider, anlaşmayı yapar, parayı alır, ona neler olduğunu ve ne bildiğimizi anlatırız, –Tanrı şahittir ki ben dürüst bir adamım Andreas– sonra da kendimize bolca et olan yeni bir yer buluruz. Sarışın bizim açık ettiğimizi anlayana kadar çoktan uzaklaşıp gitmiş oluruz zaten."

"Umarım haklısındır," diye tekrar etti Andreas, endişesi biraz azalmıştı.

"Tabi ki haklıyım. Etrafına bir bak. İşte hayat bu! Ve biz de ebediyen yaşayacağız, Rabbim günahkâr dilimi bağışlasın."

Kız güldü. "Burada her şey affedilir," dedi ve üzerine bir tas daha su döktü.

Justinius neşeyle silkelendi ve bir yanına döndü. "Yaratıcı bizlere ne nefsanî istekler bahşetmiş," dedi. "Kendini benim için hazır tut, gülüm, şehrimizin incisi. Kendimi masöre teslim edeceğim ve geri döndüğümde benim tutku kılıcımın tadına bakacaksın, Babil fahişesi."

Andreas ona ters ters baktı. "Kutsal kitaba bir daha bak istersen," dedi. "Söylediğin saçmalığın daniskası."

Justinius kahkahayı patlattı. "Hayat saçmalıkla dolu zaten."

"Evet," dedi Andreas iç çekerek, "Belki de ilk kez doğru bir şey söyledin."

Hâlâ gülmekte olan Justinius odanın arka tarafına gidip perdeyi çekti; perdenin arkasında mum ışığıyla aydınlanan, havlu ve örtülerle kaplı ahşap bir masa, tüten bir su fıçısı ve hoş kokulu yağ dolu kapların bulunduğu bir oda vardı. Kişi burada masör ve yardımcısına ya da perde kapalı kaldığı müddetçe kızlara masaj yaptırabilirdi.

Justinius oflaya puflaya kendini masanın üzerine çekti, karnını yumuşak örtünün üzerine yerleştirdi ve gözlerini kapattı. Tam servis için para ödemişti. Önce bir çift güçlü erkek eli tarafından yoğrulacak, sonra da sırt üstü dönecek ve hangi şekilde ortaya çıkacağını göreceği günahın tadına varacaktı. Hamamın sahibi işinin ehliydi ve müşterilerine eşlik edecek olanları itinayla seçerdi. Sürpriz, eğlenceyi bir kat daha artırıyordu.

Justinius usulca mırıldanmaya başladı.

Perde kımıldadı ve masörün içeri girdiğini duydu. Şimdilik dönmesine gerek yoktu. Bir sürtünme sesi duydu. Adam yağ şişelerinden birini yakınına çekiyordu.

"Bana iyi bir masaj çek," diye kıkırdadı gözlerini açmadan. "Volkan gibi patlamak istiyorum."

Adam hafifçe güldü ve ellerini Justinius'un sırtına koydu. Elleri sıcacıktı. Adam güçlü ama nazik hareketlerle yağı omuzları üzerine yaydı ve ritmik bir şekilde ovalayarak kaslarını gevşetmeye başladı.

Justinius zevkle mırıldanıyordu.

"Hoşuna gitti mi," dedi masör usulca.

"Ah, evet. İşinde ustasın."

"Teşekkürler."

"Diğer taraftan –üstüne alınma ama– bu mabette yerini alacak ve beni farklı ve çok daha hoş bir yolla şımartacak güzellerin cazibesinden yoksunsun."

"Tabi ki."

Eller kürek kemiklerinden omurgasına kaydı, birleşip ayrılarak yavaşça beline doğru indiler. Justinius sıcaklığın tüm vücuduna yayıldığını hissetti.

"Bu çok uygun bir veda olacak," –keyifle sırıttı – "Kutsal şehrimize."

"Güzel zamanlardı," dedi masör. "Öyle değil mi keşiş?"

"Evet." Justinius kaşlarını çattı. Böyle bir yerde bu sorunun anlamı neydi? "Daha kötü günahlar var," diye ekledi, bir yandan da neden kendini bu adama açıklama yapmaya mecbur hissettiğini merak ediyordu. Diğer taraftan Tanrı her şeyi görürdü. Köln hamamının kapalı odasını bile.

"Endişeye gerek yok," dedi masör usulca. Başparmakları Justinius'un kaburgalarından koltuk altına kaydı. "Kadınlardan hoşlanan azizler de vardı. Cinsel perhiz sonradan uyduruldu. Benim yanımda numara yapmana gerek yok. Yıllar önce birkaç öğrenci tanımıştım. Çalışmalarının tek amacı zengin olup zengin eşler bulmaktı. Bir de şarkı vardı..."

Parmaklarının ucu Justinius'un boynunun dibindeki yağları ezdi ve bıraktı, sonra da daha aşağılara indi. "Gezgin bilgelerin şarkı olarak söylediği bir itiraftır –anlaşılan günahlarının bağışlanmasını diliyorlarmış. Işık benim özümü oluşturan elementtir, diyordu şarkıda, rüzgârın önüne kattığı kuru bir yaprak gibi. Göğsümü bir kadının güzelliği delip geçti. Elim ona dokunamaz o zaman bırak kalbim görevini yapsın."

"İyi bir şarkıya benziyor," dedi Justinius, yine de bir şekilde huzursuz olmuştu. Bu masörü tanıyormuş gibi bir his vardı içinde.

"Tanrının lütfuna nail olmaktan daha çok istiyorum aşka sahip olmayı. Ruhum öldü, o yüzden tüm derdim bedenimi kurtarmak,"

diye devam etti adam. Ellerinin hareketi şarkının ritmine eşlik ediyordu. Ya da tam tersi. "İçlerinde en zor olanı doğamızı terbiye etmektir. Güzel bir varlığa duyduğumuz şehvani isteği kim ortadan kaldırabilir? Genciz ve bu ağır kanuna uymamız imkânsız. Bedenlerimiz çok genç..."

"Çok doğru," dedi Justinius, ama biraz şüpheliydi.

"Peki, *Güllerin Aşkı*'nda ne diyordu Jean De Meung? Evlilik nefret edilesi bir ayak bağıdır. Tabiat Mariette'yi dünyaya sadece Robichon ya da Robichon'u Mariette veya Agnes'i Perette için getirecek kadar aptal değildir. Bunda hiç şüphe yok ki evladım tabiat herkesi herkes için yaratmıştır. Ne kadar doğru. O zaman hiç tereddüt etmeden doğamıza uyalım. Doğayla uyumlu olduğunuz müddetçe tüm günahlarınızı affederim. Sincaptan bile hızlı olun, eteklerinizi kaldırın ve rüzgârın tadını çıkarın ve isterseniz çıplak dolaşın... Ve böyle devam edip gidiyor. Böyle şeyler yazan kâfirlerin tümü son nefeslerini iyi Hristiyanlar olarak verdiler. *Baş Şair** I. Friedrich'e övgüler yağdırdı; Hugo Primas, Paris ve Orleans'da ders verdi ve Wilton'lu Serlo İngiltere'ye gitti ve dindar bir Bernardin, katedral mensubu Chatillon'lu Walter, olarak öldü. Bu adamların tümü hayatı dolu dolu yaşadılar ve kilise kurallarına kulak asmadılar."

"İç rahatlatıcı," diye mırıldandı Justinius. Tüm bunların amacı neydi? Tüm bu isimler ve yaptıkları şeyler? Bir masör için fazla bilgili değil miydi? Bu sesi tanıyordu ama nereden?

"Dinle," dedi Justinius, "Ben..."

"Fakat..." güçlü eller durmadan işine devam etti –"Nice insan da sefalet içinde ölmedi mi? Dürüst ve içinde Tanrı korkusu olan Tristan gibi adamlar, böylesine büyük bir aşk ve nefsanî arzularla yanarak, hastalandı ve öldü. Ölümünden sonra sevgilisine kavuşmuş olsa bile bu uğurda ne kadar eziyet çekmişti."

Bu Tristan da kimdi? Singen'li Justinius aslında bir keşiş değildi; keşiş elbisesi giymiş sahtekârın tekiydi ve İncil'den ezberlediği aynı bölümleri okur dururdu. Bu adam ne istiyordu ondan böyle?

Birden içine bir korku düştü. "Durmanı istiyorum," dedi.

* 'Archipoeta' : 1125 – 1165 yılları arasında yaşadığı varsayılan, Baş Şair mahlası ile şarkılarını besteleyen halk ozanı.

Masör hiç duymamış gibi Justinius'u ovalamaya ve parmak uçlarını kaburgalarına bastırmaya devam etti.

"Ya Cornwall Kralı Mark'a nişanlanmış olan güzel Isolde" –ders vermeye devam etti– "Aşkı onu nereye götürdü? Onu aldatılan ve kendisini yaksa mı yoksa cüzzamlılara mı terk etse karar veremeyen krala karşı koruyabildi mi? Sonunda Kral pişman olup gitmesine izin verdiğinde de ondan geriye ne kalmıştı? Tristan'ın çürüyen cesedinin yanı başına kıvrılıp yattı, Justinius. İşte sana aşkın hazin sonu!"

"Ne istiyorsun?" dedi Justinius, kalkmaya çalıştı.

Parmaklar omurgasında aşağı yukarı geziyordu.

"Çünkü dünyada gizli bir şey yoktur, her şey ortaya çıkar ve ışık altında her şey daha dökük görünür, ışık bir ceza, ceza ise acıdır."

"Lütfen, ben..."

Bir şey çatırdadı.

Justinius acıyla bağırdı. Kafası aşağı bastırılmıştı ve eller masaj yapmaya devam ediyordu.

"Bakalım şimdi," dedi korkunç derecede tanıdık bir ses, "Acıya kim dayanıyor. Kim dayanamıyor."

Sanki bir kez daha Justinius'un kemiklerinin arasına bir mızrak saplanmıştı. Çığlık atarak kalkmaya çalıştı ama demir pençe onu masaya yüzünü de havlulara yapıştırdı.

İşkencecisi güldü. "Gördün mü Justinius, işte hamamın avantajı budur. Böyle nezih mekânlarda keyif aldığını gösteren seslere kimse önem vermez. Burada müzikten farksızdır. İstediğin kadar çığlık atabilirsin."

"Ben sana ne yaptım?" diye sızlandı Justinius.

"Ne mi yaptın," Eller kibarca omuzlarını kavrayıp masaja devam etti. "İhanet ettin, işte yaptığın bu, muhterem kardeşim. Sana şahit olman için para ödedim ama anlaşılan sen St. Maria Magdalena'nın başpapazıyla anlaşmayı tercih etmişsin."

Nihayet neler olduğunu anladı. Bu onun sesiydi. "Lütfen..." diye yalvardı Justinius.

"Şimdi gelelim meseleye, sana zarar vermek istemiyorum. Sadece gerçeği istiyorum."

Gerçek mi? "Hiç, hiçbir şey olmadı," diye mırıldandı Justinius.

"Başpapaz çıkageldi. Ne istediğini bilmiyordum ve farklı şeylerden konuştuk, Gerhard'ın mevzusu..."

Cümle bir çığlıkla sona erdi. Justinius'un parmakları yatağın kenarını kavradı.

"İnsan anatomisi çok ilginçtir," diye devam etti ses. "Kürek kemiklerinin ne kadar kırılgan olduğunu bilir misin?"

Justinius'un yanaklarından terler süzülüyordu. Acının neden olduğu terler.

"Şimdi bana gerçeği anlatacak mısın?"

Justinius konuşmak istedi ama ağzından inlemeden başka bir şey çıkmadı. Bir kez daha boş yere kaçıp yatağın üzerine çıkmayı denese de eller onu tekrar geri çekti.

"Haydi ama Justinius, rahatla. Eğer sen böyle gergin olursan iki eski dost nasıl güzelce muhabbet edebiliriz?"

"O..." Justinius yutkundu. "Senden haberi var. Gerhard'ı öldürdüğünü biliyor ve hepsi bu, Tanrı adına yemin ederim."

"Bu daha iyi." Onu ödüllendirirmiş gibi elleri omuzlarının üzerinde dairesel bir hareket yaptı. "Ama sana bir teklifte bulundu değil mi?"

"İki katını."

"Hepsi bu mu?"

"Evet," diye bağırdı Justinius, "Tanrı şahidimdir ki hepsi bu."

"Ve sen de kabul ettin mi?"

"Hayır, tabi ki hayır, biz..."

Kemiklerinden yükselen çatırtı iğrençti. Adam neredeyse acıdan bayılmak üzereydi.

"Justinius? Beni hâlâ duyabiliyor musun? Ne yazık ki iyi bir masajın sert olması gerekiyor. Teklifini kabul ettin mi?"

Justinius'un ağzından ne olduğunu anlaşılmaz hırıltılar çıkıyordu. Çenesinden salyası akmaya başladı.

"Biraz temizlik, lütfen."

"Tamam, tamam!"

"Başpapazla nerede ve ne zaman buluşacaksınız?"

"Burada," diye fısıldadı Justinius. "Lütfen daha fazla canımı yakma –Cennetindeki Babamız..."

"Bak sen, dua etmeyi de biliyorsun. Sofuluğun beni mahcup etti. Sana ne zaman diye sordum."

"Yakında –her an gelebilir. Lütfen yalvarırım canımı yakma, lütfen –"

Diğeri kulağına doğru eğildi. Justinius kulağına değen yumuşak bir şey hissetti. Saçlar. Uzun sarı saçlar. "Dert etme Justinius," dedi Urquhart usulca, "daha fazla acı hissetmeyeceksin."

Parmakları boynuna gitti.

Justinius son çatırtıyı duyamadı.

Heimerode'li Andreas suda sırt üstü yatıyordu. Çok endişeliydi. Bir taraftan bu durumu şu anda masaj odasında huzur içinde yatmakta olan ve kendisini kimsenin rahatsız edemeyeceği Justinius gibi daha sakin şekilde atlatabilmeyi istiyordu.

Diğer taraftan ise onları bir kez daha beladan kurtarmak zorunda kalan kişi yine kendisi olmuştu. Para bahsi geçer geçmez Justinius tabanları yağlamıştı.

Belki de saygıdeğer bir hayat sürmeye başlamanın zamanı gelmişti. Üçkâğıt ve kurnazlıkla buraya kadar gelmişlerdi ama artık yeterdi. Daha ne kadar sahte rahipler olarak ortalıkta gezip sevdikleri insanlar için yas tutan basit insanların acılarını ve inanmak isteyenlerin inançlarını sömürmeye devam edeceklerdi? Yabancıyı bu teklifle Tanrı göndermişti ve yapmaları gereken şey de yapılacak şeylerin en kolayıydı –yalan söylemek. Onun ileri görüşlülüğü sayesinde tüm paralarını çar çur etmemiş ve kenara biraz para koymuşlardı, buna sarışın yabancıdan aldıkları da dâhildi. Aslında bu para onlara yeterdi. Hâlâ fırsatları varken bırakmaları daha iyi olurdu.

Arp çalan kız gülümsedi. Kızdan yükselen nağmeler doğruca yüreğine işliyordu.

Başpapazın gelmesi an meselesiydi. Sonra parayı alıp ortadan kaybolacaklardı. Aachen'e veya herhangi bir yere. "Köln'den uzak olsun da neresi olursa olsun," diye mırıldandı kendi kendine Andreas. Ayağını tuttu ve kabaran derileri soymaya başladı.

Birisi yanında suya girdi.

Andreas dikkat etmedi. O ayak parmaklarına bakmaya devam etti, arp çalan kıza gülümsedi ama kız yüzünü başkasına döndü. Bütün gün beş karış suratla otururşan başına gelecek budur diye geçirdi içinden Andreas.

Tamamen suda kaybolacak şekilde suyun içine kaydı. Sıcaktı. Hoştu. Hayat veriyordu. Ne sefil bir adamdı böyle. Gidip arp çalan şu kızla laflaması gerekirdi. Kendisini yukarı itebilmek için ellerini tabana koydu.

Ama itemedi.

Hayretle birisinin onu aşağı doğru bastırdığını fark etti. Başta birisinin şaka yaptığını düşündü. Sonra da paniğe kapılıp deli gibi ayaklarını çırpmaya başladı.

Bir el boğazını kavradı.

Her şey çabucak sona erdi.

Urquhart, Andreas'ın gözlerini ve ağzını suyun altında kapattı, sonra da onu dışarı çekti. Şimdi orada sanki uyuyormuş gibi oturuyordu. Hiç kimse bir şey fark etmemişti, hepsi çok meşguldü ve üst kattaki erkekler de sadece kadınlarla ilgilenirlerdi.

Urquhart cesede bir kez daha bakmadan sudan çıktı. Sıra dışı boyu ve cüssesine rağmen kimse onu fark etmemişti. Böyle durumlarda kasıtlı olarak kamburunu çıkararak gezerdi, mazlum ve dışlanmış biri havasını verebilmek için. Eğer isterse insan dolu bir salonda bile herkesi heybetiyle etkisi altında bırakabilirdi. Eğer istemezse neredeyse görünmez olurdu.

Havluyu aldı, kendisini kuruladı, elbiselerin bulunduğu odaya gitti, giyindi ve dışarı çıktı.

Parlak ışık onu selamladı. Güneş parlıyordu.

Sıra dışı derecede parlaktı.

Elini gözlerinin üzerine koydu ama parlaklık azalmadı. Ve o parlaklığın içerisinde tekrar o çocuğu ve çocuğun bedenine giren o demir pençeyi gördü...

Hayır! Bu krizlerin sürmesine izin veremezdi. Ne şimdi ne de ileride.

Urquhart ciğerlerini patlayacakmış gibi havayla şişirdi ve nefesini yavaşça ve kontrollü bir şekilde bıraktı. Sonra da sağ elini önüne uzattı. Birkaç saniye sonra hafifçe titremeye başlamıştı.

Tekrar derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Bu sefer eli titrememişti.

Gözleri sokağı taradı. Eğer talimatlarına riayet ettilerse

Matthias'ın iki uşağının yakınlarda bir yerde olması gerekiyordu. Bir süre sonra sokağın ilerisinde göründüler, kendi aralarında konuşuyorlardı. Elini kaldırarak işaret verdi ve yanlarına gitti.

Tilki Jacop saçlarını örtebilirdi ama başpapazı tanıyacaklardı. Matthias'ın bir saat önce yaptığı tarife bakılırsa böyle ancak bir tane surat olabilirdi. Jaspar Rodenkirchen tek başına ya da Tilki'yle birlikte gelecekti ve birilerinin onları beklediğinden de haberleri olmayacaktı. Öyle ya da böyle tuzağa düşecekti. Sonra da dikkat çekmeden onları takip edeceklerdi.

Uşaklar edecekti, daha doğrusu.

Onun başka planları vardı. Eğer Jaspar, Tilki'yi de beraberinde getirirse daha da iyi olurdu. Eğer başpapaz yalnız gelirse Urquhart, Jacop'un bulunduğu yere gitmiş olacaktı.

TUZAK

"Şu senin dostunu düşündüm de biraz," dedi Jaspar birlikte Severin Caddesi'nde yürürlerken.

"Hangi dost?" diye sordu Jacop. Jaspar'ın eski kıyafetinin kukuletasını biraz daha yüzünün üzerine indirdi. Son birkaç gün içerisinde eskittiği ceket ve palto sayısı tüm hayatı boyunca eskittiklerinden fazlaydı. Kılık değiştirmiş olmasına rağmen herkes onu tanıyormuş gibi hissediyordu.

"Senden kurtulmak isteyen kişi," diye cevap verdi Jaspar. "Söylentiye göre Köln'de birisi garip, küçük oklar kullanıyormuş ve ikimiz de bunun kim olduğunu biliyoruz. Peki, silahı nasıl bir şey?"

"Bir arbalet. Dememiş miydim sana?"

"Demiştin. Zaten delme gücüne bakılırsa bir arbalet olmalı. Sadece okları bilinen arbaletlere göre çok daha ufak."

Çok mu ufak? Diye düşündü Jacop. Doğru, okları çok küçüktü. Ama o silahlardan hiç anlamazdı.

"Tekrar anlat bakalım tilki yavrusu, seni kovalarken ne taşıyordu?"

"Şu anda bahsetmekte olduğumuz şeyi."

"Peki ama nasıl tutuyordu?"

"Nasıl mı tutuyordu?"

"Hey Yarabbim! Sadece nasıl tuttuğunu tarif et."

Jacop'un kaşları çatıldı, sonrada sağ elini uzattı. "Şöyle, sanırım. Bunun gibi bir şey."

"Sağ elinde mi?" dedi Jaspar. "İki elle değil yani?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Jacop, arka sokakta geri dönüp takipçisinin yüzüne baktığı anı tekrar zihninde canlandırmayı denedi. "Evet," dedi "kesinlikle eminim."

"İlginç," Jaspar gülümsedi. "Birinin peşinde koşarken aynı zamanda tek elinde tutabileceğin bir arbalet yoktur."

"Ama o bir arbaletti," diye ısrar etti Jacop.

"Tabi ki öyleydi," dedi Jaspar kendinden emin bir ifadeyle.

"Anlaşıldı çokbilmiş," dedi Jacop iç çekerek. "Bu sefer kimsenin bilmediği neyi biliyorsun?"

"Ah," dedi Jaspar yüzüne mütevazı bir ifade vererek, "Hiçbir şey bilmediğimi biliyorum. Antik Yunan'da bir adam böyle söylemişti. Hoşuma gitti. Şimdi de Eflatun'a göre duymak..."

"Eyvah, eyvah, bir vaaz daha geliyor!" diye telaşa kapıldı Jacop.

"Öğrenmek istemiyor musun? Senin kaybın. Ama Haçlı Seferleriyle ilgili de çok şey biliyorum. Farkına varmış olmalısın. Eve dönebilmeyi başarabilmiş zavallılardan bazılarının anlattıklarını dinledim ya da okudum. Doğunun sırrını biliyorum –El Harezmî'nin cebiri, Razi'nin tıp külliyatı, İbni Sina'nın *Tıp kanunu**, Farabi'nin güçlü felsefesi– fakat gerektiği kadarını hatırlayamıyorum ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Ama Müslümanların en temel sırrına vakıf oldum. Buna ilerleme deniyor. Pek çok açıdan bizden çok ilerideler."

St. George ve St. Jacop'un çanları aynı anda çalmaya başladı ve Karmalitlerin kilisesi de öğleden sonraki ilk saatin geldiğini haber verdi. Jaspar adımlarını sıklaştırdı. "Haydi, bu sahtekârlar fikirlerini değiştirmeden acele etsek iyi olacak. Şimdi silahlara gelelim: Haçlılar kâfirlerin bu yönde son derece yenilikçi olduklarını fark ettiler. Yürüyen harp kuleleri, fillerin sırtlarına yerleştirilmiş küçük kaleler ve düşmana rastgele bir şeyler fırlatan değil de attığını gerçekten vurabilen mancınıklar. Okuduğum tüm şeyler içinde yıllar önce tek elle kullanılan arbaletlerden bahsedildiğini de görmüştüm. Hafif, kullanışlı ve neredeyse bir sanat eseri. Küçük oklar kullanıyor. Büyükleri kadar uzun menzilli değil ancak hem kullanması kolay hem de diğer elinde kılıcını tutmaya devam edebiliyorsun. Adamın bana anlattıklarına göre Müslümanlar bunları son derece

* 'El-Kanun fi't-Tıp': Tıp ile ilgili zamanının bilgilerini ihtiva eder. Orta çağda dört yüz yıl boyunca Batı'da ders kitabı olarak okutulmuştur. Latinceye on çevirisi yapılmıştır.

etkili şekilde kullanabiliyorlarmış, hatta at üzerinde düşmana hücum ederken bile. Bu küçük oklardan birinin sırtına saplanmasının hiç de hoş bir deneyim olmayacağından eminim."

Jaspar'ın yanında yürümekte olan Jacop anlatılanları düşünüyordu. "Yani katil bir Haçlı mı?" dedi. "Bunu bilmek ne işimize yarar ki?"

"Haçlıydı." Jaspar sözünü düzeltti. "Bir zamanlar haçlıydı. Eğer öyleyse geri gelirken bu silahı da yanında getirmiş olmalı. Belgelere göre bu son derece yeni bir icat. Bildiğim kadarıyla ilk örneği IX. Louis önderliğindeki son Haçlı Seferi'nde görülmüş. 1248'de Fransa'dan yola çıkıp Kıbrıs üzerinden Mısır'a gitmişti ve orada da Nil'in ağzındaki Dimyat'ı ele geçirmişti. Bu seferin nasıl bir felaketle sonuçlandığına hiç girmeyelim. Louis'nin esir düşüp muazzam bir fidye karşılığında serbest bırakıldığını söylemem yeterli olur herhalde. Sefer Kudüs Krallığı'nda sona erdi ama Kudüs şehrinde değil ve Haçlı ordusu da Akka sahilinde yok edildi. Tam bir felaket! Geri dönmeyi başarabilenlerin büyük çoğunluğu bir daha kendisini toparlayamadı. Başaramadıklarını düşünüp, Tanrı'nın isteğini yerine getiremedikleri için suçluluk hissettiler, böyle düşünmelerinin temel nedeni, yaptıkları katliamlardan bahsetmiyorum bile, Hristiyan düşüncesinden ziyade insan doğasının çarpıklığının ifadesiydi."

Nefes almak için durdu. "Yine belirtmem gerekir ki eylemlerini ne kadar kınasam da Haçlıların bazılarının bir amacı vardı. Ama büyük bölümü kendilerini neyin beklediğinden habersiz bir hedefleri olmayan maceracılardı. Günahlarının bağışlanacağı ve büyük servetlere kavuşacakları hayaline kapıldılar. Diğerleri, savaş deneyimi olan ama Kutsal Kâse efsanelerinin gözlerini boyadığı şövalyeler, muhtemelen bunun büyük bir turnuva gibi geçeceğini zannetmişlerdi."

Jaspar başını iki yana salladı. "Neden sürekli bir şeyler anlattığımı bilmiyorum, zamanımız yok. Uzun lafın kısası bu küçük arbaletin söz konusu Haçlı seferiyle bir alakası var. Akka kuşatmasında bacaklarını kaybetmiş olan bir biçare günah çıkarırken bahsetmişti bana. Ona inanmak gerekir mi bilmiyorum. Zaten biraz..." Jaspar alnına vurdu.

"Bu Haçlı Seferi ne zaman sona erdi?" diye sordu Jacop.

"Altı yıl önce. Dolayısıyla Köln'de kol gezen bu canavar onun eseri olabilir. Hakkında çok az şey biliyoruz."

"Onu tanımak ne işimize yarayacak?"

"Bilginin her zaman faydası olur. O boş kafan bunu bir türlü anlamıyor mu?" dedi Jaspar dere kenarında yollarına devam ederlerken. "O cinayetleri işleyen eski bir Haçlı. Asıl olayın hâlâ gerçekleşmediğini varsayarsak cinayet işlemeye de devam edecek. Bence asıl mesele şu: Kendi başına mı hareket ediyor yoksa başkasının hesabına mı? Gerhard'ın ölümü Köln'ü yasa boğdu. Eğer bu sadece ilk adımsa o zaman mesele aramızda gezinen eski bir Haçlıdan çok daha derin ve planlı bir şey olmalı. O yüzden adama para ödendiğini kabul edebiliriz, yüksek bir meblağdır muhtemelen. Onu özenle seçmiş olmalılar."

"Kimmiş onlar?"

"Nereden bilebilirim? Para ve nüfuz sahibi birileri. Sessiz ve görünmez, hâlâ tamamlaması gereken çok zor bir görevi olan bir cellâda ödeme yapmaya istekli birileri. Şahitleri satın alıyor ve aynı gece senin konuştuğun iki kişiyi ortadan kaldırıyor. Karşımızda mantıklı düşünebilen birisi var ki bugünlerde böylelerine rastlamak zor, hem de Aziz Bernard'ın müritleri mantığa ateş püskürüp zamanın akışını durdurmaya çalışırlarken. Zeki, çevik, yetenekli ve muhtemelen de güçlü birisi, keskin nişancı olduğu da şüphesiz. Haçlıların büyük bölümü mankafalı olduğundan bizim katilimiz seçkin bir sınıfa mensup olmalı."

"O zaman neden cinayet işliyor? Haçlı Seferleri bitti. Eğer kafası çalışıyorsa neden evine dönmüyor?"

"Bu," dedi Jaspar, "Çok yerinde bir soru."

St. Martin sokağına vardılar. Kilise ileride sol koldaydı ve karşısında da, Jaspar'a göre, Singen'li Justinius ve Heimerode'li Andreas'ın bulunduğu hamam yer alıyordu. Jacop hiç hamama gitmemişti ama şu an aklında yalancı şahitlerden başka bir şey yoktu. Eğer o ve Jaspar onları taraf değiştirmeye ve meclise bir itirafname sunmaya ikna edebilirse, ki bunu tüm kalbiyle diliyordu, kâbusu sona erecek ve geldiği cehennemin izlerini taşıyan uzun saçlı canavar da geldiği yere geri dönecekti. Bir şartla...

"Dur," dedi Jaspar usulca ve durdu.

Jacop da durdu ve dönüp ona baktı.

"Ne oldu? Niye durduk?"

Jaspar sessizce hamamın dışındaki heyecanlı kalabalığı işaret etti. Bir grup çocuk koşarak oradan geldiler. Yanlarından geçerlerken Jaspar içlerinden birini yakasından tuttu.

"Bırak beni," diye bağırdı çocuk. Jaspar'ın kel kafası ve uzun burnu yüreğine korku salmıştı anlaşılan.

"Eğer bize ne olduğunu söylersen hemen bırakırım evlat."

"İki adamı öldürmüşler. Bırak beni, ben bir şey yapmadım, bırak beni."

"Kes bağırmayı," dedi Jaspar ve çocuğun kolunu bıraktı. Çocuk sanki peşinden Şeytan geliyormuş gibi diğerlerinin peşinden koştu.

Jacop'u kolundan tutan Jaspar hemen geri döndü.

"Hemen uzaklaşmalıyız."

"Ama..." Uzaklaşmak mı? Tüm umutları sönen Jacop arkasına baktı.

"Yürümeye devam et," dedi Jaspar. "Normal davran, sakın acele etme."

"Ne oldu?" diye sordu Jacop, içini korku sarmıştı.

"Bir kez daha katil bizden erken davrandı. Ne kadar zeki olduğumuzla böbürleniyoruz ama salağın önde gideniymişiz, kel kafam güneşin altında parlayıp herkese geldiğimi haber verirken koyun gibi ayaklarına geldik."

Jacop tekrar arkasına baktı. Uşak kıyafeti giymiş iri yarı dört adam kalabalığın arasından çıkıp peşlerine takıldı.

"Takip mi ediliyoruz," diye sordu Jaspar başını çevirmeden.

"Dört kişi," dedi Jacop.

"Belki de şanslıyızdır," dedi Jaspar. Jacop tekrar arkasına baktığında adamların adımlarını hızlandırdıklarını gördü. Neredeyse koşar adım geliyorlardı. "Bizim geri döneceğimizi beklememişlerdir. Malt imalathanesinden sonra ikiye ayrılalım. Sen sola gidip Pazar Yeri'nde kalabalığa karış. Ben de diğer yöne giderim."

"Peki, ama nerede..."

"Anlamadın mı be adam?"

"Hayır."

"Seni bir yerlerde bulurum. Şimdi!"

Jacop'un bir şey demesine fırsat vermeden Jaspar onu itti ve sağa doğru koştu, bir avludan St. Maria tarafına. Jacop diğer dört adamın numarayı bırakıp doğruca onların peşine takıldıklarını fark etti, bağırıp çağırıyorlardı.

Pazar Yeri'ni dolduran kalabalığın arasına daldı.

SEVERİN CADDESİ

Rolof küfrü bastı.

Jaspar'ın aşçısına küfrediyordu çünkü kadın birkaç gündür hastaydı ve evde yiyecek bir şey yoktu, ayrıca aşçıya küfrediyordu çünkü bu sabah bir hafta boyunca ailesinin yanında kalmaya gitmeden önce yeterince lapa yapmamıştı. Odunları kırmak, alışverişi yapmak ve evi temizlemek zorunda kalan kişinin kendisi olmasına ve sonunda da Jaspar Rodenkirchen'e küfretti, tüm bunlardan birisi sorumlu olmalıydı. Büyük el arabasını boşaltıp salamura ringa balığı fıçısını, bezelye çuvalını, zencefilleri, esmer şekeri ve tereyağını sırtında taşırken de gitmeden önce lapanın bir kısmını yiyen Jacop'a ve hazır hızını almışken de Richmodis, Goddert, Başpiskopos, Kral ve Papa'ya küfretti. Artık sırada kimse kalmamıştı ve azizlere küfredecek cesareti de yoktu.

Bu Rolof'un onları sevmediği anlamına gelmiyordu, özellikle de Jaspar, Richmodis ve Goddert. Küfretmek sadece çalışmaya verdiği doğal tepkiydi.

Küfretmekten ve yük taşımaktan bitap düşerek alnındaki teri sildi ve karnını ovaladı. Gözü, kaldırıp duvara dayadığı el arabasına takıldı. Tekerleklerinden biri gıcırdıyordu. Acaba düzeltmenin bir yolu var mı diye düşündü. Ama bu daha fazla çalışmak demekti. Daha fazla çalışmak için ise daha fazla küfür gerekiyordu ve Rolof ağzını bir şeylerin çıkmasından çok girmesi için kullanma taraftarıydı. Güneşe baktı ve uzun uzun ne yapabileceğini düşündü. Bir süre sonra, en azından bir süre için, hiçbir şey yapmaması gerektiğinde karar kıldı. Kendisine böyle bir erdem bahşettiği için Tanrı'ya şükrettikten sonra içeri gitti ve şöminenin yanındaki kanepeye kuruldu.

Dur bir dakika! Jaspar bahçedeki odunlardan bahsetmemiş miydi? Doğranmaları gerekmiyor muydu?

Yapması gerektiği halde Jacop hiçbirine elini bile sürmemişti. Ama bu kadar önemli olsa Jaspar ısrar etmez miydi? Ama etmemişti. O zaman Rolof neden yapacaktı ki? Zaten güneş tepelerinde parlayıp evi doğal sıcaklığıyla ısıtırken o canım odunları yakmak israftan başka bir şey değildi. Sonuç olarak zahmete girmesine hiç gerek yoktu.

Ama belki de vardı?

Uyurken kıramazsın o odunları diye geçirdi aklından. Hey! Bak bu güzel fikir. Biraz uyu. Gerindi, esnedi ve tam merdivenlere gidiyordu ki kapı çaldı.

"Hiç işim bitmiyor," diye söylendi. Hâlâ esneyerek kapıya gitti ve açtı.

"Tanrı'ya emanet olun," dedi bir adam yüzünde gülümsemeyle. "Jaspar evde mi?"

Rolof gözlerini kırptı ve adamı tepeden tırnağa süzdü. Ama tepe kısmını görebilmek için başını arkaya atması gerekmişti. Adam uzun boyluydu. Dominikanların siyah elbisesini giyiyordu.

"Sizi tanıyor mu?" diye sordu Rolof.

Adam kalın kaşlarını hayretle kaldırdı. "Tabi ki tanıyor. Jaspar ve ben birlikte okuduk. Onu ve kel kafasını görmeyeli uzun zaman oldu. Girebilir miyim?"

Rolof tereddüt etti. "Jaspar burada değil."

"Ah, ne yazık. Evde kimse yok mu?"

Rolof iyice düşündü. "Evet, var," dedi sakince. "Ben varım."

"O zaman girip beklesem iyi olacak. Gördüğünüz gibi epeydir yürüyorum ve yoruldum. Birkaç saat içerisinde dönmem gerekecek, köyün birinde bir duaya katılacağım. Eğer eski dostuma bir merhaba diyemeden gitmek zorunda kalırsam çok acı olur."

Çenesini kaşımakta olan Rolof'a baktı. Jaspar konukseverliğin öneminden bahsetmemiş miydi? Belki de içmekle ilişkili ve içmek de iyi bir şey olduğu için. Başı tıraşlı olmasa da adam tarikatlardan birine mensuptu. Zaten Rolof tarikatlar hakkında ne bilirdi ki?

Rolof omuz silkti. "Tabi ki peder," dedi, mümkün olan tüm kibarlığıyla ve yana çekilip başıyla eğilerek selam verdi.

"Teşekkür ederim."Adam içeri girdi ve merakla etrafına bakındı.

"Buyurun," dedi Rolof ateşin çatırdayarak yandığı şömineyi işaret ederek. "Ateşin yanına oturun. Bakayım size biraz şarap..."

"Hayır, hayır." Adam oturdu ve kollarını kavuşturdu. "Lütfen benim için zahmete girme, evladım. Sen de otur. Biraz muhabbet ederiz."

"Muhabbet mi?" Rolof şüpheyle kendisine baktı.

"Neden olmasın? Köln'de bir sürü şey olup bitiyormuş. Ne yazık ki neler olduğunu tam olarak öğrenemedim ama birisi katedralin yapımından sorumlu olan mimarın düştüğünü söyledi. Bu doğru mu?"

Rolof önce adama sonra da ateşe baktı. "Evet," dedi.

"Ne üzücü. Böyle büyük planların ardından bunun yaşanması!" Yabancı başını iki yana salladı. "Fakat Tanrı'nın takdirinden sual olunmaz. Nasıl olmuş?"

Rolof kanepede arkasına yaslandı. Muhabbet onun sınırlarını zorlayan bir şeydi. Bildiği kadarıyla Gerhard düşmemiş birisi tarafından itilmişti; ayrıca daha da kötü şeyler olacaktı. Garip, sanki başkalarının da öldürüleceğini söylüyormuş gibi duydu kendisini. Bu cümlenin düşüncesi bile onu yorduğundan bir şey söylemedi. Peki, ama ne diyecekti?

Yabancı öne doğru eğilip teşvik etmek için başını salladı. "Konuş, evladım. Seni dinlemek kalbime ferahlık verecek, söylemek zorunda olduğun şeyler beni kedere boğacak olsa bile. Duydum ki" –önce etrafına bakındı sonra biraz daha sokuldu ve sanki odada başka birisi varmış gibi sesini alçalttı– "Herkes onun düştüğü konusunda hemfikir değilmiş."

"Bunu Şeytan yaptı," dedi Rolof.

"Aha! Şeytan. Kim dedi bunu?"

"O..." Rolof durdu. "O adam," dedi ihtiyatla.

"Hangi adam?"

"Orada olan adam."

"Hee, o adam. Anlıyorum. Kızıl kafalı olan yani?"

Rolof yabancıya baktı, beyni ne diyeceğini aramakla meşguldü. Keşke Jaspar geri dönseydi. Yavaşça dudaklarını kilitledi ve başını salladı.

Yabancı memnun olmuş gibi görünüyordu. "Tahmin etmiştim.

Kızıl kafalıyı da tanırım. Hayal gücü kuvvetli birisidir. Yalancının teki olduğunu biliyor muydun? Kim bilir size ne hikâyeler anlatmıştır –bu arada adın neydi?"

"Rolof."

"Dostum Rolof, Rabbimiz sana nazar eylediğinde sadık bir hizmetkârını görüyor. Fakat bilirsin ki Rabbimiz kibirlerine teslim olup başkalarına iftira atanlardan razı değildir. Yüreğini hafiflet ve bana bu kızıl kafanın –Adı Jacop'tu değil mi? Sanki çok bilge ve kurnazmış gibi sıkılmadan kendisine Tilki Jacop diyen bu adamın– zavallı Gerhard Morart hakkında sizlere ne söylediğini anlat."

"Evet, aslında..." Rolof kanepenin üzerinde huzursuzca kımıldandı. "Dün geldi, evet mi? Jaspar ve Goddert buradaydı ve içiyorlardı her zamanki gibi. Ve Richmodis. Çok tatlıdır." Rolof gülümsedi. "Burnu rüzgârdaki ağaç gibidir."

"Ne güzel ifade ettin dostum. Umarım bayana iltifat ediyorsundur."

"Richmodis tatlıdır. Kızıl kafa bize garip şeyler anlattı. Bilmiyorum acaba..." dudaklarını ısırdı ve sustu. Kapa çeneni Rolof dedi kendi kendine.

Yabancı artık gülümsemiyordu. "Başka ne anlattı?"

"Kim?"

"Kim mi? Bana bahsettiklerinden başkası da mı var?"

"Bilmem."

"Jaspar ne zaman dönecek?"

"Bilmem."

"Ya Jacop? Tilki Jacop?"

"Bilmem."

Yabancı onu dikkatle süzdü. Sonra da rahatladı ve arkasına yaslandı, yüzünde mesut bir ifade vardı. "Dünya güzel bir yer değil mi, Rolof? Sanırım daha önce ikram etmiş olduğun şarabı şimdi kabul edeceğim. Hiçbir şey bilmemek ne büyük lütuf."

"Hiçbir şey bilmemek ne büyük lütuf," diye tekrarladı Rolof.

JACOP

Anlaşılan takipçileri de ikiye ayrılmıştı. Jacop et tezgâhlarının yanına gelip arkasına baktığında sadece ikisini görebilmişti. Çamurun içinde koşmaya devam ederek demir pazarının arkasındaki ara sokaklar labirentine doğru gitti. Kaçmak için tek umudu buydu. Oradaki her deliği ve tümseği bilirdi ve kendisini kovalayan adamlara karşı bu en büyük avantajı olacaktı.

Yaklaşıyorlardı. Çok yorulmuştu. Büyük bir köpeğin üzerinden atlarken küfrü bastı ve aniden peynir ve sebze tezgâhları arasındaki geçişi tümüyle kaplayan şişman bir kadınla burun buruna geldi. Kadın kendisine bir böceğe bakar gibi baktı, yerinden kımıldamaya hiç niyeti yoktu. Arkasından yükselen öfkeli havlama, hırlamaya dönmeden tek çığlıkla birden kesildi. Sonra da kendisine çok tanıdık gelen bir şey durdu. "Dur, hırsız! Keşiş elbisesi giymiş! Kaçmasına izin vermeyin."

Jacop arkasına döndü. İki adam ve köpek birbirine girip yumak olmuşlardı. Adamlar tekrar ayağa kalktılar ve onu işaret ettiler.

"Hırsız!" diyerek kadın da katıldı koroya ve elindeki kocaman kırmızı turpu Jacop'un kafasına indirerek kendisini yıldızlarla tanıştırdı. Jacop turpu elinden alıp peşindekilere fırlatırken bir yandan da kenara doğru şık bir sıçrayış gerçekleştirdi ve peynir tekerlerinin arasına indi. Bir an için kendisini dehşete düşmüş peynirciye bakar halde buldu, sonra hemen yana yuvarlandı ve adamı yolundan çekti.

"Hırsız!" diye tekrar çığlık attı kadın arkasından. "Turpumu çaldı. Nefis turpumu."

Jacop iki adamın peynirlerin arasından peşinden gelip gelmediğini görmekle oyalanmadı, demircilerin parlak eşyaları arasında zikzaklar çizerek Pazar Yeri'ni Ren'den ayıran dar sokaklara daldı.

Arkasından çamur içinde koşan ayak seslerini duyabiliyordu. Hâlâ peşindeydiler. Hâlâ görünürdeyken saklanmanın bir anlamı yoktu. İleride sokaklar genişliyordu. Sağa ya da sola sapması gerekecekti. Sonra taşınmak için özenle üst üste istif edilmiş fıçıları gördü. Arkalarında bir adam elinde bir parşömenle onları kontrol etmekteydi. Jacop, yüzleri öfke dolu takipçileri tam sokağa girdiğinde, yığının etrafından dönüp arkasına geçti.

"Kusura bakma," dedi Jacop. Elinde parşömen olan adamı tüm gücüyle itti ve çığlık atan adam fıçılardan oluşan istifin üzerine düşüp hepsini devirdi. Fıçılar büyük bir gürültüyle, başta yavaşça ama gittikçe hızlarını artırarak, iki adama doğru yuvarlanmaya başladılar. Jacop, adamların gözlerinin dehşetle açıldığını gördü. Ardından bir çarpma sesi duyuldu. Adamlardan biri yere yığılırken diğeri dönüp kaçarak son anda kendisini köşeden diğer sokağa atmaya başardı. Jacop'un bu manzarayı izleyecek zamanı yoktu ve fırsatı değerlendirip kaçmaya devam etti. Tuz Sokağı'na daldı ve balık tezgâhlarının arasından kaçmaya devam etti.

Sonra da durdu, nefes nefesiydi.

Şimdi nereye gidecekti? Kendisini ve Jaspar'ı kovalayan bu adamlar da kimdi? Uzun saçlı adamla ne ilgileri vardı? Peki, o neredeydi?

Belki de hepsi bir hataydı. Birden aklına bir fikir geldi. Bu adamların olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Hamamda iki cinayet ve ardından ortaya çıkan iki kişi. Belki de şüpheleri kendi üzerlerine çekmişlerdi. Belki de onların katil olduğunu düşünüyorlardı.

Ölenlerin Singen'li Justinius ve Heimerode'li Andreas oldukları ne malumdu? Jaspar hemen tahmin yürütmüştü ve tek şanslarını da mahvetmişti.

"Hırsız! İşte orada!"

Belki de değil. Düşünecek zaman yoktu. İçlerinden biri fıçılardan kurtulmayı başarmıştı ve Tuz Sokağı'ndan aşağı koşarak geliyordu. Jacop'u işaret ediyor ama onun ilerisindeki bir şeye bakıyordu. Jacop başını çevirdiğinde aynı giysilerden giyen üç adamın daha kendisine baktığını gördü.

"Hay böyle şansın," diye mırıldandı.

Sağı ve solu tuttular. Geri gidemezdi. Önünü ise balık tezgâhları

tümüyle kapamıştı. Adamlar çok yakın olduğundan koşarak da kaçamazdı.

Balıklardan başka çare yok!

"Balıkları sevmem." Sızlandı. Sonra da başka çaresi olmadığını kabullendi ve kalabalığı yararak en büyük tezgâha doğru koştu, arkasında kendisine bağıranlardan bir kitle bırakarak ilerliyordu. Yılan balığı, ringa, uskumru, kedi balığı ve kerevitle dolu olan uzun tezgâh tehditkâr, kötü kokan ve kaygan bir kâbustu. Arkasındaki alışverişle meşgul olan vatandaşlar, kendilerine doğru gelen ve durmaya hiç niyeti olmayan bu adama korku dolu gözlerle baktılar. Tam vaktinde tuttukları balıkları bırakıp yana kaçmayı başardılar ve kendilerini korumak içinde ellerini kaldırdılar.

Jacop zıpladı.

Hemen altında yumak yumak duran yılan balıklarını, kerevitlerden oluşan kızıl öbeği, ringaların gümüşi bedenlerini gördü. Tezgâh hiç bitmeyecek gibiydi, sanki onunla birlikte tezgâh da hareket ediyor, envai çeşit deniz yaratığı bağrına basmak için onu bekliyorlardı. Kollarını açtı ve kanada dönüşmeleri için dua etti ama bu durum altında uzanan suyu olmayan okyanusa düşmesini engellemedi. Kımıldamayan canlılar, açık ağızlar ve dişler, uzun bacaklar, yapış yapış ve parlak bedenlerden oluşan bir şeyin içine düştü Jacop ve çaresizce kollarını salladı ahtapotlardan oluşan bir yığının içerisinde.

İlk başka tek görebildiği dokunaçlardı. Her tarafını sarmışlar, vantuzları da elbisesine yapışmıştı. Daha sonra da onun özgürlüğe kaçışının neden olduğu karmaşaya şahit oldu. İlk şaşkınlıklarını atlatmayı başarmış olan üç takipçisi peşinden gelmeyi denediler ama tezgâh sahipleri bu sefer hazırlıklıydı ve yollarını kestiler. Adamlardan ikisi zamanında duramadı. Son hız öfkeli balıkçılara bindirdiler ve bundan sonrasını havada uçuşan balıklardan dolayı görmesi güçtü. Tezgâh tehlikeli şekilde sallanıyordu. Kadınlar çığlıklar içinde kaçıştı, kendilerine doğru gelen deniz canlılarından uzak durmaya çalışıyorlardı. Yılan balıklarından oluşan yığın takipçilerden birinin içinde kaybolduğu bir girdaba dönüşürken tezgâh gittikçe daha fazla yana yattı; diğer takipçiden ise kerevitler akıyordu. Sonunda büyük uzun tezgâh devrildi ve takipçiler, müşteriler ve

balıkçılar diğer tarafta kaldı. Jacop yerde birkaç sazanın kendisine doğru çırpınarak geldiğini gördü. Yuvarlanarak kendisini ahtapotlardan kurtardı, kaygan zeminde yere yığıldı ama sonunda ayağa kalkmayı başardı. Artık kimse onunla ilgilenmiyordu, bütün şamatayı başlatan o olduğu halde. Her şey çok çabuk olmuştu ve herkes kendisini bu karmaşadan kurtarmaya çalışıyordu.

Daha sonra iki takipçinin devrilen tezgâhın diğer tarafından dönüp geldiklerini gördü. Tekrar koşmaya başladı, leş gibi balık kokarken St. Martin'i ve başka balık tezgâhlarını geçti. Diğerleri de koşuyordu ama aralarındaki mesafe çok açılmıştı. Takviyeleri diğer köşeden ortaya çıkmadan önce bu adamları atlatmak için bir şeyler yapmalıydı. Nefes nefese Ren kıyısındaki şehir suruyla katedral inşaat sahasının arasından geçti ve Nakliye Yolu'na döndü. Böylece bir süre için de olsa takipçilerinin görüş alanından çıkmıştı ama o yöne dönmek zorunda olduğunu biliyorlardı. Bir şekilde görünmez olmalıydı. O...

İki kabarık tüylü öküz tarafından çekilen bir araba yolda ağır ağır ilerliyordu, arabacı güneş altında pineklemekteydi. İki parçalı yelken bezinden örtüsünün arasında bir açıklık vardı ama arabanın neyle yüklü olduğunu kestirmek imkânsızdı. Öğrenmenin tek yolu vardı: İçine atlamak. Jacop bir kez daha sıçrayabilmek için tüm gücünü topladı ve iki bez arasındaki karanlığın içinde daldı.

Kafası sert bir şeye çarptı. Acıyla inleyerek sırtüstü yuvarlandı ve dik oturdu.

Fıçılar!

Zonklayan başıyla arabanın arkasına doğru emekledi ve bezin arasından dışarı baktı. Sokağın sonundaki surun dibinden iki adam ortaya çıktı. Kafaları karışmış gibi görünüyordu, sürekli konuşup birtakım işaretler yapıyorlardı, anlaşılan ne yapacaklarına karar verememişlerdi.

Sonunda biri arabayı işaret etti.

"Şeytan'ın benimle ne alıp veremediği var?" Jacop iç çekti. Aceleyle etrafına bakınıp saklanacak bir yer aradı. Fıçılar haricinde hiçbir yer yoktu ve onlar da öyle bir dizilmişti ki aralarına girmesi mümkün değildi.

Birden arabanın aksından korkunç bir gıcırtı sesi yükseldi ve

arabanın sola yatmasıyla Jacop da o tarafa doğru savruldu, birbirinden garip sesler çıkmaya devam etti. Rahip Kapısı'na doğru gidiyor olmalıydılar. Yani, birkaç saniye için bile olsa, takipçilerinin görüşünden çıkacaktı. Jacop hemen tekrar arabanın arkasına geldi ve bezin altından dışarı atladı, bunu yaparken de ayağını ahşaba çarptı ve başını da tekrar vurdu. Ayak seslerinin yaklaştığını belli belirsiz duyabiliyordu. Başı dönmeye başlamıştı.

"Araba şu tarafa gitti," diye bağırdı bir ses.

"Ya içinde değilse," dedi bir diğeri nefes nefese.

"Başka nerede olacak ki aptal?"

Yaklaşıyorlardı ve Tilki Jacop sokağın ortasında öylece yatıyordu. Keşke aklı başında olsaydı. Ayağa kalktı, yarı sendeleyerek yarı koşarak arabaya yetişti. Sonra kendini yere attı ve altına süründü, demir çerçeveli tekerleklerden kıl payı kurtulmuştu; arabanın ortasındaki şafta sıkıca tutundu, bacaklarını yukarı çekti, parmaklarını da başının üzerindeki tahtaların arasındaki deliklere soktu. Bir yarasa gibi arabanın altına yapışmıştı. Oraya bakmadıkları müddetçe onu görmeleri imkânsızdı.

Ayak sesleri köşeden arabaya doğru gelmeye devam etti. Ağrıyan başını bir yana çevirdiğinde bir çift bacak gördü.

"Hey, sen! Arabacı! Dur!"

"Neee!"

"Dur, Tanrının cezası!"

Araba birden durdu. Jacop şafttan kayıp düşmemek için daha sıkı tutundu.

"Derdiniz ne?" diye sordu arabacı kabaca.

"Arabaya bakmak istiyoruz."

"Niyeymiş?"

"Arkada bir hırsızı saklıyorsun."

"Hırsız mı?" Arabacı güldü. "İçinde bir hırsız olsa haberim olmaz mı sanıyorsunuz, mankafalar? Şarap var içinde, şarap."

"Eğer saklayacak bir şeyin yoksa kontrol etmemizi de engellemezsin," dedi diğeri.

"O kadar istiyorsanız," diye homurdandı arabacı ve arabadan indi. Jacop şimdi arabanın etrafında dolanan üç çift ayak görebiliyordu, örtünün açıldığını duydu. Takipçilerden biri arabanın içine

atlayıp ahşap zeminin üzerinde yürürken araba da sallanıyordu, iki büklüm olmuştu.

"Bir şey var mı?" diye sordu diğeri.

"Fıçılar," diye geldi cevap. "Fıçılarda ne var?"

"Hırsız," diye dalga geçti arabacı. "Salamura hırsız, her fıçıda bir tane."

"Aman ne komik," diye tersledi arabanın üzerinde olan. Ayağının altındaki tahtalar gıcırdıyordu. Jacop'un altında bulunduğu tarafa doğru yaklaştı. Parmaklarının tahtaların arasında olduğunu hatırladığında artık çok geçti. Az sonra adam üzerlerine bastı. Bir an için her şey siyah ve kırmızı olmuştu. Jacop bağırmamak için dilini ısırdı. Çekil, diye dua etti, çekil.

"Haydi, in aşağı," dedi yerdeki adam. "Burada değil. Demiştim."

Diğeri topukları üzerinde hafifçe dönünce Jacop'un parmakları üzerindeki deriyi sıyırdı. Acıdan ter boşanmıştı. Neredeyse bilincini kaybedecekti, dişlerini sıktı.

"Burası leş gibi balık kokuyor."

"Sana öyle geliyor. Hepimiz balık kokuyoruz. Haydi insene."

"Tamam."

Harika. Büyük bir rahatlama. Botlar gitti. Jacop titreyerek nefes verdi.

"Bu sizin hırsızınız ne çaldı?" diye sordu arabacı adam aşağı inerken, sadece merak etmişti.

"Seni ilgilendirmez."

"Dur bakalım, durdum ve arabamı aramanıza izin verdim, en basitinden bari nedenini söyleyin."

"Efendimiz, Matthias Overstolz'dan bir Gulden çaldı," dedi diğeri. "Şurada sokakta! Ren Sokağı'ndaki evinin hemen dışında!"

"Akıl alır gibi değil."

Jacop duyduklarına inanamamıştı. Bir Gulden çalmak mı? O mu? Ne zaman olmuştu bu Tanrı aşkına?

"Kızıl kafalı piç. Gördün mü nereye gittiğini? Bir süredir buralarda dolaşıyoruz onun yüzünden."

"Hepsi bir Gulden için mi?"

"Overstolz Efendi soyulmaktan hiç hoşlanmaz."

"Hayır, ama bizim gevezelik yapmamızdan da hiç hoşlanmaz," dedi diğeri, "Sen yoluna git."

Arabacı anlaşılmayan bir şeyler mırıldanarak yerine döndü.

"Matthias köpürecek," dedi takipçilerden biri usulca.

"Garip arkadaşından bahsetmiyorum bile," diye cevap verdi diğeri.

"Uzun saçlı Dominikan mı?"

"Mmm."

Araba titreyerek hareket etti, Jacop az daha şafttan düşüyordu. Düşmemek için kendisini zor tuttu. Bir şeyin çamurun içinde düştüğünü duydu, sonra bir şey daha. Görebilmek için boynunu çevirdi.

Ahtapotlar!

Elbisesinden düşüyorlardı. Hey Büyük Tanrım, balık tezgâhına düştüğünde içine kaçmış olmalıydılar. Tam da sırasıydı.

Ama bu sefer talih yüzüne güldü. Kimse "Dur, hırsız!" diye bağırmadı. Kimse gözlerinde zafer ışığıyla arabanın altına bakmadı. Sesler gittikçe uzaklaştı. Gidiyorlardı.

Jacop zonklayan parmaklarının izin verdiği kadar sıkı tutunmuştu. İnmeden önce bir süre daha arabayla gitmesi akıllıca olacaktı. Bilgeler Caddesi üzerinden yavaşça yollarına devam ettiler, sonra da Keşiş Yolu'na döndüler. Jacop o kadar sallanıp sarsılmıştı ki herhalde artık hiçbir kemiği eski yerinde değildi. Acıya tahammül ederek Geniş Cadde'yi tüm taş ve çukurlarına, duruş ve kalkışlara rağmen geçti ve Kutsal Havariler Kilisesi'nin karşısına geldiğinde artık inme zamanının geldiğine karar verdi.

Parmaklarını tahtaların arasından çıkarmaya çalıştı.

Çıkaramadı.

Tekrar denedi. Yine işe yaramadı. Sıkışmıştı. Bu imkânsız diye düşündü, rüya görüyorum herhalde.

Ellerini kurtarabilmek için birden hızlı şekilde çekti. Tek elde ettiği daha fazla acı olmuştu. Sıkışmıştı.

"Dur."

Bir kez daha, sallantı ve gıcırtılarla, araba durdu. Jacop demir botlu ve zırhlı bacaklı adamların arabanın etrafını sardığını gördü, örtü bir kez daha açıldı. Şehir kapısına gelmiş olmalıydılar.

Askerler kendi aralarında konuşuyorlardı. Jacop nefesini tuttu.

Görüş alanına bir çift bacak daha girdi. Aşağıdaki botun iki yanından kaliteli ve süslü bir cübbenin etekleri uzanıyordu. Süsler güneş ışığında parlayan eflatun rengindeydi ve zambak şeklindeydiler.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin ardından örtü tekrar kapandı.

"Bir şey yok, Ekselansları."

"Sadece fıçı."

Eflatun cübbenin sahibinden bir onaylama sesi geldi. Askerler geri çekildi ve arabacı "Deh," dedi. Şaşkınlığı henüz geçmemiş olan Jacop şafta sarılı halde Frisian Kapısı'ndan geçerek Köln'den dışarı çıktı ve bilinmeye doğru yol almaya başladı.

RİCHMODİS

Aynı sırada Dere'de Goddert, Richmodis'e söyleniyordu. "Pöh, Senin Jacop'un şu anda St. Martin hamamında uzanmış kim bilir nelerle gönül eğlendiriyordur." Çarpık parmakları yüzünden düğüm atmakta güçlük çekiyordu.

"Sen kumaşınla ilgilen yeter," diye azarladı Richmodis.

Jaspar ve Jacop'la birlikte onlar da Dere'deki evlerine dönmek için yola çıkmışlardı. Boya işine dönmelerinin zamanı gelmişti. Goddert farklı biri gibi görünüyordu. Artık romatizma yüzünden çalışamadığı için şikâyet etmiyordu, eski günlerde olduğu gibi işinin başına geçmeye karar vermişti. Richmodis nedenini biliyordu. Adam kendini aptal ve işe yaramaz hissediyordu. Ellerinin şekli değişmişti, beyniyse Jaspar'ın zehir gibi aklı karşısında müebbet yenilgiye mahkûmdu. Onun kızından başka kimsesi yoktu. Ama kızının ona olan ihtiyacı her geçen gün azalırken onun kızına olan ihtiyacı her geçen gün artıyordu. Yakında onunla ilgilenecek kimsesi olmayacaktı.

Konuşmadan kumaşları mavi renge boyadılar. Goddert onları kendisi teslim etmeye karar vermişti. Şehrin yarısı kadar yol gitmesi gerekiyordu, bu da geç kalacağı anlamına gelirdi ama her türlü yardım teklifini şiddetle reddetmişti. "Konuşma," diye mırıldandı. "İnsanlar kızımın bana nasıl davrandığını bir bilseler."

"Senin bana davrandığından daha kötü değil." Elindeki kumaşı kucağına bıraktı ve ter içindeki saçını gözlerinin önünden çekti. "Bak, Baba..."

"Diğer çocuklar babalarına saygı gösteriyor."

"Sana saygı duyuyorum,"

"Hayır duymuyorsun."

Kız yanına gitti ve kollarını koca bedenine doladı. "Senin vücudunun her kilosuna saygı duyuyorum." Güldü. " Bu toplamda ne kadar eder biliyor musun?"

Goddert burnunu çekti ve başını çevirdi.

"Baba," dedi Richmodis, iç çekti.

"Tamam."

"Senin derdinin ne olduğunu bir türlü anlamıyorum. Jacop'tan sadece hoşlandım, hepsi bu. Bunda ne terslik var?"

Goddert sakalını kaşıdı. Sonra döndü ve kadının gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şey. Senin için seçtiğim başka erkekler de olmuştu, ama..."

"Ama ne?"

"Neden bizim ailemizde diğerlerininki gibi değil? Damadı babalar seçer, bu hep böyledir."

"Hey büyük Tanrım!" Richmodis gökyüzüne baktı. "Bu tilkiye haksızlığa uğramış herhangi birine davranacağımdan farklı davrandığımı mı zannediyorsun? Bundan daha fazlasını hissettiğimi söyledim mi?"

"Hmmm."

"Neyse," dedi kadın ve babasının sakalını iki eliyle çekti, "Ne istiyorsam onu yaparım."

"Evet, hep dediğin şey bu zaten," dedi Goddert. "İşte ben de bundan bahsediyorum."

"O zaman sorun nerede?"

"Sorun şu ki beni kandıramazsın."

"Ondan sen de hoşlandın."

"Evet, ama..."

"Ve sen de annemle babasının rızası olmamasına karşın yine de evlenmemiş miydin?"

"Ne yapmışım?" Goddert gafil avlanmıştı.

Richmodis omuz silkti. "En azından sen sürekli olarak kimseye boyun eğip el etek öpmeden kendi bildiğini okumakla övünmez misin?"

"Bu aynı şey değil," diye gürledi ama sırıtışını da tam olarak gizleyememişti.

"Aynen öyle."

"Sen bir kızsın."

"Hatırlattığın için sağ ol. Neredeyse unutacaktım."

"Dik kafalı cadı."

"Taş kafalı bunak."

Goddert nefes verdi ve parmağını ona doğru salladı. "Bu akşam sana saygı neymiş öğreteceğim."

"Sabırsızlanıyorum."

"Pöh!"

Goddert'e bakıp sırıtan kadın daha sonra yanına gidip kumaşını boyamasına yardım etti. "Akşam yemeğine kadar dönersin, değil mi?"

"Söylemesi zor. Çok mal var."

"Baba, dinle beni, lütfen. Eğer çok ağır gelirse bırak. Eskisi gibi genç değilsin."

"O kadar da ağır olamaz."

"Bir şey ispat etmene gerek yok. Özellikle de bana."

"Ama bana ağır gelmez."

"Tamam." Kadın başını iki yana salladı ve onu öptü. "O zaman düşelim yola."

"Düşelim mi?"

"Ben de Jaspar'a uğrayacağım. Şimdiye kadar dönmüş olmalılar. Bizim yaşlı ayyaşın canı belki meyve çekmiştir." Bir sepet aldı ve içini armutla doldurdu. Birlikte yola çıktılar. Goddert, yükünün altında iki büklüm, zamanında Romalılar tarafından döşenmiş eski taş yollardan biri olan Mauritius Yolu tarafına yöneldi. Richmodis gidişini izledi, böyle yapmasındansa tembelin teki olmasını tercih edeceğini ona nasıl anlatacaktı.

Bu konu üzerine Jaspar'la konuşması gerekecekti.

Sonunda döndü ve elinde sepeti Severin Caddesi'ne doğru gitmeye başladı. Jaspar'ın evinin duvarına yaslanmış olan el arabasını gördüğünde hâlâ evden oldukça uzaktaydı. İlginçtir ama Rolof sahiden de bir şeyler yapmıştı. Acaba bugün kimlere küfretmişti?

Kapıyı çalıp içeri girdi.

Rolof ateşin yanındaki kanepedeydi. Armutları görünce gözleri parladı. "Bana mı?" diye sordu yüzünde bir gülümsemeyle.

"Sana değil açgözlü, ben..."

Durdu ve kanepenin diğer ucundaki, kendisi içeri girdiğinde ayağa kalkan, adama baktı. Anormal derecede uzundu ve ipek gibi sarı saçları siyah keşiş elbisesinin üzerinde beline kadar iniyordu. Alnı genişti, burnu düz ve narindi ve gülümsediği zaman görünen dişleri mükemmel görünüyordu. Bir parmak genişliğindeki kaşlarının altındaki gözleri altın gibi parlıyordu.

Onların arkasındaysa başka bir şey vardı. Dipsiz bir kuyu.

Ona baktı ve kim olduğunu anladı.

Jacop'un tarifi üstünkörüydü ama yine de hiç şüphesi yoktu. Bir an için acaba kaçmak iyi bir fikir mi diye düşündü. Dominikan, ya da Dominikan taklidi, ona doğru yürüdü. Kadın elinde olmadan bir geri adım attı. Adam durdu.

"Güzelliğiniz aklımı başımdan aldığı için bağışlayın." Sesi yumuşak ve kültürlüydü. "Bana isminizi bahşeder misiniz rica etsem?"

Richmodis dudağını ısırdı.

"Adı Richmodis," dedi Rolof sırıtarak. "Sana tatlı olduğunu söylememiş miydim?"

"Gerçekten de öyleymiş, evladım." Gözlerini kadının üzerine dikmişti. "Richmodis, ne mest edici bir isim. Gerçi ancak şairler bu ismin güzelliğini layıkıyla tarif edebilir. Eski dostum Jaspar'ın akrabası mısınız?"

"Evet," dedi kadın, sepetini masanın üzerine bıraktı. Aklından aynı anda bin tane düşünce geçiyordu. Belki de en iyisi doğal davranmaktı. "Ve hayır," diye de ekledi çabucak. "Daha ziyade bir dostu sayılırım," –durdu– "Muhterem Peder."

"Palavra." Rolof güldü, kadın kendisini durduramadan bir armut kaptı. "O onun yeğeni. Biraz şirrettir ama iyidir."

"Rolof! Sana fikrini soran oldu mu?"

Çoktan dişlerini armuda geçirmiş olan Rolof şaşkınlıkla yüzüne baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı mahcup bir ifadeyle yabancıya bakarak. Ama yabancı gözlerini Richmodis'ten ayırmıyordu ve sanki bakışlarında bir değişiklik olmuştu, onların ardında bir plan şekil almaya başlıyormuş gibi bir değişiklik.

"Yeğeni," dedi adam.

"Öyle." Kadın başını arkaya attı ve lülelerini salladı. Kalbi güm güm atsa da mağrur bir edayla çenesini kaldırdı ve adama doğru

yürüyüp onu yakından incelemeye başladı. "Muhterem Peder ya da değil," dedi ima ederek, "hâlâ bana adınızı söylememiş olmanız büyük kabalık, benim adımı çoktan öğrendiniz. Bir yabancının evine girerken kendinizi tanıtmanız gerektiğini bilmiyor musunuz?"

Adamın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Çok doğru. Özür dilerim."

"Adınız nedir öyleyse?"

Kadının yüzüne darbe öyle bir indi ki hayretten tek kelime bile edemedi. İkinci darbe ise ayaklarını yerden kesti. Kolları açık halde bir taburenin üzerinden uçup duvara çarptı ve yere yığıldı.

Rolof haykırdı. Bayılmak üzere olan Richmodis son olarak onun armudunu atıp adama saldırdığını gördü.

Sonra her şey karardı.

REN RIHTIMI

Vinçler ağırlık altında ezilip sızlandı ve onları kontrol eden makaraları kullanan işçiler söylenmeye devam ettiler. Bugün boşalttıkları altıncı gemiydi. Hollanda'dan gelen ve sadece kumaş balyalarından oluşan yük kurşun gibi ağırdı.

Kasa yığınına sırtını dayamış olan Matthias gelen malların listesini kontrol etti ve almaya niyetli olduklarını işaretledi. Ticaret imtiyazı, diye geçirdi içinden, hızla Köln'ün ekonomisinin temel taşlarından biri olma yolunda ilerliyordu. Bir yıl kadar önce kabul edilmişti ve artık hiçbir tacir, ister doğuda Macaristan, Polonya, Bohemya, Bavyera, kuzeyde Flamanya, Brabant ya da Yukarı Ren'den geliyor olsun, mallarını üç gün boyunca şehirde satışa sunmadan transit olarak alıp götüremeyecekti. Bu öncelik kara yoluyla gelen mallar içinde geçerliydi.

Matthias'a göre bu imtiyaz için şehir gereğinden çok daha uzun bir süre beklemişti. Yüzyıldan uzun bir süredir, kayıp bir ruhun peşine düşmüş Şeytan gibi, bu imtiyazın peşindeydiler. Nispeten dar olan Orta Ren kanalı Köln'de başladığı için mallarını nehir yukarı götürmek isteyen tacirlerin onları daha küçük gemilere aktarmaktan başka çaresi yoktu. Malların bu zaman zarfında satın alınabilmesi şansına sahip olmak akıllıca değil miydi? Bu doğal yapının vatandaşlarına bir hak sağladığını düşünmüyorlardı. Yoksa Tanrı'nın sadece tacirler daha fazla para kazansın diye kanalı dar yarattığını düşünmek küfür değil miydi?

Fakat daha sonra Kilise ve tüm kurumları tacir ve soyluların dünyevi menfaatlerini paylaşmak gibi bir fikre kapıldı. Her zaman cemaatinin ihtiyaçlarını ön planda tutan Hochstaden'li Konrad şehre bu ayrıcalığı bahşetmişti! Gönüllere değil de cüzdanlara hitap eden hoş bir hamle. Ticaret imtiyazının güzel tarafı üç gün boyunca

sadece Köln'lü tüccarların satın alma hakkına sahip olmasıydı. Dahası ürünleri tetkik etme ve uygun olmadıklarını görürlerse Ren'e dökme hakkına da sahiptiler. Bu sayede artık balığın en tazesi ve şarabın en kalitelisi Köln'de satılır hale gelmişti ve en çok talep edilen ürünler artık güney Almanya topraklarına erişemiyordu.

Bu noktada Matthias'ı huzursuz eden tek bir şey vardı. Konrad'a minnetkâr kalma düşüncesi. Bu ancak saf mantıkla üstesinden gelinebilecek bir çelişkiydi, duygular kesinlikle dışarıda bırakılmalıydı. Taviz vermez mantığı Matthias'ın kendisine bahşettiği için Tanrı'ya şükrettiği nadir niteliklerinden biriydi. En azından arada bir fırsat bulduğunda.

İşaret parmağı listede yavaşça aşağılara doğru indi ve bir ürünün üzerinde durdu, sırmalı kumaş. "Tetkik edip satın alın," dedi.

Yanı başında bekleyen başkâtibi hemen başıyla selam verdi ve armatörlerin liman işçilerine bağırdığı ve görüşme için bekledikleri yere koştu. Matthias kafasından birkaç hesap yaptı ve bunun güzel bir gün olduğunda karar kıldı. İspanya'dan yeni gelmiş şaraplardan birkaç fıçı almasını düşünmesine neden olacak kadar güzel bir gün.

"Matthias!"

Nehre baktı, tüm neşesi uçup gitmişti. "Ne istiyorsun," dedi soğuk bir tonda.

Kuno Kone arkasından yaklaştı, yavaşça dönüp onunla yüz yüze geldi. "Eğer müsaade edersen seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Matthias tereddüt etti, bir gözü hâlâ şarap fıçılarındaydı. Sonra ilgisini kaybetti ve omuz silkti. "Artık söylenecek ne kaldı merak ediyorum," dedi keyifsizce.

"Benim hâlâ var. Artık beni görüşmelerinize almıyorsunuz."

"Bunu yapan Johann, ben değilim."

"Sen de öyle," diye ısrar etti Kuno. "Sen de Johann gibi benim size ihanet edebileceğimi düşünüyorsun. Ne yersiz bir şüphe!"

"Yersiz mi? Boş yere şüphelenen şimdi biz mi olduk?" Matthias'ın dudaklarının kenarı büküldü. "Bu laflarla beni ikna edebilmen mümkün değil. Johann ya da Theoderich'i yere yıksam senin tepkin ne olurdu?"

"Sizin kadar sert yaklaşmazdım meseleye."

"Sert ha!" Matthias acı acı güldü. "Duygusal sersemin tekisin, Kuno. Bize ihanet edeceğini söylemiyorum ama beynin duygularla yumuşamış ve inan ki bu hepsinden kötüdür. En iyi niyetle en kötü şeyleri yapmak da mümkündür. Bu yüzden seni dışladık. Son sözüm budur."

"Son bir şey var!" Kuno şevkle başını iki yana salladı. "Tüm acı ve hakaretleri unutmaya hazırım ama suçlu ilan edilip sürgüne gönderilen kardeşlerimi de mi unuttunuz?"

"Tabi ki hayır."

"Onlar da yargıçtı, tıpkı Daniel gibi." İsmini söylemek bile onu rahatsız ediyordu. "Bruno ve Hermann ittifakımız için hayatlarını bile feda ederler, onlar..."

"İttifakımızın amacı sadece menfaatlerimiz olduğundan bu uğurda kimsenin hayatını feda etmesi gerekmeyecek."

"Fakat onlar ittifaka inanıyorlar, bana inanıyorlar. Eğer ben yoksam kim onları haberdar etmeye devam edecek?"

"Bunu daha önce düşünmen gerekirdi."

"Pişman olmak için asla geç değildir, Matthias."

Hâlâ nehre bakmakta olan Matthias başını hafifçe iki yana salladı."Senin için artık çok geç," dedi.

"Matthias! Güven bana. Lütfen. İşlerin ne durumda olduğunu bilmeliyim. Kızıl kafaya ne oldu? Urquhart..."

"Beni rahat bırak."

"Peki, kardeşlerime ne söyleyeyim?"

Matthias kalın kaşlarının altından ona baktı. "Onlara kendisini kontrol etmekten aciz, zayıf iradeli bir kardeşleri olduğunu söyleyebilirsin. Köln'e geri döndüklerinde şikâyetlerini bana bildirebilirler. Şimdilik..."

Sustu. Urquhart'ın emrine verdiği uşaklardan birisi gümrüğe doğru yaklaşıyordu.

"Matthias, yalvarırım..." diye sızlandı Kuno.

Matthias bir işaretle onu susturdu ve gergin bir şekilde adamın yanına gelmesini bekledi. Adam nefes nefeseydi. Tek kelime etmeden yeleğindeki deri iple bağlı parşömeni aldı ve Matthias'a uzattı.

"Bu da ne?"

"Dostunuz, sarı saçlı Dominikan," dedi hizmetkâr nefes nefese.

"Evet? Ne? Konuşsana."

"Bunu bana o verdi, efendim."

"Hiçbir şey demedi mi? Kendini toparla be adam. Onunla nerede görüştün?"

"O beni buldu. St. Cecilia civarındaki bölgeyi geziyorduk ki birden karşımıza çıktı. Büyük bir el arabasını itiyordu, yüklüydü ve üzeri battaniyeyle örtülüydü. Tüm bildiğim –hayır bir dakika, arabadaki yükün canlı olduğunu söyleyebilirim size– yani nasıl desem? Bir an önce okumanız çok önemliymiş ve..."

Durdu. Yüzündeki çaresizlikten Urquhart'ın sözlerini tam hatırlamadığı anlaşılıyordu.

"Hatırlasana," diye bağırdı Matthias adama, "Yoksa unuttuğun son şey olur."

"Hiç zaman kaybetmeyecekmişsiniz." Cümlesini tamamlayan adam rahat bir nefes aldı.

Matthias sabırsızca parşömeni açtı ve okumaya başladı. Gözünün ucuyla Kuno'nun da merakla yaklaştığını görebiliyordu. Mektubu indirip ona ters ters baktı. "Gitme zamanın geldi."

"Beni böyle kolayca başından atamazsın," diye söylendi Kuno. "Hatalarımı telafi edeceğime söz..."

"Defol!"

Derin derin nefes alan Kuno bir süre ona baktı, diz mi çökse yoksa bir vuruşta Matthias'ı yere mi yıksa karar veremiyordu. Sonra öfkeyle paltosunu topladı ve tek kelime etmeden topukları üzerinde dönüp gitti. Matthias kapıdan çıkıp gidene kadar onu izledi.

Uşak huzursuzca ağırlığını bir o bir bu bacağına veriyordu. "Bir şey daha var efendim..."

"Söyle o zaman."

Gergin bir şekilde adam hikâyeyi anlatmaya çalıştı ama gittikçe öyle bir kekeleyip lafı dolandırmaya başladı ki Matthias dediklerinden tek kelime anlamadı. Sonunda başpapazı ve kızıl kafayı ellerinden kaçırdıklarını çözmeyi başardı.

Parşömene baktı. "Hepiniz temiz bir sopayı hak ediyorsunuz," dedi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Diğer taraftan haberler o kadar da kötü değil ve şu an yapacak daha önemli işlerim var. Fikrimi değiştirmeden hemen görev yerine dön."

Uşak başını eğip selamladı ve fırladı.

Matthias, başkâtibini yanına çağırdı ve ona talimatlarını bildirdi. Sonra rıhtımdan ayrıldı, aceleyle Ren Sokağı'nı geçip Johann'ın muhasebe mucizelerini gerçekleştirdiği, ihtişamlı bir bina olan Overstolz malikânesine geldi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Johann'ın ofisine daldı.

"Başpapaz ve kızıl kafa kaçmış," diye bağırdı ve parşömeni Johann'ın burnunun dibinde masanın üzerine vurdu.

Johann ona baktı, bitkin görünüyordu. "Biliyorum," dedi bezgin halde. "Ayrıca iki ölüme daha imza attığımızı ekleyebilirim –sevinsem mi, üzülsem mi bilemiyorum."

"Ne? Kim?"

"Urquhart'ın şahitleri. İşler karışıyor. Birileri St. Martin hamamının sükûnetini bozmuş görüldüğü kadarıyla. Şimdilik sahibiyle yardımcısını gözaltına almışlar. Birkaç fahişe de şüpheliler listesindeymiş." Johann burnundan soludu. "Ama fahişelerin serbest bırakılacağını söylüyorlar. Müşterilerden birinin üç kaburgasını, kürek kemiklerini ve boynunu onların nasıl kırabileceğini kimse açıklayamıyor."

"Ya diğeri?" diye sordu Matthias, şaşkın halde.

Johann omuz silkti. "Suda mı yoksa boğazı sıkılarak mı boğulmuş anlayamadılar."

"Al başına belayı!"

Johann ayağa kalktı ve pencereye yürüdü. "Matthias, bu olanlardan memnun olduğumu söyleyemeyeceğim... Onun bizim adamımız olduğunu düşünüyordum ama artık kendimi bir kurdu yardımcısı olarak seçmiş bir kasap gibi hissediyorum. Bilmem anlatabildim mi?"

"Gayet açık." Matthias yanına geldi ve parşömeni gözünün önüne tuttu. "Ama Urquhart konusunda endişelenmeye başlamadan evvel bu mesajı okuman gerek."

Şüphe eder bir bakışla Johann parşömeni aldı. Okudu, bir daha okudu, sonra da hayretle başını iki yana salladı. "Bir de rehin mi almış?"

"Evet. Onları saklayacak güvenli bir yerimiz de var."

"Sakın bu eve getirme tekrar!"

Matthias teskin edici bir işaret yaptı. "Hayır, bu evde değil. Nehir kıyısındaki eski depodan bahsediyorum. Oraya kimse uğramaz. Yarına her şey bitmiş olur, Tanrı'nın –ya da Şeytan'ın– izniyle. Burada önemli olan her şey bitene kadar ağızlarını kapalı tutmaları."

"Yarın," diye mırıldandı Johann.

Matthias onun kolunu tuttu ve sıktı. "Başarmamıza çok az kaldı, Johann, artık vazgeçemeyiz. Yarın, evet, yarın! Aklımızı yarın olacaklara verelim."

Johann pencereden bakmaya devam etti. Dışarıda yaşam huzurlu ve düzenliydi, her şey yerli yerindeydi. Peki, yarından sonra her şey nasıl olacaktı."

"Uşaklardan birini ona yol göstermesi için gönder," dedi.

"Uşaklar çok aptal," dedi Matthias. "Örneğin bana, Tilki'nin ve Jaspar'ın izini kaybettiklerini söylemeye gelen adam hamamdaki iki cesetten bahsetmeyi unuttu. Urquhart'la bizzat görüşmeyi tercih ederim."

"Çok riskli. Onu eve getirmekle büyük hata yaptık zaten."

"Ben..."

"Dert etme, daha iyi bir fikrim var. Uşaklardan birine onunla gitmesini söyle, hayır, daha iyisi gidip Urquhart'a sadece yolu tarif etsin –ve kendisine deri iplerden götürsün," diye de ekledi soğuk bir gülümsemeyle. "Rehineyi ne kadar sıkı bağlarsan o kadar iyidir."

"O nasıl yapacağını bilir." Matthias sırıttı.

"Umarım." Johann parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi, sonra da masasına döndü. "Bu kadar derdim yetmezmiş gibi işler de dağ gibi yığıldı," diye söylendi.

"Öyle ama buna değecek."

"Evet, haklısın, tabi ki. Gereken adımları atalım ve diğerlerini de haberdar edelim."

Kapının eşiğinde Matthias geri döndü. "Bu arada Kuno geri dönmek istiyor," dedi tereddütle.

Johann başını kaldırdı. "Sana öyle mi söyledi?"

"Evet. Daha yeni."

"Peki sen ne dedin?"

"Onu başımdan savdım. Yine de..." Matthias kaşlarını çattı. "Onu doğrudan Cehennem'e göndermek daha doğru bir adım olacak."

"Bunu duymamış olayım," dedi Johann asık suratla.

"Hayır mı? Peki, tamam," dedi Matthias, "Her şeyin bir yeri ve zamanı var öyle değil mi Johann? Her şeyin bir yeri ve zamanı var."

YAŞAYAN ÖLÜLER

Thrrummp!

Yolda bir çukur. Su dolu.

Jacop tüm bedenini hissedebilmeyi çok isterdi. Kaburgalarının kasıklarına kaydığı gibi bir şüphe vardı içinde. Diğer taraftan en azından şimdilik parmaklarını sıkıştığı yerden kurtarmaya çalışmayı bırakmıştı. Araba hareket halinde olduğu müddetçe onun için sabırla bekleyip bir zamanlar aynı şeyler başına gelmiş bir azize dua etmekten başka seçenek yoktu.

Sırılsıklamdı. Kafasının içinde yel değirmenleri dönüyordu. Hiçbir azizin başına böylesi bir musibet gelmemişti. Ateşte kızartılmışlardı, üzerlerine kızgın yağ dökülmüştü, küçük küçük doğranmışlardı ve dört at tarafından aynı anda dört tarafa çekilmişlerdi. Ama hiçbiri bir arabanın şaftına sıkışıp kalmamıştı. İçler acısı.

Jacop tahtalara baktı. Şimdiye kadar üzerlerindeki her çizgiyi ezberlemişti. Hayal gücü artık o çizgileri karanlık bir ormanda akan nehirler, şu anda yol almakta oldukları yarım kalmış delik deşik yollar gibi görmeye başlamıştı; tahta kurtlarının çizdiği manzara cehennemi andırıyordu, kraterlerle bezeli bir arazi ve insan bilgisinin ötesindeki bir yere benzeyen budak deliği. Yakın mesafeden bakmak zorunda kalmadığı müddetçe insan bir tahta parçasında neler olduğunun asla farkına varamazdı.

Ne kadar zaman geçti bilinmez, sonunda arabacının bağırdığını duydu, "Çüşşş." Kısıtlı görüş alanına bağlı olarak etraflarında onlardan başka hiç kimse olmadığını söyleyebilirdi. Arabacının ayağının yere bastığını gördü. Yürüdüler ve ayrıldılar, ardından bir şırıltıyla idrarın yere aktığını gördü.

Jacop bir kez daha parmaklarını tahtaların arasından kurtarmayı denedi. Bu sefer daha sistemli gidecek, hepsini birden çekmek

yerine teker teker çekmeyi deneyecekti. Sol elinin küçük parmağıyla başladı. Döndürdü ve salladı, yavaş yavaş çekerek sonunda kurtarmayı başardı. On taneden birini kurtarmıştı. Hiç yoktan iyiydi. Eğer bir elini kurtarabilirse sonunda dik durabileceği konuma gelme şansı vardı.

Tek yapması gereken döndürmeye ve sallamaya devam etmekti.

Rahatlayan arabacı geri döndü, yerine yerleşti ve atları sürmeye başladı. Şimdilik küçük parmağıyla yetinmek zorundaydı.

Bir süre sonra Jacop yolun kıyısındaki duvarları gördü. Bir kez kısa süre de olsa sesler işitti. Sonrasındaysa sinir bozucu, tekrar eden gürültüler. Araba sağdaki düz bir alana döndü ve orada durdu. Arabacı birkaç metre uzaktaki binaya girdiğine göre bu seferki mola öncekinden uzun olacaktı.

Jacop tekrar işe koyuldu. Hiç değilse şu anda arabanın sallantı ve savurmalarıyla uğraşması gerekmeyecekti, ayrıca durum zannettiği kadar da kötü değildi. Sol elinin kalan parmakları sıkıştığı yerden çıkmamak için çok direnmiş olsa da bir kez sol elini kurtarmayı başardığında sağ eli hiç güçlük göstermeden sıkıştığı yerden çıktı ve Jacop tozlu zemine düştü.

Rahat bir nefes alan Jacop kendine gelebilmek için bir süre orada uzandı. Parmak eklemleri sızlıyor ve kanıyordu ama umursamadı. Kaçmayı başarmıştı ve önemli olan da buydu.

Kaçmıştı ama nereye?

Küçük bir fare gibi sessizce ve emekleyerek arabanın altından çıktı ve etrafı kolaçan etti. İlk izlenimi hafif eğimli, ileride ardında sık ağaçların bulunduğu sarmaşık kaplı bir duvarla biten, geniş bir avluda ya da meydanda olduğuydu. Sağ tarafında uzun bir sıra halinde alçak binalar vardı, daha büyük bir alana açılan geniş girişiyle manastır yatakhanesine benzemiyordu. İleride ağaçlarla çevrili küçük bir kilisenin alçak çan kulesini görebiliyordu. Jacop arabacının girdiği en yakın binadan yükselen sesleri işitti.

Arabanın etrafında döndü ve kapısı olan bir duvar gördü, arabanın geçtiği yer o kapıydı ve şu anda iki adam tarafından kapatılıyordu.

Hemen başlığını başına geçirdi. Buranın ne tür bir yer olduğunu kestirememişti. Ne manastıra ne de köye benziyordu ve bir kale

için de duvarlar çok alçaktı. Adamlar kukuletalı paltolar giyiyorlardı ama keşiş değildiler. Kaçmayı tercih ederdi ama artık bu da imkânsızdı. İki adam her an dönebilirdi. Belki de zorluğu doğrudan göğüslemenin zamanı gelmişti.

Asil bir ifadeye bürünerek paltolu adamlardan birinin yanına gitti ve omzuna dokundu. "Affedersiniz," dedi.

Adam arkasını döndü.

Jacop dehşet içerisinde geri kaçtı. Burnu ve dudağı olmayan çürümüş bir kafatasına bakıyordu. Sol gözünün olması gereken yerde sarı iltihaplı bir boşluk duruyordu. Diğeri de ifadesizce baktı ona.

Dehşetini gizlemekten aciz şekilde bir adım daha geri gitti.

Mahlûk, bir zamanlar el olması gereken bir şeyi ona doğru uzattı ve yaklaştı. Boğazından ne olduğu belirtisiz hırıltılar yükseliyordu. Diğeri de yaklaşmaya başlamıştı. Birkaç gözyaşı izinden başka işaret olmayan yüzünü bir sakal öbeği kaplıyordu. Kaygılı bir şekilde Jacop'un gerileyişini izledi, gözlerini bu dehşete kapılmış adamdan alamıyordu. Sonra da kahkahayı patlattı.

Yavaşça ona doğru yürüdüler.

Jacop döndü ve birkaç adam ve kadının dikilmiş kendi aralarında konuştukları kiliseye doğru koşmaya başladı. Yaklaşınca onları daha iyi gördü. Mahvolmuş suratlar ve eksik uzuvlar.

O sırada arabacının girdiği binanın kapısı açıldı. Dizlerinden aşağısı olmayan bir adam neler olduğunu görmek için dışarı çıktı. Jacop'un bulunduğu yöne doğru emek harcayarak gelmeye başladı. Kapıdaki iki kişi ona yetişmişken şimdi de kilisenin önünde duranlar etrafını kuşatmaya başlamışlardı. Jacop çaresizce kaçacak bir yerde aradı ama her yer duvarlarla çevriliydi. Kapana kısılmıştı. Çevresini sarmışlardı, üstüne saldıracak, onu lime lime edecek ve kendilerinden biri haline getireceklerdi. Jacop'un başı dönüyordu. Tökezledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Adamlardan biri salyaların aktığı ağız benzeri şeyi açtı ve yanına çömeldi. "Yardım edebilir miyim?" dedi kibarca.

Yardım mı? Jacop gözlerini kırpıp etrafına baktı. İşin aslı kimsenin onu kuşattığı falan yoktu. Aksine ona merakla bakıyor ve aralarındaki mesafeyi de koruyorlardı.

Kapıdaki sakallı adam tekrar güldü. "Hannes'i ilk gören hep böy-

le olur zaten," diye gürledi. Tehditkâr değil de dostça ve alaycı bir ifadesi vardı. Yüzü olmayan adamın göğsünden hâlâ garip hırıltılar yükseliyordu ama Jacop bunun onun gülüşü olduğunu artık idrak edebilmişti, ağzı ve muhtemelen de dili olmayan bir adamın gülüşü.

Jacop'un kafasının içindeki çan çalmayı kesti. "Neredeyim ben?" diye sordu ayağa kalkmaya çalışırken. Yüreği ağzına gelmişti ve hâlâ deli gibi çarpmaya da devam ediyordu."

İki adam şaşkınlıkla önce birbirlerine sonra tekrar Jacop'a baktılar. "Melaten'desin. Buraya kendi ayağınla geldiğin halde cüzzamlılar kolonisi olduğunu nasıl bilmezsin?"

Melaten! Cüzzamlılar kolonisi! Şehrin batısında, Aachen yolu üzerindeki Köln'ün en büyük cüzzamlılar kolonisi. Kaçtığı yer burası mıydı?

Yaşayan ölüler derlerdi onlara. Cüzzama yakalanmak, tüm aile ve dostlarından ayrı kalmak demekti. Kanunlar merhametsizdi. Cemaat toplanır ve sanki birisini toprağa veriyorlarmış gibi giden cüzzamlının arkasından dua ederlerdi. Bunun ardından da herkesten uzakta, cüzzamlılar kolonisindeki hayatları başlardı. Sağlıklı insanlarla herhangi bir şekilde temas etmek –kilisede, handa, pazaryerinde, imalathanede, fırında– kesinlikle yasaktı ve şiddetle cezalandırılırdı. Akan suda yıkanmalarına izin verilmezdi. Eğer bir şey almak isterlerse satın alana kadar ona dokunamazlardı. Eğer sağlıklı bir insanla konuşmaları gerekiyorsa rüzgârın sağlıklı olandan cüzzamlıya doğru eseceği bir yerde dururlardı. Koloniden çıkmalarına ancak koloni yöneticisinin izniyle müsaade edilirdi, yılda birkaç kez şehre dilenmek için gelebilirlerdi ve bu esnada kolayca tanınacak şekilde giyinmeleri de zorunluydu, farklı ceket ve pantolon, dizlere kadar uzanan beyaz palto ve beyaz eldivenler, büyük bir şapka giyerlerdi ve insanların yaklaştıklarını duymaları içinde ahşap çıngıraklar taşırlardı.

Cüzzamlılar iki kez ölürdü. Onlar ölümü bekleyen ölülerdi. Toplumdan dışlanırlardı ve cennete gitmekten başka da hiçbir umutları yoktu. Paraları olanlar, Cermen İmparatorluğu'ndaki en büyük kolonilerden biri olan, Melaten'de kendilerine bir yer satın alırlardı; diğerleri ise kendilerine ayrılan yerlerdeki barakalarda yaşamak zorundaydılar.

İnsanların onlara duyduğu acıma hissinin önüne geçebilen tek şey onlara karşı duydukları tiksintiydi.

Jacop ürperdi. Elbisesini üzerine çekti ve kollarını bedenine sardı. "Özür dilerim ama..." Kapıya bir göz attı.

"Arabayla mı geldin?" diye sordu adam.

"Evet, ben..."

"Yüce Dionysos'a şükürler olsun! Sen bize gönderdikleri rahip olmalısın. Takip edin beni Peder, kendisi son evde. Gerçi hâlâ hayatta mı bilmiyorum."

Şimdi de rahip olduğunu zannetmişlerdi! Acaba birisine son duasını okumaya mı gidiyordu? "Be... Benim gitmem gerek," diye mırıldandı.

Adam başını iki yana salladı. "Fazla sürmez, Peder. Onun için dua edecek başka kimse yok."

"Dua mı? Ama ben –hayır, bekle." Jacop gözlerini ovuşturdu ve düşündü. Giydiği elbise yüzünden keşiş olduğunu düşünmüşlerdi. Eğer olmadığını söylerse gitmesine izin verecekler miydi?

Bu durumdan nasıl sıyrılacağını düşündü. Sonunda "Tamam," dedi, "Gidelim."

"Hayır!" duyduğu ses gayet tanıdıktı.

Jacop arkasını döndü. "Jaspar'" diye bağırdı heyecanla, bir anda üzerinden büyük yük kalkmıştı.

"Ben hallederim," dedi Jaspar sanki onu görmeyi bekliyormuş gibi. "Buraya benden önce geldin, değil mi? Yine birinden seni yanına almasını mı istedin? Neyse. Bekle burada çırağım," Adama açıklamaya başladı. "Biraz hantaldır ne yazık ki ve birkaç tahtası da eksiktir. Sürekli bir şeyleri bazen kendi adını bile unutur."

"Bir çırak için biraz garip değil mi?" dedi adam gözünün ucuyla Jacop'a bakarak.

"Evet, kafası biraz ağır çalışır. Bundan fazlası olacağı da yok."

Jacop'un yüzü asıldı. "Hey, Jaspar, neler oluyor?"

"Çeneni kapat ve beni dinle, anladın mı? Ben dönene kadar beni bekle, sakın kaçma ya da birileriyle konuşma!"

"Ama..."

"Aması maması yok! Şurada duvarın dibinde otur."

Ne diyeceğini bilemeyen Jacop onun adam ve binanın etrafındaki

birkaç kişiyle birlikte gidip en sondaki binaya girişlerini izledi. Cüzzamlılar dışarıda kalıp kendi işlerine baktılar, kimse Jacop'u rahatsız etmedi. Jacop başını sallayarak gidip oturdu ve kilisenin duvarına yaslanıp berbat haldeki parmaklarına baktı.

Jaspar'ın geri gelmesi bayağı bir zaman sürdü. Adam hâlâ onunla birlikteydi. "Çektiği acıların nihayete ermesine sevindim," dediğini duydu Jacop.

"Rabbimizin hikmetinden sual olunmaz ve yaptıklarına aklımız ermez," diye cevap verdi Jaspar. "Toprağı bol olsun. Geceyi ruhu için dua etmekle geçir. Sonsuz hayata adımını attı ama gideceği yol çetin ve tehlikelerle dolu olacak. Cennet'e giden yolda, ruhunu çalmak için bekleyen bir hırsız gibi, Karanlığın Güçleri onu pusuda bekliyor olacaklar."

"Dua edeceğiz, söz veriyorum. Bu arada sizi hanımızda şarap içmeye davet edebilir miyim?"

"Nazik teklifiniz için teşekkürler ama çırağımı ve beni hâlâ uzun bir yol bekliyor. Judenbüchel'deki cüzzamlılar evine gideceğiz." Jaspar kederli bir ifadeye büründü. "Aynı hikâye, aynı trajedi."

"Rabbimiz şu anda pek çok kişiyi kendi katına çağırmakta."

"Kendisine hamd eden semavi koroya katılmaları için çağırıyor onları."

"Şüphesiz. Bu arada şehirde bazı sıra dışı ölümlerin meydana geldiğini duydum."

Jacop yanlarına gitti. "Ben..." dedi.

"Sana çeneni kapa dememiş miydim?" diye payladı Jaspar, sonra da diğer adamla konuşmaya devam etti, "Eğer bana bir iyilik yapmak istiyorsanız bana bir çift beyaz elbise, eldiven ve şapka verebilirsiniz. Çamaşırhanede yangın çıkmış ve Judenbüchel'de şu anda bu elbiselerden yeterince yokmuş. Bazılarının yarın şehre gitmesi gerekecek. İki de çıngırak verebilirseniz çok makbule geçer."

"Burada bekleyin," dedi adam. "Bakalım bir şeyler ayarlayabilir miyim?"

Jaspar, yüzünde kendinden emin bir ifadeyle, adamın binaya girişini izledi.

"Bütün bu adam yarım akıllıdır muhabbetinin nedeni ne?" diye çıkıştı Jacop.

Kendine has haliyle Jaspar kaşlarını kaldırdı. "Dibine kadar batmış olduğun pislikten seni bir şekilde çıkarmam gerekiyordu. Yoksa ölen bir adamın son duasını okumak mı isterdin?"

"Tabi ki hayır!"

"Gördün mü? Senin bir geri zekâlı olduğunu söylemek işleri nasıl da kolaylaştırdı. Nihayetinde buraya şehirden düzenli olarak şarap taşıyan bir arabanın altında geldin. Eğer bunu duyarsa keyfi biraz kaçabilir."

"Birazdan da fazla," dedi Jacop. "Adama hırsız olduğumu söylediler."

"Kim söyledi? Arabayı durduranlar mı?"

"Aynen."

"İşte bu ilginç! Ne çaldığını iddia ettiler?"

"Bir Gulden."

"Ah, ne yaramaz bir yavru tilkiymişsin sen!"

"Bırak şakayı. Benim hemen..."

Jaspar başını iki yana salladı ve parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Daha sonra konuşuruz. İşte dostumuz geldi."

Kendisinin koloni yöneticisi olduğu anlaşılan adam deste yaptığı elbiselerle birlikte iki de çıngırak getiriyordu.

"Çok naziksiniz," diyen Jaspar başını eğip abartılı bir selam verdi. Burnu ve çenesi yere saplanıp kalacakmış gibi görünüyordu. Jacop önce ne yapacağını bilemedi ama sonra o da aynısını yaptı.

"Rica ederim," dedi adam. "Asıl biz size teşekkür ederiz, Peder."

"Elbiseleri size geri getireceğim."

"Aceleye gerek yok. Yeni yıkandılar o yüzden onlara dokunmaktan çekinmeyin."

"Bir kez daha teşekkür ederiz."

"Zor görevinizde Tanrı yardımcınız olsun."

Adama veda ettiler ve koloniyi meyve bahçesinden geçerek terk ettiler. Orada günün her saati açık duran dar bir kapı vardı. Jaspar buradan girmişti içeri.

Jacop, cüzzamlılar kolonisinden çıktığı için rahat bir nefes almıştı, diğer taraftan da öyle korktuğu için kendisinden utanmıştı ve bir süre daha seve seve kalabilirdi. Yine önemli bir şeyle yüzleşmek yerine kaçıp gitmek duygusuna kapılmıştı ve bu da nahoş hatıraları

tekrar hatırlamasına neden oldu. Köln'e doğru giderlerken sürekli olarak dönüp arkasına baktı. Bu gönülsüz ziyaretini kolay kolay unutabileceğini zannetmiyordu. Ardından tekrar güçlü ve hayat dolu hissetti kendisini. Cüzzamlılar her şeylerini kaybetmişlerdi. Onun ise hâlâ kazanma şansı vardı.

Jaspar ne düşündüğünü anlamış gibi görünüyordu. "Bu hastalık, sağlıklı insanları rahatsız ettiğinden daha az rahatsız ediyor onları," dedi. "Eğer tedavisi olmayan bir hastalığa yakalansan ve dünya seni ölü olarak kabul etse kendine gülmekten seni ne alıkoyabilirdi? Umutları yok, daha doğrusu umut etme yükümlülüğünden kurtulmuşlar. Büyük bir fark. İlginçtir ki her şeyini kaybettiğin zaman tüm umutsuzluk ve çaresizliğini de kaybetmiş oluyorsun."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordu Jacop.

Jaspar başını salladı. "Birkaç kez."

"Sana da bulaşmasından hiç korkmadın mı?"

"Hayır. Aslında çok abartılıyor. Kimse itiraf etmese de bu hastalığa yakalanmak için gerçekten de çok şanssız olman gerekir. Sen sadece hastaları gördün, Melaten'de eşleriyle birlikte yaşayan iki kişi var ve hastalık onlara bulaşmıyor."

"Cüzzamlıların sağlıklı insanlarla temas etmesinin yasak olduğunu zannederdim."

"Öyle, ama sağlıklı bir insan kendi rızasıyla onlara katılabilir. Melaten'e giden başka insanlar da var, mesela şarap taşıyan arabacı ya da çamaşırcı kadınlar. Ve çanla ortalıkta dolaşıp bağış toplayan adamı tanırsın, o sürekli olarak onlarla iç içe. Aslında bir insanın bu hastalığa yakalandığını nadiren duyarsın. O da ancak yıllar sonra olur. Hayır, cüzzamlılar tehlikeli değil. Sadece kibrimize karşı bir uyarılar. Cüzzam zengin, fakir ayırt etmez; herkes bu hastalığa yakalanabilir. Doğu'dan çaldıkları tüm hazinelerle birlikte baş belası Haçlılar'ın beraberlerinde getirdiği bir musibet, Tanrı'nın adaletinin tecellisi." Jacop'a baktı ve sırıttı. "İhtiyar Hannes ödünü patlattı, değil mi?"

"Hannes yüzü olmayan adam mı?"

"Melaten'deki en kötü vaka. Hâlâ yaşıyor olması ilginç."

"Hâlâ gülebiliyor olması da," dedi Jacop. "Peki, söyle bana, beni nasıl buldun? Biz ayrıldıktan sonra ne oldu?"

Jaspar parmaklarını çırpar gibi bir hareket yaptı. "Kaçtım,"

diyerek güldü. "Sanırım adamlara bizi yakalamaları değil de manyak Haçlımız köşenin birinden üzerimize atlayana kadar kovalamaları emredilmişti. Senin durumun biraz farklı olabilir ama onlar beni sokak ortasında ne öldürebilir ne de kaçırabilirlerdi. Tek hesaba katmadıkları şey bizim onları fark edip kaçmamız olmuştu. Bizi ellerinden kaçırıp bundan dolayı suçlanmaktan korktuklarından numarayı bırakıp düştüler peşimize. Tanrı'ya şükür peşimize takılanların pek akıllı olduğu söylenemez. Onlara görülmeden doğruca meydandaki St. Maria'ya girdim. Bu aptallar benim denk geleceğim ilk kiliseye saklanacağımı akıl edemediler. Yüksek Kapı'ya varana kadar koşmaya devam ettiklerine eminim. Sonra da aynı yoldan geri döneceklerdi. Ben de yan kapıdan çıktım ve seni orada bulacağımı düşünerek Pazar Yeri'ne daldım. Sorun olmadı. Kafana o turpun inmesi gerçekten de güzel bir sahneydi. Hemen yanına gelemesem de her şeyi uzaktan gördüm. Senin şimdilik arabanın altında güvende olduğunu görünce de uzaktan takip ettim. Fazla hızlı gitmiyordu ve bir yerlerde duracaktı nasıl olsa. Sonra Melaten kapısına yöneldiğini gördüğümde hızlandım ama geç kalmıştım, kapıyı kapattılar. Neyse ki Melaten'i bilirim ve arkadaki küçük kapıdan haberim vardı." Bilmiş bir edayla başını salladı. "İşte seni böyle kurtardım. Bana bir teşekkür mektubu yazabilirsin –oh, tabi ki yazamazsın. Seni takip ettiğim müddet içerisinde bu adam neden arabadan atlamıyor diye düşündüm. Açıkçası hâlâ da anlamış değilim."

"Çünkü Tilki kapana kısıldı," dedi Jacop yüzünü ekşiterek. "Patilerim tahtaların arasına sıkıştı."

"Onları çıkarmayı beceremedin mi?" diyerek güldü Jaspar kahkahayla. "Bu hikâye sayesinde Köln'deki bütün hanlarda bedava içki içebilirim."

"Kendine saklamanı tercih ederim."

"Keşke peşindeki adamlar da bilselerdi! Ama dünyadan haberleri yoktu. Onlara tam olarak neler döndüğünü de söylememişlerdir. Neden yakalanmamız gerektiğine dair bir şeyler uydurmuşlardır hepsi bu."

"Beni neden kovaladıklarını gayet iyi biliyorlardı," dedi Jacop.

"Seni mi? Ah, evet bir Gulden çalmıştın, seni gidi hergele. Kimden çalmıştın acaba?"

"Matthias Overstolz."

Jaspar durup ona baktı. "Ondan mı? Tanrı aşkına başkasını bulamadın mı?"

"Çalmadım," diye itiraz etti Jacop. "Bana kendisi verdi. Dün sabah. Şimdi de beni çalmakla suçluyorlar."

"Dur bir dakika," dedi Jaspar. Kafası karışmıştı. "Matthias Overstolz sana neden bir Gulden verdi?"

"Ren Sokağı'ndaki evinin dışında durmuş yeleği kafama sarmaya çalışıyordum. Sana anlatmamış mıydım?"

"Hayır," dedi Jaspar kaşlarını çatarak. "Kim bilir bana anlatmayı unuttuğun daha neler var?"

Sessizce bir süre yürüdüler. Güneş batmaya başlamış ve tüm tarla ve çayırları sıra dışı bir parlaklığa boğmuştu.

"Tilki yavrusu, bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Neden sordun?"

"Jacop," dedi, "Daha dün tanıştık. Sana güvenim büyük ama sonsuz değil. O yüzden beni ikna et. Şu tarihe kadar bana anlattığın her şey doğru mu?"

"Evet, hepsi doğru!"

"Güzel." Jaspar başını salladı. "O zaman demek ki Gerhard'ın ölüm emrini verenlerden en az birinin adını öğrenmiş olduk."

"Matthias Overstolz mu?" diye sordu Jacop, şaşırıp kalmıştı.

"Sadece o değil," diye devam etti Jaspar. "Birden her şey ortaya çıktı. Şahitlerle buluşmamızın nasıl bu hale geldiğini düşünüp duruyordum. Anlaşılan Bodo'ya gereğinden fazla şey ima etmişim ve tabi ki o da hiç geciktirmeden diğer yargıçlara anlatmış. O yargıçlardan biri de..."

"Theoderich Overstolz." Bu korkunç, diye düşündü Jacop. Köln'ün en güçlü ailelerinden birisi onun ölmesini istiyordu. "İyi de Overstolzların tüm bunlarla ne alakası var?"

Jaspar omuz silkti. "Sana büyük işler döndüğünü söylememiş miydim? Gerhard da arada kaldı anlaşılan. Kendi ellerini kirletmek istemezler ama belki de Matthias Overstolz'un sana karşı duyduğu nefret kişisel hale gelmiştir."

"Ne diye benden nefret etsin ki?"

"Açık değil mi? Onu aptal konumuna düşürdün. Tüm adamlarının

bulmak için deli gibi koşuşturduğu birine kalkıp da bir Gulden verdiğini fark edince sence nasıl hissetmiştir. Matthias sadece mantığına göre hareket etmesiyle bilinir. Bazıları onun kiliseye gitmesinin tek nedeninin yaptığı hesaplar sonucunda belki de bir Tanrı'nın var olduğunun mümkün olabileceğini görmesi olduğunu söylerler. Uşaklarına herhangi bir suç işlediğini söyleyebilirdi, ki seni yakalamaya çalışanların da Overstolz'un adamları olduğundan şüphem yok. Ama hayır, o seni bir Gulden çalmakla suçladı. Eğer bunun arkasında intikam alma hissi yatmıyorsa o zaman ben intikamın ne olduğunu bilmiyorum."

Jacop derin bir nefes aldı. "Diğer bir ifadeyle ben öldüm."

"Bana gayet canlı ve zinde görünüyorsun," dedi Jaspar neşeyle.

"Evet. Şimdilik."

Jacop burnunun üzerini kaşıdı. "Şimdi de biraz siyasete dalalım," dedi. "Eğer bir soylu ailesi mimarları ortadan kaldırıyor ve bundan haberi olan herkesi de onların yanına göndermeye başlıyorsa bunun arkasından gelecek şeyi düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Kendimizle gurur duymamız gerek, tilki yavrusu. Hepimizin hayatı bir arbaletin önünde son bulabilir ama hiç değilse üçüncü sınıf katiller tarafından öldürülmüş olmayacağız. Diğer taraftan Tanrı'nın iradesine karşı gelmeyi aklımdan bile geçirmem ama vücudumda fazladan bir delik olmamasını da tercih ederim, bu senin içinde geçerli. O zaman kendimizi nasıl bu işten sıyıracağımızı ciddi ciddi düşünmeye başlayalım."

"Overstolzlara baskı yaparak olabilir mi?" diye bir öneride bulundu Jacop.

"Güzel fikir. Bunu bir düşünelim. Senin iki adın var ve namın da almış yürümüş. Harika. Sen –böyle söylediğim için beni mazur gör– kurnaz bir sahtekâr ve hırsızın teki olarak yargıçların karşısına çıkıp Gerhard Morart'ın iskeleden aşağı itildiğini ispatlamaya çalışıyorsun. Matthias Overstolz'un da canavar ruhlu biri olduğunu söylüyorsun. Onun pek çok korkunç suçun faili olduğunu söylüyorsun ki bu suçlardan hiçbirini kendi işlemediği gibi sıradaki işlenecek suçun da ne olduğunu bilmiyorsun. Bir de şu uzun saçlı dostumuz var. Gerçekte kim olduğunu bilmiyorum ama onun her adı geçtiğinde midemde hissettiğim garip duyguyu da hesaba katarsak

soylu lordlarım tüm bunlar Köln'ün önde gelen tacir ailesini hapse tıkmanız için yeterli nedendir gibi geliyor bana."

"İyi de birkaçını zaten tıkmadılar mı hapse?"

"Evet, ama bunu yapan başpiskopostu, St. Maria Magdalena'nın başpapazı değildi, yanındaki eli uzundan hiç bahsetmiyorum bile. Peki ya Matthias ve Theoderich sadece bir komplo hazırlığı içerisindeki bir grubun üyeleriyse ne olacak? Belediye başkanına gidip anlatarak kimlerin bu tezgâhta parmağı olduğunu mu anlamaya çalışacaksın?"

Jacop'un omuzları çöktü. "O zaman elimizden ne gelir?" diye sordu çaresizce.

"Dün önerdiğim şey," dedi Jaspar. "Saldırı. Eğer kendimizi sadece bildiklerimizle sınırlarsak asla gerçeği ortaya çıkaramayız. Tournai'li Gilbert bunu benden önce söylemişti, bunu da belirteyim. Tek şansımız ne yapmayı planladıklarını öğrenmek, ancak bu sayede kritik an geldiğinde onlardan bir adım önde olabiliriz. Dün bunu sana tavsiye etmiştim. Bugün ise ikimiz için de geçerli."

Başını kaldırdı ve kış için güneye göç eden kaz sürüsüne baktı. "Tabi çoktan geç kalmadıysak," dedi.

RİCHMODİS

Sallantılar ve gıcırtılar arasında kendine geldi. İlk hissettiği şey havasızlıktan boğulmak üzere olduğuydu. Kımıldamaya çalıştı ama başaramadı, uzuvlarından sadece bazılarını algılayabiliyor, kalanlarınsa sadece acılarını hissediyordu. Bu acıya neyin sebep olduğunu anlamaya çalıştı ve birisinin onun sımsıkı bağladığını ve vücudunu da doğal olmayan bir şekilde durmak zorunda bıraktığını fark etti.

Bağırmaya çalıştı ama ağzına büyük ve yumuşak bir şey tıkılmıştı. Neden nefes alamadığı da şimdi anlaşılıyordu. Konuşmalar, at kişnemeleri ve sokak gürültüleri duyabiliyordu. Eğimli bir şeyin üzerinde, karanlıkta yatıyordu. Panik duygusu artmaya başladı. Tekrar kımıldamayı denedi. Bir şey onu omuzlarından sıkıca tutuyordu.

"Kımıldama," dedi yumuşak bir ses, "Yoksa seni öldürmek zorunda kalırım."

Kadın ürktü. Tekrar kımıldamaya cesaret edemedi. Hatırladığı son şey Rolof'un uzun boylu yabancıya saldırdığıydı, onu daha önce hiç görmediği halde kim olduğunu anladığı yabancıya. Jacop onlara ondan bahsetmişti. Gerhard'ı öldüren adam buydu. Kendisini de bayıltmıştı.

Güçlükle nefes alıp, korkusunu bastırmaya çalışarak orada yatmaya devam etti. Histeriye kapılması an meselesiydi ama kendini bırakırsa adam tehdidini gerçekleştirebilirdi.

Sonunda sarsıntı durdu. Üzerinde yattığı yerden çekildi ve yere düştü. Sarıldığı battaniyenin üzerine yumuşak bir iniş yapmış ve battaniye de açılmıştı. İnsandan çok kocaman bir kumaş destesini andırıyordu.

Adam ona doğru eğildi. Parlayan yelesi kadının üzerine döküldü; bir salkım söğüt ağacının altındaymış gibi hissetti kendisini. Ardından onu tutup ayağa kaldırdı ve bağlarından birkaçını çözdü.

En azından biraz daha rahatlamıştı ama uyuşmuş uzuvlarına kan hücum ettiğinden canı çok yanıyordu. Adam ağzındaki çaputu çıkardı. Hemen sırtüstü uzandı; hem korkuyordu hem de rahat nefes alabildiği için sevinmişti. En azından havasızlıktan ölmeyecekti.

Başını kaldırıp etrafına baktı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Kaba, taş duvarlar, geniş kirişler ve isten kararmış tavan. Dar bir yarıktan hafif bir ışık geliyordu. Sonra da Jaspar'ın el arabasını gördü.

Buraya el arabasıyla getirilmişti. Peki, Rolof neredeydi?

Yabancı kımıldamadan onu izledi. Kadın yavaşça kollarını esnetmeye çalıştı ama el ve ayakları hâlâ bağlı olduğundan hareket edemedi.

"Neredeyim ben?" diye sordu cılız bir sesle.

Adam tek kelime etmeden yanına geldi ve onu ayağa kaldırdı, bacakları titriyordu. Sonra kadını tuttu ve zahmetsizce çatıyı taşıyan büyük kolonlardan birinin yanına götürdü.

"Lütfen beni nereye getirdiğini söyle," diye yalvardı.

Kadını kolona dayadı ve onu öyle sıkıca bağladı ki sanki kolonun bir parçası haline gelmişti.

Richmodis'in içinde zerre kadar da olsa bir umut belirdi. Eğer bu kadar uğraşıyorsa amacı onu öldürmek değildi. En azından şimdilik. Sanki onu burada bırakacaktı ve kaçmamasını garanti altına almak istiyordu. Onunla ilgili başka planları olmalıydı. Ölümden daha iyi mi yoksa kötü mü olacağı ise tümüyle başka bir konuydu.

İplerini biraz daha sıktı ve Richmodis acıyla inledi. Adam sakince önünde durdu ve yaptığı işe bir göz gezdirdi. Adamın gözlerinin ardındaki boşluk Richmodis'in yüreğine bir kez daha korku saldı. Gördüğü, güzel bir maskenin ardındaki içi boş bir kabuktan ibaretti. Acaba Tanrı neden böyle bir şeyi yaratmış diye geçirdi içinden.

Jacop onun Şeytan olabileceği ihtimalini göz ardı etmemişti. Acaba haklı mıydı?

Öyleyse şu anda cehennemde olmam gerekiyor diye düşündü. Ne saçmalık. Birisinin cehenneme el arabasıyla götürüldüğü nerede görülmüştü?

Tekrar onu konuşturmayı denedi. "Rolof nerede?" diye sordu. Yabancı kaşlarını hafifçe kaldırıp omuz silkerek döndü ve ağır kapılardan birine yöneldi.

"Beni neden buraya getirdin?" diye bağırdı ümitsizce.

Durdu ve yüzünü ona döndü. "Senden aklı başında bir soru duyma umudumu yitirdim artık," dedi, tekrar yanına geldi. "Zaten içinde yaşadığımız çağ da bir akıl çağı sayılmaz, öyle değil mi? Bugünlerde kim eğitimli biriyle yeni bir şeyler tartışıyor? Üniversitelerdeki âlimler, artık yeni hiçbir şey olamayacağını ve yeryüzündeki hayatın hiçbir önemi olmadığını vaaz eden Aziz Bernard'ın yolundan körü körüne giden, papaların elinde oyuncak oldular. Eğer söylediği doğruysa o zaman daha güzel bir dünyaya giden yolu nasıl açabiliriz?"

Parmaklarıyla kadının çenesini okşadı. Kadın irkilerek başını yana çevirdi, yapabileceği tek hareket buydu.

Adam güldü. "Sana nerede olduğunu ve ne yapmaya niyetli olduğumu söylemeyeceğim."

"Kimsin sen?"

"Yine başladık." Parmağını alaycı bir ifadeyle ona doğru salladı. "Akıllıca sorular soracağına söz vermiştin. Bu öyle bir soru değil."

"Gerhard Morart'ı sen öldürdün."

"Onu ben mi öldürdüm?" Yabancı kaşlarını alaycı biçimde kaldırdı. "Onu ittiğimi hatırlıyorum. İskeleyi o kadar dar yaptıysa benim suçum mu?"

"Berlich'deki kızı da sen öldürdün," dedi. "Bunları neden yapıyorsun?"

"Nişan alırken karşımda duruyordu."

"Karşında duracak bir sonraki kişi kim?" diye mırıldandı kadın.

"Bu kadar soru yeter, Richmodis." Ellerini yanlara açtı. "her şeyi bilemem. Hayat kimsenin bilemeyeceği sürprizlerle doludur. Gördüğüm kadarıyla sen yüz yaşına kadar yaşayacaksın."

Kadın kendini tutamayıp güldü. Ciğerlerine bir ağrı saplandı. "Bunun için ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey." Ona göz kırptı, sanki eski arkadaşlarmış gibi davranıyordu ve çaputu tekrar çıkardı. "Şimdi eğer müsaade edersen sohbetimize daha fazla devam edemeyeceğim. Yapılacak önemli işlerim var ve biraz dinlenmem gerekiyor. Kutsal işler de diyebilirsin buna" –güldü– "Tanrı'nın varlığına inanacak kadar aptal birisi."

Gariptir, ondan ne kadar nefret edip iğrense de, kendisinden ne

kadar korkuyor olsa da, onu bu soğuk mekânda tek başına bırakması fikri hepsinden daha kötüymüş gibi geliyordu.

"Tanrı'nın var olmadığını kim söylemiş?" diye sordu hemen.

Durdu ve düşünceli bir şekilde baktı. "Akıllıca bir soru. Olduğunu ispat et."

"Hayır. Sen olmadığını ispat et."

Kadın, Goddert ve Jaspar arasında geçen bu ve benzeri sayısız tartışmayı dinlemişti. Birden bu yabancıyla temas kurabilmesinin tek yolunun onunla tartışmak olduğunun farkına vardı.

Adam yaklaştı. O kadar yaklaşmıştı ki nefesini yüzünde hissedebiliyordu.

"Bana Tanrı'nın var olmadığını ispat et," diye tekrar etti Richmodis titreyen bir sesle.

"Bunu yapabilirim," dedi adam sakince. "Ama hoşuna gitmez."

"Kadın olduğum için mi?" diye çıkıştı. "Gerhard'ın katili bu kadar yufka yürekli değildir herhalde?"

Adamın alnında kırışıklıklar belirdi. "Bunun kişisel bir tarafı yok," dedi. İlginçtir ama söylediğinde samimi görünüyordu.

"Yok mu? O zaman bir sakıncası da yok demek ki."

"Yaptığım şeyi bir amaç uğruna yapıyorum. İnsan öldürmek hoşuma gitmiyor ama beni rahatsız da etmiyor. Sonrasında birkaç insanın öldürülmesini kaçınılmaz kılan bir görevi kabul ettim, hepsi bu."

"Duyduğum kadarıyla her şey bundan ibaret değil."

"Kediyi öldüreni hatırla, Richmodis. Ben gidiyorum."

"Neden insanlara bu kadar acı çektiriyorsun?"

Başını iki yana salladı. "İnsanlar acı çekiyorsa bu benim suçum değil. Ölümlerinden ben sorumlu değilim. Kaç kişinin ne şekilde öldüğü beni ilgilendirmez. Bir şeyi değiştirmez. Dünyanın bir anlamı yok ve bu hep böyle olacak, insanlarla ya da insansız."

Kadının içindeki öfkesi kabarmaya başladı. "Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabilirsin? İnsan hayatı kutsaldır; Tanrı her insanı bir amaç uğruna yaratmıştır."

"Tanrı yok."

"Öyleyse ispat et."

"Hayır."

"Çünkü edemezsin."

"Çünkü etmek istemiyorum."

"İspatla!"

"Neden?" Acır gibi bir ifadeyle baktı. "Var olmadığını biliyorum ama senin benden bunu ispat etmemi istemeye hakkın yok. Eğer ispat edemediğim için etmediğimi düşünmekte ısrar edersen bu senin sorunun. Bana göre neye istiyorsan ona inanabilirsin."

Adam çaputu uzattı.

Tartışmayı bırakacak diye düşündü, Richmodis. Onun hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeliyim. İçinde bir yerlerde bir duygu kırıntısı olmalı. "Sana ne yaptılar ki bu hale geldin?" diye sordu, sorusuna kendi bile şaşırmıştı.

Adamın yüzündeki ifade dondu.

Bir an için Richmodis ona ulaşmayı başardığını zannetti. Ardından adam tekrar gülümsedi. "İyi deneme," dedi hayranlık ve alay karışımı bir ifadeyle, çaputu aceleyle ağzına tıkıştırdı, döndü ve uçuşan paltosuyla kapıya doğru yürüdü.

"Ne yazık ki yeterince iyi değil. Dert etme, geri döneceğim. Hatta gitmene izin bile verebilirim. Burada daha güvendesin. Artık ne Tilki ne de amcan ortalıkta dolaşıp sözde cinayet masalları anlatamaz."

Kapı açılırken menteşeler gıcırdadı. Richmodis bir an için de olsa avluyu ve ilerisindeki duvarı gördü.

"İyi terbiye almış bir kız gibi davran." İkindi güneşinin solan ışığında sadece bir gölgeydi artık, hayal gücünün bir ürünü, kötü bir rüya. "Ve Takdir-i İlahinin yokluğu ve insan varlığının amaçsızlığına delil arıyorsan beni düşün yeter. Milyonlarca örnekten bir tanesiyim."

Kapı arkasından kapandı. Farelerle yalnız kalmıştı.

Urquhart terk edilmiş deponun duvarına yaslandı ve gözlerini kapattı. Görüntüler tekrar geri gelecek gibiydi. Ses dalgalarının kendisine doğru yükseldiği anıların kızıl girdabına doğru çekilecekmiş gibi hissetti kendisini, hiçbir insandan çıkamayacağına emin olduğu o her zamanki tiz ses.

Hayır! Bu ben değilim dedi kendi kendine. Bunlar başka birisinin anıları. Benim geçmişim yok.

Kasları gevşedi.

Kendisine eski deponun yolunu tarif etmiş olan uşak aynı zamanda kendisine Jaspar ve Tilki'nin St. Martin'den kaçtığını söyleyen bir de mesaj iletmişti. Urquhart bunu tahmin etmişti. Severin Caddesi'ne yaptığı başarılı ziyaretten ötürü kendisini tebrik etti. Kaçmış olmalarının bir önemi yoktu. En azından şimdilik. Artık onları aramayı bırakabilirdi.

Kadını şimdi öldürsem mi öldürmesem mi diye düşündü. Sonunda zaten onu öldürecekti, o zaman beklemenin ne anlamı vardı? Hayır, şimdilik onu hayatta bırakmak daha akıllıca olurdu. Jaspar ve Tilki'yi tuzağa çekmek için ona ihtiyacı vardı. Hikâyeyi duymuş olan diğerlerini de. Rehine teslimini yarın akşam halledecekti. Hepsi bir yere toplandığında tümünü öldürüp binayı ateşe verebilirdi. Bulunacak olanlar kömür olmuş birkaç iskeletti. Talihsiz bir kazadan geriye kalanlar.

Daha sonra neler olacağını ise yarın olacaklar belirleyecekti.

Avluya düşen surların gölgesini inceledi. Sanki tutacakmış gibi binaya doğru yaklaşıyorlardı. Kaderin siyah parmakları. Ne kadar şiirsel! Belki de şiir yazmalıydı. Şu tarihe kadar o kadar para kazanmıştı ki kalan ömrünü dikkate değer tek şey olan eğlenceye ayırabilirdi. Üzüntü ve pişmanlık, sınırlar, bir amaç ve plan, suçluluk duygusu ve geleceğe ya da geçmişe dair tek bir düşünce olmadan. Kendisini koşulsuz şekilde arzularına teslim edecek ve görüntülerde kaybolup bir daha asla geri dönmeyeceklerdi. Belki de âlim olup bir irfan sarayı kurmalıydı, avlusunda kendisi felsefi eleştirinin Santiago de Compostella'sı* olacak ve Hristiyan dünyasının en büyük düşünürleri oraya hacca gelecekti. Cesur spekülasyonları teşvik edecek sonra da hayatın anlamını bulmaya çalışan zavallılarla dalga geçip kendini eğlendirecekti. Onları teşvik edecek ve en kritik noktada terk edecekti. Tanrı'nın ya da ona benzer bir şeyin olmadığını, dünyanın anı yaşamaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı karanlık bir çukur olduğunu, ahlakın, erdemin ve sorumlulukların olmadığını ispat edebilirdi. Bu gülünç nominalizminden de anlamsızlığını ortaya koyabilirdi çünkü genel kavramların ardında gerçeklik yoktu, ne iyi ne kötü, hiçbir şey.

* İspanya'nın otonom bölgelerinden biri olan Galiçya'nın başkenti. Şehrin katedrali önemli bir ortaçağ Hac yolu olan Camino de Santiago'nun sona erdiği yerdir.

Hiçliğin hükümdarı! Cazip bir fikir.

Tamamlayacağı son bir görev vardı, burada Köln'de, ardından da cinayeti bırakıp kendini tümüyle eğlenceye verecekti. Kafasına koymuştu.

Urquhart duvardan uzaklaştı ve virane haldeki avluyu terk etti. Matthias ve kendisi sabahın erken saatlerine kadar iki saatte bir buluşmaya karar vermişlerdi, beklenmedik bir şeye karşı tedbir olması için. Bu sayede kızı kontrol etmek için bolca zamanı olacaktı. Belki onunla sohbet etmeyi bile isteyebilirdi.

MESAJ

Şehir surlarına varmadan evvel, kapıdaki nöbetçilerin görüşlerinin dışında, cüzzamlı kıyafetlerini giydiler. Jacop hâlâ hastalığın kendisine bulaşacağından korkuyordu ama Jaspar hiçbir tehlike olmadığı konusunda onu temin etmişti. Çıngıraklarını çıkardılar ve kapıya yaklaştılar. Denemeye değerdi. Cüzzamlıların Köln'e girmelerine sadece yılın belli günlerinde izin verilse de dilenciler farklı kıyafetlerini giydikleri ve çanlarını da taşıdıkları müddetçe bu uygulamaya titizlikle riayet edilmezdi.

Anlaşılan nöbetçiler bugün iyi günündeydi ve geçmelerine izin verdiler. Horoz Kapısı'ndan geçtiler, bolca gürültü çıkardılar. Onları görenler dönüp bir daha bakmıyordu bile, dolayısıyla hiç kimse beyaz kıyafetin altında pantolon değil de keşiş kıyafeti olduğunu ve her ikisinin de gayet sağlıklı olduklarını fark etmedi.

Jacop'un hâlâ şüpheleri vardı. "Çok dikkat çekici bir kıyafet."

"İşte bu yüzden daha iyi ya,"diye cevap verdi Jaspar. "Hem de en iyisi. Dikkat çekmemenin en iyi yolu olabildiğince göz önünde olmaktır."

"Anlamadım."

"Azizler adına! İki günden beridir seni aydınlatmaya çalışmam hiç mi sonuç vermedi? Bizim peşimizde olanlar hırsız gibi köşe bucak saklandığımızı düşünecek. O yüzden de hep gözleri bu tür adamları arayacak. Böyle ortalıkta dolaşacağımız onların hayatta aklına gelmez."

"Uşakların gelmez ama ya Gölge'nin?"

"O bile her şeyi bilemez."

Şehirde hiç acele etmeden dolaşırlarken güneş de batmış ve tüm sokaklar gri renge bürünmüştü. Jaspar elini Jacop'un elbisesinden çekmiyordu. "Sakın koşma."

"Zamanımız bol, öyle değil mi?"

"Ama tek bir hayatımız var. Cüzzamlılar koşamaz."

Doğudan rüzgâr esmeye başladı ve yoldaki yaprak ve çöpleri savurdu. Yeni Pazar Meydanı'nı geçtiler ve sığır pazarının bittiği yerden Yıldızlar Sokağı'ndan Yüksek Kapı'ya doğru yürüdüler. Tek sorunları kendilerine yiyecek ya da para vermek isteyen birkaç hayırsever Hristiyan'dan uzak durmaya çalışabilmekti. Sokaklarda sadaka toplamalarını yasaklayan bir yemin ettiklerini söylüyorlardı. Her ne kadar saçma görünse de yemin dediklerinde kimse üstelemiyordu. Kimse bir yemini sorgulayamazdı.

Severin Caddesi'ne döndüklerinde yağmur yağmaya başladı ve hava daha da soğudu. "Biraz daha acele edemez miyiz?" dedi Jacop. "Sokaklarda hemen hiç kimse kalmadı."

"Burası tam da bir ayağı çukurda iki cüzzamlı gibi davranmamız gereken yer," dedi Jaspar kımıldamadan. "Eğer hâlâ bizi arıyorlarsa muhakkak evimin yakınlarına bir gözcü koymuşlardır. Kapı kapı dolaşıp dilenen cüzzamlılardan kimse şüphelenmez ama koştuklarını görünce en aptalı bile bir şeyler döndüğünü anlayacaktır."

Jacop kaderine razı oldu ve şapkasını yüzüne indirdi. Yağmur şiddetleniyordu. Jaspar'ın evine varana kadar sırılsıklam olacaklardı.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Kapıyı çalıp sadaka isteyeceğiz. Rolof kapıyı açıp bizi içeri alacak..."

"Bula bula ancak bu saçma fikri mi bulabildin?" Jacop sözünü kesti. "Aklı başında hiç kimse bir cüzzamlıyı evine almaz."

"Ama Rolof aklı başında değildir ve bunu herkes bilir. Bana akıl vermeye çalışma. En azından buraya kadar gelebildik. İçeri girer girmez elbiselerden kurtuluruz, sonrasında da kim içeri iki cüzzamlı girdiğini iddia edebilir ki?"

Kapıyı birkaç kez çaldı.

"Kimse yok," dedi Jacop.

"İmkânsız." Jaspar hayretle başını salladı ve yumruğuyla kapıya vurdu. Ses evde yankılanıyordu. "Rolof bu saatte hep evde olur."

"Belki de uyuyordur."

"Mümkün," dedi Jaspar, endişeliydi. "Bence sen haklısın, tilki yavrusu, uyuyordur. Sadece bekle!" Jaspar tüm gücüyle kapıyı vurmaya devam etti. Jacop gergin bir şekilde etrafına baktı. Artık

normal cüzzamlılar gibi davranmıyorlardı. Jaspar da birden aynı fikre kapılıp vurmayı bıraktı ve endişeyle çevresine baktı.

"Ya bizi içeride bekliyorlarsa?" diye fısıldadı Jacop.

"Kapıyı çalarak anlamaya çalıştığım şey de bu zaten," diye tersledi Jaspar.

"Bir sonuca varamadan."

"Pöh! Neyse ki bu uşakların hepsi birbirinden salak. Bize doğru düzgün bakmamışlardır bile. Çok korkaklar."

"Ama ya..."

"Ya uzun saçlı dostun oradaysa; o zaman hemen kaçmamız gerekir."

Jacop gergin bir şekilde ağırlığını bir o bir bu ayağına veriyordu. Biraz çıngırağını salladı, sonra da Jaspar'ın kolundan tuttu. "Bence hâlâ bir terslik olmamışken gidelim buradan."

Jaspar bir kaşını kaldırıp ona baktı. "Ah, öyle mi? Peki nereye?"

"Ben..." yerinde bir soruydu. Nereye? "Bir fikrim yok. Belki de Richmodis'le Goddert'in yanına."

"Ne zekice!" diye alaya aldı Jaspar. "Dâhiyane! Kendisi içeri girmeye çekiniyor ama Richmodis'i tehlikeye atmaktan çekinmiyor."

"Tamam, tamam." Jacop yüzünü çevirdi, utançtan kızarmıştı. "Bence de aptalca bir fikirdi."

"Öyle. Ama hepimiz bazen aptalca şeyler söyleriz. Haydi, içeri girip görelim bakalım neler olacak?"

Jaspar kapıyı açtı ve içeri girdiler. İçerisi karanlıktı, sadece şöminedeki birkaç parça közün ışığı görülüyordu.

"Ateş bile sönmüş, işe yaramaz herif!"

Jacop karanlıkta ortalığa baktı. "Bir şey görüyor musun?"

"Birazdan görürüz. Şamdan nerede?"

Jaspar yavaşça şöminenin karşısındaki rafa doğru giderken Jacop da karanlıkta gölgeleri yoklamayı denedi. Masa, tabure, ateşin yanındaki kanepe.

Bir gölge, iri, hareketsiz.

"Jaspar..."

"Dur şimdi. Nerede bu şamdan?"

"Burada birisi var."

"Ne?" bir takırtı duyuldu. Bir kıvılcım parladı, sonra bir tane

daha ve sonunda altın rengi mum ışığı odayı aydınlattı. Işık ateşin yanındaki kanepenin ve Rolof'un üzerine düşmüştü.

"Aman Yarabbi!" diye mırıldandı Jaspar. Tereddütle onun yanına gitti. Jacop midesinin bulandığını hissetti. Ayrıca başını da çevirmek istiyordu ama başaramadı.

"Ona ne yaptılar?"

Rolof gözlerini tavana dikmişti. Burnu ezilmişti. Ama katilin vücuduna yaptıklarına kıyasla bu önemsiz bir detay gibi kalıyordu. Uzun ve kalın bir koyu renk saç öbeği açık ağzından göğsüne doğru inmiş ve koca göbeğinin üzerinde yığılmıştı. Bu tek bir şey...

"Onu deşmişler," dedi Jacop.

Jaspar dişlerini sıktı. "Evet."

"Ama neden? Lanet olsun, onun kime ne zararı vardı? Onlara bir tehdit değildi. O..." sesi zayıflayıp kesildi. Birden olanları anladı ve saçı Rolof'un ağzından çekti. "Richmodis," dedi boğuk bir sesle.

Jaspar, Rolof'un alnını işaret etti. "Bak." Sanki ilginç bir nesneye dikkatini çekmek istiyor gibiydi. Tek farkı parmağının titremesiydi.

Jacop öne eğildi. "Bu da ne böyle?"

Rolof'un alnında lekeler vardı. Bir araya gelip karmaşık bir yapı oluşturan simgeler.

"Yazı," diye cevap verdi Jaspar. "Bu yüzden onu öldürdü. Katilin yazmak için kana ihtiyacı vardı."

"Peki ne..."

"Bir mesaj." Kanepeye Rolof'un yanına oturdu ve başını ellerinin arasına koydu.

Jacop titriyordu. Gerçeği duymaktan korkuyordu ama ne olduğunu tahmin edebiliyordu. "Söyle şunu," dedi boğuk bir sesle. "Mesaj ne?"

"Kadın yaşıyor. Sessizlik."

REN SOKAĞI

Johann çenesini ellerine dayadı ve masanın üzerine baktı, ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Matthias, Urquhart'a eski deponun yerini göstermesi için uşağı gönderdikten sonra Johann grubu acil durum toplantısına çağırmıştı ama yoğun bir iş gününde nafile bir çabaydı bu. En azından Theoderich, biraz çakırkeyif Daniel ve Heinrich gelmişlerdi. Birkaç kısa cümlede onlara rehine meselesini açıkladı. Tepkileri farklı oldu. Heinrich'in her zamanki gibi açık bir fikri yokken Theoderich'in keyfi kaçmıştı. Johann onlara hak veriyordu. Bir çığ başlatmışlardı. Olaylar kontrollerinden çıkıyordu. Artık kuralları Urquhart belirlemeye başlamıştı ve asıl amaçlarının başlangıçtaki saflığı zorunluluklar nedeniyle büyük zarar görmüştü. Araçlar amaç haline gelmeye başlamıştı.

Diğer taraftan Daniel'in keyfine diyecek yoktu; Urquhart'ın bu hamlesini öve öve bitirememiş ve Johann kendi oğlundan iğrenmişti. Olaya sadece mantık penceresinden bakılırsa aslında Daniel haklıydı. Johann her seferinde kendine gittikçe daha fazla onları yanlış yöne süren barbarca davranışların kölesi olup olmadıklarını sordu.

Bir saat kadar çalışmayı denedi ama aklını işine veremiyordu. Sonunda vazgeçti ve dua etmek ve yaşlı kadına son gelişmeleri aktararak onun davalarına olan bağlılığını tekrar garantiye almak için eve gitmeye karar verdi.

Yaşlı kadın uyuyordu.

Johann uzun süre pencerede durdu, başlamış olan yağmura baktı. Hava kararıyordu, akşam yemeği gelmişti ama hiç iştahı yoktu. Bitkin hissediyordu ve Hadewig'den onu bir süre kendi başına bırakmasını istedi ve çalışma odasına çekildi; ertesi günün getireceği şeyleri bilse de bu gecenin bir an önce bitmesini umut ediyordu.

Yalnızlılığı uzun sürmedi.

Gelen Kuno'ydu. Genç soylu toplantılarına katılmasına tekrar izin verilmesi için yalvardı.

Johann suskundu, ifadesiz yüzünün arkasında kararsızlığını gizlemeye çalışıyordu. İçten içe Kuno'ya her zamankinden daha fazla hak veriyordu. Ama çok ileri gitmişlerdi. Artık geri dönemezlerdi ve Kuno'nun hayati hatası da buydu. Davasına yürekten bağlı olduğunu her fırsatta söylese de her şeyi eski haline getirebilmeyi isterdi.

Johann ellerini şaklattı ve yavaşça başını salladı. "Hayır," dedi.

"Neyden korkuyorsun?" diye sordu Kuno.

"Aldığın kararların mantıklı sonuçlarını kabullenme yönündeki isteksizliğinden," diye cevap verdi Johann. "Mücadelenin bir parçası olmaya gönüllü olan sendin ama sen silah olmadan mücadele etmek istiyorsun. Hem düşmanını yenmek hem de ona zarar vermek istemiyorsun. Savaşlar kafanın içinde değil savaş alanında kazanılır. Başka birini kurtarabileceğini düşünüyorsun diye hepimizi felakete sürüklemene izin veremem."

"Bu hiç de..." diye itiraz etmeye kalkıştı Kuno.

Johann elini kaldırdı ve sözünü yarıda kesti. "Bunu söylüyorum çünkü sen fazla duygusalsın. Duygulara karşı değilim ama seni en başta bu ittifaka kesinlikle dâhil etmemeliydik. Sanırım başka seçeneğimiz de yoktu. Hiçbirimizin yoktu. Ama şimdi seçeneğimiz var. Sana güvenmek ya da tedbir almak."

"Yani bana güvenmiyor musun?"

"Hayır. Gerhard'ın ölümünü atlattığını ve kabullendiğini söylersen yalan söylemiş olursun."

"Bunu asla söylemedim zaten! Tek söylediğim davamıza inandığımdır, hep inandım."

"Hayır, inanmıyorsun."

Kuno tam bir şey söyleyecekti ki vazgeçti.

"Evet?" diye sordu Johann.

"Tek bildiğim," dedi Kuno kararlı bir ses tonuyla, "bize bir zararı olmayan insanların ölmek zorunda kalmasıdır. Yaşamlarını ya da özgürlüklerini kaybetmiş olan aile üyelerimize haksızlık yapıldığını hissediyoruz çünkü onlar kimseye zarar vermediler ve sadece

haklarını korumak istediler. Evet, doğru ben de planı kabul ettim ve sonuçlarını da reddettim ki bunun da bir çelişki olduğunu kabul ediyorum." Öne doğru eğildi ve sakince Johann'ın gözlerinin içine baktı. "Ama sen de, Johann Overstolz, bu planı kabul ettin. Peki, şu ana kadar farkına varamadın mı ki adaletsizliğe başvurarak adaletsizlikle savaşamazsın."

Johann başını salladı. "Doğru. Söylediklerine saygı duyuyorum, Kuno. Ama bunları söyleyerek de bir kez daha sana güvenemeyeceğimizi göstermiş oldun. Cevabım hayır ve bu değişmeyecek."

Johann'a bakmakta olan Kuno'nun yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ardından ayağa kalktı ve tek laf etmeden odadan çıkıp gitti.

Hem mutsuzdu hem de rahatlamıştı. Eğer Johann onunla barışmıyorsa diğerleri de barışmayacaktı. Blithildis'in nefretinin etkisinde kalan Johann ve Matthias tüm prensiplerini terk etmişlerdi. Ama Johann'ın vermiş olduğu bu son kararla artık özgürdü. İttifak için evet dediği ve dolaylı yoldan Gerhard'ın ölümünden sorumlu olduğu için duyduğu suçluluk duygusundan kurtulamamıştı elbette. Hiç kimse onu bu günahtan arındıramazdı. Ama artık bu şer ittifakına karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu.

Onlarla bağını koparmıştı.

Merdivenin ortasında dönüp Johann'ın çalışma odasının kapalı kapısına baktı. Yaşlı adama karşı bir garezi yoktu. Johann davranması gerektiği gibi davranıyordu. Artık onu ilgilendirmiyordu zaten.

"Vay, vay vay, bakın burada kimler varmış?"

Kuno aşağı baktı. Daniel merdivenlerin dibinde duvara yaslanmış, krema yemiş kedi gibi sırıtıyordu.

Bir an için Kuno, Daniel'e cenazede neden olduğu rezillik için birkaç hakarette bulunmayı düşündü. Ama gururu buna engel oldu. Artık bunları aşmıştı. Hiç acele etmeden merdivenden indi ve genç Overstolz'la göz göze geldi. Leş gibi içki kokuyordu. Daniel ayyaşın önde gideniydi.

"Cesur genç adamların dostu." Daniel'in dilinin ucu dişlerinin arasında ileri geri hareket etti. "Tekrar mı katılmak istiyorsun? Buna izin vermeyeceğiz."

Kuno iğrenerek ona baktı. "Sen ailenin yüzkarasısın," dedi sakince. Gidecekti ama Daniel kolundan tuttu.

"Bırak kolumu," dedi Kuno, kendisini zor zapt ediyordu.

"Neden? Birden erkeklerin dokunuşlarından hoşlanmadığına mı karar verdin?" Daniel dalga geçer gibi burnunu kırıştırdı ve Kuno'nun kolunu sanki frengi taşıyormuş gibi salıverdi. "Seni ve sızlanmalarını kim takar? Senden bıktım. Hâlâ mı ölenler yüzünden zırıldıyorsun?" Dişlerini gösterdi. "Gözlerini sakla sulugöz, ileride lazım olacak."

Kuno dönüp uzaklaştı. İleride lazım olacak – "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, hâlâ Daniel'e bakmıyordu.

"Ne mi demek istiyorum?" Daniel yere tükürdü ve işaret parmağıyla onun kaburgalarını dürttü. "Senin gibi birazcık zor bir kararda bile boynunu büken hassas bir çiçeğe bunlar ağır gelmez mi? Sana böyle bir kötülük yapamam çünkü ne kadar üzüleceğini bilirim. Yoksa yapabilir miyim?" Kuno kendisine bakana kadar etrafında döndü. "Aaaah! Ne haşin bakış! Nihayetinde erkeğiz ne de olsa! Etkilendim, Kuno. İnan ki sayende içime Tanrı korkusu girdi."

Birden sendeledi ve korkuluğa tutundu.

"Sen daha kendi bedeninin ağırlığını bile taşıyamıyorsun," dedi Kuno küçümseyerek, "O yüzden benimkini taşımayı hiç düşünme."

"Oh, öyle mi?" Daniel sırıttı. "Senin solucanlara karışmış Gerhard Morart'ın sana yeterince yük olmadı mı? Zavallı, Gerhard, yazık oldu. İskeleden düştü. Ne şanssızlık ve suçlusu da sensin." Kuno'ya doğru sendeleyerek geldi ve önünde durdu, sallanıyordu. "Suçlanacağın tek konu da bu değil. Sıranın kimde olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorsan eski depoya git."

"Ne anlatıyorsun sen içki küpü Overstolz?"

"Hah!" Daniel artistik bir işaret yaptı, az daha bu yüzden dengesini kaybediyordu. "Seni bunun için öldürmem gerek. Ama o zaman çektiğin acılara son vermiş olurum. Evet, benim yufka yürekli dostum, Urquhart bir genci yakınlarından ve sevdiklerinden kopardı. Şimdi onları nereye isterse oraya getirtecek, Tilki, başpapaz..."

"Başpapaz mı? O da kim?"

"Hayır, hayır, Kunocuk, her şeyi bilmen gerekmiyor. Bu kadarı sana fazla bile."

"Neden bahsettiğinden haberin yok senin."

"Güzel kızmış, öyle duydum. Urquhart, Matthias'a onun Tilki'ye yardım eden başpapazın kızı olduğunu..."

"Ne tilkisi?"

"Senin sevgili dostun Gerhard'ın uçuşunu gören kişi..."

"Öyle mi? Devam et."

Daniel'in bakışları canlandı. Sanki bir anda ayılmıştı. "Neyin peşindesin, Kuno?" diye sordu her kelimesini vurgulayarak.

"Neyin mi peşindeyim?"

"Bir terslik var. Neden birden dikkat kesildin?"

"Sadece seni dinliyordum, dostum."

"Yürü git seni adi..."

"Nefesini boşa harcama," dedi Kuno sakince. "Gidiyorum." Topukları üzerinde döndü evden Ren Sokağı'na çıktı.

"...Adi solucan, iğrenç hayvan, insanlığın utanç kaynağı..." diye bağırdı Daniel arkasından.

Kuno onu hiç dikkate almamıştı. Nihayet ne yapması gerektiğini biliyordu.

Daniel merdivenin korkuluk başına yaslandı, Kuno kapıyı ardından kaparken o da nefes nefese kalmıştı. Yukarıdan Johann'ın çalışma odasının kapısı açıldı. "Nedir bütün bu gürültü, Daniel?"

Yukarı bakıp omuz silkti. "Bir şey yok. Kuno'nun her zamanki küstahlığı hepsi bu."

Johann sinirli bir şekilde ona baktı. "Kuno ahmak ve tehlikeli olabilir ama küstah değildir."

"Baba..."

"Hayır! Burada bağırdığını duymak istemiyorum. Git karının uzun zamandan beridir seni beklediği kendi evinde bağır. Anladın mı?"

Daniel dişlerini sıktı. "Anladım."

"Duyamadım. Yüksek sesle."

"Tamam. Anladım. Anladım!"

Daniel öfke içinde homurdanarak salonda sallana sallana yürüdü ve kapıyı sertçe açtı. Dışarıda yağmur yağıyordu.

Bu hataydı, diye düşündü. Ağzını kapalı tutmalıydın.

Telafi etsen iyi olacak.

SEVERİN CADDESİ

"Burada kalamayız," dedi Jacop.

Rolof'u kanepeye yatırıp gözlerini kapattılar. Şimdilik onun için daha fazla bir şey yapamazlardı. Jaspar'ın her zamanki soğukkanlılığı yerini büyük bir öfkeye bırakmıştı. Şu ana kadar meseleye sanki akademik bir konuymuş gibi yaklaşmıştı. Ama artık doğrudan işin içerisindeydi. Evine girilmiş, ailesi tehdit edilmiş ve uşağı öldürülmüştü. Kendisinde bir değişiklik daha olmuştu. Bu öfkesinin altında kararsızlık yatmaktaydı. İlk kez korkuyu hisseder hale gelmişti sonunda.

Ama bu onu Rolof'un yanına diz çökerek ona daha iyi bir dünyaya giderken dualarıyla eşlik etmekten alıkoymadı. Jacop orada duruyordu, Tanrı'ya ne diyeceğinden emin değildi. Pek dua da bilmezdi, o yüzden Tanrı'dan Rolof'un ruhunu bağışlamasını birkaç kez istedi ve sonunda bunun yeterli olduğuna karar verdi.

"Gitmemiz gerek," dedi telaşla.

Jaspar dua etmeye devam etti.

"Anlamadın mı?"

"Neyi?" diye gürledi Jaspar.

"Neyi mi? Bizim hakkımızda her şeyi biliyorlar."

"Ne olmuş?"

"Gelip bizi de Rolof'un yanına göndermelerini mi bekleyeceğiz?"

"ilk olarak," dedi Jaspar sinirli şekilde ayağa kalkarken, "Bence onlar değil de o, yani Gerhard'ın katili. İkinci olarak neden geri gelsin? Rehinesi var. Artık bizimle uğraşmak zorunda değil. Artık hiçbirimiz gidip kimseye bir şey söyleyemeyiz."

"Bundan kesinlikle emin misin?" diye sordu Jacop kararsızca.

Jaspar sustu. Sessizliği gerektiğinden de uzun sürmüştü.

"Tamam." Jacop taburelerden birinin üzerine oturdu. "Evine geldiğim için özür dilerim. Richmodis'in başına gelenlerden dolayı kendimi suçluyorum ve Rolof için de üzgünüm. Sana ya da Goddert'e de bir şey olacak diye de ödüm kopuyor. Lanet olsun, çok üzgünüm! Ama olan oldu ve değiştiremeyiz. Bana yardım etmek senin kararındı. Eğer istersen gidip Richmodis'i bulabiliriz. Eğer beni bir daha asla görmek istemiyorsan buna da sözüm olmaz. Sana müteşekkirim ama sakın bana yardım etmeye karar verdiğin için beni suçlama."

Jaspar'ın kaşları çatıldı. "Seni ne zaman bir şey için suçladım ki?"

"Yüksek sesle değil ama bunu düşündün. Beni tüm bunlardan sorumlu tutuyorsun. Bir açıdan da haklısın. Ama senin seçim şansın vardı. Kimse seni zorlamadı. Nankörlük ettiğimi düşünme, sadece düşündüklerini açıkça söylemeni istiyorum. İstersen beni kapının önüne koy ama sakın içten içe benden nefret ederken yardım etmek istiyormuş gibi yapma."

"Senden nefret ettiğimi kim söyledi?"

"Hiç kimse. Ama şu anda eğer bu baş belası herifle hiç tanışmasam ya da ona yardım etmeye kalkışmasam Rolof hâlâ hayatta olacak ve kimsenin hayatı da tehlikede olmayacaktı diye düşünüyorsun. Daha da kötüsü benim hayatımla Rolof ve Richmodis'inkini kıyaslıyorsun. Söylemene gerek yok, bunu biliyorum. Üstelik bunun karar vermek için son şansın olduğunu da biliyorum ve kendini ve beni kandırmanı istemiyorum. Yaşamışım ya da ölmüşüm umurumda değil ama iyi bir insanın sırf kendisine saygı duyduğu için yanımda olmasına katlanamam. " Sesini alçalttı. "Kimsenin bana benim hayatımın diğerlerininkinden daha önemsiz olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. İstersen beni gönder ama bırak gururum bende kalsın."

Jaspar başını yana yatırdı ve Jacop'u süzdü. "Sence tüm bunları söylemek için uygun bir zaman mı?"

"Evet."

"Hmmm." Yüzü Jacop'a dönük hâlde oturdu ve burnunu ovdu. Bir süre için tek duydukları şey kepenklere vuran yağmur damlalarının sesleri oldu.

"Haklısın, seni sorumlu tuttum. Uşağım hayatını kaybetmişken ve Richmodis'in de akıbeti meçhulken onun yaşamaya hakkı var mı diye düşündüm. Kendini o kadar suçlu hissetmeliydin ki yer yarılsa da içinde girsem diye düşünmeliydin. Bir de yetmezmiş gibi kuşkularımın doğru olup olmadığını sorguluyordun. Yaşamayı hak etmiyordun artık! Tanrı nasıl olur da iyi insanların böyle bir pislik yüzünden acı çekmesine müsaade ederdi?"

Durdu.

"Ama bir süreliğine de olsa her yaşamın değerli olduğunu unutmuştum. Daha da fenası sorumluluğu üzerimden atmaya çalışıyordum. Her şeyden sorumlu olduğumu kabullenmek yerine tüm suçu senin üzerine yıkmak daha kolaydı."

Jaspar durdu. Sonra başını kaldırdı ve Jacop'un gözlerinin içine baktı. "Bu ders için sana çok teşekkür ederim, tilki yavrusu. Yardımımı kabul etmeye devam edecek misin?"

Jacop ona baktı ve birden elinde olmadan kahkahayı patlattı.

"Yine ne oldu?" diye sordu Jaspar gücenerek.

"Hiçbir şey. Sadece –özür dilerken garip bir yüz ifaden oluyor."

"Garip mi?"

"Biraz şey gibi..."

"Ne gibi?"

"Bir kart horoz vardı..."

"Seni saygısız velet!" diye gürledi Jaspar. "Hayatımda ilk kez hatalı olduğumu kabul ettim ya, işte al sana karşılığı!"

"Belki de bu yüzden. Hayatında ilk kez olduğu için."

Jaspar kızgınlıkla ona baktı. Sonra o da gülmeye başladı ve ikisi birlikte bir süre güldüler. Aslında çok gergin olduklarından gülüyorlardı ama yine de onlara iyi gelmişti.

"Zavallı Rolof," dedi Jaspar en sonunda.

Jacop başını salladı.

"Evet?" Jaspar'ın alnı yeni sürülmüş bir tarlaya dönmüştü. "Bence hâlâ saldırıyı sürdürmeliyiz."

"Kime saldırmak? Nasıl? Richmodis'i ne zaman..."

Jaspar öne doğru eğildi. "Richmodis kayboldu. Burada hiçbir şey yapmadan oturarak ne ona ne de Rolof'a bir faydamız olabilir. Onu kaçıran adama da güvenemeyiz. Amacı hepimizi öldürmek.

Ama ne düşünüyorum biliyor musun? Sanırım çoktan işleri onun için gereğinden zor hâle getirdik."

"Nasıl?" diye sordu Jacop şüpheyle. "Şu ana kadar bizim safımızda olan kişiler ölmekten başka bir şey yapmadılar."

"Doğru. İyi de neden o zaman Richmodis'i öldürmek yerine rehin aldı? Bu durumda onun söylediğine inanıyorum. O yaşıyor. Yoksa onu neden rehin alsın ki?"

"Çünkü canı öyle istemiş. Bize dilediğini yapabilir."

"Hayır, Tanrının cezası. Çünkü başka çaresi yoktu. Anlamıyor musun? Gerhard'ın öldürüldüğünü bilenleri ortadan kaldırmak için yaptığı her şey boşa çıktı. Richmodis'i, ikimizi ve Goddert'i de öldürmüş olsa hâlâ bizim bu olaydan kaç kişiye bahsettiğimizi bilemeyecekti. İpin ucunu kaçırdı bir kere. Kaç kişinin bu durumdan haberdar olduğuna dair bir fikri yok. O yüzden tek seferde hepimizi birden susturmanın bir yolunu bulmalıydı; savunmaya geçmeye karar verdi ki bu konuda hata yaptı. Belki ona bir hata daha yaptırabiliriz."

"Çok zor," dedi Jacop elini sallayarak. "Ne adını ne de onu nerede bulacağımız bilmiyoruz."

"Haçlı olduğunu biliyoruz."

"Binlerce Haçlı var. Binlerce."

"Biliyorum ama bu özel. Muhtemelen soylu, eski bir şövalye ya da rahip, çünkü yazmayı biliyor. Gerçi yazısını pek beğenmedim. Paris'te öğrenmiş."

"Bunu nereden anladın?"

Jaspar ağır bir ifade takındı. "Ne yazık ki Rolof'tan. Söyledim sana katilimiz hata yapmaya başladı. Yıllar içerisinde her üniversite kendi yazı tarzını geliştirdi. Bolonya, İngiliz, Paris gibi anılmaya başlandı. Rolof'un alnındaki harfler Paris ekolünden."

"Ne olmuş? Soyluları unuttun herhalde? Onunla ilgili ne öğrenirsek öğrenelim bize asıl karşı olanlar onlar."

"Belki de değil. Sence neden bir katil tuttular? Kendi başlarına yapmak istemedikleri ya da yapamayacakları işleri yaptırmak için. Cinayet, adam kaçırma, işkence. Ona tam yetki verdiklerini bile söyleyebilirim."

"Ama hâlâ," dedi Jacop, "Onu tanımamın bize ne yararı olacağını anlamadım?"

"Rakibini tanırsan planını da bilirsin."

"Peki, bunu kim demiş?"

"Ben. Hayır aslında. Roma İmparatoru Julius Sezar. Ama ben de söyleyebilirdim. Fark etmez."

Jacop iç çekti. "Hepsi iyi hoş da onunla ilgili bir şeyler öğrenmenin bir yolu gelmiyor aklıma."

"Gelmez tabi. Sen Tilki'sin, bense –ne demiştin bana?"

"Kart Horoz."

"Kart Horoz, evet, aklı başında ve öldürülmeye niyeti olmayan bir horoz. Bu savaşı kazanmaya kararlı ve sonunda da kazanacak olan bir horoz."

"Ama bu horozun sahip oldukları yeterli değil sanki," dedi Jacop.

"Hayır, sahip oldukları sadece bu değil ki."

"Ne peki?"

"Bir fikir."

KUNO

Eski depo...

Kuno evinin yemek odasında oturmuş Daniel'in hangi depodan bahsettiğini çözmeye çalışıyordu. Sarhoş olabilirdi ama bu söylediklerinin doğru olduğundan şüphesi yoktu. Kadının biri orada tutuluyordu. Kim olduğuna dair Kuno'nun bir fikri yoktu. Daniel'in ağzından kaçırmış olduklarının çoğu hâlâ gizemini korumaya devam ediyordu. Fakat durum ortadaydı. İnsanlar bir kez daha bu rezil ittifakın tehdidiyle karşı karşıyaydılar, Tilki dedikleri kızıl kafa, bir kadın ve belki de daha başkaları.

Kadın eski depodaydı. Ama hangi depoda?

Sırtını yasladı ve hafızasını yoklamaya devam etti.

Overstolzların mülklerinin büyük bölümünü bilirdi. Ailesi pek çok kereler Johann Overstolz'un misafiri olmuştu. Üstelik anneleri, insanların arkasından konuştukları şekliyle yaşlı zorba, Blithildis'in de Overstolz hanesi üzerindeki etkisi her geçen gün daha da artıyordu. Yıllar önce bu kadının öldüğü zannedilmişti. Üç gün boyunca hiçbir yaşam belirtisi göstermemiş, ardından uyanmıştı. Ama artık bir sandalyeye mahkûmdu. İhtiyar Gottschalk Overstolz'dan bile yaşlı olan bu kadın Köln'deki en güçlü soylu ailesinin iplerini elinde tutuyordu ve Kuno bu kadını hayata bağlayan tek şeyin nefreti olduğunun da farkındaydı. Overstolz ailesine zarar verip de bunun bedelini ödemeyen herkese karşı duyduğu nefret.

Babasının iki yıl önceki ölümünden beri –annesinden çok sonra –Kuno ailesine ait bu büyük evde kardeşleri Bruno ve Hermann ve onların eşleriyle birlikte yaşıyordu. Fakat bu mutluluk kaçınılmaz darbenin inmesiyle çok kısa sürmüştü.

Kardeşlerinin eşleri Margarethe ve Elizabeth, Kölnlü yetkililerin misilleme yapmasından çekindikleri için, artık akrabalarının

yanında kalıyorlardı. Bruno ve Hermann ise Jülich Kontu'nun sarayına sığınmış ve sonuç olarak da Kuno tek başına kalmıştı.

Kendini yalnız hissediyordu. İttifaka katılmak için başta bu kadar hevesli olmasının nedeninin yalnızlığı olduğunu düşünüyordu. Fakat daha sonra aslında hep yalnız olduğunu hatırladı. Babası onunla pek ilgilenmezdi; oğlunun fazla yumuşak başlı olduğunu düşünür ve onu gerçekten anlamazdı. Annesi çok erken ölmüştü. Kardeşleriyle arası daha iyiydi ama aralarında gerçek bir samimiyet olduğu da söylenemezdi. Tek samimi dostları Gerhard Morart ve onun eşi Guda'ydı, hem ailesinin eski dostuydular hem de katedralin Hochstaden'li Konrad tarafından inşasına karar verilmesinin ardından büyük ailelerin evlerinin seçkin misafirleri haline gelmişlerdi. Kuno bir noktada Gerhard'ın, bunun farkında olmadan, babasının yerine geçip onun rolünü üstlendiğini fark etmişti. O yaşlı adamı severdi ve anlamadığı nedenlerden dolayı birden garip dedikodular dolaşmaya başlamıştı. Hastalıklı beyinlerin ürünü müydü yoksa kendisine bile itiraf etmekten çekindiği bir gerçeği mi ortaya koyuyorlardı? Bu dedikoduları yayan kişi Daniel'di...

Kuno gözlerini ovuşturdu ve kendini tekrar depo meselesine odaklanmaya zorladı.

Neden kimse onu ciddiye almıyordu? Hayatı boyunca hiçbir zaman ön plana çıkamamıştı. Erken yaşta siyasete atılmış olan kardeşlerinin sahip olduğu iradeye ya da babasının pratik zekâsına sahip değildi. Ama Köln'de geride sadece o kalmıştı.

Hepsinin içinde en yalnız olanı.

Depo! Depo!

Overstolzların tüm depolarını bilirdi. En azından çoğunu. Hemen hepsi eskiydi, tabi ki eskiyle ne kastediliyorsa. Daniel ne demek istemişti? "Eski" demekle yani?

Daniel asiydi, bir amacı olmayan bencil bir asi. Şarap, kadın ve eğlenceye düşkün olan, fakirlikten uzak duran ve geleneklerden sadece gelenek olduğu için nefret eden Goliardların son dönem takipçilerindendi. "Böyle birisi için 'eski' ne ifade ederdi?"

Harabe anlamında eski mi?

Çok eski.

Eski ve terk edilmiş!

Kuno parmaklarını şaklattı. Bulmuştu. Daniel'in bahsettiği uzun süreden beridir kullanılmayan terk edilmiş bir depoydu.

Onunla ilgili soru soramazdı ama buna gerek de yoktu zaten. Overstolzlara ait olan birkaç terk edilmiş depo biliyordu. Tamamı nehir adası Rheinau'nun karşısındaki surların bitişiğindeydiler. Kiraya verilmek yerine çürümeye terk edilmişlerdi çünkü Overstolzlar alacakları kiranın vergisini ödemek istemiyorlardı.

O civarı araştırmak iyi bir fikirdi.

Kuno gülümsedi. En azından artık yapacağı anlamlı bir şey vardı.

ÇILGIN

St. Pantaleon'un ihtişamlı ve bir o kadar da kasvetli cüssesi Walen Sokağı'na dönerlerken önlerinde yükseliyordu. Yağmur Jacop'un başlığına işlemiş ve boynundan içeri süzülmekteydi. Son bir saattir hava aşırı soğumuştu. Kuru bir yer için can attığından manastıra girebilmeyi dört gözle bekliyordu.

Cüzzamlı kıyafetlerini dışarıda bıraktılar; artık faydadan çok zararı dokunurdu. Eğer Jaspar haklıysa ve artık takip edilmiyorlarsa kılık değiştirmenin bir anlamı yoktu. Jacop saçını örtme konusunda ısrarlı olduğundan hâlâ Jaspar'ın eski keşiş kıyafetini giyiyordu. Elbisesinin kollarını yukarı kıvırması, eğer böyle aceleyle koşturuyor olmasalar, onu derin düşüncelere dalmış bir havadaymış gibi gösterebilirdi. Diğer taraftan onunla birlikte koşan Jaspar'ın bir köylüden farkı yoktu. Kukuletası başından kayarak kel kafasını yağmura maruz bırakmıştı ve attığı her adımda sanki yumuşak çamurların arasında cehenneme giden yolu arıyor gibiydi.

Kimseye denk gelmediler. Böyle yağmur yağarken şehirde dışarıda dolaşmak hiç de eğlenceli değildi.

Yoldan geçerken Dere'deki eve de bir göz attılar. Goddert orada yoktu. İlk başta endişelendiler ama onun da başına bir şey geldiğine dair bir işaret görünmüyordu. Eğer katil Richmodis'i götürdüyse Goddert'i de götürmesinin bir anlamı yoktu.

Onlarda Walen Sokağı'na doğru yollarına devam ettiler, Jaspar yoldayken Jacop'a orada ne bulmayı umut ettiğini anlattı.

"Bana küçük arbaletleri anlatan bir sakattan bahsetmiştim, hatırladın mı? Ayakları olmayan adam. St. Pantaleon'un büyük bir yatakhanesi var ve o da birkaç yıldır orada yaşıyor. Onu birkaç kez gördüm ama konuşmadım. Ondan bir şey öğrenebilir miyiz, hiçbir fikrim yok; onunla konuştuğum zaman bile zaten aklı pek başında

değildi. Eğer teorim doğruysa ve katilimiz bir Haçlı ise o zaman aynı muharebelere katılmış olmalılar. Ordularının büyük bölümünü insanlığın en aşağı süprüntüleri teşkil ettiği için aralarında bulunan eğitimli ve saçları beline kadar inen bir adam mutlaka dikkat çekmiştir.

"Ne? Binlerce adam arasında mı?"

"Ordulara her zaman krallar, kontlar ve piskoposlardan oluşan küçük bir grup komuta eder. Onlardan biri olduğunu tahmin ediyorum."

"Biraz uçuk bir tahmin."

"Saçma geldiğini biliyorum ama denemeye değer."

"Oturup hiçbir şey yapmamaktan iyidir," dedi Jacop. Konuşma bittiğinde onlar da St. Pantaleon'a varmışlardı. Yekpare duvarın üzerindeki kapıda bulunan yağ lambası rüzgârla sallanıyor ve düzensiz aralıklarla taş duvara vuruyordu.

Başlarını eğip kapının üzerindeki dar çatının altına sokuldular ve kapıyı çaldılar. Kapının üzerindeki küçük pencerenin açılması uzun sürmedi. Kalın kaşların altındaki uykulu gözler dikkatle onları süzdü.

"Saat çok geç," dedi yaşlı adam.

"Doğru, muhterem kardeşim," dedi Jaspar. "Eğer ben ve Jacop Kardeş masum insanların bedenlerini ve ruhlarını tutsak etmeyi hedeflemiş şeytani bir teşebbüsü boşa çıkarma gayreti içerisinde olmasaydık asla gecenin bu vakti sizden izin isteme cesaretini bulamazdım kendimde."

"Peki ya sen kimsin?"

"Jaspar Rodenkirchen, St. Maria Magdalena'nın başpapazı, hekim ve üniversite mezunu."

Adamın gözbebekleri daha telaşlı hareket etmeye başladı.

"Başkeşişe sormam gerek."

"Kesinlikle haklısınız," dedi Jaspar, "ileri yaşın getirmiş olduğu öngörüye saygım büyük. Sizden tek ricam bunu elinizden geldiğince çabuk yapmanız olacaktır çünkü Rabbimizi, göklerin gözyaşlarını imansızların günahları üzerine dökmesi memnun eder."

"Burada bekleyin," Pencere kapandı.

"Yarım akıllı bunak," diye söylendi Jaspar. "Aziz Benedikt'in

keşişlerden bahsederken 'İsa aşkına ahmak olmayı seçin,' dediğini biliyorum ama bu kadar da ahmak olmalarını istediğini zannetmiyorum." Sinirle duvar boyunca aşağı yukarı volta attı. "Başkeşişe sormam gerek. Başkeşişe sormam gerek. Soracağı keşiş de kimmiş? Bir kapının her açılış ve kapanışında Tanrı'dan izin mi alıyorlar? Bu keşişler düşünmeyi ne zaman öğrenecek?"

Bayağı bir zaman bekledikten sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girdiler.

Gerçekten yaşlı ve iki büklüm olan keşiş güler yüzlü ve uzun boylu bir adamı işaret etti. O ve Jaspar birbirlerini omuzlarından tutup öpüştüler.

"Gecenin bu geç saatinde sizin için ne yapabilirim Kardeş Jaspar?" diye sordu başkeşiş.

"Önemsiz bir mesele. Yatakhanedeki birisiyle konuşmak istiyorum." Jaspar gülümsedi. "Tabi sizin için mahzuru yoksa."

Ellerini arkasında kavuşturan başkeşiş mağrur bir edaya büründü. Sanki meseleyi büyük bir dikkatle ele alacak gibi bir tavır takınmıştı. "Geç kaldınız," dedi kuşkulu bir ifadeyle.

"Biliyorum."

"Kardeş Lorenz'e Şeytan'ın hileleriyle ilgili bir şey söylemediniz, değil mi? Bildiğiniz gibi bu manastırdaki keşişler Şeytan'dan her daim korkarlar ama tecrübelerimiz bize onun özellikle gece karanlığından sonra daha müessir olduğunu göstermiştir. O nedenle gece geç saatte gelen ziyaretçileri titizlikle sorgularız. Bu temkinli davranışımızı şüphe olarak..."

"Aklımdan bile geçmez," diye kesti sözünü Jaspar. "İşin aslı benim bahsettiğim Şeytan ruhlarımıza eziyet etmek için geçmişten gelmiş olan canavar ruhlu birisidir. Eski yaralar tekrar açıldı. Ama bizi yeni silahlara kavuşturan da eski yaralar değil midir, tabiri caizse."

Başkeşiş ne dediğini anlamamıştı ama yine de başını salladı.

"Bu nedenle," diye devam etti Jaspar, "Bu zalim kendini çılgınlıkla göstermekte ve ruhları karmaşada olanların ağzıyla konuşmaktadır. Bu zalimi burada barındırdığınızı kastetmiyorum. Duyduğum kadarıyla sizin bakımınız akıl çelici dillerin karıştırdığı dimağlara derman olmaktaymış."

"O tür durumlar için özel bir yer ayırdık," dedi başkeşiş, böbürlenmeden.

"Evet. Herkesçe bilinip takdir edilmekte. Sizin şefkatinizi ancak sahip olduğunuz ilminiz aşabilir. Kim bilir belki de tam tersidir. Buradaki kardeşlerimin bu konularda ne kadar tecrübeli olduğunu biliyorum. Ama ricamın nedenine geri dönersek o bölümde adının Hieronymus olduğunu zannettiğim ve bu canavarı bulmamızda bize faydası dokunabilecek bir kişi bulunmakta."

Keşiş kulaklarını dikti. "Faydadan kastedilen nedir?"

"Kesin detaylar," dedi Jaspar gizemli bir ifadeyle, "Ve gizli kalmaları da şart. Son derece nüfuzlu insanların dâhil olduğu fazlasıyla nazik bir durumla karşı karşıyayız."

"Burada, Köln'de mi?" diye fısıldadı başkeşiş.

"Evet, bu şehirde. Aradığım kişi zavallı bacaklarını Akka'da kaybetmiştir."

"Evet, bu Hieronymus."

"Mükemmel. Onunla konuşmamız gerek."

"Hmm, bu kolay olmayacak. Uyuyor. Son zamanlarda kendisi hep uyuyor zaten. Sanırım son uykusuna yatmasına az kaldı."

"O zaman bu gerçekleşmeden onunla bir an önce konuşmalıyız," dedi Jaspar. "Eğer Hieronymus'un bize söyleyecek bir şeyi yoksa zaten uzun sürmez ve tekrar uykusuna dönebilir."

Jacop titredi. İç bahçenin çevresindeki kemerli yolda duruyorlardı ve dar ve kemerli pencerelerden esen rüzgâr demir halkalara takılı meşalelerin ateşini savuruyordu.

Başkeşiş yeniden uzun bir düşünceye daldı.

"Pekâlâ," dedi sonunda, "Böyle yüce bir vazifeye engel olmak istemem. Hayırlı işlere koşma gayretimizle kazandığımız itibarımız sayesinde manastırımız öyle bir nura gark olmuştur ki bu nurun parlaklılığından bir şey yitirmeden devam edebilmesi için elimizden gelen çabayı sarf etmeliyiz."

"Her zamankinden daha parlak olacağına sizi temin ederim."

"Buna bizzat şahit olmak ister misiniz?"

"Her zaman."

"Öyle olsun. Hep birlikte Rabbimize şükredelim. Kardeş Lorenz sizi Hieronymus'a götürecek. Fakat sizden rica ediyorum kendisini

ebedi istirahatinden uzun süre alıkoymayınız. Kendisinin Tanrı'nın rahmetine nail olması yakındır."

Başkeşiş bir el hareketiyle gitmelerini işaret etti ve onlar da yaşlı keşişin peşi sıra kemerli yolda yürümeye başladılar. Bir süre sonra karanlık bir koridora girdiler, Lorenz koridorun sonundaki bir kapıyı açtı.

Yarı karanlık odanın içinde insanların, daha doğrusu onlardan geriye kalanların, uyuduğu bir sürü tahta yatak gördüler. Manastır bu hastalara ücretsiz, sadece Tanrı'nın rızasını kazanmak için, bakıyordu, tek şart şehir meclisinin onayıyla gelmeleriydi. St. Pantaleon'un sınırları bu şekilde belirleniyordu. Çok kötü vakalar, tehlikeli ve saldırgan olanlar, şehir surlarındaki pencereleri şehir dışına doğru bakan kulelere kilitlenirdi, böylece yakınlarda yaşayanlar onların feryatları ve çığlıklarından rahatsız olmazdı. En beterleri de zincire vurulurdu. Hücrelerindeki hasır senede dört kez değiştirilirdi, aynı zamanda o tarihlerde bir de berber gelir ve güçlü adamların eşliğinde saç ve sakallarını tıraş ederlerdi. Bazı aileler deliren aile üyelerini şehir dışında, deli kutusu olarak bilinen, büyük ahşap kafesleri olan göstericilere satarlardı. İnsanlar burada delilerin salyalarının akmasını, yüzlerinin şekilden şekle girmesini ve eğer dayanabiliyorlarsa, krize girmelerini izlerlerdi.

O zavallılara kıyasla St. Pantaleon'da yaşayanlar çok daha iyi durumda sayılırdı, deriden bağlarla yataklara bağlanıp demir tavalardan yemek zorunda kalsalar da. Keşişler onları delilikle Şeytan tarafından ele geçirilme arasındaki sınırı incelemelerine imkân veren numuneler olarak görürlerdi, hastalarının manevi sağlığı açısından büyük önem taşıyan bir meseleydi bu onların gözünde. Tedavide hayır duaları ve ekleziyastik ayinler de yer alırdı; arada bir işe yaradığı da görülmüştü.

Derken elinde mum taşıyan genç bir keşiş aceleyle geldi. Yeni uyandığı belliydi. Gözlerini ovuşturup boynunu sağa sola çeviriyordu.

"Ne oluyor?" diye söylendi. "Ah, sen miydin, Kardeş Lorenz."

"Ne yapıyordun, Henricus?" diye sordu yaşlı keşiş keyifsizce.

"Gece duasına hazırlanıyordum."

"Uyuyordun."

"Hayır. Tefekküre öyle bir dalmıştım ki..."

"Uyuyordun. Bunu başkeşişe bildirmem gerek."

Genç keşiş, diğerinin omzunun üzerinden arkasındaki iki kişiye baktı ve gözlerini devirdi. "Tabii ki, Kardeş Lorenz başkeşişe söylemeniz gerek. Bu yüzden mi geldiniz buraya?"

"Şu iki beyi Hieronymus'un yanına götür. Onunla konuşmak istiyorlar."

"Uyuyordur muhtemelen."

"Uyandır o zaman."

Jaspar dostane bir ifadeyle genç keşişe bakıp başını salladı. Keşiş omuz silkti ve döndü. "Beni takip edin."

Onun peşi sıra yatakların arasından yürüdüler. Hastaların çoğu uyuyor ya da boş boş etrafa bakınıyorlardı. Birisi hayvan isimlerini mırıldanıyordu. Jacop arkasını döndüğünde yaşlı keşişin başını iki yana sallayarak koridorda geri döndüğünü gördü.

Hieronymus uyumuyordu. Yatağında oturmuş küçük parmağıyla kulağını karıştırıyordu, çok dikkat isteyen bir uğraş olmalıydı ki onların gelişini umursamadı. Tüyleri dökülmüş kenevirden bir battaniye karnının büyük bölümü örtüyordu. Bacaklarının olması gereken yerde ise battaniye dümdüz duruyordu.

"Hieronymus," dedi keşiş şefkatli bir tonda, saçını okşadı, "Birileri seni görmeye geldi, bak."

Dişleri olmayan, beyaz sakalla kaplı, eğri büğrü bir surat onlara döndü. "Sırası değil."

"Neden? Ne zamandır hiç ziyaretçin yoktu."

Hieronymus parmağını kulağında daha da derinlere daldırdı. "Beni rahat bırakın."

"Fakat Hieronymus, Aziz Paulus için bugünkü duamızı yapmadık. Bu Aziz Paulus'un hiç hoşuna gitmeyecek. Yetmezmiş gibi ziyaretçilerini de kabul etmiyorsun."

"Hayır! Dur! Dur!" Hieronymus birden bağırdı. "Yakaladım onu. Tuzağa düştü. Benden kaçacağını zannetmiştin değil mi? Ama yakalandın."

Henricus onlara anlamlı bir şekilde baktı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Jaspar.

"Bir süre önce birisinin kulağına yerleştiğine inanıyor. Mobilyaları ve tüm eşyalarıyla birlikte. Soğukta ateş de yakıyor dedi

Hieronymus ve kulak ağrısından şikâyete başladı."

"Neden orada kalmasına izin vermiyor?"

Henricus sesini alçalttı. "Çünkü kulağındaki varlık ona şeytani şeyler fısıldıyormuş. Öyle söyledi. Bazı kitaplarda araştırdık. Bunun Şeytan'ın marifeti olduğu ortada, bir çocuk bile bunu görebilir. Diğer taraftan Şeytan'ın birinin kulağına yerleşmesi ilk kez duyulan bir şey."

"Şeytan, Cehennem'de yaşar, bu ise sadece kulak ağrısı." Jaspar eğildi ve Hieronymus'un parmağını yavaşça kulağından çıkardı. "Yardımına ihtiyacımız var," dedi usulca.

"Yardım mı?" Hieronymus öyle şaşırmıştı ki kulağını karıştırmayı bile unuttu.

"Sen yiğit bir adamsın, Hieronymus. Haç uğruna savaştın. Hatırlıyor musun?"

Hieronymus, Jaspar'a şüpheyle baktı ve dudaklarını sıktı. Sonra da heyecanla başını salladı.

"Biliyordum." Jaspar sırıttı. "Bir kahraman. Cesurların en cesuruyla birlikte savaşmış. Gerçekten etkileyici."

"Omuz omuza," dedi Hieronymus.

"Tüm o gururlu şövalyeleri hatırlıyor musun?"

"Şövalye değildim," dedi Hieronymus üzgün bir tonda. "Yaya savaşırdım. Şimdi de yürüyebilmeyi çok isterdim. Şövalyeler gibi değil. Her zaman bir beygirin üzerinde, demirle yüklü. Ama demirin içinde hiçbir şey yok."

"Bu da ne demek, yaya olmayı mı seviyormuş?" diye sordu Jacop şaşkınlıkla.

"Ne desem" –Henricus omuz silkti– "öyle seviyormuş."

"Ama onun..."

"Sessiz olun," diye azarladı Jaspar. "Dostum Hieronymus ve ben önemli bir konuyu görüşüyoruz."

"Zırhın içinde hiçbir şey yok." Hieronymus kıkır kıkır güldü. "Bazılarının içine baktım. Kumun üzerinde öylece duruyorlardı."

"Ama şövalyeleri hatırlıyorsun değil mi, soylu olanları?"

"Tabi. Ben yaya olmayı severdim."

"Evet, biliyorum. Bugünlerde herkes yaya gitmeyi seviyor, öyle değil mi? Sen Akka'ya kadar gitmişsin."

Hieronymus titredi. "Akka, "diye fısıldadı. "Akka'ya kadar. Lanetli şehir."

"Hieronymus eğer isterse her şeyi hatırlayabilir," dedi Henricus öğünerek.

"Benim edindiğim izlenim öyle değil ama," dedi Jacop düşünceli bir şekilde.

"Bu kadar yeter!" Jaspar kolunu uzattı ve odanın diğer ucunu işaret etti. "Oraya gidin ve yatar mısınız, dans mı edersiniz ne halt ederseniz edin! Ama buradan gidin, hem de hemen!"

Jacop itiraza cesaret edemedi. Henricus'un ise hoşuna gitmişti, Jaspar'a teşekkür etti ve yatmaya gitti. Çok geçmeden usulca horlamaya başlamıştı bile. Jacop onu gıpta ederek izledi, kapıya yaslandı ve düşüncelere daldı.

Bir süre sonra Hieronymus garip hareketler yapmaya başlamıştı. Parmakları havada garip şekiller çiziyordu. Acaba bazı işkence metotlarını mı tarif ediyor diye düşünen Jacop'un içi karardı.

Derken adam bir çığlık attı ve başını ellerinin arasına gömdü. Jaspar kolunu omuzlarına doladı ve onu teselli etmeye devam etti.

Hieronymus aniden bir kahkaha attı ve ardından yine garip hareketler yapmaya başladı.

Jacop, manastırın duvarları etrafında uğuldayan rüzgârın sesini dinledi.

Bitmeyecekmiş gibi gelen bir bekleyişten sonra Jaspar geri geldi ve onları dışarı çıkarması için Henricus'u kaldırdı. Sessizce kemerli yoldan ana kapıya doğru yürüdüler.

"Gece duasını unutma," dedi Jaspar gülümseyerek.

"Pöh!" Henricus somurttu. "Ne zaman unutmuşum ki? O bunak kim bilir sana neler anlattı?"

"Bana bu manastırdaki keşişlerin çok araştırmacı olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" dedi Henricus hayretle. "İyi o zaman."

Onu geride bırakıp çamurlu yollardan Dere'ye geri döndüler.

"Sonuç?" diye sordu Jacop. Rüzgâr kulağının dibinde uğuldadığından yüksek sesle konuşmak zorundaydı. "Ondan bir şey öğrenebildin mi?"

"Hem evet hem de hayır."

"Bu da ne demek şimdi? Evet mi, hayır mı?"

"Hieronymus'un hafızası bölük pörçük ama arbaletleri hatırladı. Onları kullanan birkaç kişiyi de hatırladı. Şaşırtıcı sayıda kont ve şövalyenin ismini söyledi bana, Kral Louis'yi bile görmüş –tabi ki konuştuğunu görmüş sadece. Aslında bayağı bir şey hatırlıyor. Sonra da savaştan ve Dimyat'ta ele geçirdikleri kâfirlere neler yaptıklarından bahsetti."

"Neler yapmışlar?"

Jaspar başını iki yana salladı. "Bilmediğine şükret. Tüm çocukları ve gençleri bir araya toplamışlar. Sadece öldürdüklerini söylersem meseleyi çok basit geçiştirmiş olurum. Bahsetmesem çok daha iyi olacak, bir sürü şey yapmışlar. Ama saçı beline kadar inen bir şövalyeyi hatırlayamadı."

"Yani zamanımızı boşa mı harcadık?"

Jaspar ona tasvip etmeyen bir bakış attı. "Hiçbir şey zaman kaybı değildir, bunu unutma."

KUNO

Şehir surlarının altında, güneydeki Üç Kral Kapısı'yla Neckelskaulen Kapısı arasında, balıkları depolamak için yapılmış taş binaların bulunduğu bir bölge vardı. Taş serin olurdu. Binalardan bazıları Overstolz ailesine aitti ama artık kullanılmıyorlardı. Binalar surlara bitişiklerdi ve nehirle aralarında birkaç dar geçiş bulunuyordu.

Kuno surların iç kısmı boyunca yürüdü. Rüzgâr Bayen Caddesi'nden doğru eserken su da sanki her taraftan geliyor gibiydi; yukarıdan, aşağıdan, önden ve arkadan. Belki de yeni bir sel geliyordu. Havalar şu tarihe kadar iyi gitse de bu gece her şey birden değişmişti. Artık ne ılık yağmur ne de birkaç saatliğine havayı temizleyen yaz fırtınasıydı bu. Kuzey rüzgârlarının dondurucu soğuğunu taşıyordu, yaklaşan kışın habercisiydi. Kışın Ren donardı ve üzerinden yürüyerek doğu kıyısındaki Deutz'a gidebilirlerdi.

Garip diye düşündü Kuno, nereden geldi ki şimdi aklıma? Bir kez daha nehir üzerinden yürüyüp Deutz'a gitmek güzel olurdu, surlar ve burçların, kiliselerin, şapellerin ve manastırların duvarlarının ve dik çatılarının, meyve bahçelerindeki ve Pazar Yeri'ndeki ağaçların tekrar karla kaplandığını, insanların kayıp düşerek alay konusu olmamak için pazar tezgâhları arasında dikkatle yürüdüklerini görmek.

Yağmur altında bir köpek gibi silkelendi. Solunda eski depoların ilki görünmüştü. Anılarda dolaşmaktan daha önemli işler bekliyordu onu.

Üç Kral Kapısı'nın yakınındaki depolardan bazılarının avluları vardı, duvarla çevriliydiler, genelde çürümüş ve ağır bir ahşap kapıları olurdu ama bu kapıyı tek kişinin açması imkânsızdı. Kuno önce diğer binalara bakmaya karar verdi. Zannettiğinden daha çoktular ve denk geldiği ilkinin kilitli olduğunu gördü. Pencereden bakmayı düşündü

ama çok yüksek oldukları için tırmanması gerekiyordu. Duvarlar yağmur yüzünden kaygan hale gelmişti ve birinin üzerine çıkana kadar birkaç kez kaydı. İçeride zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Kimse var mı?"

Sesinin yankısı fırtınanın uğultusuna karıştı. Kendini açıklıktan yukarı çekip deponun içine atladı, kemerinde getirdiği meşaleyi yaktı. Etrafına bakındı. Birkaç sıçan panik içinde kaçıştı. Onun dışında bir yaşam belirtisi yoktu.

Tekrar pencereye tırmanma fikri ona cazip gelmemişti. Kapı bir kalasla içeriden kapatılmıştı, kalası itti ve Bayen Caddesi'ne çıktı. Çaresizce boş binalara bakıp düşündü. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki Bayen Kule'sini bile göremiyordu. Daha sadece birini kontrol edebilmişti ve çoktan sırılsıklam olmuştu.

Ya Daniel yalan söylediyse? Belki de şu anda sıcak evinde oturmuş, elinde kadehi arkasından gülüyordu.

Belki, belki...

Başı önde sonraki depoya koştu. Kapısı olmadığı için bu seferkine girmek kolay olmuştu, sadece birkaç paslı menteşe vardı. Ama burada da kimse yoktu.

Duvarı ve avlusu olan ilk depoya gelene kadar ne kadar süre geçtiğinin farkında değildi. Yine tırmanmak zorunda kalacaktı. Parmakları sızlıyordu ama başka çaresi yoktu, kapı sıkıca örtülmüştü. Tutacak sağlam bir yer bulduktan sonra diğer bir duvara tırmandı ama ne avluda ne de binada kimse olmadığını gördü. Merdiven üst kata çıkıyordu. Üzerlerinde yürürken tahtalar ürpertici şekilde gıcırdadı. Gördüğü ilk şey yine fareler oldu ama odanın Ren'e bakan beş penceresi olduğundan burası daha aydınlıktı. Herhalde bir zamanlar burası ofisti. Çatıdaki bir delikten su damlıyordu. Islak saçlarını gözünün önünden çekti ve aşağıya nehre baktı. Sanki gri, kabarık tüylü bir hayvan yatağından çıkmak için çırpınıyor ve ancak Takdir-i İlahi ile orada duruyordu.

Eğer böyle yağmaya devam ederse kuruması için onu da çamaşır gibi asmaları gerekecekti.

Alt katın arka duvarında nehir kenarına açılan küçük bir kapı olduğunu fark etti. O da içeriden kapatılmıştı. Açtı ve rıhtıma doğru indi. Rüzgâr paltosunu bacaklarının etrafında savuruyordu.

Yük gemilerini gördü, palamarlarını bağlıyorlardı, katedral için Drachenfels'den taş getirmişlerdi. Orayla Üç Kral Kapısı arasında surun üzerinde sadece iki giriş daha vardı ama kapalıydılar. Küfredip içeri girdi ve aynı zahmetli yoldan tekrar avluya döndü. Bayen Caddesi'nde, hırlayan nefesiyle, artık vazgeçmek üzereydi.

Etrafına bakındı. Gece bekçileri saat başı buradan geçerlerdi. Fenerlerini göremiyordu. Şimdikini kaçırmıştı anlaşılan.

Sonunda hoş bir sürpriz! Sonraki avlunun kapısını tahta kurtları kemirmişti. Bir duvara daha tırmanmak zorunda kalmayacaktı. Hemen içeri daldı. Avluda bir şey yoktu, kapının yanına gelip açtı. Kilitli değildi ve zannettiğinden de kolay açılmıştı, bu nedenle az daha dengesini kaybedip düşüyordu. Kendini toparladı, meşalesini çıkarırken kapı da arkasından yavaşça kapandı. Meşaleyi yaktıktan sonra birkaç adım attı.

Önünde büyük bir el arabası duruyordu. Bu harabeye aitmiş gibi görünmüyordu ve yerler de battaniye tüyleriyle kaplıydı. Öyle garip bir manzaraydı ki bir süre öylece bakakaldı ve ancak bir süre sonra içeride rüzgârın uğultusundan başka bir ses daha olduğunu fark etti. Sanki bir çocuk ya da yaralı bir hayvana aitti ses. Tereddütle meşalesini daha yukarı kaldırdı ve arabanın etrafından dolaştı. Titreyen ışıkta büyük bir kolon gördü. Bir tane daha ve bir tane daha.

Dördüncü kolonun kendisine bakan gözleri vardı.

Bir kadın çok sayıda deri iple kolona bağlanmıştı. Hiçbir şekilde kımıldaması mümkün değildi. Ağzı kapalıydı ama gözleri açıktı. Gür siyah saçları alnının ve omuzlarının üzerine dökülmüştü.

Kadının perişan görünümüne karşılık Kuno sevinçle güldü. Meşaleyi arabanın tahtaları arasına sıkıştırdı ve hemen kolonun yanına koşup kadının ağzını örten bezi çözdü. Kadın ağzına tıkılmış çaputu kendisi dışarı tükürdü.

"Oh, Tanrım!" dedi, sonra da ciğerlerini havayla doldurup öksürdü. "Havasızlıktan öleceğimi zannettim."

"Adın ne?" diye sordu Kuno heyecanla.

"Ne?" kadın sanki temizlemek istermiş gibi başını salladı.

"Hepsi geçti." Kuno onu teselli eder gibi yanağını okşadı ve hançerini çıkardı. Aceleyle onu kolona bağlayan ipleri kesmeye başladı."Dert etme. Seni kurtarmaya geldim. Ben dostum."

"Dost mu?"

Kadının dizlerinin bağı çözüldü ama Kuno onu tuttu. Hâlâ iplerle bağlıydı. Adam bıçağını kullanmaya devam ederek bacaklarını ve kollarını da çözdü. Kadın hemen ayağa kalkmayı denedi ancak acıyla inledi. Uzuvları tümüyle uyuşmuştu.

"Dur, sana yardım edeyim."

"Hayır."

Dişlerini sıkarak kolona tutunup ayağa kalktı.

"Bunu kendi başıma yapmam gerek. Sen de kimsin bu arada?"

"Adım Kuno."

Titreyerek doğruldu ve bileklerini ovalamaya başladı. Dizleri yine çözülecek gibi olsa da bu sefer ayakta durabilmeyi başardı.

"Seni Jacop'mu gönderdi?" diye sordu nefes nefese. "Yoksa Jaspar mı?"

"Jaspar mı?" diye tekrar etti Kuno. Daniel başpapazdan bahsetmişti. "Tilki'yi mi kastediyorsun."

"Evet." Kadın ona doğru sendeleyerek geldi ve tutundu.

"Neredeler?"

"Bilmiyorum. Gerçekten. Senin adını bile bilmiyorum."

"Richmodis. Ama öyleyse..."

"Yürüyebilir misin?"

"Belki."

"Dur." Duvara yaslanmış birkaç sopa vardı. "Kendini taşıyacak bir şeylere ihtiyacın var."

Kadın nereye baktığını gördü ve başını iki yana salladı. "Onlar işe yaramaz, Kuno. Çok ağırlar. Beni dert etme."

"Emin misin?"

"Eminim. Ama sen nasıl?"

"Daha sonra. Hemen buradan gitmemiz gerek."

Kapıya doğru koştu. Kadın da sendeliyordu ama ona ayak uydurmaya kararlıydı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Seni evime götüreceğim," dedi yüzünde memnun bir sırıtmayla. "Kısa bir yürüyüş mesafesinde ve hava da harika öyle değil mi? Koluma tutun."

Richmodis gülümsedi ve Kuno kapıyı açtı.

Daniel dışarıda bekliyordu.

GODDERT

Weiden'li Goddert sanki parçalara ayrılmış ve tekrar dikilip bir araya getirilmiş gibi hissediyordu. Yıllardır bu kadar çok çalışmamıştı. Çanlar dokuzu vurmuştu ama o hâlâ eve dönememişti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de su içinde kalmıştı. Gerçi son iki saatini cömert bir müşteriyle oturup bira içerek geçirdiğini de inkâr etmiyordu. Ama onunla da iş konuşmuşlardı.

Sen ihtiyar ahmağın tekisin, dedi Goddert kendi kendine Dere'nin çamurlu yollarında bata çıka yürürken. Bu havada kim dışarı çıkar ki? Domuzlar ve köpekler bile bir yerlere sığınmış. Kafasına boşalan her sağanakla romatizması daha da azıyor ve sıcak bir ateş ve Jaspar'ın mahzeninin sakladıklarına olan özlemi bir kat daha artıyordu. Sanki çamurda yürürken çıkarttığı sesler bile onunla dalga geçiyordu. Sol, sağ, sol, sağ –yaşlı, ahmak, yaşlı, ahmak.

Sonra Jacop'u hatırladı ve başını iki yana salladı. Richmodis'in hakkı vardı. Ne ispatlamaya çalışıyordu? Weiden'li Goddert olmadan dünya duracak değildi ya? Daha genç bir adamla rekabete kalkışmak ne aptallıktı. Kimsenin umurunda da değildi zaten, tek yaptığı kendisini küçük düşürmekten ibaretti. Sadece ahmak değildi, yaşlı ve ahmaktı.

Richmodis'ten özür dilemeye karar verdi. Gururun sıcaklığını hissetti. Kızından kendisini affetmesini isteyecek kadar büyük bir adam nerede görülmüştü? Sonra da ona Jacop'un anlattığı garip hikâyeyle ilgili son gelişmeleri aktaracak ve kükreyen ateşin önünde ayaklarını uzatıp başını sokabileceği bir çatı olduğu için Tanrı'ya şükredecekti.

Ayak sesleri 'yaşlı ahmak' diye bağırmayı bırakmıştı.

Hırlayan nefesiyle Dere boyunca evine doğru yürüdü. Kepenkler

kapalıydı, aralarından da ışık sızmıyordu. Richmodis erken mi yatmıştı?

İçeri girdi. Karanlıktı. "Richmodis?" diye bağırdı sonra da ellerini dudaklarına götürdü. Zavallı bir çocuğu uyandıracak kadar görgüsüz müydü? Bütün gün ne kadar çok çalıştığını hatırladı. Bir akşam yemeğini hak etmişti. Üstelik ateş de sönmüştü. Çalışmaktan bitap düşmüş babası eve gelmeden evvel yatılır mıydı? İnsan hiç değilse bir sürahi şarap hazırlardı.

"Richmodis?"

Yağ lambasını yaktı ve homurdanarak yatak odasına gitti. Hayretle bakakaldı. Orada yoktu. Evde değildi.

Tabi ki evde değil yarım akıllı dedi kendi kendine. Jaspar'ı görmeye gideceğini söylemişti ya, tabi aslında kızıl kafayı kastetmişti. Orada oturmuş bir türlü kalkıp gelemiyordu ve Jaspar bardağını sürekli doldurmakla meşguldü.

Keyifleri yerindeydi. Kendisi olmadan eğleniyorlardı.

Asla!

Mağrur bir şekilde başını sallayarak aşağı indi, lambayı söndürdü ve dışarı çıktı.

DEPO

Adam elinde kılıcı karşılarına dikilmişti. Richmodis onu daha önce de görmüştü. Adı Daniel Overstolz'du. Konrad soyluların iktidarına son verip mevkileri yeniden dağıtmadan önce bir yargıç idi. O zamandan beri Daniel şehirde zamparalık yapıp içki içmesiyle ün salmıştı. Sokaklarda arkadaşlarıyla dolaştığı sıkça görülürdü. Neşeli ve yakışıklı olduğu için kadınlar onu beğenirdi ama aynı zamanda da zeki ve acımasızdı.

Şu anda hiç de güzel görünmüyordu. Saçı yüzüne yapışmıştı ve yüzü kabarıp şekil değiştirmişti.

"Hain," diye hırıldadı.

Kuno kadını kolundan tutup geri adım attı. "Sakin ol Daniel. Yanlış anlıyorsun."

Daniel Overstolz üzerlerine doğru gelince geriledi. "Ah, öyle mi?" dedi Daniel. "Yanlış anlamışım, demek ki? Bu küçük orospuyla nereye gidiyorsun peki?"

"Daniel, lütfen, kavganın âlemi yok."

"Ah, lütfen, beni mahcup ediyorsun. Boğazıma sarılmanın üzerinden fazla geçmedi ama şimdi birden pek bir kibarlaştın. Sen kendini ne zannediyorsun, şerefsiz herif? Bir halt olduğunu mu sanıyorsun, adi domuz. Hain! İttifakımızı mahvedip hepimizi darağacına göndereceksin."

Kuno yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Hayır, kesinlikle değil," dedi aceleyle. "Görmüyor musun ittifak çoktan dağıldı bile. Pek çok yanlış şey yaptık. Hepimizin hemfikir olmadığı şeyler. Bizim uğruna mücadele ettiğimiz şey bu değildi."

Daniel yüzünde pis bir sırıtmayla önce ona, sonra da Richmodis'e baktı. Neler döndüğünü bilmese de kadın da onaylar gibi başını salladı. "Kuno haklı, biz..."

"Sen çeneni kapat, adi sürtük," diye bağırdı. Birkaç adımda yanına geldi ve kadını saçından tutup Kuno'dan uzaklaştırdı. Richmodis direnmeyi denedi ama sızlayan bacaklarının üzerinde daha fazla duramayıp yere yığıldı. Paniğe kapılan Kuno yardım etmek için atıldı. Daniel'in kılıcının ucunu göğsünde hissetti.

"Tek adım daha atma, sıçan."

"Daniel," dedi Kuno. Sesi titriyordu ama kontrolünü kaybetmemeyi başardı. "Bu konuyu konuşmalıyız. Sen de bir yargıç'tın..."

"Bir zamanlar. Doğru."

"Adalet dağıtıyordun. Unuttun mu? İyi bir hâkimdin; satılmışın teki olmadığın için insanlar sana hayranlık ve saygı duyarlardı. Baskıdan nefret eder, hep gerçeği ortaya çıkarmaya çalışırdın. Asla masum insanların kanını dökmedin."

Richmodis ayağa kalktı, titriyordu. Daniel hâlâ saçını tutuyordu ama hiç kımıldamadı.

Kuno dikkatlice elini kaldırdı ve kılıcını yana doğru itti. Sonra da ona doğru bir adım attı. Gözleri parlıyordu.

"Tekrar düşün Daniel. Senin için adaletin ne kadar önemli olduğunu düşün. Adaleti en üstte tuttuğumuz için hepimiz ortak bir davaya gönül verdik. Ben hâlâ buna inanıyorum. Masumların feda edilmesiyle haklı davamız hayırdan çok şerre doğru gitmeye başladı. Yüreğine sor, Daniel. Mevkini kaybettin ama kendine olan saygını değil. Kaybın ne demek olduğunu ben de bilirim. Ailemi ve tek dostumu kaybettim; onu kurban etme gafletinde bulunduk. Sizin kadar bu konuda kendimi de suçluyorum. Ne hissettiğini biliyorum; öfkeni, hayal kırıklığını ve intikam arzunu anlayabiliyorum. İntikam tatlıdır ama merhamet daha da tatlıdır, Daniel, çok daha tatlı. Bu çılgınlığı sona erdirmemde bana yardımcı ol, lütfen."

"Kımıldama."

"Tamam, Daniel, tamam."

Daniel Richmodis'i yüzüne bakması için kendi etrafında çevirdi. "Güzel bir nutuk. Ne düşünüyorsun? Senin de fikrini sormak isterim."

Kadın onun gözlerinin içine baktı, korkudan boğazı düğümlenmişti. "Evet," diye fısıldadı. "Kuno haklı. Dediklerine kulak vermelisin. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kötü birisi

olmadığından eminim. Gerçekte istediğin şeyin huzur olduğunu biliyorum."

"Duydun mu?" dedi Kuno umutlu bir ses tonuyla.

Daniel hâlâ kımıldamıyordu. Ardından düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bana inandığınızı görmek çok güzel. Bunu bilmek muhteşem!" Sırıttı. "O yüzden ikinizi de cehenneme göndermek daha büyük bir zevk olacak." Bir kahkaha patlatıp kılıcını kaldırdı. "Elveda aptallar. Bu arada haberin olsun Kuno, her fırsatta rüşvet alırdım. Benim istediğim şey adalet değil güçtü, anladın mı Kuno güç. Her şey bu yüzden oluyor, güç. Şimdi de senin kafanı uçurup öldürmeden önce de bu orospuya tecavüz edecek gücüm var... urrrrgh!"

Richmodis yıldırım gibi eğildi ve dirseğini Daniel'in midesine indirdi. Daniel iki büklüm oldu. Kuno da ensesine bir tane indirip onu yere serdi.

"Kaç!" diye bağırdı Kuno.

Daniel hemen kılıcını savurdu ve Kuno'nun bacağına sapladı. Kuno acıyla bağırdı ve sendeledi, eli hançerine gitmişti.

Daniel ayağa kalktığında yüzünde öyle bir ifade vardı ki bu ifadede herhangi bir insani nitelik bulmak imkânsızdı. Tıpkı bir kurt gibi hırladı. Kılıcı yukarıdan aşağı inerken Kuno güçlükle savuşturmayı başardı ama takılıp düştü.

Richmodis çaresizce etrafına bakındı. Kolonun yanındaki kalın sopaları gördü.

"Tanrı aşkına, kaç!" diye bağırdı Kuno, Daniel'in kılıcı üzerine inerken yana yuvarlandı ve taşa çarpan kılıçtan kıvılcımlar sıçradı. Az sonra nihayet hançeri elindeydi.

"Şerefsiz!" diye bağırdı Daniel nefes nefese.

Kadın kaçıp gidemiyordu. Kolonun yanına gidip sopalardan birini aldı ama tüm vücudu karıncalanıyordu. Sopa ağır ve pürüzlüydü.

Kuno çaresizce kendisini savunmaya çalışıyordu. Ayağa kalktı ve Daniel'in hamlelerini hançeriyle savuşturdu. Baldırından aşağı kanlar süzülüyordu.

Daniel öfkeli bir homurtuyla tekrar rakibine saldırdı. Depoda çatışan demirlerin sesleri yankılanırken Kuno'nun hançeri elinden

uçup gitti. Daniel güldü ve kılıcını Kuno'nun böğrüne sapladı. Kılıcı tekrar geri çektiğinde kana bulanmıştı.

Kuno dehşet içerisinde ona baktı. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"Elveda, sevgili Kuno," dedi Daniel, kılıcı son bir darbe için yükseldi.

"Daniel," diye bağırdı Richmodis ve sopasını kaldırdı.

Daniel döndü ve anladı ki –çok geçti. Sopa yukarıdan aşağı gelip tam suratının ortasına indi, darbenin etkisiyle o da Kuno'nun yanına uçtu. Yere düştü ve düşmenin etkisiyle kılıcı elinden çıkıp gitti.

Richmodis sopayı bırakıp kılıcı aldı ve başının üzerine kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdı Kuno. "Yapma."

Bir elini böğründe tutuyordu. Diğerini ise Richmodis'e doğru uzatmıştı. "Hayır. Ka- kaçmamız gerek –bırak onu."

Nefes nefese kalmış ve kılıcı hâlâ havada tutan Richmodis, yüzünü elleriyle kapayıp zırlamaya başlamış olan, Daniel'in tepesinde bekledi.

"Evet," dedi kadın boğuk sesle.

"Bana yardım etmen gerek. Kı-kılıcı ver."

Kuno'nun rengi kaçmıştı. Richmodis onu ayağa kaldırmaya çalıştı. Kuno nihayet yerden kalkabildi ve kolunu kadının omuzlarına doladı.

"Evin nerede?"

Başını iki yana salladı. "Oraya gidemeyiz. Şimdi olmaz. Eğer Urquhart..."

"Konuşmaya çalışma," dedi Richmodis. "Boş yere yorma kendini."

Kadın onu sıkıca tuttu ve birlikte dışarıdaki fırtınaya çıktılar.

GODDERT

Goddert paltosuna sıkı sıkı sarıldı ve bacaklarının imkân verdiği son hızla yürüdü. Yağmurla bir alıp veremediği yoktu ama her şeyin fazlası zarardı. Dünyanın sonu mu gelmişti? Kıyamet mi kapıdaydı?

Bir an için ileride, St. Severin Kapısı'nın yanında gördüğü şeyin gece bekçisinin feneri olduğunu düşündü ama diğer bir sağanakla her şey tekrar görünmez oldu.

"Urgggghhh," dedi Goddert, hava durumuyla ilgili görüşlerini bu şekilde ifade etmeyi tercih etmişti, üzerindeki suyu silkeledi ve Jaspar'ın kapısını çaldı. "Ne yapıyorsunuz içeride? Bana içki lazım."

Cevap yoktu. Küstahlığın da bu kadarı! Son eşinin kardeşi onu içeriye davet etmiyordu. Tüm hışmıyla vurarak kapıyı açtı.

Gözlerini kısarak içeri baktı. İçerisi, şöminedeki birkaç közün ışığı haricinde, zifiri karanlıktı. Bunlar neredeydiler acaba? Üstelik neden gelirken bir fener getirmemişti? Tıpkı yaşlı bir ahmak gibi!

El yordamıyla yolunu buldu ve Jaspar'ın mumları nereye koymuş olabileceğini kestirmeye çalıştı. Hazır gelmişken bir şeyler içmesinde de bir sakınca yoktu. Bu havada kalkıp gelmiş birisinden gerekli takviyeyi almadan geri dönmesi beklenemezdi. Jaspar'ın, her ne kadar her seferinde önce sorması gerektiğini söylese de, bir tane de yolda içmek için almasına ses çıkarmayacağından emindi.

Islak paltosunu köşeye attı ve yine el yordamıyla ateşin yanındaki kanepeye gitti. Oturması gerekiyordu. Gözleri karanlığa biraz daha alışmıştı. Masanın üzerindeki şey şamdan mıydı? Gördüğü şeyi aldı ve şöminenin yanına getirip mumun fitilini közde yakmaya çalıştı. Birkaç denemenin ardından başardı da. Kendinden memnun bir şekilde şamdanı tekrar masanın üzerine koydu ve içecek bir şeyler araştırmaya başladı.

O anda Rolof'u gördü ve olduğu yerde kalakaldı.

"Cennetteki Babamız," diye mırıldandı.

Titremeye başladı, kendini kontrol edemiyordu. Şamdan yere düştü ve mum söndü. Sendeleyerek kapıya doğru koştu. "Richmodis," diye bağırdı, "Jaspar, Rolof. Oh, Tanrım! Ne yapacağım Tanrım, ne..."

Güçlü bir el onu omzundan tuttu. "Hiçbir şey," dedi bir ses.

DEPO

Daniel elleri üzerinde amaçsızca emekliyordu. Nereye gitse aynıymış gibi geliyordu ona. Gözlerinin önünde bir ışık vardı ama bu ışığın merkezi kafasının içiydi. Onun dışında hiçbir şey göremiyordu.

Yüzü kötü durumdaydı. Burnu ve alnı feci şekilde sızlıyordu. Parmaklarıyla dokununca yaş ve yapış yapış bir şey hissetti. Aklına birden korkunç bir şey geldi.

O orospu gözünü çıkarmıştı.

Bu düşüncenin etkisiyle ayağa kalktı. Öfkeyle, görmediği halde koşmaya başladı ve bir şeye takılıp yüz üstü yere serildi. Bir kez daha ayağa kalktı. Birisi sızlanıyordu. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışınca fark etti ki sesin kaynağı kendisiydi. İki elini de önüne uzattı; nereye doğru gittiğine dair hiçbir fikri olmadan ihtiyatla öne doğru bir adım attı. Parmakları taş duvara değdi. Bir süre sonra da bir köşeye vardı. Bir kapı bulana kadar bu şekilde devam etmeye karar verdi. Sonra avluya çıkacak ve evlerin duvarlarını takip edecekti.

Birden parmakları farklı bir şeye dokundu. Kumaş.

Hareket eden bir kumaş.

Daniel korkuyla sırtını duvara dayadı. "Kuno?" diye fısıldadı.

Birisi ona doğru bir adım attı.

"Savunmasız olduğumu görmüyor musun?" dedi Daniel. "Sen beni kör eden o cadı değilsin! Kuno, bak, o benim gözümü çıkardı. Oh Tanrım! Kuno, beni bağışla, sana yalvarıyorum. Kör oldum, duyuyor musun beni, kör oldum..."

"O kadar da abartma. Kör falan değilsin. Gözlerini açmazsan göremezsin tabi ki."

Daniel dondu kaldı. Sonra gözlerini kırptı. Göz kapakları kanla

dolmuştu ama tekrar görebildiğini fark etti. Deponun loş ışığında önünde duranın çok uzun boylu bir adam olduğunu gördü. "Sen Kuno değilsin."

"Hayır. Ben sizin sadık hizmetkârınızım. Gördüğüm kadarıyla cazibeli misafirim yuvadan uçup gitmiş. Kaçmasına yardım etmediğinizi varsayıyorum."

"Urquhart?" dedi Daniel heyecanla.

"Kim olduğum duruma bağlı." Sesinde kuşkulu bir ton hâkimdi. "Daha önemlisi, sen kimsin? Ne yapacağım vereceğin cevaba bağlı o yüzden beni ikna etmeye özen göstermeni tavsiye ederim."

"Adımın Daniel Overstolz olması yeterince ikna edici mi?"

"Düşünmeye değer. Eğer doğruyu söylüyorsan benim de Urquhart olduğumu kabul edebilirsin. Eğer yalansa beni cellâdın kabul et."

"Bu ne densizlik!" Daniel'in eski kendini beğenmişliği geri dönmüştü. "Babam, Johann Overstolz'dur, Köln'ün en sözü geçen adamlarından biridir. Sana bize hizmet etmen için para veriyoruz, hakaret etmen için değil!"

Kısa süren sessizliği, Daniel'in başını diğer yana çevirecek olan bir tokadın çıkardığı şaplak sesi takip etti.

"'"Ne?"

"Diğerini de öbür yanağına yiyeceksin," dedi Urquhart usulca. "Sonra tekrar diğer tarafına. Güneş doğana kadar böyle devam edebiliriz, istiyorsan. O zamana kadar zamanın var, sonrası ise malumun. Ancak soyluluk ünvanını parayla satın almış ve hayatı boyunca adam gibi tek kitap okumamış zengin bir tacir böyle boş boş konuşur. Burada ne yapıyorsun?"

"Babama söylediğim zaman..."

"Hayır, babana ben söyleyeceğim. Babana benim pazarlık şansımın kaçtığını ve arkasında dayak yemiş halde oğlunu bıraktığını söyleyeceğim. Genç hanımın kendisinden mi yedin sopayı? Sence bunları duymak babanın hoşuna gider mi? Seninle gurur duyar mı? Belki de sen onun oğlu değilsindir? Bunu kolayca öğrenebiliriz."

Daniel adamın kendisini yakasından tutup kendine doğru çektiğini hissetti. "Çabuk ol. Matthias'la konuşmam gerek."

"Ama Matthias seninle iki saatte bir..."

"O kadar bekleyemem, mankafa. Nerede o şimdi?"

"Bilmiyorum," dedi Daniel.

"O zaman baban bilir. Tabi baban oysa."

Daniel'in sırtını duvara yapıştırıp bıraktı. Daniel öksürdü ve tükürdü. "Benim hatam değildi," diye mırıldandı.

"Tabi ki değildi." Urquhart gülümsedi. "Hiç kimse işlediği kabahati üstlenmez zaten. Şimdi bana neler olduğunu anlat. Sakın uydurmaya da kalkma."

BEKLEYİŞ

Goddert çığlık attı. Eli savururken kendisinden hiç beklenmeyecek bir çeviklikle sıçradı.

"Tanrı aşkına!" dedi heyecanla. "Beni fena şaşırttınız."

"Özür dilerim." Jaspar eline zehirli bir örümceğe bakarmış gibi baktı. Omuz silkerek düşen şamdanı kaldırdı ve karanlıkta kayboldu. Bir süre tangırtı sesleri işittiler ve onun yanan bir mumla geri döndüğünü gördüler.

"Neredeydiniz?" Goddert konuşurken Jacop onun hâlâ titrediğini görebiliyordu. Rolof kanepenin üzerinde uyuyormuş gibi uzanıyordu, her zaman olduğu gibi.

"Goddert, sana söylememiz gereken bir şey var," dedi Jacop.

"Söylemek mi? Ya o?" Goddert'in titreyen parmağı Rolof'u işaret etti.

"Öldü."

"Yüce Rabbim. Bunu ben de görebiliyorum!"

"Şu an için bunu bir kenara bırakalım. Goddert..."

"Kenara mı bırakalım?" Goddert panik içinde Rolof'un yanına koştu ve tekrar geri geldi. Parmaklarını sakalına daldırdı ve aşağı yukarı yürümeye başladı. "Richmodis nerede?" dedi ağlamaklı bir sesle.

"Sana anlatmaya çalıştığımız da bu. Bize bir iyilik yapıp oturmaya ne dersin?"

Goddert'in rengi öncekinden bile fazla soldu ve bir taburenin üzerine yerleşti. Jacop kaçıp gitmeyi istiyordu. Her şeyin bu noktaya gelmesinin tek sorumlusu kendisiydi. Herkese kötü şans getiriyordu. Goddert'e nasıl söyleyeceklerdi?

"Sen de otur, tilki yavrusu," dedi Jaspar.

Jacop mahcup bir hâlde Goddert'in karşısına oturup yüzüne bakmaya çalıştı.

"Richmodis'e bir şey olmadı değil mi?" diye sordu Goddert, bir çocuk gibi.

"Bilmiyorum," dedi Jaspar başını iki yana sallayarak. "Bilmiyorum Gobbert, bir fikrim yok. Onu kaçırdılar."

"Kaçırdılar mı?"

"Gerhard'ın katili, en azından öyle zannediyoruz, onu bir yerlere götürdü. Eğer ona güvenebilirsek Richmodis hayatta ve ben şimdilik ona güveniyorum."

"Kaçırıldı," diye mırıldandı Goddert, boş boş bakarak.

"Biz..."

"Neler oluyor?" diye sordu Goddert. "Düne kadar hiçbir sorunumuz yoktu. Benim çocuğumu kim niye kaçırsın? Onun kimseye bir zararı olmadı ki, o..."

Jaspar ve Jacop birbirlerine baktılar. Sonra da onu son gördüklerinden beri olan olayları anlattılar. Ama Goddert söylenenlerin sadece yarısını duyuyor gibiydi. Gözlerini Rolof'un cesedinden alamıyordu. Sonunda anladılar ki anlattıkları hiçbir şeyi dinlemiyor, sadece sızlanıyordu, "Richmodis."

"Boşa uğraşıyoruz," dedi Jaspar usulca Jacop'a. "Bu şok ona fazla geldi."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Jacop.

"Goddert'i mi yoksa Rolof'u mu?"

"İkisini de."

"Goddert'i evine götüreceğiz –en azından orada Rolof sürekli gözünün önünde olmaz. Şimdilik elimizden ancak bu gelir. Rolof'a gelince... Evimin ortasında karnı yarılmış ve kendi kanı içerisinde yatan birinin olması hoş değil. Sanki putperestler ayin yapıyor gibi. Rolof'u doğru düzgün bir şekilde defnedememek bana çok ağır gelse de şimdilik tek yapabileceğimiz şey onu ayakaltından çekmek. Önce Goddert'i evine götürelim. Sen onun yanında kalırsın ve ben de geri döner ve" –boğazını temizledi– "ortalığı toparlarım."

Goddert'i kolundan tutup götürdüler. Gözlerine dolan yaşlardan neredeyse göremiyordu. Fırtına birkaç kez şiddetlendi ve neredeyse çamura saplanıp kalıyorlardı. Goddert'in böyle bir durumda

yürümeyi başarması bile başlı başına mucizeydi. Neredeyse tüm bilincini kaybetmişti. Jacop iki gün önce Maria'nın cesedini bulduğunda kendisinin Ördek Bataklığı'nda ne halde koşturduğunu, tamamıyla dağılmış olsa da garip şekilde kendisini olaydan uzak hissettiğini ve gerçekten daha iyi olması koşuluyla duyacağı her yalanı kabullenmeye hazır olduğunu hatırladı.

Yaşlı adamın durumuna çok üzülüyordu.

Sonunda Dere'deki evler yoğun yağmurdan oluşan bir perdenin arkasından boy göstermeye başladılar. Başlarını öne eğmiş halde adımlarını hızlandırdılar. Goddert kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Jacop dişlerini sıktı. Sonra bir şey gördü ve olduğu yerde durdu.

Jaspar ancak bir adım daha atınca onun durduğunu fark etti. Goddert elinden kurtuldu ve çamurun içinde yuvarlandı.

"Tanrı aşkına, tilki yavrusu, yaptığını beğendin mi?"

"Bak." Jacop işaret etti.

Jaspar gözlerini kısarak baktı. Goddert'in evinin pencere kepenklerinin arasından ışık sızıyordu.

Işık.

"Goddert," dedi Jacop, yavaş ve anlaşılır şekilde konuşuyordu, "Evden çıkarken herhangi bir şeyi yanar halde bıraktın mı?"

Goddert bulunduğu yerden ifadesizce Jacop'a baktı. "Hayır."

"Mum, yağ lambası, ocak ateşi?"

"Kesinlikle hayır. Neden sordun?"

"Özür dilerim, Tanrı'nın sana keskin gözler bahşetmediğini unutmuşum. Anlaşılan evde birileri var. Birini bekliyor muydun?"

"Kimseyi beklemiyordum. Yanlışınız olmalı." Sonra birden yüzünün şekli değişti. "Belki de, belki de Richmodis dönmüştür!"

Ayağa fırladı ve eve doğru koşmaya kalktı. Jaspar onu zapt etti. "Saçmalama Goddert. Gerçekleri kabul et. O kaçırıldı."

"Hayır," diye bağırdı Goddert. "Bu Richmodis! Geri dönmüş. Benim küçük kızım! Görmüyor musun Jaspar, hepsi büyük bir hataymış ve o geri dönmüş. Bırakın beni gideyim!"

"Tanrı aşkına yapma Goddert."

"Hayır. Bırak gideyim." Sanki gücü bir anda geri gelmişti. Kendisini onun elinden kurtardı ve eve doğru koşmaya başladı.

"Geri zekâlı!" Jaspar söylendi. "Goddert, burada kal. İçeride kimin olduğu belli değil," diye bağırdı.

"Richmodis!"

Onun peşinden koştular ama Goddert ellerinden kaçmayı başardı. Kapıyı açıp içeri girdiğini gördüler ve sonra da bağırdığını duydular.

"Eyvah," diye haykırdı Jaspar.

Birkaç adımda onlar da evdeydiler. Odaya girdiklerinde oldukları yerde kalakaldılar. Jaspar'ın ağzı bir karış açık kalmıştı. "Richmodis," diyerek yutkundu.

Goddert ona öyle sıkı sarılmıştı ki dünyadaki hiçbir şey sanki bir daha onu elinden alamayacaktı. Gözlerinden aşağı yaşlar süzülüyor, Richmodis hafifçe sırtına vurarak onu teselli ediyordu. Saçları darmadağınıktı ve sırılsıklamdı. Kadın yavaşça babasının kollarını açtı ve yüzünü ovuşturdu. "İyi misin, Baba?"

Goddert hem gülüp hem ağlıyordu. "Benim nasıl olduğumun ne önemi var? Meryem Ana, sana şükürler olsun. Tanrım, seni bir daha göremeyeceğimi zannettim." Kafasını Jaspar ve Jacop'a çevirdi. "Size söylememiş miydim? Benim küçük kızım!"

Jaspar sırıttı. Yanlarına gitti ve kollarını kocaman açıp ikisine de sarıldı. "Goddert," dedi ağırbaşlı bir ifadeyle, "Zihinsel kapasitenle ilgili ne istersen söyleyebilirsin, ama göbeğinin benimkinden üstün olduğuna şüphe yok."

Güldüler ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. Jacop kapıda durmuş bu mutlu tabloyu izlerken bir an içinde olsa her şeyi unutmuştu. Sonra içini saran üzüntüyü fark ederek başını çevirdi.

"Bu kadar yeter," dedi Richmodis. "Haydi, gelip arka odaya bakın."

Onu takip ettiler. Büyük mutfak masasının üzerinde bir adam yatıyordu. Yüzü kireç gibiydi ve elbiseleri kana bulanmıştı. İçeri girdiklerinde adam büyük bir zahmetle başını kaldırmaya çalıştı.

Jaspar hemen yanına gitti. "Ne oldu?"

"Kılıç yarası. Biri bacağından diğeri de böğründen. Ben de şimdi yaralarını saracaktım."

"Önce yaralarını yıkamamız gerek. Bana biraz şarap, sirke ve su getir. Biraz da bez. Çabuk ol."

"Şarabı ben getiririm," dedi Goddert.

"Yaralarını silmek için istiyorum tamam mı, bunu aklından çıkarma?"

Goddert ona ters ters bakıp yürüyüp gitti. Richmodis biraz bez getirdi. İfadesiz bir yüzle Jaspar adamı inceledi, vücudunu yokladı, nabzını ölçtü ve alnındaki teri sildi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Adam inledi ve doğrulmaya çalıştı. Jaspar yavaşça onu geri yatırdı. "Hareket etme. Önce kaburganı sarmamız lazım. Bana adını söyle."

"Kuno Kone," diye fısıldadı adam.

Jaspar bir an için durdu. "Kone mi? Tacir ailesi mi?"

Kuno başını salladı.

"Vay, vay, vay, nereden nereye!"

Jacop adama baktı, kendini fazlalık gibi hissediyordu. Tam bir şey diyecekti ki Goddert onu bir kenara itti ve masanın yanında yere bir su kovasıyla iki sürahi koydu. Jaspar onları kokladı.

"Bu sirke gibi kokuyor," dedi ve diğerini aldı. "Bu şarap olmalı. Ama emin olmamız gerek." Dudaklarını sürahiye dayayıp içti.

"Hey," diye itiraz etti Goddert. "Yaraları için demiştin!"

"İlk olarak," dedi Jaspar dudaklarını yalayarak, "Bu dostumuzun yaralarını sileceğim şeyin onayımdan geçmesi gerekir, ikinci olarak da yorumlarını kendine sakla ve bana bir bıçak getir. Bu giysileri kesmem gerek."

Goddert söylene söylene bıçak bulmaya giderken Richmodis elinde başka bir bez yığınıyla çıkageldi. Hiçbiri Jacop'u görmüyordu bile.

"Benim bir yardımım olur mu?" dedi çekinerek.

Jaspar başını kaldırıp ona baktı. "Flüt çal," dedi.

Jacop hayretle baktı. "Ne?"

"Anlamıyor musun? Flüt çal. Yarasını sarana kadar."

Derin derin nefes alan Kuno itiraz edecek gibiydi.

"Sen de çeneni kapalı tut," dedi Jaspar. "Sonra konuşuruz. Goddert, bıçağı ver. Richmodis, şu bezi sirkeye batır. Jacop başka flütün kalmadı mı? Ağaçtaki maymunlar gibi onların da senin üzerinde büyüdüklerini zannediyordum. Haydi! Gecenin bu saatinde çalışacaksam müzik eşliğinde olsun isterim."

Jacop elbisesini yokladı. Flüt aklına gelecek son şeydi. Hâlâ yerinde duruyordu. Balık marketindeki kazayı ve araba altındaki korkunç yolculuğu atlatabilmişti. Kemerinden çıkardı, parmaklarını üzerine yerleştirdi, ne çalacağını bilemiyordu.

O sırada Richmodis ona baktı. Ve gülümsedi.

Kısa ama candan bir gülümsemeydi.

Jacop bildiği en neşeli şarkıyı çalmaya başladı. Müzik yavaş yavaş odayı ısıtırken Jaspar sessizce Kuno'nun elbisesini kesti, Richmodis'in yardımıyla yaralarını yıkayıp dikkatle temizledi, Goddert de sürekli olarak temiz su taşıdı ve kirli bezleri götürdü. Çaldığı her notayla içine huzur ve güç doldu ve her nağme hissettiği korkuyu ondan biraz daha uzaklaştırdı. Diğerlerinin yüzlerindeki ifade de yavaşça düzelmeye başlamış ve Jacop müziğin ritmiyle kendisini uzun zamandan beridir hissetmediği kadar iyi hissetmişti. Flütü umutsuzlukla savaşırken kullandığı bir silahtı; bu çaresiz hâllerinde bile sanki kutlama yapmaya bir nedenleri varmış gibi yükselmeye devam etti ezgiler, tehlikeler kavrulup kül oldu ateşinde oynak ritimlerin, savrulan büyülü asayla kovuldu korkuları, var olmanın coşkusu içinde söylediler şarkıları ardı ardına, parlayan yıldızların ve yağan incilerin, minarelerle süslü egzotik şehirlerin, masallardaki zümrüt yeşili narin kulelerin görüntüleriyle bezedi gözlerini, tıpkı bir Haçlı olup gitmese de o diyarlara, bir sihirbaz gibi o ülkeleri yoktan var edebilen yaşlı Bram'ın ona öğrettiği gibi. Jacop fırtınada kaybettikleri canlılıklarını yeniden kazandırdı onlara, kafalarındaki şüphe bulutları dağılıp gitti ve tazelenen ruhlarıyla kan tekrar akmaya başladı damarlarında ve Goddert'in neşeli kahkahaları geri geldi.

Sonunda flütü dudaklarından çekti. Ortam hafifçe serinlese de umutsuzluğun dondurucu soğuğu çoktan orayı terk etmişti.

Jaspar memnun bir ifadeyle ellerini yıkadı. "Güzel. Uykuya daldı. Bir içki fena olmaz. Ne dersin, Goddert?" Önce Richmodis'e sonra da Jacop'a baktı – "Hepimiz birer kupa şarap içelim mi?"

"Birer kupa şarap!"

Kupaları doldurup ön odaya gittiler ve birbirlerine neler olduğunu anlattılar. Jaspar konuşmaya mecali yokmuş gibi yapıp tüm anlatma işini Jacop'a bıraktı. Ama Jacop bunun asıl nedenini biliyordu.

Jaspar onun kendisini dışlanmış hissettiğini fark etmiş ve iyi bir dost gibi davranarak onu gruba dâhil etmişti.

Herkes hikâyesini bitirince bir süre sessizce oturdular, her biri kendi düşüncelerine dalmıştı.

"Hayal kurmayı bırakalım," dedi Jaspar sonunda. "Durumumuz her zamankinden daha beter."

"Neden?" diye sordu Goddert merakla. "Richmodis burada ve Rolof için de elimizden bir şey gelmez. O, Tanrı'nın takdiriydi."

"Tanrı'nın takdiri diye zırvalamayı kes," diye tersledi Jaspar. "Her şeyden Tanrı'yı sorumlu tutmak için güzel bir bahane."

"Jaspar haklı," dedi Jacop. "Eğer Richmodis'i kaçıran adam –ki kesinlikle benim katedralde gördüğümle aynı kişi– onun kurtulduğunu fark ederse bizi aramaya gelecektir. Artık elinde bize karşı kullanabileceği bir şey kalmadı. En başa döndü. Eğer konuşmamızı engellemek istiyorsa bizi öldürmek zorunda. Er ya da geç..."

"Er ya da geç buraya gelecek," dedi Jaspar.

"Ama nerede oturduğumuzu bilmiyor ki," dedi Goddert titrek bir sesle.

"Kendisini davet etmemiş olmamıza rağmen benim evimi bulmakta fazla güçlük çekmedi. Rolof'la konuşmuş olduğuna göre ondan her şeyi öğrenmiş olabilir."

"Hem de kolayca," dedi Richmodis alçak sesle.

"Evet." Jaspar'ın üzüntüsü yüzünden okunabiliyordu. "Çok aptalım. Geri dönüp yapmam gereken şeyi unuttum. Bakarsın temizlikçinin geleceği tutar; göreceği manzara karşısında çığlıklarının tüm sokağı ayağa kaldırdığını görür gibiyim. Bu kadınların hayal gücü bir çalışmaya başladı mı sonrasında duyacağın ilk şey şu olur: Jaspar Rodenkirchen'in kem gözü uşağını nazar edip öldürmüş."

"O zaman daha fazla bekleme," dedi Goddert.

"Nasıl gideyim, beyinsiz."

"Hah! Korkak. Ben giderim." Kupasını bitirdi ve yumruğunu masaya vurdu.

Jaspar bezgin bir şekilde ona baktı. "Şimdi bunun ne anlamı var? Her zaman göbeğinle düşünmek zorunda mısın? Katilin bakacağı ilk yer neresi olacak sanıyorsun? Benim evimde toplanacak kadar aptal olduğumuzu düşünebilir ama onu haklı çıkarmak gibi bir

niyetim yok." Bir an düşündü. "Belki de önce Kuno'nun evine gider. Eğer Daniel bildiği her şeyi ona anlatırsa Kuno da en az bizim kadar tehlikede demektir. Onu benim kilisemde saklamayı teklif ederdim ama sanırım Kuno o mesafeyi gidecek durumda değil. Burada kalmak zorundayız."

"Onu taşıyabiliriz," dedi Jacop.

"Taşınacak hâlde bile değil."

"Zaten manasız olur," dedi Richmodis. "Eğer evini biliyorsa kiliseyi de biliyordur."

"Doğru. Evde hiç silah var mı, Goddert?"

Goddert şaşırdı. "Dövüşmek mi maksadın?" diye sordu hayretle.

"Maksadım bu olmasa da buna mecbur kalabilirim. Ya da Jacop, ya da Richmodis, ya da..." Jaspar'ın yüzünde ürkütücü bir sırıtma belirdi. "Sen! Hakikaten korkaksın."

"Her zamanki gibi, zırh ve iki mızrak."

"Kılıç yok mu?"

"Evet," dedi Richmodis. "Bir tane var. Pencerenin altındaki sandıkta. Daniel'den aldık."

"Neyse, hiç yoktan iyidir."

"Hayır, hiç yoktan iyi değil. Böyle üstün bir rakiple nasıl savaşmayı planlıyorsun?" diye sordu Goddert.

"Richmodis dövüşüp kazanmadı mı?" diye sordu Jacop öfkeyle.

Jaspar sırıttı. "Tilkimize kulak ver, Goddert. Yani o koca göbeğini korumak için hiçbir şey yapmayacak mısın? Artık beynin de uyuştu da nasıl dövüşüleceğini mi unuttun? Rahip olduğu halde Abelard bile kılıç kullanmayı biliyordu."

"Abelard zamparanın tekiydi. Ne zaman ki işe yarar uzvu kesildi o da rahip oldu."

"Durma, kendince dalga geçmeye devam et. O adam, o hâliyle bile kendisini dahi savunmaktan aciz şişko Goddert'ten daha erkekti. Üstün Rakipmiş. Belki de Davut da Efes-Dammim'de ordugâhlarını kurdukları zaman Antik Filistinlilere böyle söylemeliydi. Golyat'ın boyu üç metreden uzundu ve kafasında bronz bir miğfer ve üzerinde de zırh taşıyordu, toplam ağırlıkları beş bin şekeldi. Ya Davut'un neyi vardı? Zırhı falan yoktu, beş tane taş ve bir sapan."

"O insanın insana karşı savaşıydı," diye gürledi Goddert. "Her

şey açık ve belliydi. Filistinlilerin gizlediği bir şey yoktu. Davut rakibini tanıyordu, oysa biz bir gölgeye, gizemli güçleri arkasına almış bir hayalete karşı savaşıyoruz."

"Evet, Goddert haklısın, devir değişti, değil mi? İşte Şeytan'ın asıl hilesi de bu zaten." Burnunu sıvazladı. "Ama şunu unutma, bizi bulacak olsa bile onu kaç kişinin karşılayacağını bilmiyor. Jacop ve benim izimi kaybettiler. Bence şu an öncelikle Kuno'yu arıyordur. Anlaşılan gerçekte neler olduğunu bilen ve bildiklerini anlatmaya hazır olan birisi. Tabi ki uykusundan uyanabilirse," diye ekledi sesini alçaltarak.

Ayağa kalktı. "Goddert," dedi kararlı bir ses tonuyla, "Sen git ve kapıları kilitle. Bu canavarın içeri giremeyeceğinden emin olalım. Kapıların ardına ne varsa yığıp gelmesini bekleyelim."

Richmodis çenesini ellerine dayadı ve endişeyle baktı. "Gözlerinde gördüm..." dedi.

Jaspar kaşlarını çattı. "Ha? Ne dedin?"

"...onun için kapalı kapı olmadığını." Duraksadı. "Biri hariç."

"Hangisi?"

"Kendi içinde olan."

REN SOKAĞI

"Plan başarısız oldu," dedi Johann kesin bir ifadeyle. "Derhal bu plandan vazgeçmeliyiz."

"Hayır!" diye cevap verdi Matthias sertçe.

Tartışma bir süreden beridir devam ediyordu. Daniel, yaralı ve güçlükle ayakta durur bir hâlde geri döndükten sonra alelacele bir toplantı düzenlemişlerdi. Zaten bu gece hiçbirinin gözüne uyku girmeyecekti. Ren Sokağı'nda, her şeyin başladığı birinci katta toplanmaya karar vermişlerdi. Sadece Blithildis hazır bulunmuyordu. Sandalyesiyle birlikte gecenin bir vakti oraya taşınmaya itirazı olduğundan değil; sadece neden bu kadar yaygara kopardıklarına bir anlam verememişti. Onun her şeyin planladığı şekilde yürüyeceğine dair hiçbir şüphesi yoktu.

Diğer taraftan Johann'ın bu yöndeki kuşkusu her geçen dakika daha da artıyordu.

"Her şey kontrolümüzden çıkmaya başladı," dedi Theoderich.

"Rehine aldığımızı duyduğum zaman Urquhart'ın işleri tekrar yoluna koymayı başardığını zannetmiştim. Şimdiyse dümensiz bir gemideyiz."

"Ortada başarabildiğimiz hiçbir şey yok," dedi Heinrich umutsuzca. "Hiçbir şey."

Matthias yerinden fırladı. "Bu doğru değil. Duyduklarıma inanamıyorum. Başarıya bu kadar yaklaşmışken vazgeçmeyi mi öneriyorsunuz? Her şey bitmek üzere."

"Neymiş elde edilen bu büyük başarılar, dua mı?" diye sordu Johann iğneleyici bir tonda.

"Biz..."

"Biz Gerhard Morart'ı saf dışı ettik," dedi Theoderich, "Hepsi bu. Gerisi hikâye. Urquhart şu kızıl kafayı rahat bıraksa her şey çok daha iyi olacakmış."

"Eğer onu bıraksa şu ana kadar şehrin yarısı duymuş olurdu." Matthias sinirli bir şekilde aşağı yukarı yürümeye başladı.

"Böyle bir serseriye kim inanırdı ki?"

"Bu doğru değil. Gerhard'ın ona ne söylediğini bilmiyoruz. Başka çaremiz yoktu."

"Eğer değerlendirmem yanlışsa beni ikaz edin," dedi Johann ölçülü bir ifadeyle, "sadece Tilki değil, başpapaz ve yeğeni de var, bize tehdit teşkil eden en az üç kişi. Kim bilir daha bilmediğimiz niceleri. Bunlardan her birinin hâlâ sahip olduğu bilgiyi tüm şehirle paylaşma ihtimali mevcut. Bir de Bodo Schuif var. Başpapazın söylediği bir şey beni düşünmeye sevk etti."

"Bodo gerzeğin teki," dedi Theoderich.

"Ama söyleyecekleri sarhoş bir rahibin sayıkladıklarından daha fazla dikkat çekecektir. Onu da mı öldüreceğiz?"

"Eğer gerekiyorsa," dedi Matthias.

"Ama bu da sorunu ortadan kaldırmayacaktır, Matthias. İnsanları susturmak için artık çok geç. Vazgeçmeliyiz. Git ve Urquhart'a şehri terk etmesini söyle. Şansımız yaver giderse her şey böylece sona erer. Cinayetlerin ardında bizim olduğumuzu kimse bilmiyor. Bizim ilişkimiz olduğunu ispatlayamazlar ve Urquhart giderse katilin bulunması da imkânsız hale gelir. Hâlâ fırsatımız varken derhal bu plandan vazgeçmeliyiz."

"Vazgeçmek mi?" dedi Matthias öfkeyle."Her seferinde aynı şikâyet. Bu neyi değiştirecek ki? Gerhard'ı geri getiremeyiz ama emri bizim verdiğimizi ispatlamalarına neden olabilecek bir riski kabullenmiş oluruz. Senin düşünme kabiliyetine saygım büyüktür Johann ama şu ana kadar yaptıklarımıza dayanarak söylüyorum ki yarın olacak şeylerin bunlarla hiçbir ilgisi olmayacak."

"Bunun düşünce kabiliyetiyle bir alakası yok. Sadece en beterinin gerçekleşmesinin önüne geçmeye çalışıyorum."

"En beteri oldu zaten. Her şeyden vazgeçebiliriz ama bu birkaç salağın ortalıkta dolaşıp Gerhard'ı soyluların öldürdüğünü söylemesine mani olmayacaktır."

Johann tam bir şey diyecekti ki, derin bir nefes aldı ve başını iki yana salladı.

"Haklısın," dedi Matthias ona. "Bunun kan gölüne dönüşmesine

izin veremeyiz. Ama buraya kadar geldik. Bir noktadan sonra geri dönmemiz mümkün değildir ve biz o noktayı geçtik."

"Gerhard'la."

"Kesinlikle. Gerhard'la. Gerhard öldü. Bir şahit var. Evet, her şeyin planlandığı gibi gitmediğinin ben de farkındayım ama şimdi vazgeçersek bütün bunlar bir hiç uğruna yapılmış olacak. İnsanlar boş yere ölmüş olacak. Gerhard boş yere ölmüş olacak."

Johann sessizliğini korudu.

Matthias oturdu ve her birine tek tek baktı. "Sanırım bir şansımız var. Kızıl kafanın yalancı ve hırsız olduğunu gösterirsek insanlar onun söylediği hiçbir şeye inanmayacaklardır. Böylece bize tehlike teşkil edecek tek bir kişi kalır geriye."

"Kuno," diye mırıldandı Daniel.

Tüm gözler ona döndü.

"Sen kapa çeneni!" diye bağırdı Johann. "Yeterince halt yedin zaten."

Daniel öne eğildi. Berbat görünüyordu. Yüzü şişmişti ve bir bölümü de morarmıştı, burnunun şekli değişmişti. Ama gözlerindeki nefret ateşinde bir değişiklik yoktu.

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi sakince. "Yine de Matthias, Urquhart'ı görmeye gittiği zaman o da kendisine Kuno'nun ortadan kaldırılması gerektiğini söyleyecektir."

"Sırf senin keyfin yerine gelsin diye birini daha feda etmeyeceğiz!" Johann bağırdı. "İlk ve son olarak, zaten yeterince..."

"Yapmamız gereken kesinlikle bu," diye arada girdi Matthias. "İlk kez Daniel'le hemfikirim. Eğer Kuno bizim aleyhimize konuşmaya karar verirse işte o zaman başımız belada demektir, hem de büyük belada."

"Kuno neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu Heinrich.

Daniel kahkahayı patlattı. "Neden mi? Çünkü az daha onu öldürüyordum. Nedeni bu."

"Bu ittifakın başı ben olduğum müddetçe..." diyerek Johann söze girdi.

Matthias lafı ağzına tıktı. "Ama artık o sen değilsin."

"Değil miyim? Kim karar verdi buna?"

"Ben verdim. Eğer birine karşı bir sorumluluğumuz varsa o kişi annen Blithildis'dir."

"Bu, senin için bir anlam ifade ediyormuş gibi konuşma! Artık ortak amacımıza inandığından bile şüpheliyim. Bunların hiçbirini benim annem için yapmıyorsun –sakın beni kandırmaya kalkışma– hapistekiler ve sürgün edilenler ise umurunda bile değil. Yaptığın her şeyi kendi menfaatlerin uğruna yapıyorsun."

"Peki, bu ani karar değişikliğinizden en çok kimin menfaati olacak sevgili vicdan abidemiz?"

Mainz'li Heinrich ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Bu toplantıdan bir sonuç çıkmayacak."

"Hayır! Kalıyorsun!" diye gürledi Matthias.

"Ben asla..."

"Otur yerine!"

Utanç verici bir sessizlik yaşandı. Heinrich, Matthias'a baktı, öfkeden köpürüyordu. Sonra başını öne eğdi ve geri dönüp altın rengi işlemeli minderin üzerine oturdu.

Matthias bir süre bekledi, hiç kimse konuşmadı.

Sonra masanın diğer ucuna gidip ayakta durdu. Eğilerek gözlerini Johann'a dikti.

"Yaptığımız şey doğrudur," dedi ısrarla. "Derdim hır çıkarmak değil, Johann. Saygısızlık ettiysem beni bağışla. Çok sıkıntılı bir durumdayız ve son birkaç gündür üzerimizdeki baskının dayanılmaz hale geldiğinin de farkındayım. Fakat sen de artık geri dönemeyeceğimiz kadar ileri bir noktaya geldiğimizi kabul etmiyor musun? Bir kez daha planımız lehinde karar vermen ve bana bir kez daha güvenmen için sana yalvarıyorum. Yarın bizim için bayram olacak, düşmanlarımız ağlayıp dişlerini sıkacaklar ve hiç kimse Gerhard'ın aşağı itildiğini iddia ederek ilgi çekmeye çalışan birkaç kişiye önem vermeyecek. Yarın bambaşka bir dünyaya adım atacağız. Kuno'nun başına hiçbir şey gelmeyeceğine dair de sana söz veriyorum. Sadece her şey bitene kadar Urquhart'tan onu sessiz tutmasını isteyeceğim hepsi bu. Tanrı şahidim olsun ki artık başka cinayet işlenmeyecek. Güven bana! Davamıza olan inancını koru, yalvarıyorum sana. Kazanan biz olacağız. Biz."

Johann gözlerini ovaladı ve sandalyede arkasına yaslandı.

"Sence Kuno ve o kadın saklanmak için nereye gitmiştir?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kuno'nun evi olabilir, belki de başpapazın ya da kızın evine gitmişlerdir."

"Kız nerede oturuyor?"

"Öğrenirim."

"Şimdi mi? Gecenin köründe. Urquhart'la görüşmen gerekiyor."

Matthias sırıttı. "Pek çok başka şeyi çok daha kısa zamanda öğrendim ben."

GÜÇ

Goddert ateşin yanı başında oturmuş, çenesi göğsünün üzerinde horluyordu. Daniel'in kılıcı hemen yanı başındaydı. Kuno baygın halde ön ve arka oda arasında duran sandığın üzerinde yatıyordu. Onu dikkatle oraya taşımışlardı çünkü orası evin en sıcak bölümüydü. Jaspar kan kaybını durdurmayı başarmıştı ama genç adamın durumu hiç de iyi değildi.

Ellerini ateşe uzatarak tekrar kendine gelmesini ve Gerhard'ın ölümünden sonra dünyanın neden kötü yönde bu kadar değiştiğini onlara anlatmasını beklediler. Dışarıda, kepenkleri sarsan rüzgârın şiddetinde bir azalma yoktu.

"Kurtulur mu dersin," diye sordu Jaspar bir süre sonra.

"Hmm," dedi Jaspar.

Jacop ona baktı. "Hmm da ne demek?"

"Çok kan kaybetti ama yaralarını sarıp kanı durdurmayı başardım ve hayati organları da hasar almamışa benziyor. Aksi takdirde çoktan ölmüş olurdu zaten. Şimdiyse ateşi var. Beklemekten başka çaremiz yok."

"Umarım kendine gelir." Richmodis iç çekti. "Gerçeği biliyor."

"Onu düşünmeyi bırak. Önce kendimizi nasıl kurtaracağımızı düşünelim." Kel kafasını ovuşturdu. "Kendime acaba daha başka kimler bu işin içinde diye soruyorum."

Hâlâ uyumakta olan Goddert'in midesi guruldadı ve dudaklarını şapırdattı.

"Şeytan," dedi Richmodis.

"Aman ne hayal gücü!" dedi Jaspar azarlar gibi. "Lütfen işe yarar bir şeyler düşünün. Her kötülüğün arkasında Şeytan vardır. Bu yeni bir şey değil."

"Hayır, ben onu kastetmedim. O yabancıyla bugün eski depoda

birlikteydim –Şeytan onun içinde gibi geldi bana. Bir yandan içime korku salıyordu ama diğer yandan da onu kendime çok yakın hissediyordum, sanki onu olduğundan tümüyle farklı biri yapabilmek için çok küçük bir değişiklik yeterli olacak gibiydi. Birden içimdeki istek..."

"Evet?" dedi Jaspar kulak kesilerek. "Ne yapma isteği?"

"Söylemesem daha iyi. Sonra içimdeki cinlerden kurtarmaya çalışırsın beni."

"Ona dokunmak istedin, öyle değil mi?"

Kadın ona hayretle baktı ve yüzü kızardı.

"Sorun değil," dedi Jaspar. "Mesih ve Deccal, bir ve aynı. Kötülüğü bu kadar büyüleyici kılan nedir bilir misin? Trajik doğası. Şeytan, yoldan çıkmış bir melektir. Kuno'ya bak. Anlaşılan Cehennem'den çıkıp tekrar melek olmaya karar vermiş. Bu da demektir ki diğer türlüsünün de olması mümkün ve bu bana umut veriyor. Düşmanlarımız sadece bize karşı değiller –aynı zamanda da birbirlerine karşılar."

"Ama etten kemikten bir adamla savaşmakla Şeytan'la savaşmak aynı şey değildir," dedi Jacop. "İskelede gördüğüm şeyin kim ya da ne olduğundan emin değilim. Dediğim gibi bir insan da olabilir ama arkamdan gelirken bir insandan çok daha hızlı hareket ediyordu. Kedi gibi aşağı atlıyordu. Arkasında bir kuyruğu olması bile mümkün."

"Yeter bu kadar!" dedi hiddetlenen Jaspar. "Senin de sihirbazlar okus pokus ya da ona benzer bir şeyler söylediklerinde gözlerini kocaman açıp öylece bakan diğerlerinden bir farkın yok. Ey büyük Tanrım, sen de en az Aziz Gallus gününde tadı bozulur diye domuz kesmekten korkan köylüler kadar aptalsın. Kuyruğu var mıydı, Richmodis?"

"Hayır. Saçı beline kadar iniyordu. Kuyruğu o olsa gerek."

"İşte buyur."

"Ama Şeytan onun gözlerindeydi."

"Aynı köylü zırvaları," diye söylendi Jaspar. "Bu cehalet neden sürekli tekrar ediyor? Babana mantığın gücünü ispat etmek için yırtınırken beni defalarca dinledin. Hiçbir şey aklında kalmadı mı?"

"Anladık. Ama bitirmeme izin verirsen..."

"Ya sen, Jacop denen zındık. Hiç dinle ilgili bir şey aklına geldi mi? Cennet, Cehennem falan? Tek bir dua bile bilmezsin ama birden başımıza Şeytan erbabı kesildin. Orada gerçekten Şeytan'ı gördüğüne aklın yatıyor mu? Yoksa daha basit ve kolay olduğu için mi buna inanmayı seçiyorsun?"

Jacop ve Richmodis birbirlerine baktılar. İkisi birden kararsızca omuz silkti. Haklı, diye düşündü Jacop. Her şeyden Şeytan'ı sorumlu tutmak işin kolayına kaçmaktı. Gerçekten iskelede Şeytan'ı gördüğümü düşünmesem de neden öyle söylemek zorunda hissediyordum kendimi?

"Diğer taraftan," diye daha yumuşak bir ses tonuyla devam etti Jaspar, sözlerinin onları etkilediğini fark etmişti, "Bu işte parmağı olduğundan emin olduğumuz bu dört soylu ailesi üyesi hakkında ne biliyoruz? Bana Şeytan'ın işinden çok bir komploymuş gibi geliyor."

Ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı, burun delikleri titriyordu. "Komplonun hedefini ortaya çıkarmamız gerek. Zayıf noktalarını bulmalıyız."

Richmodis yavaşça başını salladı. "Kuno, Daniel'e ittifakın dağıldığıyla ilgili bir şeyler söyledi, artık ne demekse. Sanki önceden aynı taraftaymışlar da sonradan ayrılmış gibiydiler."

Jaspar durdu. "İşte bu. Aynen dediğin gibi."

"Ama ne kastettiklerini anlamadım."

"Ama ben anladım. Tekrar düşün!"

"Bilmiyorum. Her şey çok çabuk oldu. Çok korkmuştum. Sanırım ben hiç ses çıkarmadan dua ederken Kuno da Daniel'i bir konuda ikna etmeye çalışıyordu."

"Ne söyledi?"

"Yüksek adalet ve ortak amaçtan bahsetti, o tür şeyler. Ayrıca bir konuda büyük hata yaptıklarını da söyledi."

"Neymiş o?"

"Birini feda etmişler –Kuno'nun yegâne arkadaşını..."

"Gerhard," diye bağırdı Jaspar zafer sevinciyle. "Biliyordum. Gerhard onların sırrından haberdardı ve onu bu yüzden öldürmek zorunda kaldılar. Kuno onlardan ayrılıp taraf değiştirdi. Biliyordum, biliyordum."

"Dur bakalım." Kadının kaşları çatıldı. "Bir şey daha var. Kuno, Daniel'e geçmişi hatırlattı, adaletin onun için ne denli önemli olduğu zamanları." Keyifsizce dudaklarını buruşturdu. "Garip. O şerefsizin hayatı boyunca adalete önem verdiğini hiç zannetmem."

"Vermiyordu," dedi Jaspar. "Daniel en genç yargıç'lardan biriydi, beyinsiz, sahtekâr, para düşkününün tekiydi. Kuno onu bu yönde etkilemeye çalışmış ama başaramamış." Durdu ve alnına vurdu. "Ve Daniel de, Johann Overstolz'un oğlu! Tanrım! Eğer o işin içindeyse Overstolz ailesinin bütün önde gelen üyelerini karşımıza aldık demektir. Overstolzlar ve Koneler arasında bir ittifak! Bu ne anlama geliyor? Bir soylu isyanı mı?"

"Neden isyan etmeye kalksınlar ki?" diye sordu Jacop.

"Yeterince nedenleri var."

"Neymiş?"

"Hâkimiyeti tekrar ele geçirmek istiyorlar."

Jacop, Kuno'ya baktı. Adam kımıldamış mıydı yoksa ona mı öyle gelmişti? "Tüm bunların anlamı ne, Jaspar?" dedi bunalmış şekilde. "Bu konular beni aşıyor. İktidar, siyaset, soylular, bunlar hakkında bir şey bilmem. Hiçbir fikrim yok. Hakkında hiçbir fikrim olmayan bir şeye karşı kendimi nasıl müdafaa edebilirim?"

"Ama sen de bu şehirde yaşıyorsun," dedi Jaspar, sesinin tonunda tenkit değil de hayret hâkimdi.

"Sadece birkaç aydır. Uzun süredir uzaklardaydım. Geldiğimden beridir de Köln'de neler olup bittiğiyle ilgim olmadı. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum."

"Hiç kendini bir şeyle meşgul ettiğin oldu mu?" diye sordu Richmodis.

Bu soru onun konuşmasını yarıda kesmişti. "Belki," dedi ilgisizce.

Jaspar yanına geldi ve onun önünde çömeldi. "Yanılıyor muyum yoksa sen bir şeyden mi kaçıyordun?"

"Biliyorsun zaten."

"Hayır, bilmiyorum. Yani kaçamayacağın bir şeyden demek istiyorum. Sürekli gözlerini kapatarak, gerçeklerle yüzleşmeden, hiçbir şeyle ilgilenmeden, müzik yeteneğinle bile, flütü bu kadar güzel çalıyor olmana rağmen. Ortada bir terslik var."

Jacop ona baktı. Avuç içleri sızlıyordu. Parmaklarını avuç içlerine batırdığını ve dudağını ısırdığını fark etti. "Umudunu yitirmeyen fakirler lütufa mazhar olur. Böyle demiyor muydu?"

"Abelard'da değil."

"Başlatma Abelard'ından."

"Tilki yavrusu!"

"Soylular neden isyana kalkışıyor?"

"Konuyu değiştiriyorsun."

"Evet, konuyu değiştiriyorum," diye tersledi Jacop. "Bu mesele sadece beni ilgilendirir. Saldırıya geçmemizi söyledin. Öyleyse lütfen aydınlat beni. Tabi yapabilirsen."

"Ah, seni aydınlatabilirim. Öğrenmeye olan düşkünlüğünü ele alırsak temel ilkeleri kavraman bir ömür sürebilir, o durumda bile onları anlayacağını garanti edemem."

"Jaspar," dedi Jacop usulca, "Senle karşılaşmadan önce de aptaldım belki ama hiç öyle olduğumu hissetmemiştim."

"Ah, anlıyorum." Jaspar ensesini kaşıdı. "Beyimiz kendisine acımakla meşgul. Aptallıktan daha kolay olduğu kesin."

"Bunu dinlemek zorunda değilim."

"Oh, bizde bunu dinlemek zorunda değiliz, değil mi? Çünkü sen istemiyorsun. Her zaman en kolay yolu seçiyorsun. İşler zorlaşınca da dönüp kaçıyorsun. Ne bilmek istiyorsun, ne de öğrenmek, şu anda bile."

"Ben gerçeği istiyorum."

"Sen gerçeği kaldıramazsın."

Jacop derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. Jaspar'ın o alaycı bakışlarının tam ortasına bir yumruk indirmek istiyordu. Birden Richmodis'in elini saçlarının arasında hissetti. "Kesin şunu," dedi kadın.

"Jacop."

Kadını kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Jacop, sinirlendiğinde saçların daha da kızıl oluyor. Bunu biliyor muydun?"

Jacop sessizce ateşe baktı.

"Üstelik kirpi gibi oluyorsun." Kadın kıkırdadı. "Hayır, daha çok bir horoz gibi. Küçük öfkeli bir horoz. Yavru horoz."

Sinirinin yatıştığını hissetti ve dudaklarını çiğnedi. Mutsuzdu ve mutsuzluğunun son birkaç gündür olanlarla bir ilgisi yoktu. "Ben Tilki'yim," dedi cılız bir sesle.

"Ve tilkiler kurnaz olur," dedi kadın gülümseyerek. "Ben sadece zavallı bir kazım ama bu kazın pençesi senin saçlarının arasında duruyor, dikkatli ol."

Jaspar geri gidip ateşin yanına oturdu. Jacop hem huzursuzluğu hem de mutluluğu aynı anda hissediyordu. Vuran ateşin ışığı yüzünde parlıyordu. Odunları dürttü, bir kıvılcım öbeği göğe yükseldi.

"Tamam," dedi Jacop. "Hiçbir şey bilmiyorum. İmparator, papa, başpiskopos ve daha niceleriyle ilgili bir şey bilmiyorum. Rahatladın mı?"

"Hayır," dedi Jaspar ateşe bakarak. "Bize anlattıklarına bakılırsa bu söylediğin doğru değil. Çok şey biliyorsun. Hayret verici detayları hatırlayabiliyorsun. Evden kaçtığın güne ait olanları bile." Yüzünü ona döndü, sırıtıyordu. "Dert etme, tilki yavrusu, en azından birkaç saat daha buradayız. Böylece engin tarih bilgimle seni aydınlatarak o boş kafanın irfanla dolup taşmasını sağlayabilirim. İster misin?"

Jacop iç çekti. "Kim istemez."

"Güzel. Temel olarak mesele kimin patron olduğu meselesi. Roma'nın yıkılışından sonra İmparatorluk bölündü. İmparator ve kralların seküler güçleri papanın manevi otoritesi altında tekrar bir araya gelene kadar bunu karmaşa ve çatışmanın hüküm sürdüğü karanlık bir dönem takip etmişti. İlk önce büyük bir sevinçle karşılandı tabi ki. Ancak bir süre sonra muazzam genişlikteki İmparatorluğu kontrol altında tutamayacaklarını anladılar, özellikle Papa sadece Vatikan'ı yönetiyordu. Halkın belli bölgeleri yönetecek idarecilere ihtiyacı vardı ve bunlardan bazıları tek kelimeyle şaka gibiydi. Kibrimden dolayı Tanrı affetsin – bunlar hem papanın hem kralın otoritesini temsil eden seküler papazlardı. Bunlar yönetici piskopos ve başpiskoposlardı."

Durdu, sonra devam etti. "Doğal olarak güçlü olanlar sürekli birbirleriyle mücadele edip dururlar. Papa, İmparatorluğu, Kilisenin otoritesi altındaki ekleziyastik bir devlete dönüştürmek istiyordu. İmparator ise Tanrı'nın temsilcisinin kendisi olduğu iddiasındaydı –doğal olarak Tanrı hâkimiyetin kaynağı olduğundan – ve Papa'nın

bölgesel ve siyasi nüfuzunu da reddediyordu. Her biri diğerinin ayağını kaydırmaya çalışırken kendi etkisini de artırmaya çalıştı. Bu nedenle Haçlı Seferleri kutsal savaşlar değil, dünyevi ve uhrevi güçler arasındaki bir çatışmadır. Ortak düşmana karşı birleşmişlerdi, ortak bir orduları vardı ama duruma bağlı olarak ya biri ya diğeri ön plana çıkardı. Bu ikilem ancak İmparator ve Papa birbirlerine açıkça saldırmaya başladıktan sonra gözler önüne serildi. İki efendinin de hizmetkârı olan başpiskoposların birbirleriyle savaşması mümkün değildi. İki güç arasında kalıp ezilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. Takip edebiliyor musun?"

"Hochstaden'li Konrad," diye araya girdi Richmodis, "Bana hiç de ezilmiş gibi gelmedi."

"Zeki kız. Olaylar bu şekilde gelişti zaten. Başpiskoposlar fazlasıyla güçlenmek zorunda kaldılar. Sonunda o kadar güçlendiler ki diledikleri tarafa geçip diğerini reddedebilecek hâle geldiler. Sadakat kavramı onlar için fazla bir şey ifade etmiyordu. Temelde başpiskoposların ne papa ne de imparator umurunda değildir. Ruhları kurtarmakla değil sadece siyasetle ilgilenirler ama bu stratejileri işe yaradı. Yüzyıllar içerisinde dilediklerini destekleyecek kadar güçlü hale geldiler. Ama bu başka bir ikileme yol açtı. Şehir kime hizmet edecekti?"

"Başpiskoposa mı?"

"Bir taraftan öyle. Yönetici oydu. Diğer taraftan imparatora da hizmet ediyordu. Şehir imparatorluğun bir parçasıydı ve şehrin sakinleri de imparatorun tebaasıydılar."

Jacop fikir yürütme cesaretini gösterdi. "Yani eğer başpiskopos ve papa, imparatora karşı birleşirse şehir de imparatora karşı gelmiş olacaktı."

"Kesinlikle. Kendi kararlarını alabilmek için vatandaşların kendilerini başpiskoposun idaresinden kurtarması zorunludur. Başpiskoposlar, kimin adına olursa olsun, savaşacaklarsa onlara ve paralarına muhtaç durumdadır. O zaman da başpiskoposlar ne yaptı? Şehirleri kendi yanlarına çekmeye çalıştılar. Onların gönlünü kazandılar. İmtiyazlar ve vaatler verdiler. Sonunda genel anlamda şehirler üzerinde tam bir hâkimiyet kurmayı başardılar. Köln hariç."

"Buranın farkı ne?"

"Farkı ne mi?" Jaspar bir kaşını kaldırdı. "Etrafına bir bak, zengin bir şehir. Şarap, tekstil, kuyumculuk, metal işleme, zırh yapımı. Bilinen dünyanın en ücra köşeleriyle bile ticaret yapıyor ve hacıların uğrak yeri. Hristiyan topraklarında uhrevi ve dünyevi kazancın böylesine bir araya geldiği bir yer daha bulamazsın. Dini bir merkez ve İmparatorluğun en önemli ticaret merkezi. Vatandaşların başpiskoposun otoritesini sorgulamaya başlamasına şaşmamak gerekir. Onu yine kimi zaman destekliyorlar ama ancak onlarla başpiskoposların menfaatleri ortak olduğu zaman."

"Hâlâ anlamadım. Başpiskopos kendi idaresini tanımayan insanları idare ediyor. Bu nasıl oluyor?"

"Şöyle." Jaspar arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Burada yaşayan insanlar seçimlere dâhil olmadıkları zaman papayı ya da imparatoru tanımak konusunda sıkıntı yaşıyorlar. 1198'de taç uğruna yapılan mücadeleyi IV. Otto kazandı. Neden? Çünkü Köln şehri Otto'yu aday gösteren İngiltere'nin önerisini desteklemişti. Peki, neden böyle yaptılar? Köln ile İngiltere arasındaki ticareti artırmak için. Köln halkı menfaatini düşünüyor ve kanını emen ve başlarına zorba kesilen başpiskopostan da kurtulmak istiyorlar. Ama bir başpiskopos halkın kanını emip onlara zorbalık yapmadan ne yapabilir ki? İdare onda olmazsa bir önemi yok demektir. Tüm çatışmanın kökeni bu zaten! Öte yandan halk tarafından çok tutulan başpiskoposlar da görülmüştür."

"Onlar diğerlerinden daha mı Hristiyandı?" diye sordu Richmodis alaycı şekilde.

"Pöh! Köln halkı her zaman dindar olmuştur, Hristiyan değil. Ama Üç Kral'ın kemiklerini yüzyıl önce Köln'e getiren Dassel'li Reinhard gibi bir başpiskopos hem kendi hem de şehrin konumunu güçlendirir. Bir sürü hacı, bolca han ve gelen paralar. Halefi Heisenberg'li Philip de şatolar, mülkler ve imtiyazlar elde edebilmek için bu durumdan istifade etti. Kısa sürede İmparatorluk içindeki en güçlü hükümdarlardan biri oldu ve yaptığı her şey dikkatleri Köln'ün üzerine çekti. Başpiskoposlar bu kadar ileri gitmeye başlayınca vatandaşlar da onlardan kurtulmanın yollarını aramaya başladılar. Bunun üzerine surlar inşa ettiler –hem sürekli savaş halinde oldukları için Philipp'in düşmanlarından korktuklarından

hem de başpiskoposla şehrin eninde sonunda karşı karşıya geleceğini bildiklerinden."

"İyi de eğer Philipp bu kadar güçlüyse," dedi Richmodis, "neden iradesini onlara kabul ettiremedi."

"Çünkü gücü paraya bağlıydı, Kölnlü tacirlerden ödünç aldığı paraya. Herkesin bildiği bir şeydi bu. Şehrin zorla ele geçirilmesine imparator asla rıza göstermezdi. İmparatorluğun önde gelen ekonomik gücünün gelişmeye devam etmesini istiyordu. Philipp bu nedenden dolayı yargılanabilirdi."

"Papayı kendisini desteklemesi için ikna etmeyi düşünmüştür."

"Hiç şansı yoktu. Roma'ya daha fazla borçluydu. Elinden hiçbir şey gelmezdi ve Köln yavaş yavaş kendi kendini yönetmeye hazırlanıyordu. Sonra olanlar oldu. İmparator şehrin lehine karar aldı –ki bu da ekonominin gücüne güzel bir kanıttır. Belli bir meblağ ödemeleri gerekecek ama surlarını inşa etmeye devam edebileceklerdi. O andan itibaren başpiskoposun otoritesi gittikçe zayıflamaya başladı, bu da şehir halkını başka bir sorunla karşı karşıya bıraktı. Kısacası kim patron olacaktı?"

Jacop düşündü. "Para güçtür demiştin."

"Kesinlikle. Başlangıçta bağımsızlık hareketinin öncüleri soylulardı. Fakat zamanla şehir ticaretinin büyük bölümünü ele geçirdiler. Belediye başkanlarından ikisinin onların arasından seçildiğini biliyorsun. Ama bilmediğin şu ki yakın zamana kadar içlerinden biri aynı zamanda da yargıç olmak zorundaydı; kendilerini adli yönden temize çıkarmak mecburiyetindeydiler. Bir noktadan sonra her yargıcın, şehirdeki tüm önemli mevkileri ele geçirmeye çalışan, büyük tacir ailelerinden seçilmesi geleneği yerleşti. Başlangıçta tarafsız hâkimler olan yargıçlar, belediye başkanları gibi idarecilerin ücretlerini ödeyebilmek için vergileri artırmaya başlayan, soyluların sözcüleri haline geldiler."

"Peki, bu mantıklı değil mi?" diye itiraz etti Jacop.

"Belki. Fakat belediye başkanları doğal olarak mümkün olduğunca dikkat çekmek istiyorlardı. Zaman içerisinde yetkililerin çalışabilmesi için kaçınılmaz olduğunu iddia ettikleri lüks partiler vermeye başladılar. Yetkililer tabi ki aynı zamanda da soylular oluyordu. Bu durum masrafları artırdı ve onlar da vergileri artırdılar.

Vatandaşların çıkarlarını korumak gittikçe ikinci planda kalmaya başladı ve soylu aileler, kendilerine böyle demekten hoşlanıyorlar, ticarete düşkünlüklerini ve kendileri haricindeki herkesi önemli mevkilerden uzaklaştırma amaçlarını gittikçe daha az gizler hale geldiler. Gerçi tüm bunlar onları herkesi cebindeki son kuruşa kadar sömürüp kendilerini lonca başı olarak seçtirmekten de alıkoymadı."

"İyi de esnaf bu duruma neden razı oldu ki?"

"Tam tersini düşün. Soylular neden lonca başı olarak seçilmek istesinler."

"Esnafı da kontrol edebilmek için mi?"

"Aynı zamanda da siyasi olarak onları zayıflatabilmek için. Onları başpiskoposun yargıyı eline geçirmesine karşı koruyacaklarına dair söz verdiler ama tüm yargı kurumlarını kendileri ele geçirdiler. Başpiskoposun gücüne set çekmek için atılmış bir adım daha. Herkes birbirinin sırtını kaşıdı. Yolsuzluk aldı yürüdü." Jaspar iç çekti. "Sonuç olarak Hochstaden'li Konrad başpiskopos olduğunda vaziyet bundan ibaretti."

"Tabi ki o da eski gücünü geri istedi."

Jaspar başını salladı.

"Anlıyorum," dedi Jacop düşünceli bir şekilde. Konu gittikçe onu sarmaya başlamıştı. "Şu anda sadece birkaç soylu yargıç konumunda."

"Çoğu görevinden alındı."

"Kim tarafından?"

Jaspar ona baktı. "Sence kim?"

"Konrad mı?"

"Başka kim olacak ki? Konrad'ın nihai amacı başpiskoposluğun mutlak hâkimiyetini tesis edebilmektir, ama bu hedefine doğruca yönelmedi, önce vatandaşlarla işbirliği yaptı ve imtiyazlarını garanti altına aldı. Bu durum kendisi, muhalif bir imparator seçmek için göstermelik bir seçim düzenleyen, Papa ile anlaşıp İmparator'a karşı çıkmasına kadar sürdü. Köln her zaman imparatora sadık olmuştur, o yüzden onun tarafından ekonomik imtiyaz ve istikrarının güvence altına alınmış olması şaşırtıcı değildir. Her ne kadar şehre kendi parasını basma hakkını tanısa da Konrad birden ortaya kendi

parasıyla çıkıverdi. Değeri yüksek değildi ama üzerinde onun resmi vardı, adi piç. Bununla da yetinmeyip kendi yetkisi dâhilinde olmamasına rağmen yeni gümrük bariyerleri de inşa ederek Köln'ü can alıcı noktasından vurdu. Şehir itiraz etti. Dikkate almayan Konrad bir ordu topladı ve şehri kuşattı. Fakat muhteşem surlar sayesinde kuşatma sonuçsuz kaldı. Başka çaresi kalmayınca kendisine her alanda karşı olan Albertus Magnus başkanlığındaki bir hakem mahkemesine boyun eğmek zorunda kaldı."

"Küçük Hüküm," diye mırıldandı Richmodis.

"Evet! Konrad tüm tartışmalı meseleleri yürürlükten kaldırmak zorunda kaldı. Maskaralık. Beş yıl sonra Köln ahalisinin kendisine suikast düzenlediğini iddia ederek yine ortalığı karıştırdı."

"Öyle miydi gerçekten de?" diye sordu Jacop.

Jaspar sırıttı. "Kim bilir? Üç yıl önce Kleingedancklar akrabalarından birine saldırdılar. Hemen sarayının dışında! Kendisi içeride adalet dağıtmakla meşgulken. Bu kişisel bir meseleydi ama Konrad bunu sanki canına kastedilmiş gibi duyurmayı tercih etti. Sonra bir savaş daha patlak verdi ki bu seferde yine yenilen başpiskopos ve kazanan soylular oldu. Sonra..."

"Richmodis!" fısıldayan Kuno'ydu. Tüm başlar o yöne çevrildi. Kuno büyük çaba harcayarak yerinden biraz doğruldu. Yüzü ölü gibi soğuktu.

Richmodis hemen yanına gidip onu tuttu.

"Yatması gerek," dedi Jaspar.

Goddert birkaç kez dudaklarını yaladı, boğazını temizledi ve gözlerini açtı. "Neler oluyor?" diye sordu.

Kimse ona bakmadı. Hepsi Kuno'nun etrafına toplanmıştı ve Jaspar da onun alnındaki terleri silmekle meşguldü. "Kendini sıkma," dedi. "Burada güvendesin."

Kuno bitap halde başını iki yana salladı. "Kimse güvende değil." Göz kapakları titriyordu.

"Su getirin," dedi Jaspar. Kuno'yu hafifçe tokatladı. "Onu bir daha kaybetmeyelim."

"İttifak..." dedi Kuno nefes almaya çalışarak.

Richmodis aceleyle ıslak bir bez getirdi ve Jaspar, Kuno'nun yüzünü sildi. Önce öksürdü, sonra geri yattı, derin derin nefes alıyordu.

"Bize ittifaktan bahset," dedi Jaspar heyecanla.

"Artık çok geç."

"Sizinkiler hâlâ bizim peşimizde olduğu müddetçe hiçbir şey için geç olamaz."

"Ben hariç." Kuno'nun göğsü şişti, nefes alamıyor gibiydi. "Onlarla bağımı kopardım. İttifakın sona ermesini istiyorum. Bu... Bu yanlış."

"Gerhard'ın sözleri!" diye araya girdi Jacop.

"Bu yanlış."

"İttifakta kimler var?" diye sordu Jaspar.

Beklediler. Bir an için Kuno tekrar uykuya dalmış gibi görünüyordu. Ardından boğuk sesini tekrar duydular. "Mainz'li Heinrich..."

"Sophia Overstolz'la evli," dedi Jaspar. "Bir Overstolz daha."

"Kardeşlerim, Bruno ve Hermann."

"İkisi de sürgünde. "

"Johann ve Daniel –ve Matthias Overstolz– ve... Ve Theodorich..."

"Demek ki haklıymışız. Başka kimler var?"

"Bu kadar yeter. Çok yorgunum. Ben..."

"Kim?" Jaspar bağırdı. Kuno'yu omuzlarından tutup sarsmaya başladı. Kuno inledi. Jacop, Jaspar'ı bileklerinden tutup geri çekti.

"Özür dilerim." Jaspar gözlerini ovuşturdu.

"Cadı," dedi Kuno.

"Blithildis. Cadı. Kör cadı."

Jaspar etrafına bakındı, hayret içerisindeydi. "Blithildis Overstolz," diye fısıldadı. "Aman Yarabbi, amacı ne acaba?"

"Bu onun fikriydi." Kuno konuşmakta güçlük çekiyordu. "Hepsi onun fikriydi. Ren Sokağı'nda hep birlikte oturduğumuz geceye lanet olsun. Kutlama yapacaktık sözde. Su, çok susadım, su verin."

Ona bir kupa verip suyu bitirene kadar beklediler. İçmesi bayağı bir zaman aldı.

"Birkaç kârlı anlaşma yapmıştık," diye devam etti Kuno, sesine güç gelmişti, "Overstolzlar, Mainzler ve..."

"Evet? Devam et."

"... Ve ben. İngilizlerle anlaşmıştık. Johann –Blithildis'i neşelendirmek için yapıyordu. Dediğine göre uzun süreden beridir

odasında yaşayan bir ölü gibi tek başına duruyormuş, Tanrı görme kabiliyetini elinden aldığından beri. Gerhard'ı da getirebilir miyim diye sordum onlara –o benim tek dostumdu. Orada oturmuş şaraplarımızı içiyorduk ve birdenbire Blithildis uşakları dışarı gönderdi ve konuşmaya başladı, öfke doluydu, güldü, ağladı, hıçkırdı ta ki hepimizi etkisi altına alıp düşünceleriyle bizleri de kör edene dek, dudaklarından dökülen ve bizi de katılmaya ikna eden sözleri kötülüğün ta kendisiydi –ve Gerhard dedi ki..."

"Ne, ne söyledi, yanlış olduğunu söyledi, değil mi?"

Kuno'nun yüz ifadesi değişti, sanki ağlamak istiyor ama ağlayamıyordu. "Çok üzücüydü. Bizim fikrimizi değiştirmemiz için çırpınırken ben de ona bize katılması için yalvardım. Johann sessiz kalmaya yemin ettiği müddetçe Gerhard'ın dürüst fikrine saygı duyacağını söyledi."

"Peki Gerhard. Yemin etti mi?"

Kuno keder içerisinde başını salladı. "Ne yapacağını bilemedi. Her şeyini Kilise'ye borçluydu ama diğer türlü de arkadaşlarına ihanet etmek zorunda kalacaktı –ne seçeneği vardı ki?" Kuno, Jaspar'ı sıkıca tuttu, yalvaran gözlerle ona baktı, sanki zamanı geri almak ister gibiydi. "Her ne yaparsa yapsın onun açısından bu ihanet olacaktı. Ölümü dürüstlüğünden oldu. Diğerlerine, kendim bile güvenebileceğimden emin olmadığım halde, ona güvenmeleri için yalvardım. Nedendir bilmem Blithildis, katedral mimarı Gerhard'ı kendi planına katılmaya ikna edebileceğini düşünmüş olmalı."

"Ne planı, Kuno?" diye sordu Jaspar merakla.

Kuno duymamış gibi görünüyordu. Boş boş baktı. Sonra tutuşu gevşedi. Jaspar'ı bıraktı ve tekrar geri yattı. "Sonunda biz de Urquhart'ı getirttik," diye fısıldadı. "El ele verip Şeytan'ı şehrimize davet ettik."

"Urquhart mı?"

"Şeytan'ı getirmek zannettiğiniz kadar ucuz da değildi." Kuno hafifçe güldü. "jülich'li Wilhelm kendisine tavsiye edilen birisini bize tavsiye etti. Para için öldüren bir adam. Onun hakkında bildiğim bundan ibaret. Urquhart'ın bir kiralık katil olduğunu sanıyorduk ama..."

"Gerhard'ı kim öldürdü? Urquhart mı?"

Kuno başını salladı. "Urquhart. Önüne çıkan herkesi öldürür. Bir kasap. Bir canavar. Berlich'teki fahişeyi, bir dilenciyi ve iki keşişi..."

"Keşişler mi?"

"Onun şahitleri."

Jaspar, Jacop'a bir bakış attı. "Kuno," dedi, "Urquhart ne yapacak? İttifakın hedefi nedir? Cevap ver bana, lütfen, cevap ver."

Ama Kuno uykuya dalmıştı.

Goddert anlamsızca etrafına bakındı. "Acaba ben..."

"Hayır," dedi Jaspar, "Bırakın biraz dinlensin. Uyuması gerek. Bu konuda elimizden bir şey gelmez."

"Saat kaç?" diye sordu Richmodis.

"Bilmem. Herhalde gece yarısını biraz geçmiştir."

"Çok üşüdüm," diye sızlandı Goddert.

"Dert etme, "dedi Jaspar, "Bu gece ortalık istediğinden de çok ısınacak."

MATTHİAS

Johann'ın şevki kırılmıştı. Yaşlı Overstolz'un eski hâlinden eser yoktu.

Matthias fırtınada ilerlemeye çalışırken tiksintiyle burnunu ovuşturdu. Zayıflıktan nefret ederdi ve dolayısıyla da Johann'ın bu hâlinden de nefret etmişti. Tüm hayatı boyunca bu tür duygusal yaklaşımların en büyük düşmanı olmuştu! İnsanın üzerine sinen ve bir türlü kurtulamadığı bir koku gibi. Herkesin planıyla ilgili kendince bir fikri vardı. Yanlıştır. Günahtır. Tanrı'nın kanunlarına aykırıdır.

Artık canına tak etmişti.

Matthias sessizce Pazar Yeri'nin arka sokaklarında yoluna devam etti. Onun seviyesindeki bir adamın at sırtında olması gerekirdi ama o durumda fazla dikkat çekeceğini biliyordu. Böyle bir havada bile gece bekçileri işlerini yapmaya devam ederlerdi. Görülmek için hiç de uygun bir zaman değildi.

Son iki saatini Urquhart'ın bu kepazeliği kesin olarak sona erdirebilmesini sağlayacak şeyleri bulmakla geçirmişti. Matthias'ın, Gerhard'ın öldürüldüğünü duymuş herkesi ortadan kaldırmak gibi gerçekçilikten uzak bir planı yoktu. Yapabilseler daha iyi olacağına şüphe yoktu. Tilki ve Jaspar Rodenkirchen'in ortalıkta dolanıp önlerine gelen herkese meseleyi anlattıklarını zannetmiyordu ama bu sadece bir tahminden ibaretti. Önemli olan Kuno'yu ortadan kaldırmaktı. Eğer Kuno konuşursa o ve yeni arkadaşları gün doğmadan önce her şeyi mahvedecek zamanı bulabilirlerdi. Köln'deki hatırı sayılır herkes Kuno'nun sözüne itimat ederdi ve onlara karşı delil sunarsa hâkimlerin ona karşı müsamaha göstermeyeceği de muhakkaktı. Diğer taraftan boş boğaz bir dilenciyle ayyaş bir papaz onlara ciddi bir tehlike teşkil etmiyordu.

Daha doğrusu bana tehlike teşkil etmiyorlar diye düşündü Matthias. Diğerlerinden bana ne? Konelerin, Heinrich'in, Daniel'in ya da Theoderich'in başına gelecekler onun sorunu değildi.

Zaten birkaç saat içerisinde her şey bitmiş olacaktı.

Ama önce bu geceyi atlatması gerekiyordu. Matthias'ın uzun zamandan beri beklediği şeyi yapmadan önce Urquhart'ın yerine getirmesi gereken son bir görev vardı. Bunu düşünmek bile onu neşelendirmeye yetiyordu, Johann'ın hoşnut kalmayacağını biliyordu ama Blithildis'in onayını alacağı kesindi. Gerçekten hayran olduğu tek kişi o kadındı. Tam bir Overstolz'du, kör ve sandalyeye mahkûm olduğu hâlde güç ve iradesinden hiçbir şey yitirmemişti. Johann'ın değil de onun annesi olmalıydı.

Bulduğu şeyin bulunduğu yere gitti. Urquhart'ın rehinesi Weiden'li Richmodis idi. Dere'de babasıyla birlikte yaşıyordu. Evini biliyordu. Jaspar Rodenkirchen'in başka akrabası yoktu, sadece uşağı, aşçısı ve temizlikçisi vardı. İki kadının nerede olduğuna dair bir fikri yoktu. Uşağı ölmüştü.

Kaderleri mühürlenmişti. Urquhart onları bulacaktı.

Matthias birden içindeki güven duygusunun güçlendiğini hissetti. Etrafta kimse olup olmadığına baktıktan sonra kapının eşiğine yanaştı. İleride bomboş ve kocaman bir avlu uzanıyordu. Duvarların arasına girince fırtına eskisi kadar kötü gelmiyordu artık ona. Gündüzleri burada keten ve mum satılırdı; şimdi ise bomboştu. Yağmur tüm şiddetiyle yağmaya devam ediyordu.

Gözlerini kırptı ve görebilmek için yüzündeki yağmur sularını sildi. Sonunda sağanağın altında kendisine yaklaşan heybetli silüeti gördü.

"Daha erken gelmeni bekliyordum," dedi Urquhart. Sesi her zamanki gibi sakindi, neredeyse dostaneydi ama tonundaki sivrilik yine de hissediliyordu.

"Elimden geldiğince çabuk geldim."

"Şüphesiz."

"Bir şey bulabildin mi?"

Urquhart kibirli bir hareket yaptı. "Başpapazın evine gittim. Kimse yoktu. O kadar da aptal değiller."

"Şimdi de Kuno'nun evine git. Hayır, dur, orayı en sona sakla. O evde yaşayan bir sürü kişi var, uşaklar falan."

"Ben olsam Kuno'yu düşünmezdim. Kuno, kadınla birlikte kaçtı. Daniel –senin soylu ailen onunla gurur duyabilir– onda birkaç delik açma nezaketini göstermiş." Urquhart alaycı bir gülümsemeyle başını geriye attı, yüzünden aşağı sular süzülüyordu. "Kadınlar ne de müşfik yaratıklar. Yumuşak kalpliler. Eğer yaralı bir tavşan bulurlarsa eve götürüp ona bakarlar."

Matthias da gülümsedi. "Sana onu nerede bulacağını söyleyeyim. Elinden geleni yap. İstersen hepsini öldür."

"Hepsini mi? Artık hepsi derken kimin kastedildiğini ben de bilmiyorum. Ya sen?"

"Hayır. Birini ortadan kaldırsan da yeter."

"Kimi?" diye sordu Urquhart zaten cevabı bilen birinin ses tonuyla.

Matthias yere tükürdü. "Zayıf olanı."

DERE'DE

"Peki, hikâyenin sonu nedir?" diye sordu Jacop.

"Ona da sıra gelecek," dedi Jaspar.

Goddert onlara ters ters bakıp ateşe birkaç odun daha attı. Odunlardaki nem ve hava çatırtı ve ıslıklara neden oluyordu.

"Tarih tartışacağımıza bir şeyler yapmamız gerekmez mi?" diye mırıldandı.

Jaspar o görüşte değildi. "Tarih tartışarak bir şey yapıyoruz zaten," dedi. "Komploculari tanıyoruz ve bir şeyler planladıklarını biliyoruz. Ama hâlâ ne olduğunu ve ne zaman olacağını bilmiyoruz. Cevap yakın geçmişimizde saklı olmalı." Burnunu sıvazladı. "Büyük Hüküm'den sonra."

"Büyük mü?" diye sordu Jacop.

"Evet," dedi Richmodis, "bir tane daha vardı. İki yıl önce Konrad ona karşı suikast planlandığını söyledi."

"Konrad o savaşı da kaybetti," diye devam etti Jaspar. "Soylularla bir kez daha barış yapmak zorunda kaldı. Ama hâlâ tehlikeli idi. Bu arada soylularla esnaf arasındaki sürtüşme de o boyutlara ulaşmıştı ki kimi zaman silahlı çatışmalara bile dönüştüğü oluyordu. Yetmezmiş gibi bir de soylular arasında iç savaşın patlak vermesi söz konusu idi, Overstolzlar ve müttefikleriyle Weiseler arasında. Weiseler Köln'deki en eski tacir ailesidir; onlara kıyasla Overstolzlar sonradan görme sayılırlar. İki grup da baştan beri birbirlerinden haz etmemişlerdir ama ortak bir düşmanları olduğu müddetçe, başpiskopos, birlikte hareket etmeyi sürdürdüler, ama az ama çok. Ancak Overstolzların gücü arttıkça Weiseler başka bir müttefik aramaya başladılar ve başpiskoposu buldular."

"Pek sayılmaz," diye itiraz etti Goddert. "Yetkilileri desteklediler. Asil şekilde davrandılar."

"Asil mi? Kendilerini sattılar. Bana sorarsan Konrad'a güvenmeleri hiç de akıllıca değildi."

"O bizim idarecimiz ve efendimiz," dedi Goddert, "Onun otoritesini sorgulamak da tebaasına düşmez. Bunun dışında belki de aşırı seküler bir yaklaşım..."

"Bir rahip gibi konuşuyorsun."

"Rahip olan sensin."

"Başpapaz, lütfen. Neyse Weiseler bu ihanetlerinden hiçbir şey elde edemediler."

"Ama..."

"Bırak da bitireyim. Konrad'a güvenmek kuduz bir köpeği tutmaya benzer. 1255'de Neuss'da ne olduğunu herkes biliyor."

"Asla ispatlanamadı."

"Ne? Hollanda Kralı ve Papa'nın elçisi kendisini Paderborn piskoposunu serbest bırakması için ikna etmeye çalıştı diye Konrad'ın onların çadırını yaktırdığı ispatlanmadı mı? Konrad'ın istediğini elde edebilmek için şiddete başvurduğunun ilk örneği de değil bu. İkinci büyük yenilgisinden sonra Saul'dan Paul'a dönüşmesi sadece taktik bir hamleydi. Borçları yüzünden mahkemeye çıkarıldı ve bir yandan da arkasına yaslanıp soyluların loncalarla ve birbirleriyle didişmesini izledi."

Jaspar durup Goddert'in cevabını bekledi ama anlaşılan konuya olan ilgisini kaybetmişti.

"Neyse," diye devam etti, "Şehir ve Konrad arasındaki hak ve imtiyazlar üzerine süren mücadele henüz bitmiş değil. Bir kez daha yine Albertus Magnus'un denetiminde bir hakem mahkemesi kuruldu. Tarafsız olduklarını göstermek için bazı Konrad destekçilerini bile dâhil ettiler ama bu bile Konrad'ın şehirden istediklerinin bir kez daha reddedilmesine engel olamadı. Herhalde öfkeden kudurmuştur ama sabretmek zorundaydı. Albertus ayrıca soylular arasındaki ahlaksızlık ve yolsuzluğu da eleştirdi ve bu durum loncaların umudunu artırdı. Büyük Hüküm sadece suni olarak ortalığı yatıştırdı."

Jacop çenesini ellerine dayadı. "Fazla sürmedi herhalde?"

"Hayır. Geçen sene Konrad tüm darphane görevlilerini, yetkilerini aştıklarını öne sürerek, görevlerinden aldı. Bu da artık şehir

para basamayacak demekti. Soylular itiraz ettiler ama loncalar bu fırsatı değerlendirdi ve belediye başkanları ve yargıçlara karşı resmi şikâyette bulundular. Bunun sonucunda da Konrad tüm yargıçları görevinden aldı. Büyük Hüküm'e aykırı hareket etmediğini her fırsatta beyan etti ama aslında yaptıkları ona aykırıydı. Bundan böyle tüm yargıç atamalarını kendisinin yapacağını ilan etti. Soylular kenara itilmişti. Dün şehir onların idaresindeydi; bugünse tüm mevkilerden azledildiler. Konrad onları suça karışmakla itham edip bir toplantı düzenledi ve katılmayı reddeden yirmi beş kişiyi suçlu ilan etti, bunlara Kuno'nun kardeşleri de dâhildi. Şehirden kaçmak zorundaydılar yoksa halk onları paramparça edecekti. Ardından Konrad yeni yargıçlar atadı, aralarında bir iki soylu olsa da çoğu Bodo Schuif gibi esnaf ya da lonca başıydı."

"Bizi ele veren biracı mı?"

"Evet. Ne yazık ki."

"Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor?" Goddert tekrar tartışmaya katıldı, sesi öfkeden titriyordu. "Konrad'ın yaptığı şey doğruydu. Soylular, loncalara domuz ahırı muamelesi yapıyorlardı, vergiden kanımızı kuruttular. Belediye başkanları ise birbirinden beterdi, yargıçlar dürüst halkın parasını har vurup harman savurdu ve kanunları da işlerine geldiği gibi değiştirdiler. Vurgunculuk, rüşvet, yetkiyi kötüye kullanma, işte soyluların başarılı olduğu alanlar. Yetmezmiş gibi bir de çoluk çocuğu yargıç yapmaya başladılar, senin serseri Daniel'in gibi. Konrad onlara adaleti uyguladı ve çok da iyi yaptı. Siz ne kadar ona katil ve yalancı deseniz de ben başpiskoposstan yanayım."

"O bir katil ve yalancı."

"Ne olmuş?" Goddert ayağa fırladı, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Senin soyluların ne peki? Yüzüme bak. Ne zaman yaptığım bir işten soylulara pay ödemeden hakkımı alabildim?"

"Baba..." dedi Richmodis, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hayır. Konuşma sırası bende. Kanımızı emdiler ve belalarını buldular. Köln'ün loncalar tarafından idare edilmesinin zamanı geldi. Günün birinde at üstünde gezinen o süslü elbiseli haydutların hepsinden kurtulacağız. Hepsini süreceğiz. Konrad hepsini sürecek ve böylece loncalar hak ettiklerine kavuşabilecekler."

"Hak ettikleri kıçlarına yiyecekleri bir tekmedir," dedi Jaspar. "Çünkü kendilerini sattılar."

"Kendilerini satmadılar."

"Öyle mi diyorsun? Hem de nasıl, Goddert, ilk kez haklı konuşuyorsun evet, yargıçlar yolsuzluk yapıyorlardı. Evet, halkı sömürdüler. Evet, evet, evet, birinin onlara gününü göstermesi gerekiyordu. Ama loncaların Konrad'ın kuklası haline geldiğini göremiyor musun? Kendisi gücünü artırmak için kimin ona yardımcı olduğuna itibar etmez. Geçen sene hâlâ soylularla uzlaşmaya çalışıyordu. Hepsini yerlerinden etmiş olmasına rağmen onlara sürgünlerin geri dönmesine izin vereceğine dair söz verdi, bir de şehrin imtiyazlarını satsalar neler olacak sadece Tanrı bilir. Ancak soyluların yanaşmadığını gördüğü zaman dokumacılar ve diğer loncalarla onlara karşı birlik oldu. Aç gözlerini. Konrad loncaların koruyucu meleği değil. Soylulara yaptığı gibi sizi de oyuna getirecek."

"Adalet dağıtacak," dedi Goddert ve yüzünü Jaspar'dan çevirdi.

"Ya sabır!" diye homurdandı Jaspar. "Şurada öldürülmemize ramak kalmış ama ben gitmiş bu ihtiyar ayyaşla siyaset tartışıyorum."

"Ayyaş sensin!"

"Evet, ama hiç değilse kendi şaraplarım sayesinde."

"Al şaraplarını başına çal," diye gürledi Goddert. "Bende de yeterince var."

"Öyle mi? Hiç dikkatimi çekmedi."

Goddert derin bir nefes aldı, bir süre düşündü ve sonunda yavaşça, "Aslında," dedi.

Jaspar kaşlarını çattı. "Yine içelim demeyeceksin herhalde?"

"Tamam. İçmeye ne dersin?"

"İyi, öyle olsun."

"Hayır," dedi Jacop.

Jaspar hayretle baktı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü hikâyeyi bitirmedin de ondan."

"Az kaldı."

"Anlattıkların soyluların planları hakkında bir ipucu vermiyor ve ben hâlâ korkuyorum."

Jaspar gözlerini kırptı ama bir süre bir şey demedi. "Ben de

öyle." Ateşin yanındaki kanepenin üzerinde yatan Kuno'ya baktı, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. "Richmodis," dedi usulca, "Sen Urquhart'ın gözlerine baktın. Sence gelecek mi?"

Richmodis başını salladı.

"Tamam öyleyse. Her yeri kilitleyip örttün değil mi, Goddert?"

"Gördüğün bu ellerle."

"Güzel. O zaman sabaha kadar güvende sayılırız, gün doğunca da ortalık insanlarla kaynayacak." Durdu.

"Gelelim hikâyenin sonuna. Bu yılın başında şehirde ortalık birbirine girdi. Beyaz Rahibeler kilisesinde bir kasap bir soyluyla, Bruno Hardefust, dalga geçti, çünkü Konrad onu yargıç görevinden almıştı. Tartışma başladı; Bruno hançerini çıkarıp kasabı öldürdü. Bu bardağı taşıran som damla oldu. Kasaplar loncası intikam çağrısı yaptı. Hardefust'un evinin önünde toplanan kalabalık evi ateşe verdi. Ayaklanma, yağma, gerisini sen tahmin et. Hardefust da soylu dostlarını topladı ve gelip esnafa saldırdılar. Çok sayıda kişi yaralandı, birkaç kişi de hayatını kaybetti. Yargıçlar duruma müdahale etmeden soyluların daha fazla cinayet işlemesini beklediler, muhtemelen onları suçladıkları zaman suç listesinin daha kabarık olmasını istiyorlardı. Ancak akşam harekete geçtiler ve Konrad'a ne yapmaları gerektiğini sordular. Konrad kurnazlık yapıp bu meseleye karışmadı."

Jaspar güldü. "Beklediği an gelmişti. İki tarafa da para cezası verdi, ama ek olarak soyluların tüm şehrin gözü önünde yalınayak gelip diz çökerek kendisinden af dilemesi gerektiğini söyledi. Hah! Ne büyük bir hakaret! Çoğu, istemeyerek de olsa, itaat etti ve orada toplanmış olan yirmi bin kişinin maskarası oldular. Bazıları şehirden kaçtı; üçü aynı gün yakalandı, sürüklenerek geri getirildiler ve başları vuruldu."

"Hatırladım," dedi Goddert. "Ne güzel bir gündü."

"Sona geldik, tilki yavrusu," diye devam etti, Jaspar kımıldamadan, "Mayıs ayında, sen geri dönmeden kısa süre önce, soylular yeni yargıçları suçlayarak görevden alınmalarını istediler. Konrad kurnazca davrandı. Adalet sözü verdi, bir toplantı düzenledi ve mutabakat sağlamaya çalıştı. Fakat soylular açık bir hüküm verilmesi konusunda ısrar ettiler. Bu zaman zarfında tepeden tırnağa

silahlanan loncalar da toplanmaya başlamıştı. Soylular hemen karşılık verdi. Sancaklar uçuştu, başpiskoposun sarayına yürüdüler çünkü Konrad'ın –muhtemelen de haklı olarak– esnafı kendilerine karşı kışkırttığından şüpheleniyorlardı. İki barikat kurdular, biri Ren Sokağı'nda ve diğeri de St. Columba'nın dışında. Konrad da kendi muhafızlarını çağırdı; neredeyse ortalık savaş alanına dönüşecekti. Tanrıya şükür beklenen olmadı. Konrad, Ren Sokağı barikatına elçiler göndererek sarayda şartları müzakere etmek için silahsız bir görüşme talep ederken bir yandan da St. Columba barikatındakilerin şartları çoktan kabul ettiklerini iddia etti. Aynı şeyi St. Columba'dakilere de söylemişti."

"Pek dürüstçe sayılmaz."

"Ama işe yaradı. Konrad soylulara serbest geçiş izni için söz verdi. İyi niyetine inanan soylular silahsız olarak geldiler ve Konrad'ın adamlarınca yakalandılar. Yirmi dördü tutuklanıp hapsedildi, diğerleri de şehirden kaçtı. Konrad onları bir toplantıya daha davet etti ama tabi ki aynı aptallığı ikinci kez yapacak değildiler. Zaten gelmelerini de istemiyordu. Bunu bahane ederek onları suçlu ilan etti. Ayrıca tüm yaptıklarını papanın da rızasını alarak yapmıştı. İşte şu an için durum bundan ibaret."

Jacop öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu. Aklına bir fikir geldi. "Soylular Konrad'ın kendilerini affetmesini bekliyorlar mı?"

Jaspar başını iki yana salladı. "Zannetmem. Birkaç hafta önce Godesberg Şatosu'ndaki tutsakların kendilerini serbest bırakması için huzuruna çıkıp ona yalvardıklarını duydum. Cevabı mahkûmların şartlarını daha da ağırlaştırmak oldu. Bana sorarsan hemen her gün soylular Konrad'a başvurup ondan sürgünleri ve mahkûmları affetmesini talep ediyorlardır ama Godesberg'de yaşananlar umutlarını kırmış olmalı."

"Belki de değil, tüm bunlar bu yüzen oluyor belki de," dedi Jacop heyecanla.

Jaspar başını kaldırdı ve dikkatle ona baktı.

"İttifak mı?"

"Evet. Kuno ittifakı kurmak için ne zaman bir araya geldiklerini söylemedi. Godesberg'dekilerin talebinin reddedilmesinden sonra olmalı."

"Bak sen, hiçbir şey bilmeyen tilki yavrumuzdan neler dökülüyor?"

Jacop omuz silkti. "Tarih anlatmaya o kadar daldın ki soruyu cevaplamayı unuttun. Şimdi fark ettim."

"Ne demek istiyorsun?"

Jacop ukala sırıtışını gizleyemedi. Sonuca Jaspar'dan önce ulaşmayı başardığından keyfi yerine gelmişti ve bu avantajı sonuna kadar kullanmaya kararlıydı. "Her şey çok açık, öyle değil mi?" diye sordu.

Jaspar başını bir tarafa yatırdı. "Sanırım çok açık olması gerek."

"Ren'in suları gibi berrak. Soylular..."

Ön kapıdan zayıf ama şüpheye yer vermeyecek bir sürtünme sesi geldi.

"Şişt," dedi Jaspar.

Dinlediler. Tek duyabildikleri uğuldayan rüzgârın ve binaya çarpan yağmurun sesiydi. "Fırtınadan olmalı," dedi Richmodis. Sesi titriyordu.

"Hayır," diye fısıldadı Jaspar. "Rüzgârdan değil. Dışarıda birisi var."

Jacop gözlerini kapattı ve dışarıdaki duruma konsantre olmaya çalıştı. Yıllar içerisinde her türlü detaya ve en küçük gürültüye bile dikkat etmeyi öğrenmişti.

Tekrar duydu. Sürtünme. Hışırtı.

Sonra birden evin dışında bir şey sürtünerek geçti. Sakin ve dikkatli adımlar. Duvardan gelen sürtünme sesleri devam etti, bu sefer daha yüksek.

Goddert elini ağzının üzerine koydu ve bir bir diğerlerine baktı. "Oh Tanrım," dedi yutkunarak.

Jacop'un yüreği ağzına gelmişti. Birkaç gün önce küçük kiliseye saklanıp pencereden dışarıda kendisini arayan silüete bakıp kokusunu aldığından şüphelenerek üzerine kutsal su döktüğü zaman da bu şekilde korkmuştu. Silüet zihninde tekrar canlandı: Maria, Tilman, Rolof ve –kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Diğerleri de korku dolu gözlerle ne yapacaklarını söylemesini bekler gibi ona bakıyorlardı.

"Evet," dedi, "Urquhart dışarıda."

JOHANN

Sesleri rüzgârın uğultusuna karışıp giden gece bekçileri saatin on bir olduğunu duyuralı çok zaman olmuştu ama Johann hâlâ çalışma odasında oturmuş mumun yanıp erimesini izliyordu.

Grup en başta tüm geceyi bir arada geçirmeye karar vermişti ama şu an tek başınaydı. Daniel odasına çekilmiş, Theoderich ve Heinrich evlerine gitmişti ve Matthias da henüz dönmemişti. Şu anda Johann'a menfaatlerinin ortak olduğunu söyleyen her türlü fikir saçma geliyordu.

"Bu doğru," diye mırıldandı.

Acaba öyle miydi? Sanki kelimeler onunla dalga geçiyordu. İnsanları öldürmenin nesi doğru olabilirdi ki? Eğer amaçları uğruna birilerini feda etmeleri gerekiyorsa bu amaç ne kadar doğru olabilirdi?

Tekrar aklını başına toplayıp doğru düşünebilmeye çalıştı, bitkin ve şaşkındı, gerçekten ne başarmayı hedeflediğini bilemiyordu. Oysa bir zamanlar her şeyden o kadar emindi ki. Her biri yemin etmişti çünkü hepsi de davalarında haklı olduklarına inanıyorlardı.

Dava.

Günlerden beridir 'davadan' başka bir şey konuşmadıklarını fark etti. Asla asıl maksadından bahsetmiyorlardı. Bazı kelimelerden, kendilerine yakıştıramadıkları için, bilhassa uzak duruyorlardı. Gözlerini kapatıp kimsenin onları göremeyeceğini farz eden yaramaz çocuklar gibiydiler.

Dava.

Ortak bir amaç vardı. Şahsi menfaatlerini ön plana çıkarmadan hepsinin kabul ettiği açık ve tartışılmaz bir amaç.

Johann kendini tutamayıp güldü, sonra da eliyle ağzını kapadı.

Matthias hayatı boyunca menfaatine olmayan bir işe kalkışmış mıydı? Ya da Daniel, Heinrich veya Kuno.

Ama hayır, Kuno hepsine ihanet etmek üzereydi. Tabi şimdiye kadar yapmadıysa.

Theoderich? Belki ama...

Johann yerinden fırladı ve telaş içerisinde aşağı yukarı yürümeye başladı. Asıl hedeflerini çoktan unutmuşlardı. Bir daha asla huzur içinde uyuyamayacaktı. Bir şekilde yaptıkları şeyi meşru göstermenin bir yolu olmalıydı. Yaptıklarını kendileri için değil de daha yüce bir amaç uğruna yapıyorlardı.

Ellerini masaya dayadı ve kendi içerisine baktı.

Görebildiği tek şey karanlıktı.

SALDIRI

"Gitti mi?" diye sordu Richmodis bir süre sonra.

"Mumu söndürmeliydik," dedi Goddert. Alnı terle kaplıydı.

Jacop başını iki yana salladı. "Çok geç. Gereği de yok."

"Hiçbir şey duyamıyorum."

Jaspar parmağını burnunun ucuna koydu. "Bu vazgeçtiği anlamına gelmez mi?"

"Bilmiyorum," dedi Jacop.

Richmodis kapıya baktı. "Vazgeçmedi," dedi usulca. "Asla vazgeçmez."

"Yine de yapabileceği fazla bir şey yok." Goddert yumruğunu sıktı. "Burası sağlam bir ev, kapı ve pencereleri de içeriden destekledim. Eve girmesi için koçbaşı gerek ona."

"Belki de bir tane getirmiştir."

"Yok daha neler!"

Jacop dinlemeye devam etti ama fırtınanın sesinden başka bir şey duyamıyordu. Yine de huzursuzluğu artmaya devam etti. Urquhart yaptığı işi yarım bırakacak bir tipe benzemiyordu.

"Koçbaşına ihtiyacı yok," diye fısıldadı. "O olmadan da dilediğini yapabilir."

"Ne yapabilir ki?" dedi Jaspar.

"Arka kapı!" dedi Richmodis heyecanla.

"Ne?"

"Duyduğumdan eminim. Arka kapıda."

Goddert başını iki yana salladı. "İçeri giremez. Kendim destekledim, Şeytan'ın kendisi gelse geçemez."

"Dönüp de nasıl arkaya gitti?" diye sordu Jaspar. "Çatıdan mı?"

"Başka nasıl gidecek ki?" diye cevap verdi Jacop.

Goddert umutsuzca ona baktı.

"Ben de bir iki kez çatılardan kaçmıştım," dedi Jacop. "Eğer Urquhart ön taraftan tırman..."

"Çok dar ve dik bir çatıdır," dedi Goddert tartışmaya son noktayı koyar gibi.

"Ne olmuş? Ben yapabildiysem o da rahatlıkla yapar."

Goddert alnındaki teri sildi. "Yine de," dedi, "İçeri girebileceği hiçbir yer yok."

Kuno kısık sesle inledi.

Arka kapıdan başka ses gelmedi.

Beklediler.

Bir süre sonra Jacop rahatlamaya başlamıştı. "Gerçekten de gitmiş gibi görünüyor."

"Ben pek ihtimal vermiyorum."

Jaspar çenesini sıvazladı ve mutfağa gitti. Geri döndüğünde daha az endişeli görünüyordu. "Her şey yerli yerinde." Jacop'un yanına oturup omzuna vurdu. "Haydi, tilki yavrusu, bize bir şey söyleyecektin. Sorunun cevabı dilinin ucundaydı. Duymak için sabırsızlanıyorum."

Jacop başını salladı ama aklı başka yerdeydi. Unuttuğu bir şey vardı, önemli bir şey...

"Goddert," diye fısıldadı.

"Hmm."

"Sessizce cevap ver. Her yeri kapadın mı?"

"Tabi ki. Her gün böyle..."

"Çatı penceresi var mı?"

Goddert ona baktı. Yüzünün rengi bir anda çekilmişti. "Aman Tanrım!"

Jacop ayağının altındaki zeminin titrediğini hissetti. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Başka bir çözüm bulmalıyız. Urquhart eve girdi bile."

"Başka ne?"

"Normal konuşmaya devam edelim. Herhangi bir şey hakkında."

"Mahvolduk! Mahvolduk!"

Jaspar yüksek sesle boğazını temizledi. "Eğer bana soracak olursan Goddert," dedi yüksek sesle, gözlerini Jacop'a dikmişti, "Bu

şerefsizin geri geleceği yok. Evin sağlam olduğunun farkına vardı anlaşılan."

"Belki de korkup kaçmıştır," dedi Richmodis kendinden emin bir ses tonuyla.

Jacop onları dinlemiyordu. Aklı karmakarışıktı. Urquhart'a doğrudan meydan okumak anlamsızdı. Tümünün toplamından daha güçlüydü ve silahlıydı. Muhtemelen arbaleti elinde tavan arasında bekliyordu.

Merdivenin başında, oturma odasıyla mutfak arasında, kapkara bir dikdörtgen onlara bakıyordu. Acaba orada durmuş dinliyor muydu? Acaba hemen saldıracak mıydı yoksa sinirlerinin bozulmasını mı bekleyecekti. Sinirleri çoktan tükenmişti zaten.

Jacop bir an için merdivenlerden çıkıp onunla yüzleşmeyi düşündü.

Ancak rüyanda, dedi kendi kendine. Kapaktan başını çıkarıp kızıl saçlarını göstermesiyle Urquhart tarafından öldürülmesi bir olurdu.

Tanrının cezası saçlar! Aklına bir fikir geldi. Goddert'i hafifçe dürttü. Adam başını çevirdi; aklını kaçırmaya az kalmış gibi bakıyordu. Jacop parmağını dudaklarına götürdü. "Lamba yağın var mı?" diye sordu usulca.

"Neee?"

"Lamba yağı, dedim. Ya da herhangi bir yağ. Bir sürahi dolusu."

Şaşkınlık içindeki Goddert başını Jaspar'a çevirdi. Başpapaz ve Richmodis çaresizce normal bir muhabbet sürdürebilmek için çırpınıyorlardı.

"E... evet, mutfak masasının altında bir testi var."

"Getir."

Goddert'in rengi daha da soldu ve merdivenlerin tepesindeki açık kapağa doğru baktı. Jacop gözlerini devirdi ve yanağına hafifçe vurdu. "Tamam, önemli değil."

Artık her şey şansa kalmıştı. Tanrı'nın kendisine birkaç saniye daha tanımasını umut ediyordu, testiyi almak için sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı, hepsi bu. Tavandaki açıklığın altından geçmesi gerekiyordu. Eğer Urquhart ok atarsa her şey biterdi. Jaspar'ın

zekâsı keskindi ama fiziksel olarak Urquhart karşısında Goddert'ten fazla bir farkı yoktu. Richmodis de ancak sarhoş bir soyluyu yere yıkabilirdi.

Tanrım, diye geçirdi aklından, etmem gereken sıklıkta dua etmediğimi biliyorum. Çalmayı başardığım elmalar için sana şükürler olsun. Bana merhamet et, sadece bir kez daha.

Richmodis'e merhamet et.

"İçecek bir şeyler alacağım," dedi yüksek sesle.

"Güzel fikir," diye bağırdı Jaspar.

Omuzlarını dik tutarak mutfağa gitti, yukarı bakmamak için kendisini zor tuttu. Korku, damarlarından tüm vücuduna yayılıyordu. Arka odada yanan mum yoktu; içerisi karanlıktı. Masanın kenarına çarpınca canı çok yandı. Masa pencerenin kenarındaydı.

Jacop eğildi ve yoklayarak testiyi buldu. Parmakları yuvarlak ve serin bir şeye değmişti. Kendine doğru çekip kokladı. Yağ kokuyordu. Tam da aradığı şey.

"Şarap getiriyorum," diye bağırdı ön odaya doğru. "Kanepenin altındaymış. Kupaları boşaltın, geliyorum."

"Zaten boşlar," diye bağırdı Richmodis. Sesi olması gerekenden yüksek çıkmıştı.

Farkına vardı, diye düşündü Jacop panik içerisinde. Bildiğimizi biliyor...

Elinin titremesini durdurdu ve acele etmemeye özen göstererek geri döndü. Kapak ona sanki cehenneme açılan bir kapıymış gibi geliyordu. Altından ikinci kez geçtiğinde neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti ama dayandı. Jaspar'ın yanına gelip oturana kadar dili damağına yapışmıştı, kupaları eline aldı ve birkaç kelime fısıldadı. Sonra bir çıra parçası aldı ve gidip ateşe tuttu.

Richmodis ve Goddert onu izlediler, afallamışlardı. Jacop sessizce tavanı işaret etti ve planının başarıya ulaşması için çalışmaya başladı. Richmodis ve Goddert sokak tarafındaydılar, dolayısıyla önünde değildiler. Jaspar tam karşısındaydı, ayağa kalktı, testiyi tuttu ve konuşmaya devam etti. Kuno kanepenin ateşe bakan tarafında yatıyordu, dolayısıyla çatı arasındaki kapağa en yakın olan oydu ama uyuyordu.

İşe yarayabilirdi.

Haydi, diye düşündü Jacop, neredesin? Bekletme bizi. Göster yüzünü.

"Ama ya o..." dedi Goddert çekinerek. Elleri kılıcının kabzasındaydı ama parmakları öyle bir titriyordu ki onu tutabilmesi mümkün değildi.

"Kes sesini," diye payladı Jaspar.

Jacop kaşlarını çattı.

Birden güvenini yitirdi. Ya Goddert haklıysa ve onlar da orada salak gibi dikiliyorlarsa ne olacaktı? Belki de Urquhart ana planı gerçekleştirene kadar onları rahat bırakmaya karar vermişti. Gün doğmadan evden çıkamayacaklarını biliyordu. Gerçekten biliyor muydu bunu? Zaten nerede saklandıklarını bildiği ne malumdu? O bile belli değildi. Richmodis arka kapıdan ses geldiğini duymuştu ama rüzgârın marifeti de olabilirdi. Ya evin dışındaki ayak sesleri? Urquhart'a ait olduklarından nasıl böylesine eminlerdi? Belki de gece bekçilerinden biriydi. Ya da sadece bir köpek.

Zaman geçmek bilmiyordu.

Kuno bir şeyler mırıldandı ve gözlerini açtı. Gözleri anormal şekilde parlaktı. Ateşi yükselmiş olmalıydı. Dirsekleri üzerinde doğruldu.

Jacop ona hareket etmemesini işaret etti ama Kuno görmüş gibi durmuyordu. Yavaşça doğruldu ve sanki bir şey tutmak istermiş gibi elini uzattı. Yüzü terden sırılsıklamdı.

"Gerhard?" diye sordu.

"Geri yat," diye fısıldadı Jacop.

"Gerhard!"

Şaşırtıcı bir hızla Kuno kanepeden sıyrıldı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Tam kapının eşiğindeydi. Bakışları dalgındı.

"Gerhard!" diye bağırdı.

"Çekil oradan!" diye bağırdı Jacop. Kuno'nun yanına koştu ve onu çekmek için kolundan tuttu. Kuno'nun kafası döndü. Gözleri ve ağzı açıktı. Ellerini açtı ve Jacop'un omuzlarına sarıldı. Jacop kendisini kurtarmaya çalıştı ama anlaşılan Kuno onu tanımamıştı. Deliliğin verdiği kuvvetle onu sıkıca tutmuş avazı çıktığı kadar Gerhard'ın adını haykırıyordu.

Her şey bir anda olup bitti.

Jacop tavandaki açıklıktan büyük ve siyah bir şeyin çıktığını

gördü ve havada uçan bir şeyin çıkardığı sesi duydu. Kuno'nun yüzünde bir anda hayret dolu bir ifade belirdi ve az sonra da Jacop, Kuno'nun ağzından çıkan ok ucunun farkına vardı. Kuno sendeledi ve onun üzerine yığılıp onu yere yapıştırdı.

Elindeki yanmakta olan çıra yere düşüp yuvarlandı.

"Jaspar!" diye bağırdı.

Urquhart nihayet görüşüne girmişti. Bir an için katilin yüzünü görebildi.

Kesinlikle hiçbir ifade yoktu.

Jaspar bağırarak testiyi fırlattı. Yağ Urquhart'ın üzerine döküldü. Urquhart dönerek Jaspar'a öyle bir vurdu ki onu oyuncak bir bebekmiş gibi uçurdu, adam tüm hızıyla gidip Richmodis'e çarptı. Jacop tüm gücünü kullanarak Kuno'yu üzerinden yana itti ve baktığında Goddert'in, muhtemelen hayatı boyunca yaptığı en cesurca hareketti, sağ elindeki kılıcıyla Urquhart'a saldırdığını gördü. Romatizmalı parmakları kabzayı öyle bir kavramıştı ki sanki dünya üzerinde hiçbir güç çözemezdi.

Urquhart bileğinden tuttu.

Goddert nefes nefeseydi. Karşılıklı, bir heykel gibi durdular, Richmodis boş yere Jaspar'ı üzerinden çekebilmek için uğraşırken Jacop ise deli gibi çırayı arıyordu.

Goddert'in gözlerinde garip bir ifade vardı, öfke, azim ve acının bir karışımı. Nefes alışverişi inlemeye döndü.

"Baba," diye bağırdı Richmodis. "Kılıcı bırak."

Urquhart'ın yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Goddert gittikçe çöküyordu.

Nereye gitti bu çıra?

İşte! Kanepenin altında. Jacop göz açıp kapayana kadar oraya vardı, çırayı çekti ve sırtı üzerinde yuvarlandı.

"Baba!" diye çığlık attı Richmodis tekrar.

Sonunda kendisini Jaspar'dan kurtarmayı başardı ve bu sefer de Urquhart'a o saldırdı. Arbaletin doğrulduğunu gören Jacop'un eli ayağı buz kesmişti.

"Hayır," diye bağırdı.

Sonra arbalette ok olmaması gerektiğini hatırladı. Urquhart, arbaletle Richmodis'in alnına vurup onu geriye savurdu. Odanın

tam ortasında bir ağaç gibi dikiliyordu, parmakları hâlâ Goddert'in bileğindeydi.

"Jaspar," dedi Goddert inleyerek. Kılıcı yavaşça elinden kaydı.

Jacop yanan çırayı fırlatırken aynı anda da Goddert'in kırılan kemiklerinden gelen sesi duydu. Çıra havada uçarken düşen kılıca çarptı ama bu, Urquhart'ın elbisesine kıvılcım sıçraması için yeterli olmuştu.

Yağ hemen alev aldı.

Şaşıran Urquhart, alevler onu sarmaya başlarken, Jacop'a baktı. Dudaklarından tek kelime çıkmıyordu. Kısa sürede alevden bir sütuna dönüştü.

Üzerine doğru gelen alevden bir sütun.

Jacop'un kalbi yerinden çıkacak gibiydi. İki yanan kol ona doğru uzanıyordu. Kendisini tutup havaya kaldırdıklarını hissetti. Kendi kıyafetleri de yanmaya başlayan Jacop çığlık attı, sonra da sırtı kapalı pencereye vuruldu, tekrar tekrar. Sanki içindeki her şey küçük parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu, aslında sadece dağılmaya başlayan pencere kepenklerinden gelen seslerdi bunlar. Kıvılcım ve kıymıklardan oluşan bir bulutun içerisinden uçtu ve kendisini bir anda çamurlu sokakta buldu.

Yağmur yüzüne çarpıyordu. Nefes aldı ve şimşekle aydınlanan gökyüzüne bakarken Urquhart tepesine indi.

Karnı üzerinde yuvarlandı. Yanan adam sokağın ortasında dereye doğru gidiyordu. Bir su kütlesi yükseldi ve gözden kayboldu.

Jacop elleri üzerinde çamurun içinde emekledi, ayağa kalktı ve sendeleyerek devam etti. Onu boğacaktı. Ölene kadar suyun altında tutacaktı onu. Eğer bu canavarı öldürmek mümkünse öldürecekti.

İnsandan meşalenin suyun içinde söndüğü yere gelip diz çöktü. Elini çamurlu suya daldırıp her yeri yokladı.

"Neredesin?" dedi nefes nefese. "Neredesin?"

Hiçbir şey yoktu.

Delirmiş gibi her yeri araştırdı, dirsekleri üzerinde bir o yana bir bu yana gitti. Açılan kapıları, ellerinde mumlar sorular soran kalabalığı göremedi. Jaspar'ın bir açıklama yapmak için dışarı çıktığını göremedi. Richmodis'in kollarını titreyen Goddert'e doladığını göremedi. Gördüğü tek şey suydu.

Urquhart'ın kaçtığı kesin olarak anlaşıldığında bile o hâlâ aramaya devam etti ve ancak yorgunluktan tükendiğinde durmak zorunda kaldı.

Derin derin nefes alarak ellerini gökyüzüne kaldırdı ve haykırdı.

Feryadı fırtınanın gürültüsü arasında kaybolup gitti.

14 EYLÜL

GECEYARISINDAN SONRA

Her yanından sular damlayan Jacop ateşin yanındaki kanepenin üzerinde oturmuş Goddert'in kolunun geçici olarak kırık tahtalarıyla sarılmasını izliyordu.

Goddert hafifçe inledi ama çektiği acıya büyük bir yiğitlikle direnmişti, biraz da gururla. Komşular en yakındaki cerrahı yatağından kaldırmışlardı. Kırık konularında Jaspar'dan daha deneyimliydi ve o Goddert'in kırığıyla ilgilenirken Jaspar da Richmodis'in alnındaki geniş kesiğe pansuman yapmakla meşguldü. Aslında olduğundan daha kötü görünüyordu. Kanayan burnu ve dikkat çekici şişliği dışında Jaspar'ın bir şeyi yoktu.

Burada asıl mucize Jacop'tu. Ölmesi gerekiyordu, ya da en azından pek çok kemiği kırılmış olmalıydı. Yine de zaten yarı ölü gibi hissediyordu, sayısız ezik, çürük ve hafif yanıklarla kurtulabilmiş olmasını, Üç Kral'ın kemiklerinden bile daha çürük olan, Goddert'in pencere kepenklerine borçluydu.

Başını bir yana yatırıp etrafına baktı. Pencerenin olduğu yerde şimdi, rüzgârın içeriye dolduğu, bir boşluk duruyordu. Richmodis arka bahçedeki kuyudan su getirerek odanın içindeki alevleri daha fazla büyümeden söndürmüştü. Oda sanki Moğol istilasından çıkmış gibiydi, devrilmiş eşyalar ve her yerde yanık izleri.

Kuno'nun cesedi boylu boyunca yerde yatıyordu. Jacop onun için üzülmeye çalışsa da başaramadı. Bu olanlar onun için çok fazlaydı. Sadece Richmodis'in sağ salim kurtulmuş olduğunu bilmenin verdiği huzur duygusu ona içinin tümüyle yanıp kül olmadığını söylüyordu.

Evin içi ve dışı insandan geçilmiyordu. Neler olduğunu merak ediyorlardı; Jaspar da bıkıp usanmadan onlara herkesin bildiği

üzere birkaç gündür şehirde cirit atan arbaletli gizemli katilin öyküsünü anlatıyordu. Kuno'ya gelince fırtınanın ortasında kalıp kendilerine sığınmış bir dosttu, daha ziyade bir tanıdık –Kuno'nun nereden geldiğine dair bir fikirleri yoktu, sormamıştı ve artık çok geçti, Tanrı'nın rahmeti üzerine olsun.

Jacop, Jaspar'ın neden hikâyenin tümünü anlatmadığını bilmiyordu ama şu an için soracak halde de değildi. Burnunun dibinde birden dumanı tüten bir çorba kâsesi belirdi. Şaşırıp başını kaldırdı. Orta yaşlı bir kadın şefkat dolu gözlerle ona bakıyordu. "Soğuktan donmuşsundur," dedi kadın.

Jacop kadına bakmaya devam etti. Ne kadar zamandır burada oturuyordu? Ne kadar zamandır...

"İyi misin?"

"Ne?"

"Al biraz çorba iç."

"Oh, –oh, teşekkürler." Kadına güçlükle gülümsedi, kâseyi aldı ve dudaklarına götürdü. Sıcaktı ve ona iyi gelmişti. Et ve sebze tadı vardı. Ancak şimdi ne kadar aç olduğunun farkına varmıştı. Büyük bir iştahla çorbayı mideye indirip boş kâseyi kadına uzattı ama kadın çoktan gitmişti.

Dışarıda ortalık karışıktı. "Yargıçlar geliyor," diye bağırdı birisi. Yargıçlar mı? Ah, evet, Jaspar yargıçları uyandırması için birini göndermişti. Özellikle Bodo Schuif'i de, biracı, getirmelerini söylememiş miydi?

Jacop'un başı dönüyordu; artık hiçbir şeyden emin değildi. Tek düşündüğü şey Urquhart'ın kaçmış olduğuydu –onu boğmayı başaramamıştı.

Urquhart'ın yaralarının ne kadar ağır olduğunu düşündü. Katil onu yerden kesip de pencere kepenklerine vurmakla meşgulken içgüdüsel olarak alevlere karşı gözünü kapatmıştı. Her şey göz açıp kapayana kadar olup bitmişti. Belki de Urquhart korkudan kaçıp gitmişti ve bir daha dönmeyecekti. Jacop, Urquhart'ın korkmuş olabileceği fikrine bir an için bile inanmadı. Her hareketi, alevler içerisindeyken bile, soğukkanlı bir şekilde hareket ettiğini gösteriyordu. Jaspar ve Richmodis'i yere sermişti; Goddert'in kolunu kırmıştı. Yağ alev aldığında onları bırakıp derhal kendisine tehlike teşkil eden

tek kişiye yönelip onu tutmuş ve sokağa giden yolu açmak için onu koçbaşı yerine kullanmıştı.

Ve şimdi de arbaletiyle birlikte kaçmış gibi görünüyordu. Nerede olabileceğine dair de hiçbir fikri yoktu.

Boş kâseyi bıraktı ve Jaspar ile Richmodis'in yanına gitti. O sırada Bodo Schuif kalabalığı yararak gelip odanın haline baktı. Sonra da gözü Kuno'ya ilişti. "Meryem Ana aşkına," diye mırıldandı.

"Saldırıya uğradık..." diye söze girdi Jaspar.

Bodo kapıyı işaret etti. "Dışarı gel. Konuşmamız gerek."

Jaspar şaşkınlıkla ona baktı, omuz silkti ve peşi sıra dışarı çıktı. Jacop bir an için tereddüt etti ama sonra o da peşlerinden çıktı.

"Neyin peşindesin sen, Tanrı aşkına," diye sorduğunu duydu Bodo'nun Jaspar'a. Etrafına baktı, Jacop'un yaklaştığını gördü ve elini salladı.

"Sorun değil," dedi Jaspar. "Duymasında mahzur yok."

Bodo, Jacop'u alıcı gözle süzdü. "Biraz daha sakin bir yere gidelim," dedi. "Hemen."

Kimsenin onları duyamayacağı kadar bir mesafe gittiler. Rüzgârın hızı kesilmişti. Sadece yağmur yağıyordu ve Jacop artık farkında bile değildi.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diye bağırdı Bodo, Jaspar'a. "Gerçekten bilmiyorum. Bana doğru olmadığını söyle."

"O canavarı hiçbirimiz tanımıyoruz, Bodo. Çatıdan geldi. Neyin peşinde olduğuna dair bir fikrim..."

"Mesele bundan ibaret değil, Jaspar. Buraya son hız koşarak geldim. Seni tutuklamaya geliyorlar, duydun mu beni? Seni Kule'ye hapsedecekler."

"Kim," Jaspar hayretten küçük dilini yutacaktı.

"Theoderich Overstolz."

Jaspar bir an için ne diyeceğini bilemedi.

"Nereden biliyorsun?" dedi sonunda.

"Sana ne nereden bildiğimden? Tek derdin bu mu? Goddert'in komşularından bile önce kolcular kaldırdı beni yatağımdan. Severin Caddesi'ne gidip Theoderich Overstolz'la görüşmem gerekiyor. Söylediklerine göre eviniz araştırılmış ve bir ceset bulunmuş. Adamın öldürülmesinden de senin sorumlu olduğunuzu söylüyorlar.

Bu adamlar gelip de" –Bodo, Dere yönünü işaret etti– "neler olduğunu bana anlattıklarında tekrar senin adın geçti. Tanrı aşkına Jaspar, Theoderich'in gelip seni burada bulması uzun sürmez. Şimdi bana neler olup bittiğini anlat."

"Dinle, Bodo," dedi Jaspar elinden geldiğince sakin şekilde. "Beni uzun zamandan beridir tanırsın. Tutup da insan öldürecek türde bir adam mıyım ben?"

"Tabi ki değil. Yoksa buraya gelir miydim?"

"Dün sabah sana Gerhard Morart'ın ölümünün kaza olmayabileceğini çıtlattığımı hatırlıyor musun?"

"Onun bu olanlarla ne ilgisi var?"

"Anlatması o kadar uzun sürer ki o zaman zarfında gidip kendimi Kule'de takdim bile edebilirim. İnan bana olanların hepsi o konuyla alakalı."

Bodo gergin bir şekilde etrafına bakındı. "Eğer sana yardım etmemi istiyorsan daha fazlasını anlatmalısın."

"Bana yardım mı edeceksin? Mükemmel!"

"Sana yardım edeceğim," dedi Bodo. "Başka kim var?"

"Jacop var. Richmodis ve Goddert. Zamana ihtiyacımız var."

"Peki, nasıl zaman kazanmayı planlıyorsun?"

"Theoderich'in adamları Richmodis ve Goddert'in de suça iştirak ettikleriyle alakalı bir şey söyledi mi?"

"Alakası yok. Tek istedikleri sensin. Akrabalarının bu işle ne ilgisi olacak ki?"

"Daha iyi. O zaman bizim için bir şey yapabilirsin. Jacop ve benim saklanacak bir yere ihtiyacımız var."

"Saklanacak yer mi?" diye tekrarladı Bodo şaşırarak. "Dur bakalım, ben..."

"Benim aklıma senin bira imalathanen geldi."

"Ama..."

"Şimdi. Hemen. Kaybedecek zaman yok. Anahtara ihtiyacımız var mı yoksa bir yerleri açık mı?"

"Aklını mı kaçırdın sen?" dedi Bodo. "Yardım dediğimde senin lehine konuşmayı kastetmiştim."

"Lehime sözlerin bir faydası dokunmaz."

"Hey büyük Tanrım, Jaspar!" dedi Bodo bıkkın halde. "Ne iste-

diğinin farkında mısın? Eğer bir cinayet zanlısına yataklık ettiğim anlaşılırsa yargıç ünvanıma elveda diyebilirim."

"Evet, kellene de elveda diyebilirsin. Yine de düşünme. Bunun aksi her şey büyük bir hata olacaktır."

Bodo nefes verdi ve başını tuttu, sanki kafasını olduğu yerde tutmak istiyor gibiydi. "Lanet olsun," dedi.

"Anahtarlar?"

"Al başına belayı!"

"Kaç kez tekrar ettiğinin bir önemi yok. Uşağımı kendim öldürmediğime dair sana söz verebilirim. Hain bir komplo mevzu bahis, pek çok kişi öldürüldü ve eğer engel olmazsak başkaları da öldürülecek." Bodo'ya manidar bir ifadeyle baktı. "Bu sen bile olabilirsin."

"Ben mi? Azizlere sığınırım, neden ben?"

"Çünkü Gerhard Morart öldürüldü," diye fısıldadı Jaspar, "Ve şu tarihe kadar da bunu anlatmayı başaracak kadar uzun çok az insan yaşayabildi. Artık sen de biliyorsun."

Bodo şaşkınlıkla başını iki yana salladı.

"Çabuk ol," dedi Jaspar. "Aklını başına topla ve yapman gerekeni yap, derhal!"

Bodo, Jacop'a sanki içine düşmüş olduğu bu kâbustan kendisini sadece o kurtarabilecekmiş gibi baktı. Jacop omuz silkti. "Jaspar haklı," dedi.

Bodo'nun küfrü göklere yükseldi. "Aklım almıyor. Buradayım ve... Neyse salla gitsin. İmalathanenin yanındaki baraka açık. Şu an içinde hiç fıçı yok, dolayısıyla köpekler sizi ısırmaz" –yumruğunu Jaspar'ın burnunun altına tuttu– "yarın sabaha kadar gitmiş olacaksınız. Sonrasına karışmam."

Jaspar kollarını açtı ve dostunun şaşkın bakışları arasında onu kucakladı.

"Eğer bir numara yaparsanız" –Bodo'nun boğuk sesi Jaspar'ın kıyafetinin arasından duyuluyordu– "Seni de şu havuç kafayı da kendi ellerimle asarım."

"Teşekkürler dostum."

"Anlaşıldı mı?"

Jaspar, Jacop'a bir bakış attı. "Neydi o söylemiş olduğun cümle?

Ren'in suları kadar berrak. Bodo eğer birisi sorarsa sen bizi tutuklamaya geldiğinde bizim az önce kaçmış olduğumuzu söylersin. Goddert ve Richmodis'e göz kulak ol, olur mu? Richmodis'e güvende olduğumuzu söyle. Başlarına bir şey gelmesin."

"Elbette." Bodo iç çekti. "Elbette. Katedrali nehrin karşı yakasına taşıyıp papaya da bir eş bulayım hazır başlamışken. Aklımı kaçırdım herhalde. Fikrimi değiştirmeden önce uzayın hemen."

Etraflarına bir kez bile bakmadan fırladılar.

Bir süre sonra, Beyaz Rahibeler kilisesini geçip Anahtar Sokağı üzerindeki bira imalathanesine yaklaşırken, Jaspar, Jacop'a dönerek şöyle dedi, "Hazır yeniden fırsat bulmuşken sorayım, sence soylular neyin peşinde tilki yavrusu?"

Jacop ona baktı. "Açık değil mi? Başpiskoposu öldürecekler."

REN SOKAĞI

Bir yerlerde bir karga gakladı.

"Çok erken," diye mırıldandı Johann.

Blithildis'in odasına çıkmıştı, bir yandan onu uyandırmak istiyor bir yandan da erken olduğu için azar işitmekten korkuyordu. Kadın uyuyordu. Ya da öyle görünüyordu. İçeri girdiğinden beri ne tek kelime etmiş ne de kımıldamıştı ama bunlar bir anlam ifade etmiyordu. Genelde kımıldamadan dinlerdi; ortalık sessizken başkalarının duyamadığı şeyleri duyabilirdi. Zamanın içinde yol alıp olayları işitebilmek gibi bir yeteneği vardı. Gelecek geçmiş, geçmiş ise gelecek olurdu.

Gözleri karanlığa alıştıktan sonra kadının yüzünü inceledi. Her zamankinden daha çok bir ölünün yüzünü andırıyordu. Bundan ötürü korkmuyor sadece Tanrı'nın onu kendi katına çağırmak yerine böyle acı çektirmesine üzülüyordu.

Annesini kaybetmek istemiyordu ama İsa'yla birlikte yeniden doğup huzura ermesini canı gönülden istiyordu.

Yoksa o aralarından ayrıldığı zaman kavuşacağı kendi huzurunu mu düşünüyordu?

Amaçları. Davaları.

Bu, Blithildis'in fikriydi. Konrad hapisteki soyluların şartlarını daha da ağırlaştırınca herkes anlamıştı ki o nefes aldığı müddetçe onların affedilmesi mümkün değildi. Ve Hochstaden'li Konrad çetin cevizdi. Mührü, Tanrı'nın elini başının üzerinde onu kutsarken gösteriyordu, herkeste kolay görülmeyecek bir kendine güveninin işaretiydi ve soylulardan ne kadar nefret ettiğini de göstermekten çekinmezdi. Adalet umurunda bile değildi. Kendi kudretinin nişanesi olarak onları kullanmış ve otoritesine karşı geleceklere onları nelerin beklediğini göstermişti.

O gece Blithildis kutlama yaptıkları için onları tenkit etmişti. "Nasıl kutlama yaparsınız," demişti, "İnsanlarımız hayatlarından endişe ederken, sürgünde ya da soğuk zindanlarda çürüyüp giderken. Bu imansız başpiskopos soylu aileleri özgürlüklerinden mahrum ederken, imtiyazlarını ellerinden alırken, mallarını yağmalarken, verdiği sözleri bozarken ve onurumuzu ayaklar altına alırken nasıl oluyor da bu pahalı şaraplar ağzınızda sirkeye dönüşmüyor? Bir zamanların müreffeh Köln şehri korkuyla idare edilip dalkavuk ve hainlerin elinde oyuncak olurken hiç mi yüreğiniz sızlamıyor? Artık hiç kimse Konrad'ın onları meydanda idam edeceği korkusu yüzünden aklından geçenleri özgürce söyleyemezken nasıl olur da yaptığınız iş anlaşmalarına sevinirsiniz?"

Kadın hepsini utandırmış, ardından da bu tepkisini mantıklı çıkarımlara bağlamıştı. Eğer Konrad ölürse her şey bir günde değişecekti. Sürgünler ve mahkûmlar evlerine dönebileceklerdi. Herkesin içinde bir yeri olacağı ve yeni başpiskoposun bunu engelleme yetkisine sahip olmayacağı yeni ve istikrarlı bir düzen kurulacaktı. Tüm otorite gösterilerine rağmen halk, Konrad'ın, Köln Kilisesi'nin son umudu olduğunu söylemiyor muydu? Eğer o bile başpiskoposların eski gücünü tesis etmeyi başaramazsa ondan sonra gelen hiç kimse başaramazdı.

O geceki toplantıya katılanlar Blithildis sayesinde bir ittifak haline gelmişti, isteseler de istemeseler de. Gerhard dışında tümü ikna olmuştu. Soylular muzaffer olacaktı! Evet, bazı hatalar yapmışlardı ama hatalarından ders alabilirlerdi. Bu, uğruna mücadele etmeye değer bir davaydı. Hatta uğruna başpiskoposu öldürmeye bile değerdi.

Evet, buna değerdi ama haklı mıydı?

"Nefes alışını duyabiliyorum," diye fısıldadı Blithildis.

Demek ki uyanıktı. Hayal mi görüyordu yoksa sesi her zamankinden daha mı zayıf çıkmıştı.

Johann gergindi. "Peki, bundan ne anlıyorsun?"

"Hâlâ endişeli olduğunu."

Başını salladı. Garipti. Sanki sürekli kadın kendisini görüyormuş gibi hareket ediyordu.

"Çok şey oldu Anne," dedi. "Sen uyuyordun. Matthias, Urquhart'la konuştu. Rehine kaçmayı başardı ve Kuno'yla da sorunlarımız varmış gibi görünüyor."

"Kuno'nun bir önemi yok," diye cevap verdi Blithildis. "Senin endişenin davamızın..."

Johann söylediklerini düzeltti. "Konrad'ı öldürmeyi kastettin sanırım."

Kadın durdu ve çenesini açtı. Sanki onun düşüncelerinin kokusunu alıyormuş gibi burun delikleri kızardı.

"...o başpiskopos denen rezilin haklı infazının başarılı olup olmayacağıdır. Dua ediyordum, Johann, uyumuyordum ve Tanrı dualarımı işitti. Konrad ölecek, tıpkı karar verdiğimiz gibi."

Johann bir süre cevap vermedi.

"Anne," dedi tereddüt ederek, "düşünüyorum da kimi zaman Tanrı inancımızı sınamak istediğinde bizi kötü yola sevk eder. Aklımızı karıştırır ve gerçeği görmemizi engeller. Bizler de asıl gayemizden şaşar ve bizi yoldan çıkaracak güçlerin kontrolü altına gireriz. Fakat biz yoldan çıktığımızı düşünmeyiz, biz bunu Takdir-i İlahi olarak kabul ederiz, tıpkı İsrailoğulları'nın Harun'dan kendilerine altından tanrılar yapmasını istediğinde olduğu gibi. Onları Altın Buzağı'yı yapmaya yönelten gurur, kararsızlık ve korkularının da çok büyük olduğunu zannetmiyorum. Bazen On Emir'i almaya layık olmadıklarını düşünüyorum. Ondan önce de zaten yine Rabbimize değil de Musa adına yaptıkları başka bir altın buzağıya ibadet ediyorlardı. Ama bu Musa yaşıyordu, kendisi en azından birisiydi, bir şahıstı ve içinde de bir ateş vardı. Diğer taraftan buzağı sadece parlıyordu ve Musa onu yakmakla doğru olanı yapmıştı. Ama kim bilir belki de Musa olmadan bile sonunda buzağının onları bir arada tutamayacağının farkına varacaklardı çünkü o içi boş bir metal parçasıydı, anlamı yoktu, bir insanı gerçek Yaratıcı'nın katına çıkaran, alçakgönüllülük ve nefissizlik gibi, şeylerden yoksundu. Dağılır dağılmaz şunun farkına varacaklardı ki eğer biri onlara 'sizin Rabbiniz kimdir' diye sorsa her biri farklı bir cevap verecekti, menfaatlerine en uygun olan cevabı."

Durdu. Blithildis kımıldamıyordu.

"Hepsi de ortak bir tanrıya inanmadıklarının farkına varacaklardı," diye devam etti, "Hepsinin kendine has bir tanrı inancı vardı ve bu inanç diğerlerininkinden farklıydı. Bu yüzden o zamana kadar Tanrı adına yaptıkları her şeyin yanlış olduğunu göreceklerdi. Yanlış ve günah."

"Yaptığımızın yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi kadın kaba bir sesle.

"Bilmiyorum, demek istediğim kimin çıkarları doğrultusunda hareket ediyoruz biz? Sonunda gördüm ki biz ya Tanrı'nın ya da altın buzağının peşinden gidiyoruz. Bizi birleştiren ortak bir amaç var mı? Haklı bir amaç? Senden asla şüphe etmedim anne ama..."

"Öyleyse birlikte dua edelim," dedi kadın belli belirsiz duyulan bir sesle. "Konrad'ın ertesi güne çıkmaması için dua edelim. Bizi tüm Hristiyan dünyasının önünde kepaze etti. Ailemiz sürgün ve mahkûmiyetle aşağılanmak yerine azamet ve ihtişamla parlayacak. Kutsal şehrimizin itibarı, rahiplerin ya da servetimizi ve mülklerimizi gasp eden bu acımasız tiranın değil de, bizim itibarımız olacak. Son nefesimi gururlu bir kadın olarak vermeyi dilerdim ama Konrad'ın sayesinde kayıp bir ruh gibi burada oturuyorum. Beni perişan etti ve bu yüzden Cehennem'in onu yutması ve Şeytan ve bütün uşaklarının Kıyamet'e kadar ona azap etmesi için dua ediyorum. Bedeni ve ruhu sonsuza kadar yansın."

Durdu, göğsü heyecandan inip kalkıyordu. Cılız parmakları oturdukları sandalyenin kollarını âdeta bir pençe gibi kavramıştı. Yavaş yavaş tutuşunu gevşetti ve Johann'a döndü. Adam karanlıkta kadının yüzünde silik bir gülümseme belirdiğini gördü, gülümsemeye hiç de uygun olmayan bir yüzde.

"Baban genç yaşta öldü," dedi.

Johann suskundu.

Sözünü öyle bir noktalamıştı ki cevap vermeye yer bırakmamıştı. Kadına baktı ve Blithildis'in yaşamının tek amacının intikam olduğunu gördü. Overstolz hanedanının kurucusunun kızıydı. Bu hanenin görkemli yükselişinde onun da payı olmuştu, kendine güveninin ve talihinin kaynağı burasıydı. Ama sonra talih onu terk etti. Otuz yıl önce sevdiği kocası öldü. Ruhu soldu, gözleri görme yeteneğini kaybetti ve şu anda Ren Sokağı'ndaki, Overstolzların ihtişamının simgesi olan, bu evde farklı bir Köln'e ve kendisiyle dalga geçen farklı bir geleceğe bakıyordu.

Asla ortak bir amaç olmamıştı. Matthias, Daniel, Hermann, Theoderich, hepsinden daha fazla Blithildis ve hatta Kuno bile adalet peşinde falan değildi. Daniel, yargıç makamını kaybettiği için

Konrad'a kin güdüyor ve öldürülmesini istiyordu. Matthias da yargıç idi ama onu asıl ilgilendiren ticari çıkarlarıydı, ki bu nokta da Konrad'la ayrı düşüyorlardı. Theoderich gördüğü her fırsatın peşinden koşan bir faydacıydı. Kuno'nun tüm derdiyse kardeşlerinin geri dönmesini sağlamaktan ibaretti. Mainz'li Heinrich de, tıpkı Matthias gibi, menfaatinin peşindeydi; Lorenzo satın alınmış ve Blithildis'in gözünü de intikam bürümüştü.

Ve tüm bunların arkasında Köln'ün en önde gelen hanesinin Overstolzlar değil de Weiseler olmasının neden olduğu kıskançlık duygusu yatıyordu. Şehrin en zengin ailelerinden oluşan meclis olan *Richerzeche* kendilerini Konrad'a satan Weiselerin elindeyken Overstolzlar tam bir yenilgiyle karşı karşıyaydılar.

Kazanacak olanlar aslında soylular değil sadece Overstolz ailesiydi. Konrad'ın sonu Weiselerin de sonunu getirecek ve iki aile arasında on yıllardan beridir süren sürtüşme sona erecekti.

Ne pahasına olursa olsun gücü ele geçirmek.

İttifak çökmemişti. Çünkü hiç var olmamıştı. Takip ettikleri altın buzağının ışıltısından başka bir şey değildi; onları kısa süre için bir araya getiren şey altındı, şu anda onlara dehşetli bir ders vermekte olan bir katili kiralamak için kullandıkları altın.

Artık birilerini kurtarmak için çok geçti. Konrad ölecekti, onunla birlikte Tilki Jacop, Jaspar Rodenkirchen ve onların çevresindekiler de aynı kaderi paylaşacaktı. Pek çok şey değişecekti, bazıları için iyi bazıları içinse kötü yönde. Johann ayağa kalktı, Blithildis'in yanına gitti ve ona sarıldı. Uzun süre narin vücuduna sarılı durdu, ne kadar cılız ve kırılgan olduğunu görünce hayret etmişti, tıpkı bir çocuk gibiydi.

Onu alnından öptü ve doğruldu. "Seni seviyorum, Anne. Biraz uyumaya çalışmalısın."

Kadın zinde bir şekilde başını salladı. "Uyumayacağım. Gelip de her şeyin sona erdiğini söylemelerini bekleyeceğim. Bu beni çok mesut edecek."

"Evet, Anne," dedi Johann, içi kararmıştı. "Olacaksın. Olacağından eminim." Kapıyı arkasından usulca kapattı ve çalışma odasına gitti.

ANAHTAR SOKAĞI

Bir fener almalıydık diye düşündü, Jacop. Barakada burunlarının ucunu bile göremiyorlardı. Bir süre oraya buraya çarptıktan sonra sonunda Jaspar, içlerinde arpa olması muhtemel, çuval yığınlarına denk geldi ve üzerlerine yerleştiler. Nemli ve soğuktular ama şu an ikisi de bundan rahatsız olacak durumda değildi.

"Neden daha önce aklımıza gelmedi?" dedi Jaspar, keyifsizliği sesinin tonundan anlaşılıyordu.

Şu anda, zifiri karanlığın içinde, Jacop, Jaspar'ın ses tonunun fiziksel görünümüyle ne kadar uyumsuz olduğunun farkına vardı. Etkileyici ve akıcıydı, uzun boylu, geniş omuzlu, Urquhart ayarında, bir adama yakışacak bir ses tonuydu. Sonra Jaspar'ın da Urquhart'a denk olduğunu düşündü, sadece fiziksel açıdan değil.

"Eğer sürekli bizi öldürmeye çalışmasalar belki daha önce aklımıza gelirdi," diye cevap verdi.

"Bu ittifaktan bana bıkkınlık geldi," diye söylendi Jaspar. "Urquhart eğer Rolof'u kasten öldürdüyse buna hiç şaşırmam. Hiç kimse benim bir arbalet kullanacağımı düşünmez ama uşağımı bıçak kullanarak pekâlâ öldürebilirim. Beni Kule'ye tıktırmaları ne kadar akıllıca olurdu." Hor görür bir tonda homurdandı. "Ve bunu bile becerememek ne büyük aptallık. Theoderich taş kafanın teki. Sözde cinayetimi herkese anlatmadan önce beni yakalaması gerekmez miydi?"

"İşin bu kısmını hâlâ anlamadım," dedi Jacop. "Neden seni mahkemeye çıkarmaya kalktılar? Bu her şeyin ortaya çıkmasına neden olmaz mıydı?"

"Öyle mi sence?" Jaspar acı acı güldü. "Mahkemeye falan çıkarmayacaklar. Eğer Theoderich'in planı işe yarasaydı çoktan Kule'yi boylamıştım. Orada da başka bir yargıç'ın huzuruna çıkmadan bir bakardın ki boynum kırılmış. Orada aklına gelebilecek her şey

olabilir. Talihsiz bir kaza mesela. Kaçmaya kalkışır ve nöbetçilerden biri tarafından görülebilirdim. Doğal bir refleks. İşkence görerek sorgulanırken yaşlı mahkûmun öldüğünü de söyleyebilirlerdi, cellât ipin ucunu biraz kaçırmış olacaktı. Ama onun öncesinde ben kordan demirlere daha fazla direnemeyip sana ve Richmodis'e de ihanet edecektim. Hatta Bodo Schuif'in bildiğini bile söylemiş olabilirdim. Herkese ihanet etmiş olabilirdim."

Jaspar sustu. Bir süre için aklı başka yerlerde gibiydi.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Jacop.

"Güzel soru."

"Hâlâ saldırı da kararlı mıyız?"

"Başka ne şansımız var ki?" sanki Jaspar'ın öfkesi her geçen dakika daha fazla artıyordu. "Hâlâ Urquhart'ın tüm bunları nasıl planladığını çözmeye çalışıyorum."

"Acaba başpiskoposun sarayının etrafında mıdır şimdi?"

"Bilemem. Artık bu orospu çocuğunun her şeyi yapabilecek biri olduğunu düşünmeye başladım. Mesele şu ki Konrad'a yaklaşmak neredeyse imkânsızdır. Geçmişinden ders çıkaran bir adamdır. Engelbert'in cinayete kurban gitmesi kırk yıl önceydi. Konrad'ın zırhlı adamlarla kuşanmamış hâlde halkın önüne çıktığını hiç görmedim."

Jacop düşündü. "Ben onu gördüğümü hatırlamıyorum."

"Elbette. Sadece birkaç aydır buradasın."

"Ne zaman kendini gösterir?"

"Göstermez."

"Peki, ne zaman tekrar kendini göstermeyecek?"

Bir şaka gibi görünse de aslında çok yerinde bir soruydu ve bunu duyan Jaspar'ın ağzı açık kalmıştı. "Seni geri zekâlı Rodenkirchen!" diye bağırdı heyecanla. "Haçlı Seferi! Kilisedeki vaaz kürsüsünde dua edip Moğollara karşı Haçlı Seferi çağrısı yapacaktı, papa'nın emrettiği gibi. "

Jacop oturduğu yerde doğruldu.

"Ne zaman?"

"Yarın. Hayır, birkaç saat sonra. Theoderich'in acelesine şaşmamalı. Son dakikada her şeyi berbat edeceğimizden korkuyorlar. Sabırları tükenmiş olmalı."

Jacop yutkundu. "Açıkçası benimki de," dedi bitkin halde. Tüm bunların sonunda başpiskoposun hayatını kurtarma şerefine nail olacaklardı. Neden imparatorunkini değil? "Bodo'ya her şeyi anlatman gerekirdi," dedi. "Belki bize bir faydası olurdu."

"Belki, belki. Belki de başpiskoposa yönelik komplodan sen de bize biraz daha erken bahsedebilirdin ama yine bir şey değişmezdi. Theoderich öyle ya da böyle sonunda yakalardı bizi."

"Sonrasında kaçsak yakalayamazdı."

"O zaman ne işe yarardı ki? Richmodis'le Goddert'i yakalardı. Nedir bu? Konrad'ın hayatını sona erdirme teşebbüsü mü? Benim güzel kızım ya da elli yaşındaki çarpık dostum bu konuyla ilgili ne biliyorlar ki? Onlar da kendilerini Kule'de bulurlardı. Sorgulanmak için. Hayır, tilki yavrusu sadece gizemli bir saldırının kurbanı oldukları müddetçe Theoderich onları tutuklamak için bir mazeret bulamaz. Ayrıca şikâyet de etmemeliyiz. Henüz Kule'yi boylamadık."

Jacop iç çekti. "Hayır, buz gibi bir barakada birkaç saat boyunca Urquhart'ın nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz olmadan bekliyoruz."

"O zaman öğrenmekten başka çaremiz yok."

"Tabi. Bir fikrin var mı?"

"Hayır. Senin?"

Jacop elerini kafasının arkasına koyup çuvalların üzerine uzandı. "Urquhart kilisenin dışında pusuda bekliyordur herhalde."

"Gerek yok. Konrad duayı yeni katedralin merkez şapelinde yapacak. Vaazı da orada verecek. Seçebileceği çok daha uygun bir sürü yer vardı ama gömülmeyi istediği yer orasıydı yani... Bu sayede yeni katedralde ilk kez dua edilmiş olacak. O yüzden de önemli bir olay. Öncesinde bir merasim alayı tertip edilecek. Alay, Rahip Kapısı'ndan yola çıkacak, Sporcular Caddesi, Galiçya Meydanı ve St. Maria'dan geçecek ve Pazar Yeri üzerinden Mars Kapısı'ndan devam edip katedrale geri dönecek. Bir saat kadar sürer."

"Sence Urquhart bu yol üzerinde mi bekleyecek?"

"Bu mümkün."

"Eğer Konrad senin söylediğin kadar temkinliyse Urquhart yaklaşmak için fırsat bulamayacaktır."

Bir kez daha sessizlik.

"Ya yaklaşmak zorunda değilse?" dedi Jaspar usulca.

"Ne demek istiyorsun?"

"Urquhart'ın keskin bir nişancı olduğunu varsayabiliriz. Arbalet ise son derece hassas bir silahtır. En azından Hieronymus öyle söylemişti, biliyor olmalı. Belki de Urquhart'ın asıl avantajı mesafedir. Hiç kimsenin aklına gelmeyecek bir şey. Sadece düşün: Merasim sırasında başpiskopos yere yığılıyor. Sonuç: Karmaşa. İnsanların neler olduğunu idrak etmesi biraz zaman alacak, okun nereden geldiğini onlar kestirene kadar da suikastçı çoktan uzaklaşmış olacak. Başpiskopos daha yere düşmeden Urquhart yolu yarılamış olur."

Jacop, Urquhart'ın yeterli mesafeye nerede sahip olabileceğini kafasında canlandırmaya çalıştı. İnsanlarla dolu dar sokaklar ve arkalarında evler –eğer olacaksa Pazar Yeri'nde olmalıydı. Ama hâlâ suikastçıyla başpiskopos arasında çok fazla insan olacaktı. Ve arbaletli biri hemen fark edilirdi. Başarsa bile...

"Bir ev!" dedi heyecanla.

"Ev mi?" diye tekrarladı şaşıran Jaspar. Anlaşılan onun düşünceleri farklı yönde ilerliyordu.

"Urquhart, Konrad'ı ancak yukarıdan vurabilir. İnsanların üzerinden atış yapmak zorunda. Bir binada olacak."

"Muhtemelen haklısın," dedi Jaspar refleks icabı. "Ama bu da başka bir sorun. Bütün evleri tek tek araştıramayız."

"Başka bir yolu var," dedi Jacop tereddüt ederek. Kendisine saklamayı tercih etti. Düşüncesi onu korkutmuştu.

"Neymiş?"

Korkmuştu çünkü kaçıp gidemeyecekti. Her zaman yaptığı gibi. O zaman da yaptığı...

"Haydi, tilki yavrusu."

Yavaşça nefes verdi ve kendisini toparladı.

"Sizi bu pisliğe ben sürükledim, o yüzden de saraya gidip Konrad'ı ikaz edeceğim."

Bir an için Jaspar ne diyeceğini bilemedi. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Hayır."

"Şimdi baştan alalım. Tabi ki Konrad'ı uyarmayı deneyebilirsin ama seni dinleyeceğini pek zannetmem."

"Denemeye değer."

"Tanrı aşkına, tilki yavrusu! Overstolzlar şimdiye kadar senin bir hırsız olduğunu her yana yaymışlardır. İkimiz de kaçağız. Beni bile yollarından çekmek için cinayetle suçlarlarken senin için kim bilir neler söylerler. Matthias senin bir Gulden çaldığını söyledi. Şimdiye kadar bunun yüze ya da bine çıkmadığı ne malum? Kendi kendine gidip başpiskoposun muhafızlarına teslim olacaksın, sadece sana inanacaklarını umarak öyle mi? Tek soru bile sormadan seni tutuklayıp Kule'ye gönderirler. Senin gibi birinin sözüne kim güvenir?"

Jacop alt dudağını çiğnedi. "Sana inanırlardı ama," dedi.

"Evet, bana inanırlardı. Eğer Theoderich denen sersem her şeyi mahvetmemiş olsaydı kendim giderdim."

Jacop birden Jaspar'ın yanlış yolda ilerlediğini fark etti, "Jaspar," dedi usulca, "eğer sen Theoderich olsaydın bunu şimdi yapar mıydın?"

"Bizi aramayı mı? Muhtemelen."

"Yapar mıydın? Aslında ben onun yerinde olsam tam tersini yapardım."

"Öyleyse biz neden kaç..." Jaspar birden durdu ve iç çekti. "Anladım. Aptal kafam!"

"Eğer Theoderich bizi yakalamış olsaydı planları da işe yarayacaktı. Ama her şeyi berbat etti. Bizi bulma şansı çok zayıf. Eğer Rolof'u senin öldürdüğünü diğerlerine bildirirse muhtemelen başkası tarafından tutuklanacak ve başka bir yargıç'a teslim edileceksin ki bu durumda artık kontrolünde olmayacaksın, o zaman o da oturup senin tüm bildiklerini anlatmanı dinlemek zorunda kalacak. Benden farklı olarak sen saygıdeğer bir vatandaşsın. Söylediklerine kulak vereceklerdir. Şimdi Theoderich'in yerinde olsan sen ne yapardın?"

Jaspar güldü. "Jaspar Rodenkirchen'e yönelik suçlamaları en kısa sürede geri çekerdim."

"Bence çoktan yapmıştır bile."

"Bir hata olduğunu söylerdim. Hatta gerçek katilin çoktan yakalandığını öne sürerdim. Bunun gibi bir şey. Bu bulaştığı pislikten çıkabilmesinin tek yolu. Haklısın. İttifakın istediği kimsenin bizimle ilgilenmemesi, en azından Urquhart görevini tamamlayana kadar."

"Kesinlikle. Aynı nedenle benim hakkımda da suçlamada bulunduklarını zannetmiyorum. Dolayısıyla saraya gidip beni dinleyip dinlemeyeceklerini görebilirim. Eğer dinlemezlerse kendi cenazelerini hazırlamış olurlar."

Dizlerini kendine çekti ve azimli ve mantıklı görünmeye çalıştı ama içindeki kaçıp gitme isteği dayanılır gibi değildi. Korkunun tüm vücudunu sardığını hissediyordu, kaçmak istediği şeyin Urquhart ya da Overstolzlar değil de tümüyle farklı bir şey olduğunun farkındaydı, çok daha büyük, hiçbir zaman yakasını bırakmayan ve her seferinde onu tekrar kaçmak zorunda bırakan bir şey, ta ki mezarına kadar...

Urquhart onun şahsi şeytanıydı. Tanrı bu canlıyı sırf onun için yaratmıştı ve ona karşı duyduğu korkudan kurtulmak istiyorsa onunla yüzleşmekten başka çaresi yoktu.

"Başka seçeneğim yok," dedi. Sesi iyi çıkıyordu. Cesurca neredeyse korkusuz.

Jaspar cevap vermedi.

"Başka seçeneğim yok," diye tekrarladı.

"Tilki yavrusu," dedi Jaspar boğazını temizleyerek. "Sana yardım edip etmeme seçeneğine sahip olduğumu söylememiş miydin bana? Doğru bir laftı. Bunlar senin için de geçerli biliyorsun değil mi? Tabi ki seçeneğin var. Herkesin bir seçeneği vardır, her zaman. Seni Köln'de tutan ne? Seni çekip gitmekten alıkoyan nedir?"

Bu sinsi papaz düşüncelerini mi okuyordu acaba? "Peki, sana ve Richmodis'e ne olacak?"

"Bu önemli değil," dedi Jaspar sakince.

"Tabi ki önemli!"

"Neden? Kendine tüm bunların bir rüya olduğunu söyle. Başta biraz zor gelebilir ama yeterince çaba harcarsan Goddert, Richmodis ve ben tek kelime etmeden hayal dünyasında kaybolup gideriz. Sanki duyduğun bir hikâyenin parçasıymış gibi. Kendini kandırırsın. Sadece bir hikâyede geçen kahramanlarızdır. Sen bile! Hayal gücünün bir ürünü ol, tilki yavrusu. Hayallerde sorumluluk olmaz."

"Nereye varmaya çalıştığını anlamadım."

"Hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Kaç git."

"Hayır."

"Nedenmiş?"

"Hayatım boyunca yeterince kaçtım," lafının ağzından çıktığını fark etti Jacop.

Jaspar'ın olduğu yerden bir elbise hışırtısı geldi. Anlaşılan esniyordu. Jacop onun sözüne bir karşılık vermesini bekledi ama bir cevap yoktu. O da vazgeçti.

"Tamam, Jaspar" dedi bezgin halde, "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Ben mi?" dedi başpapaz masumane. "Hiçbir şey. Hiçbir şey bilmek istemiyorum."

Bir süre sessizce durdular. Jacop kalp atışlarını dinledi. Gittikçe kalp atışlarının sesi yükselmeye başladı, sanki göğsünde durmadan çalışan çekiçler var gibiydi. Birden ağlamakta olduğunun farkına vardı.

Hem şaşırmış hem de mutlu olmuştu. Bu tarihe kadar hiç gözyaşı dökmüş müydü ki? Hatırlayamıyordu. Üzüntüye boğulmuş hâlde olsa da yine de bir şekilde kendisini rahatlamış hissediyordu. Şaşkın olduğu kadar nereye varacağını da merak ederek kendisini duygularına teslim etti. Hıçkırıp burnunu çekerken çektiği acının kendisini yavaş yavaş tüketen parlak bir alevi beslediğini fark etti, aynı zamanda damarlarında daha önce farkına varmadığı yeni bir güç belirmeye başlamıştı. Uzun zamandır bilinçaltına itmiş olduğu eski hikâyelere ait görüntüler, zihninde bir bir belirdi, her görüntü, her ses ve her duyguyla birlikte hissettiği korku biraz daha azaldı ve yerini eve dönme isteğine bıraktı.

Jaspar onu kendi başına bırakmıştı.

Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir süreden sonra gözyaşları kurudu. Kalp atışları yavaşladı, nefesi normal hâle geldi. Aslında hiç de kötü hissetmiyordu.

"Jaspar?"

Sesinde hafif bir titreme vardı. Eski azimli ifadeden eser kalmamıştı. Umurunda da değildi.

"Jaspar, o sefer geri döndüğümde –yani çocukken babamın evine döndüğümde– size tüten bir enkazdan başka bir şey olmadığını söylemiştim." Durdu. "Bir şey daha vardı."

"Biliyorum," dedi Jaspar, kımıldamadan.

"Biliyor musun?" dedi Jacop hayretle.

"Hayır. Tilki yavrusu. Bir şey bildiğim yok –sadece o günden önce olmuş her şeyi hatırlayabildiğini biliyordum. Ya da hatırlamaya istekli olduğunu. Her detayı. Sen zeki bir çocuktun. Hâlâ öylesin. Ama günün birinde evinin enkazını gördün ve kaçtın. O günden sonra bir daha tutunamadın, sanki başka birinin hayatını yaşarmış gibi. İki gün önce ilk kez birlikte konuştuğumuzda düşündüm ki o böyle hayatını anlatmaya devam ederse herhalde mahzenimde hiç şarap kalmayacak. Sonra her şey bir anda tüten bir enkazla sona erdi, bize de sonrasını tahmin etmek kaldı. Bir şey gördün, değil mi? Bugüne kadar peşini bırakmayan bir şey? Sırtını evin enkazına dönüp kaçmaya başladın ve bir daha da durmadın. Yıllardır kaçtığın her neyse –kolcular, kadınlar, sorumluluk– aslında kaçtığın o evin enkazıydı. Şu anda bile kaçarsan aslında ondan kaçıyor olacaksın."

"Tüm bunları nereden biliyorsun? Daha yeni tanıdın beni!"

"Seni gayet iyi tanıyorum. Sende diğerlerini görebiliyorum, tilki yavrusu. Gördüğün neydi?"

Jacop oturduğu yerde yavaşça doğruldu ve karanlığa baktı. Ama gördüğü başka bir şeydi: Taşra, tarlalar, tüten bir duman...

"Babam ve kardeşim," dedi.

"Ölmüşler miydi?"

"Kulübenin dışında yatıyorlardı. Doğranmış gibiydiler. Öylece durdum, arada çok mesafe vardı. Bir adım daha atamadım. Gidip yüzlerine bakmaya cesaret edemedim. Öldüklerinden emin olmaktan korktum. Eğer başımı diğer yöne çevirirsem her şeyi çabucak unutabileceğimi zannettim, böylece aslında hiç olmamış olacaktı." Güçlükle yutkundu. "Geri döndüm. Ama dönerken gözüme bir hareket çarptı. Sanki babam bana el sallamış gibiydi."

"Ama sen yine de kaçtın."

"Evet. Gidip bakacak cesareti bulamamıştım kendimde. O zamandan beri acaba orada iki ölüyü mü bıraktım yoksa iki kişiyi ölüme terk edip mi kaçtım bilemiyorum. Ölüleri görmek istemediğim için belki de hayatta olduklarını görme şansımı da kaybettim."

"Bunun rüyalarına girdiği oluyor mu?"

"Bazen. Eğer girerse sallanan eli görürüm hep. Bazen ölmek üzere olan bir adama aittir, bazen de bir ölünün dalga geçer gibi yaptığı elveda hareketi. İşin aslı bu Jaspar. Onları o hâlde bıraktım ve o

zamandan beri de tekrar geri dönüp yeniden başlama fırsatım olsa nasıl olurdu diye soruyorum kendime."

"Hiç kimse bu şansa sahip değil."

"Biliyorum. Ama bunu bir türlü aklımdan atamıyorum. Keşke zamanı geri çevirebilsem."

Jaspar'ın kel kafasını kaşıdığını duydu.

"Hayır," dedi başpapaz, "bu hoş bir dilek değil."

"Öyle. O zaman hiçbir şey olmamış olurdu."

"Sence öyle mi? insanlar böyle dileklerde bulunurken umutlarını, inançlarını ve tüm benliklerini inkâr ederler. Kararsız ve zayıf insanların dileğidir bu. Abelard'ın tüm hayatı boyunca Heloise'i sevdiği için hiç pişman olmadığını biliyor muydun? Bunun yüzünden çok eziyet çekti ama imkânı olsa her seferinde aynı tercihi yapardı."

"Bu Abelard meselesini hiç bırakmayacaksın değil mi?" dedi Jacop.

"Onu kendime örnek aldım," diye cevap verdi Jaspar. "Yüz yıl önce ölmüş olmasına rağmen. Peter Abelard, Fransa'nın yetiştirdiği en büyük beyinlerden biriydi. Tanrı'nın huzurunda mütevazıydı ama en ünlü olduğu dönemde kendisini filozofların en büyüğü ilan edecek kadar da pervasızdı. Rahipleri münazaraya davet eder ve her zaman galip çıkardı. Düşman kazanmaktan da hoşlanıyor gibiydi. İnsanların özgür iradeye sahip olduğu görüşü ariflerinkiyle taban tabana zıttı. Sonunda öğrencisi ve bir katedral rahibinin kızı olan Heloise'e âşık oldu. Yasak bir aşktı bu. Birkaç skandalı evine düzenlenen ani bir baskın takip etti. Kızın babası onu hadım ettirdi." Güldü. "Ama ne aşkını kesip atabildiler ne de öldükleri zaman yan yana defnedilmelerine mani olabildiler. Abelard asla zamanı geri çevirmek istemedi ve işte onun büyük olmasının nedeni buydu. Her şeyi kendi özgür iradesiyle yapmıştı."

"Babam," dedi Jacop, "Sürekli olarak insanlığın günahkâr olduğundan bahsederdi. Kendi adımıza hiçbir şeye karar veremezdik ona göre."

"Sen de mi buna inanıyorsun."

"Hayır."

"Goddert buna inanıyor." Jaspar iç çekti. "Ve onun gibi daha bir sürü kişi var, gerçek bir imanları olmayan ve inançla zayıflığı

birbirine karıştıran insanlar. Bir o görüşe bir bu görüşe kayar, hepsinden birazcık toplar ama asla asıl manalarını kavramaz ve bu topladıklarını bir yığın haline getirip kendi fikrini oluşturduğunu zanneder. Tartışmaya bayılır. Onunla sabahtan akşama kadar aklına gelebilecek her şey üzerine tartışırız ama daha bir sonuca vardığımız görülmemiştir. Sadece eğlence amaçlı ve ne yazıktır ki aslında Goddert'in hiçbir fikri olmadığını da gözler önüne seriyor. Onun arkasından böyle konuşmamam gerektiği biliyorum ama günümüzde onun gibilere her yerde rastlamak mümkün. İnsanlar kendi fikirlerine şekil verirlerken bütünden sadece küçük parçalar koparıp aralarındaki ilişkiye de bakmazlarsa tüm dünya tuğlalarının arasında sıva bulunmayan koca bir kilise haline gelir. Günün birinde yıkılacak ve o gün insanlar Deccal'ın geldiğini söyleyecekler, ki Aziz Bernard böyle birinin olmadığını açık şekilde ifade etmiş olmasına rağmen. Fakat Deccal ne şer bir harap eden, ne boynuzlu bir şeytan ne de denizden çıkacak bir canavar değildir. Deccal Hristiyanların bir ürünüdür. O atalet ve cezadan başka bir şey bilmeyen bir inancın ardındaki boşluğun ve gark olduğun kadercilik ve hayatının anlamsızlığının ta kendisidir. Birisi çıkıp da Şeytan'ın seni ele geçirmek için hazır beklediğini söyleyebilir."

Jacop, Jaspar'ın sözlerinin can yakıcı olduklarını hissetti. "Zaten ele geçirmedi mi?" diye sordu. "Evimizde. Ebediyen kaybetmedim mi?"

"Hayır, kaybetmedin!" dedi Jaspar şefkatli bir tonda. "O, senin hayatına devam ettiğin gerçeğini reddetmendi, geçmişi değiştiremediğin için sadece kaçtın, işte Şeytan bu."

"Yani Şeytan'ın var olmadığını mı söylüyorsun?" Jacop başını iki yana salladı. "Ayrı bir mahlûk olarak?"

"İnsan doğasını, düşünebilme yeteneğimizi ve özgür irademizi inkâr etmemiz en az sapkınlara zulüm edilmesi kadar şeytani bir şeydir. Fanatik mütevazılıktan daha kibirli bir şey yoktur. Fakat inanç olmadan mantık da en az bir o kadar şeytanidir ve bir insan ister mantığın ister inancın kölesi olsun sonunda bir körden farkı kalmaz. Hristiyan dünyası bu körlerin yürüttüğü bir savaşla yanıp yok oluyor. Sistersiyanlar, Bernard ve Saint-Thierry'li Wilhelm'in insanlığın günahkârlığından bahsederken kastettikleri şey Tanrı'nın

bizim harekete geçmemizi istemediğidir; çünkü her bağımsız hareket Tanrı'nın gücünün sınırsızlığını inkâr etmek anlamına gelecektir ve bu da kâfirlik demektir; üstelik harekete geçmeyen birisi memnuniyetle kör kalabilir çünkü bunda bir mahzur görmez. Ama birisi bu fikri mantıki sonuçları boyunca takip ederse kör, kendi iradesinin sonucu olan hiçbir şeyi üstlenmeyecek, göreni ya da diğer körleri tehlikeye atmayacak, mücadele etmeyecek, halka ders vermeyecekti; saf mantığın bakış açısından aslında var olmadığı da söylenebilirdi. Ama varlar, acizlik ve iktidardan bahsediyorlar, alçak gönüllülükten bahsedip diğerlerini aşağılıyorlar. Ne zavallı beyinler! İşte tilki yavrusu benim inandığım Şeytan bu!"

Jacop tüm duyduklarını sindirmeye çalıştı. "Eğer Şeytan buysa?" dedi yavaşça, "Tanrı kim veya ne?"

Jaspar doğrudan cevap vermedi ama cevabını söylemeye başladığında sözlerinde alaycı bir ifade vardı. "Tanrı'nın kim olduğunu nereden bileyim?"

"Hayır, demek istediğim –ben her zaman Tanrı'nın ve Şeytan'ın yani–" doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu.

"Tanrı ve Şeytan'ı bir şekilde karakterler olarak düşünüyordun değil mi?"

"Evet."

"Açıkçası bilmiyorum. Eğer sorduğun buysa sana benim için Tanrı'nın ne olduğunu söyleyebilirim. Abelard, bizim günah olanla olmayanı ayırmamızı mümkün kılan fikrin ürünüdür. Seçme şansımız vardır. Tabi ki senin de dediğin gibi zamanı geriye çeviremeyiz. Ama eylemlerimizi ve bunların neden olduğu sonuçları kabullenebiliriz. Bunun ne demek olduğunu idrak edebiliyor musun? Her şeyi Tanrı yaratır ama belki de Tanrı her şeyin olmasını istemez. Belki de Tanrı'nın isteği bizim kendi irademizi kullanmamızdır, bu sayede onun fikirlerini geliştirebiliriz çünkü biz onun fikirlerinden ibaretiz zaten. Eğer Tanrı her şeyse ve bu bağlamda bizler de Tanrı'ysak o zaman bizim acizliğimiz Tanrı'nın da acizliği olacaktır ve ben bunu kabul edemiyorum. Ama eğer Tanrı yaratıcı bir ilkeyse o zaman onun isteğini yerine getirebilmek için biz de yaratıcı olmalıyız, yaptıklarımızın sorumluluğunu üstlenmek zorundayız. Tanrı mantıkla, inancın güzelliğinin ittifakıdır, bu nedenle âlimler mantığa,

inançla aydınlanmak derler. O dengedir; o birleştirendir, ayırandır, o kâinattır; o zaman içinde cereyan eden yaratılıştır, sürekli olarak kendisini yeni baştan var eder; o her bireyin özgür iradesidir. Bu da demektir ki sen hâlâ geri dönebilirsin, Jacop. Geçmişinle yüzleşebilirsin. Günahlar affedilebilir. Kendini affet. Kaçmaya bir son ver, sana ihtiyacı olan insanlar var."

Barakanın üzerine çarpan yağmur damlalarının sesi geliyordu. Jacop bu sesi sanki hayatında ilk kez duyuyormuş gibi dinledi. Dışarı çıkıp dünyayı yeniden keşfetme isteği şekillenmeye başlamıştı içinde. "Teşekkürler," dedi usulca.

"Ne demek, tilki yavrusu. Ama eğer müsaade edersen bir iki saat kestirmem gerekecek."

"Kestirmek mi?" dedi Jacop heyecanla. "Şimdi mi?"

"Evet. Neden olmasın?"

"Yapmamız gereken bir şey var. Urquhart her an..."

"Urquhart yaralarını sarmakla meşguldür. Şu an gecenin körü. Konrad'ı yatağından kaldırmak mı istiyorsun? Tanrı biliyor ya dinlenmemiz gerek. Dert etme. Zamanı gelince seni uyandırırım."

Jacop kuşkuyla uzandı. "Uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Yazık."

Bunca olan şeyden sonra nasıl uyuyabilirim diye düşündü. Ayrıca gözleri açık hâlde uzanmış düşünürken kulaklarına gelen Jaspar'ın horlaması uyumayı tümüyle imkânsız hale getiriyordu. Bu zamanı değerlendirmek zorundaydılar.

Aklı yine Richmodis'e gitti.

Gözüme uyku girmeyecek, diye düşündü.

JACOP

"Uyan!"

Birisi onu sarsıyordu. Bir an için kendisini Sur'daki barakasında zannetti, sonra doğruldu. Hâlâ karanlıktı ama Jaspar'ın silüetini belli belirsiz görebiliyordu. Gülüyordu. "Gözüne uyku girmeyene de bakın."

"Saat kaç?"

Bekçiler biraz önce üç olduğunu duyurdu. Merasim iki saat sonra başlayacak dolayısıyla başpiskoposun sarayında bir görüşme yapabilmek için bolca zamanın var. Sonra seninle dörtle beşinci saatler arasında İpekçiler Sokağı'nda buluşuruz. Pazar sabahları sessiz ve sakin olur. Kantar binasının yanına gelirsin.

"Dur bir dakika," dedi Jacop gözlerini ovuşturarak. "Görüşmeye seninle birlikte gitmeyecek miydik?"

"Ben de öyle sanıyordum. Ama sen uyurken aklıma bir şey geldi. Senin hikâyenle ilişkili. Ben başka bir yere gideceğim."

"Goddert'in evine herhalde?"

"Çok isterdim."

"Ben de öyle, lanet olsun!"

"Ama şu saatte Dere'de boy göstermemiz büyük aptallık olur. Sırası değil. Yola düş ve saraya varana kadar kimsenin seni fark etmemesine dikkat et."

Jacop doğruldu ve gerildi. En azından denedi. Tüm vücudu kepenklere vurulduğu için mosmor ya da kapkara olmalıydı. "Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

"Ben..." Jaspar omzuna vurdu. "Sonra söylerim. Kantar binasının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Eğer seni orada göremezsem senin görevinin başarılı olduğunu farz edecek ve saraya geleceğim."

"Neden nereye gittiğini söylemiyorsun?"

"Çünkü şu an için hiçbir anlamı yok ve açıklaması çok zaman alır. Hemen yola düş ve Urquhart'tan da uzak dur. Yana yakıla seni arıyordur."

Jacop'un bir şey söylemesine fırsat vermeden Jaspar onu omuzlarından tuttu ve dışarı çıkardı. Yağmur durmuştu ama hava hâlâ soğuktu. Jacop etrafına baktı. Bira imalathanesinin bitişiğindeki Bodo'nun evinin önündeki fener rüzgârda sallanıyordu. Hemen karşısındaki han sessizdi. Ortalıkta kimse yoktu.

"Haydi yürü," dedi Jaspar.

Jacop başını geri attı ve ciğerlerini patlayacakmış gibi temiz havayla doldurdu. Her yanı sızlasa da sanki uzun zamandan beridir ilk kez kendisini bu kadar canlı hissediyordu. Sonra Jaspar'ı kucakladı, onu öyle sıkıca sarmıştı ki sanki göğsünde bir şeyin çatırdadığını duydu ve ardından da kel kafasından öptü. Jaspar afallamış hâlde ona bakakaldı.

"Farklı biriyim artık." Sırıttı, sonra döndü ve Anahtar Sokağı yolunu tuttu.

Başpiskoposun sarayı, Malikâne olarak da bilinirdi, katedral bölgesinin güney tarafındaydı, Ejder Kapısı ile Paralı Kapı arasında. Yüzyıl önce inşa edilmişti, ihtişamlı ve iki kattan oluşan üst katında iki sıra sütunun taşıdığı kemerlerin altında uzanan ve lüks şekilde dekore edilmiş bir salon bulunurdu. Konrad'ın adalet dağıttığı yer orasıydı; ayrıca barışçı bir müzakere yapacakları umuduyla silahsız olarak gelen soyluları faka bastırdığı yer de orasıydı.

Konrad'ın şahsi odaları arka tarafta yer alıyordu, katedralin karşısında, ve sokak tarafından görülmüyorlardı. Oraya girebilmek için izin almaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Başpiskopostan bir şey isteyen herhangi birisi önce asker ve görevlilere başvurup öndeki girişten geçebilmek için onların iznini rica etmek zorundaydı.

Jacop ana yollardan uzak durmak zorundaydı, bir kertenkele gibi arka sokaklardan yoluna devam etti. Soylular hâlâ onu ve Jaspar'ı arıyor olabilirdi ama her köşeye de bakamazlardı ve buraları kimse Jacop kadar iyi bilemezdi.

Nefesini toplamak için bir süre durdu. Pütz Sokağı'nın sonuna gelmişti, oradan da, Brabant düklerinin Köln'de kaldıkları zaman

yerleştikleri Kraliyet Evi ve, polis şeflerinin karargâhı, Klockring gibi evlerin bulunduğu geniş ve prestijli bir cadde olan Liman Caddesi'ne geçiliyordu. Başpiskoposun sarayı tam karşıdaydı. Bazı zemin kat pencerelerinde ışık vardı ve ana kapısı da açıktı. Bir grup zırhlı adam at üzerindeki gece bekçileriyle konuşuyordu. Jacop seslerini duyabiliyordu ama ne dediklerini anlayamıyordu. Yükselen kahkahaların ardından gece bekçileri atlarını sürdü ve askerler de binaya girdi. Çift katlı kapılar gacırdayarak kapandı.

Dikkatlice geniş caddeyi inceledi. İleride birkaç keşişin yürüdüğünü görebiliyordu. Her yer çöple kaplıydı. Bu geceki gibi bir sağanak yağış şehrin Ren kıyısındaki daha yüksek olan doğu tarafındaki tüm çöpleri sürükleyerek buraya getirmişti. Vatandaşların sokağa atmadığı hemen hiçbir şey yoktu. Domuz pisliğinden çürüyen sebzelere ve kemirilmiş kemiklere kadar sokaklarda ne ararsanız bulmanız mümkündü. İnsanlar çöplerini foseptik çukurlarına atmaya gerek görmüyorlardı çünkü altın madencileri –buraları temizlemek zorunda kalan talihsizlere böyle denirdi– onları nadiren temizlerlerdi.

Jacop gereğinden fazla beklediğine karar verdi. Başlığının altından tek bir kızıl saç telinin bile görünmediğinden emin olduktan sonra kapıya doğru koşup gürültülü şekilde çaldı.

Derhal küçük bir pencere açıldı ve bir çift göz ona baktı. Jacop içindeki umudun güçlendiğini hissetti. "Başpiskoposa çok önemli haberler getirdim," dedi nefes nefese.

"Ne haberiymiş?"

"Ölüm kalım meselesi."

"Ne?"

"Tanrı aşkına çok geç olmadan içeri girmeme izin ver."

Küçük kapak kapandı, ardından kapı açıldı ve Jacop kendisini zırhlı ve miğferli bir adamla karşı karşıya buldu. Üç tane de onun arkasında vardı ve hepsi merakla onu süzüyorlardı.

"Tanrı siz... –ah, ne gereği var?" diye mırıldandı Jacop duayı yarıda keserek ve içeri girdi. Kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Etrafına baktı. Giriş işlemeli kulplara takılı bir çift meşaleyle aydınlanıyordu. Bir tarafta üst kata çıkan taş tırabzanlı geniş taş bir merdiven bulunuyordu. Duvarlardaki meşaleler arasında titanlar,

sfenksler, yılanbaşlı yarasa kanatlı varlıklar, dişlerini gösteren canavarlar, köpek yüzlü cüceler, tepegözler, iblisler ve gorgonlar, kadın başlı kuşlar ve kurt adamlarla bezeli duvar halıları asılıydı ve vecde gelmiş ve gözlerini gökyüzüne dikmiş azizler, vücutları yaralarla kaplı şehitler ve güçlü altın-mavi-türkuaz renkli ve kanatları olan meleklere dua eden elleri gösteren resimlerle umut ve korku aynı potada harmanlanıyordu. Hepsinin üzerinde İsa bulunuyordu, sağ elini kaldırmıştı, gözleri doğruca ileri bakıyordu. Koyu renk gözleri her şeyi ve aynı zamanda her bireyin kalbini görüyor gibiydi. Jacop ürperdi. Yaşayan Tanrı'yı gördü ve içinde yeni ve daha güçlü bir cesaretin yeşerdiğini hissetti.

Demir eldivenli bir el omzundan tuttu. İsa'nın huzur verici gözlerinden başını çevirip askere baktı.

"Nedir tüm bu olup bitenler, keşiş?" diye sordu muhafız.

Keşiş mi, tabi ya.

"Başpiskoposla konuşmam gerek," dedi Jacop, mantığa aykırı şekilde.

Adam ona baktı, sonra da kahkahayı patlattı. Diğerleri de onunla birlikte güldü. "Başpiskoposla görüşmek sandığın kadar kolay değildir, keşiş efendi. İzin isterken başını eğmen gerektiğini sana kimse öğretmedi mi?"

"Peki ya size ne öğretildi?" dedi Jacop cevaben. "Hochstaden'li Konrad büyük tehlikede ve siz tutmuş onun hayatını kurtarabilecek haberciyle dalga geçiyorsunuz. Cellâdın kütüğünün önünde başınızı eğmeye ne dersiniz?"

Kahkahaları kesildi. Asker sakalını kaşıdı, ne yapacağından emin değildi. "Neymiş bu büyük tehlike peki?" diye sordu asker.

"Hayati bir tehlike!" diye bağırdı Jacop. "Eğer derhal beni Konrad'ın huzuruna götürmezseniz Rabbim nesebinizi kurutsun."

"Seni majestelerine götüremem," diye bağırdı ona asker. "Başpiskopos merasim hazırlıklarıyla meşgul." Kibirli bir şekilde somurttu, sonra da daha sakince devam etti. "Ama başpiskoposun sekreterini çağırabilirim. Bu olur mu?"

Başarmıştı!

"Tamam," dedi sahte bir keyifsizlikle. "Eğer elinizden gelenin en iyisi buysa."

Muhafız başını salladı ve iki arkadaşını üst kata gönderdi. Jacop ellerini arkasında kavuşturup bekledi. Sekreterin ne demek olduğunu bilmiyordu ama anlaşılan önemli bir şeydi.

Şaşırtıcı derecede kısa bir sürede iki askerle birlikte cılız bir adam merdivenlerin başında göründü ve aşağıya inmeye başladı. Leylak rengi ve siyah cübbesinin üzerinde altın bir zincir bulunuyordu, ellerinde şarap rengi deri eldivenler vardı. Mavi gözlü, sevecen yüzlü ve beyaz sakallı bir adamdı. Jacop'un yanına geldi ve gülümsedi. Konuşmaya başladığı zaman Jacop, Latin ülkelerinin aksanına sahip olduğunu gördü.

"Tanrı ve ruhu sizinle olsun."

Jacop mahcup şekilde burnunu çekti. "Evet. Elbette. Kesinlikle."

Sekreter başını bir tarafa yatırdı. "Sizin için ne yapabilirim, evladım? Başpiskoposla ilgili bir bilgiye sahip olduğunuz ama anlatmak istemediğiniz söylendi bana."

"Kendisiyle görüşmem gerek," dedi Jacop. "Başpiskopos büyük tehlikede."

"Tehlikede mi?" Sekreter daha çok yanaştı ve sesini alçalttı. "Askerlerin önünde böyle yüksek sesle konuşma evladım. Sadıktırlar ama hiç belli olmaz. Başpiskoposların kendi yeğenleri tarafından öldürüldüğü olmuştur. Kulağıma fısılda. Başpiskoposumuza zarar vermek isteyen kim?"

Jacop eğildi ve kulağına fısıldadı, "Konrad bugün öldürülecek. Dua sırasında mı merasimde mi bilmiyorum ana onu öldürmeye niyetliler."

Sekreterin mavi gözlerinde bir dehşet ifadesi belirdi. İki eliyle ağzını kapattı ve bir adım geri attı. "Kimdir buna niyetlenen?" dedi.

"Soylular, korkarım ki. Bir komplo..."

"Sus!" sekreter kuşkulu bir ifadeyle muhafızlara baktı. "Burada konuşamayız. Söylediklerin yüzünden ne yapacağımı şaşırdım evladım. Aklım almıyor. Bildiğin her şeyi bana anlatmalısın, duydun mu beni, her şeyi."

"Seve seve."

"Ardından seni Konrad'ın huzuruna çıkaracağım. Beni izle."

Döndü ve merdivenlere yöneldi. Jacop da peşinden gitti. Sekreterin yürüyüşü ona garip gelmişti. Tarif etmek için aklına gelen kelime

"tavus kuşu" oldu. Muhtemelen bir İtalyan'dı. Bram ona İtalyan soyluların ve rahiplerin pahalı malları ve ermin ve samurdan şapkaları ne kadar sevdiğini anlatmıştı. Gözleri cılız adamın üzerinde gezdi.

Az daha merdivenden düşüyordu.

Titreyerek tırabzana tutundu ve ne yapması gerektiğini düşündü. Köln'de pahalı ayakkabılar giyen pek çok zengin kişi vardı ama şimdiye kadar sadece bir çiftinin üzerinde eflatun zambaklar görmüştü.

Şimdi onları tekrar görüyordu.

"Müsaadenizle, Bay..."

Sekreter yüzünü ona döndü ve canlı gözlerle ona baktı. "Benim adım Lorenzo da Castellofiore, evladım."

Jacop zoraki gülümsedi. "Evet, Lorenzo da... Şey. Şimdi aklıma geldi benim... Şey..."

Lorenzo'nun gözlerinde telaşlı bir ifade belirdi. "Evet, evladım. Ne oldu?"

"Atım. Onu bağlamayı unuttum. Eğer bir dakika müsaade ederseniz bir gidip..."

Lorenzo'nun ifadesi donuklaştı. "Muhafızlar," diye bağırdı, "Tutuklayın bu adamı."

Jacop merdivenin sonuna baktı. Askerler kılıçlarını çekmiş koşarak geliyorlardı. Bir an için eli ayağı birbirine dolaştı. Muhafızları geçmesi imkânsızdı, geçebilse bile kapıyı açması gerekecekti ki o zamana kadar...

Döndü ve dirseğini Lorenzo'nun midesine geçirdi. Bir çığlık atan sekreter iki büklüm oldu. Jacop onu tutup askerlerin üzerine itti. Neler olduğunu görmek için beklemeden son iki basamağı da çıkarken ortalık metal sesleri ve Lorenzo'nun feryatlarıyla çınladı.

Önünde bir koridor vardı ve ileride bir duvarla sona eriyordu. Sol tarafta iki açıklık vardı. Jacop bir an tereddüt etti, anlaşılan muhafızların kendini toparlamasına yetmişti bu süre, çünkü merdivenden çıkmaya başladıklarını duyuyordu.

Bir kez daha düşünmeden açıklıklardan birine doğru koştu.

"Yakalayın onu," diye bağırdı Lorenzo avazı çıktığı kadar. "Sizi aptallar, sizi işe yaramazlar sürüsü. Ananız sizi doğurduğu için boğulmalıydı. Kaçırmayın şu herifi!"

Jacop parmak uçlarında döndü ve gözleri sanki yerlerinden fırladı. Oymalı kiriş ve sütunları olan büyük ve görkemli bir odaya girmişti. Diğer ucunda cilalı siyah ahşaptan büyük bir kapı bulunuyordu. Zemin renkli mozaiklerle döşenmişti ve karşı duvarda yonca şekilli pencereleri bulunan bir balkon yer alıyordu, orta kısmı açıktı.

Kemerler. Malikâneye girmişti.

Askerler kapının eşiğinde belirdi, kılıçlarını savurarak geliyorlardı, peşlerinde de kıpkırmızı olmuş yüzüyle Lorenzo vardı. Jacop çaresizce bir kaçış yolu aradı ama kemerli pencerelerden başka yol yoktu ve onlar da sokağa atlayamayacağı kadar yüksektiler. Arkasını döndüğünde Lorenzo'nun gözündeki zafer ışıltısını fark etti.

"Matthias Overstolz'dan bir Gulden çalan adam," diye bağırdı. "Bizi görmeye gelmen ne büyük incelik. Eğer leşinin burayı pisletmesini istemiyorsan teslim ol. Ne dersin?"

Muhafızlar yaklaştı. Jacop geriledi ve aşağı baktı. Çok yüksekti. Bacakları kırılırdı.

Kemerlerden yukarı bir şey yükseliyordu, dallara ayrılarak.

Bir ağaç.

Omuzlarını çökertti ve pes etmiş gibi başını salladı. "Sen kazandın, Lorenzo. Seninle geliyorum."

Askerler gevşedi. Kılıçlarını indirdiler. Lorenzo sırıttı. "Akıllıca bir karar evladım."

"Evet," dedi Jacop. "Umarım." Kendi etrafında döndü ve bir sıçrayışta pencereye çıktı. Lorenzo çığlığı bastı. Jacop tırabzanın üzerine atladı. Sokak altında uzanıyordu. Ağaç zannettiğinden daha uzaktaydı.

Çok uzak. Başaramayacaktı.

"Durmayın," diye bağırdı Lorenzo arkasından. "Yakalayın. Kaçmasına izin vereceksiniz."

Bu hiç sona ermeyecek mi diye geçirdi içinden Jacop.

Dizlerini büktü ve zıpladı. Kemerden fırlayarak sokağın üzerinden geçti. Bir an için de olsa bir kuş gibi özgür hissetmişti kendisini, bir melek gibi yerçekimine kayıtsız. Ardından küçük dalları yarıp geçerek koca bir dala bindirdi.

Dallar yüzünü ve uzuvlarını çizdi. Düşmesine mani olabilecek

tutunacak bir şeyler aradı ama faydasızdı, ağaç ona şimdiye kadar yaşadığı en büyük hezimeti tattırmıştı. Bir şeye sırtını öyle sert şekilde çarptı ki bir anda dünyası alt üst oldu. Bir kedi gibi en yakın dala tutundu ve bir süre orada asılı kaldı, boşta kalan ayaklarıyla çırpınıyordu. Sonra da yere düştü, hemen ayağa kalktı ve en yakın ara sokağa daldı.

REN SOKAĞI

"Ne yaptın?" dedi Johann öfkeyle.

Theoderich mahcup bir ifadeyle baktı.

Matthias onu sakinleştirmeye çalıştı. "Urquhart bana uşağı sanki başpapaz onu öldürmüş gibi görünecek şekilde bıraktığını söylemişti. Bu da bana Jaspar Rodenkirchen'in üzerindeki baskıyı artırma fikrini verdi."

Johann bezgin bir hâlde başını salladı. "Baskıyı artırmakmış! İhtiyacımız olan son şey güvenlik amirlerinin ortalıkta Rodenkirchen'i aramak için koşuşturmalarıydı. Sen de yetmezmiş gibi gittin ve baskıyı artırdın. Neden hiç değilse onu yakalayana kadar beklemedin?"

"Benim amacım da buydu zaten," dedi Theoderich.

"Amacın mı? Ama nerede olduğuna dair bir fikrin yok."

"Bildiğimi sanıyordum."

"Bildiğini sandın. Ama bilmiyordun değil mi?"

"Akrabalarıyla birlikte saklandığını farz etmiştik. Zaten öyle olduğunu da gördük," diyerek konuya açıklık getirdi Matthias.

"Ah, şahane, yüreğime su serpildi," dedi Johann alaycı bir ifadeyle. "Farz ettiniz. Anlaşılan yaşlı bir cadı avucunuza bakıp size geleceği söylemiş. Aptallar!"

"Doğru olanı yaptık," diye bağırdı sabrı taşan Theoderich. "Biz oraya varmadan kaçacağını nereden bilebilirdim? Birisi onu ikaz etmiş olmalı."

"Kim peki?"

"Tabi ki Bodo Schuif."

"Peki, Bodo Schuif hakkında ne yapmamızı tavsiye ediyorsun?"

Theoderich tereddüt etti.

"Onunla ilgili hiçbir şey yapamazsın," dedi Johann. "Hiç kimseyle ilgili hiçbir şey yapamazsın. Denediğimiz hiçbir şey işe yaramadı.

Her şey en başından beri ters gidiyor. Fevkalade! Tebrikler beyler."

Matthias, Johann'ı temin eder gibi elini salladı. "Başka kimseye Johann'ın uşağını öldürdüğünü söylemedik." Pencerenin kenarına gitti ve karanlık sokağa baktı. "Söyleyecek de değiliz. Tamam, hata yaptık. Ne olmuş? Urquhart, Kuno'yu öldürdü. Bu onların dillerini tutması için yeterli olur."

Johann dişlerini öyle bir sıktı ki canı yanmıştı. Hayatı boyunca bu derece öfkelendiğini hatırlamıyordu. "Evet, öldürdü. Öldürmekten başka bir şey yok zaten," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Perişan bir kasaplar yığını haline geldik. Bana söz vermiştin..."

"Tanrı aşkına, ne yapmamı istiyorsun?" diye bağırdı Matthias. "Sızlanmaktan ve ahlak dersi vermekten başka bir şey yaptığın yok. Canımdan bezdim! Senin şu 'milletin günahına giriyoruz, elimize kan bulaştı falan filan' laflarından bıktım usandım." Pencere pervazına yumruğunu indirdi. "Kuno bize ihanet edecekti. Ortadan kaldırılması gerekiyordu. Eğer elimde imkân olsa bu gece hepsinin kökünü kazımıştım. Dere'ye, Goddert'le kızının boğazını kesmeleri için birkaç adam gönderirdim. Böylece konuyu bilen iki kişi daha eksilmiş olurdu. Bu sözümü yaz bir kenara, diğerlerine de sıra gelecek."

"Başka kimsenin sırası gelmeyecek. Bu kadar yeter, Matthias."

"Evet, bu kadar yeter demesi kolay ama bir düşün Johann. İddiaya girerim ki başka kimseye bu meseleden bahsetmemişlerdir. Theoderich, Goddert ve Richmodis'i Kule'ye kapatsın. Gerekçesi önemli değil. Uydururuz bir tane."

"Hayır."

Matthias yumruklarını sıktı. "Kendimizi korumalıyız, Johann."

"Hayır dedim. Urquhart nerede?"

"Ne?" Matthias şaşırmış görünüyordu. "Neden? Nerede olduğunu bilmiyorum. Görevini yerine getiremeyecek kadar kötü derecede yanmamıştır herhalde. Aksi takdirde sana bir haber gönderirdi."

"Peki, zamanı geldiğinde nerede olacak?"

Matthias ona şüpheyle baktı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Yoksa aklından..."

"Nerede dedim sana?"

"Uygun bir yerde."

Johann tam karşısına dikildi. "Sanırım Konrad'ın öldürülmesine

mani olamayacağım" Sesi öfkeden titriyordu. "Fakat hayatım boyunca bu ittifaktan daha kötü bir şey yapıp daha büyük bir günah işlemediğimin de farkındayım. Başladığımız işi bitirelim. Ama asıl hedefi kişisel çıkarlarımız adına cinayet işlememizden başka bir şey olmayan, bu şer ittifakı adına daha fazla kişinin öldürülmesine engel olabilirim. Sizler dilediğiniz gibi hareket ederken gereğinden fazla arka planda kaldım. Bundan böyle her kararı ben vereceğim. İşittin mi Matthias? Her kararı. Artık cinayet yok."

"Sen delirmişsin," diye söylendi Matthias.

"Evet, anneme kulak verdiğim için delirmiş olmalıyım. En başından beri ben..."

Aşağıdan kapının çaldığını duydular. Susup birbirlerine baktılar. Kapı çalmaya devam etti, sonra da hizmetçilerden birisinin gecenin bu vaktinde gelenin kim olduğuna bakmaya gittiğini duydular. Kısık sesli konuşmalar duyuldu, ardından da hizmetçi geldi. "Başpiskoposun sekreteri geldi, Ekselansları Lorenzo da Castellofiore, efendim."

Theoderich'in ağzı bir karış açık kaldı. "Ne için gelmiş olabilir ki?"

"Yukarı buyursun," dedi Johann kaba bir dille. Hizmetçi başını eğip selamlayarak uzaklaştı. Johann'ın kaşları çatıktı, acaba şimdi ne olacak diye bekliyordu. Theoderich haklıydı. Lorenzo'nun sarayda olması gerekiyordu. Buraya gelmesi büyük bir sorumsuzluk örneğiydi.

Sekreter aceleyle içeri daldı, nefes nefeseydi.

"Şarap."

"Ne?"

Lorenzo iskemlenin üzerine yığıldı. "Bana içecek bir şey verin. Çabuk, fazla kalamam."

Matthias hayretle diğerlerine baktı, dolaba gitti, altın bir kupayı doldurdu ve Lorenzo'ya uzattı. Sekreter susuzluktan ölüyormuş gibi bir dikişte içti hepsini.

"Johann da az önce bizim bir grup geri zekâlı olduğumuzu söylüyordu," diye vurguladı Matthias.

Lorenzo dudaklarını sildi ve ona baktı. "Evet," dedi nefes nefese, "haksız da sayılmaz."

ARAYIŞ

Jaspar ölçülü adımlarla Pazar Yeri'ni geçerken tefekkür âleminde kaybolmuş gibi görünüyordu, kukuletasının gölgesi yüzünü örtüyordu ve ellerini de elbisesinin kolunun içine çekmişti. İpekçiler Sokağı'nın girişinde durdu, gözleri iki koldaki binaları taradı. Kürkçü ve saraç tezgâhları karşılarındaki dükkânlar gibi boştu.

Solunda şehrin kantar binasının silüetini görebiliyordu. Hiçbir hareket yoktu.

Sokağa doğru bir iki adım attı ve endişesinin arttığını hissetti. Eğer Jacop burada değilse Malikâne'ye kabul edilmiş olabilirdi. Yokluğunu hayra alamet kabul etmesi mümkündü. Tabi aynı zamanda henüz saraya ulaşamamış olduğu anlamına da gelebilirdi.

Küçük dükkânların üçgen çatılı ön cephelerinin yanından bir bir geçti, aynı zamanda da bir dua mırıldanıyordu. Derken Jacop aniden yolun girişinden fırlayıp ona el salladı. Jaspar olduğu yerde kalmıştı. Adımlarının hızını korumaya zorladı kendini ve Jacop'un yanına gelene kadar acele etmemeyi başardı.

"Mukaddes tarikatlara mensup kişiler böyle el sallamazlar," diyerek uyardı onu, "En azından halk arasında."

Jacop etrafına baktı ve gürledi. "Çok geç kaldın!"

Jaspar omuz silkti. "Dörtle beş arası diye anlaşmıştık. Tanrı'nın razı olacağı bir hızda gelmek istedim. Rabbimiz kullarının koştuğunu görmeyi sevmez."

"Azizlere özendin anlaşılan!"

"Hayır, sadece temkinliyim. Saraya girmeyi başarabildin mi?"

"Sonunda uçmak zorunda kaldım."

"Ne?"

Jacop ona olanları anlattı.

"Lanet olsun, kahretsin!" dedi Jaspar. "Bir komplocu daha."

"Kim bu Lorenzo?"

"Milanoludur. Konrad'ın hizmetine gireli sadece birkaç ay oluyor. Bildiğim kadarıyla yazışmalardan sorumludur. Çözülmesi zor bir tiptir, kibirli, sevimsiz, kaypak, lapa gibi yapışır adama. Muhtemelen soylular ona rüşvet vererek merasimin detayları ve muhafızların konumları hakkında bilgi edinmişlerdir." Jaspar hiddetle ayağını yere vurdu. "Bu yoldan çıkmış rahipler! Herkesin bir fiyatı olduğu müddetçe Hristiyan dünyasının bu halde olmasına şaşmamak gerek."

"Ona bayağı yüklü bir meblağ ödemiş olmalılar."

"Pöh!" dedi Jaspar burun kıvırarak. "Bazıları bu işleri bir tabak çorbaya bile yapar. Roma bir fahişe olmuşsa daha fazla ne bekleyebiliriz?"

Jacop'un morali bozulmuştu. "O zaman Konrad'ı ikaz etme hayalimiz de suya düştü demektir," dedi.

"Evet," dedi Jaspar. "Urquhart'ı bulma hayalimiz de öyle. Merasim çoktan katedral avlusunda toplanmaya başlamıştır bile." Kaşlarını çattı. "Fazla zamanımız yok."

"Yine de onu aramaktan vazgeçmeyelim," dedi Jacop kararlı bir ses tonuyla.

Jaspar kasvetli bir ifadeyle başını salladı. "Buradan başlayabiliriz. Sen sağ sokaktan git. Ben de soldan giderim. Önce Mars Kapısı'na git, merasim alayı oradan geçecek. Geçecekleri yoldan önlerinden gidelim."

"Peki, ne arıyoruz?"

"Keşke bilseydim. Açık pencereler. Hareket. Her şey."

"Dâhiyane."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Yok."

"O zaman yola koyulalım."

Evlerin ön cephelerini incelediler. Görülecek fazla bir şey yoktu. Doğudaki tepelerin zirveleri günün ilk ışıklarıyla parlamaya başlamıştı bile ama ara sokaklar hâlâ karanlıktı. En azından bulutlar dağılmıştı. Fırtınadan geriye sadece çamur ve su birikintileri kalmıştı.

"Nereye gitmiştin?" diye sordu Jacop, Mars Kapısı'ndan geçerlerken.

"Ne?" dedi şaşıran Jaspar. "Ah, St. Pantaleon'daydım."

"Oraya geri mi döndün?" diye bağırdı Jacop hayretle. "Neden?"

"Çünkü..." Jaspar asabi bir şekilde iç çekti. "Daha sonra anlatırım. Şimdi sırası değil."

"Nedir bu gizlilik?"

"Şimdi olmaz."

"Önemli bir şey mi?"

Jaspar başını iki yana salladı. Şüpheyle caddeden biraz içeride bulunan bir evin üst katındaki karanlık deliğe baktı ve iyice görebilmek için boynunu uzattı.

Delik değildi. Siyah pencere kepenkleriydi.

"Önemli bir şey mi?" diye tekrar sordu Jacop.

"Değişir."

"Neye göre?"

"Urquhart'ı bulup bulamayacağımıza göre."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra dedim ya, sonra." Jaspar birden tüm şevkini kaybetti. Durdu ve Jacop'a baktı. "Şimdilik saklanabileceği hiçbir yer göremedim. Demek istediğim dikkat çeken hiçbir yer yok. Sence de öyle değil mi?"

"Bence yaptığımız şey aptallık," dedi Jacop. "Herhangi bir yerde saklanıyor olabilir. Bu binaların tümü yeterince yüksek."

"Ama çok yakınlar."

"Ne için çok yakınlar? Arbalet atışı için mi?"

"Evet, haklısın." Jaspar iç çekti. "Yine de Takdir-i İlahi'ye güvenelim derim. Eğer Tanrı istiyorsa katili buluruz." Başını öne eğip dua etti. "Rabbim, iki günahkâr onlara yardım etmen için sana yalvarıyor. Sonsuza kadar yardımını bizlerden esirgeme Tanrım, senin her şeye gücün yeter. Bizi yalnız bırakma ve bize bir işaret gönder, âmin."

Duasını başıyla selamlayarak tamamladı ve tekrar yola koyuldu.

Jacop durdu. Gökyüzüne bakıyordu, anlaşılan huşu içerisindeydi.

"Yine ne var," diye sordu Jaspar sabırsızca.

Jacop şaşırdı. "Sandım ki..."

"Boş ver. Haydi oyalanma. Tanrı zannettiğinden daha meşguldür."

Sokaklarda tek tük insanlar belirmeye başlamıştı, kiliseye gidiyorlardı. Kimse onlara dikkat etmiyordu ama Jaspar sürekli boyunlarını uzatıp etrafa bakmalarının şüphe çekeceğinden endişe ediyordu.

Attığı her adımda umudu biraz daha azaldı. Urquhart her yerde olabilirdi. Çocuk gibi davranıyorlardı. Eğer onu bulabilirse belki Hieronymus'u tekrar ziyaret etmesinin faydasını görebilecekti. Belki de Hieronymus'un söylediklerinin tümü uydurma değildi.

Fakat Urquhart bulunamayacağı bir yer seçmiş olmalıydı.

Az sonra sarayı önlerinde gördüler.

"Bekle."

Burnunu sıvazlayan Jaspar Jacop'a döndü. "Sence seni tanırlar mı?"

"Muhtemelen."

"Senin tekrar buraya geleceğini tahmin etmiyorlardır herhalde. Unutma sen sadece binlerce keşişten birisin. Keşişlerin birbirinden farkı yoktur."

Jacop kararsız bir hâlde ona baktı. "Sen bunu biliyorsun ama" –sarayı işaret etti– "Onlar biliyorlar mı?"

"Geri mi dönsek?"

"Hayır," dedi Jacop sert bir şekilde, Jaspar'ı geçip giderek Liman Caddesi'ne girdi. Karşı çaprazında dallarına çarparak yere düştüğü ağaç duruyordu.

"Yavaş ol," diye söylendi Jaspar. Jacop'u kolundan tuttu ve onu sarayın yakınından Bilgeler Caddesi'ne doğru götürdü. Farklı tarikatlara mensup rahip, piskopos ve keşişlerin katedralin kemerli avlusunda uzun bir kuyruk oluşturduğunu gördüler. Çıraklar ortalıkta koşturuyor ve haç ve kutsal emanet sandıklarını taşıyorlardı. Yüksek ve geniş bir tentenin üzerini görebiliyordu. Muhtemelen Konrad bunun altında ata binecekti. Başpiskopos yaya dolaşmaktan pek haz etmezdi.

Jaspar birden telaşa kapıldı. Tente büyüktü. Muhtemelen Konrad'ı tümüyle örtecekti. Peki, Urquhart yüksek bir noktadan hedefini nasıl görecekti?

Yoksa Urquhart'ın aklında başka bir şey mi vardı?

"Ama ne?" diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra aklına bir fikir geldi, tüm ihtiyatı elden bırakıp sokak boyunca koşmasına neden olan bir fikir.

Jacop merasim alayının izleyeceği yol boyunca giderken koşmayı tercih ederdi ama Jaspar haklıydı. Sarayın görüşü içinde oldukları müddetçe mümkün olduğu kadar az dikkat çekmeleri akıllıca olacaktı. En az dikkat çeken keşiş ise her zaman için en yavaş yürüyendi.

Elbisenin içinde onu sıcak basmaya başlamıştı. Havadan olamazdı. Yoksa korkudan mı terliyordu?

Kendine hâkim ol, dedi kendi kendine. Bundan çok daha kötülerini atlattın.

Gözüne önündeki bir kalabalık çarptı. Eflatun, mavi ve altın rengi elbiseler şafağın ilk ışıklarında belli belirsiz görülüyordu. Belediye binasının arkasından bir grup atlı belirdi, sabahın güneşinde erimiş kalay gibi parlayan zırhları içerisinde göz alıcıydılar. Kısa bir süre için ayrıldılar ve Jacop at üzerinde gelen bir başkasını gördü: İnce uzun, eyerinin üzerinde dimdik duran, sinekkaydı tıraşlı ve kıvırcık gri saçlı bir adam. Adam gözden kayboldu ve tente yükseldi. Uzaktan gelen müzik sesini duyabiliyordu. Merasim alayına at arabası üzerinde taşınan bir de org eşlik ediyordu.

Jacop daha öncede pek çok merasim alayı görmüştü ve bu müzik ona hep Güzel Isabella onuruna yelken açan muhteşem gemileri hatırlatırdı. Birden melankolik bir sancı hissetti.

Başka bir zaman. Başka bir adam.

Jacop birden ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Ne yapacağını bilememesinin nedeni aşırı yorgun olmasıydı. Neyi başarmayı umuyorlardı? Sanki Urquhart pencereden sarkıp onlara el sallayacakmış gibi tüm evlere bakmaya çalışmak aptallıktı. Hey yukarı bakın, buradayım. Gelebilmenize sevindim. Yukarı gelin ve Konrad'ı öldürmeme engel olun.

Çok sokak vardı. Çok bina vardı. Eğer Urquhart ateşten tek parça halinde kurtulmayı başardıysa başpiskopos ölecekti. Onu bulamadıkları için katilin görevini yerine getirmesine de engel olamayacaklardı.

Başını kaldırıp katedrale baktı. Her şeyin başladığı yer orasıydı.

Bir kaç elmayla. Baş belası elmalar. Âdem ve Havva'dan beridir sürekli soruna neden oluyorlardı.

İskeleyi oluşturan tahtalara bakarken gözünün önünde Gerhard'ın düşüşü yeniden canlandı, Urquhart'ın kara silüeti.

Gölge.

Şaşkına dönen Jacop gözlerini ovuşturup yeniden baktı. Bir an için de olsa sanki tarih tekerrür ediyormuş gibi geldi ona. Ama bu saçmalıktı. Binada sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Başını çevirdi ve dikkatini merasim alayına verdi.

O sırada Jaspar anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve fırladı. Jacop ona bakakaldı, ağzı hâlâ açık halde küfrederek peşine düştü.

"Jaspar," diye hırıldadı.

Başpapaz duymamıştı bile. Anlaşılan kendi tavsiyesini bile göz ardı etmesine neden olacak bir şey keşfetmişti. Doğruca merasim alayına doğru gidiyordu.

"Jas..."

Çanlar çaldı. Bir kez daha alay harekete geçti. Jacop birkaç adım daha koştu ve durdu. Jaspar, alayı izleyen halkın arasında kaybolmuştu. Jacop'un kendisini takip edeceğini varsayıyor olmalıydı.

Ama bir şey Jacop'u olduğu yerde tuttu ve onu dönüp tekrar katedrale bakmaya zorladı.

Her zamanki gibiydi. Farklı hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. Mihrabın ışıkla parlayan taşları. İskele. Üzerinde kimse yoktu. Çok erken olduğu için bu normaldi. Zaten Pazar günüydü. Bugün kimse iskeleye çıkmazdı.

Merasimden ilahiler yükselmeye başladı ama Jacop dinlemiyordu. İçindeki evham duygusu gittikçe artıyordu. Bu kilise de ne terslik vardı?

Gerhard iskeledeydi. Sonra da birden Gölge belirmişti. Bir anda ortaya çıkmıştı ama Gölge, Şeytan değildi, o Urquhart'tı, bir insan.

Ansızın çıkmıştı ortaya.

Bir insan ansızın ortaya çıkamazdı.

Ne yapacağına bir türlü karar veremeyen Jacop, Jaspar'ı görebilme umuduyla merasim alayına baktı ama çoktan gözden kaybolmuştu. Yakındaki evlerden gittikçe daha fazla insan çıkıyordu, erkekler ve eşleri, çoğu güzel kıyafetler içerisinde, diğerleriyse tek

olarak ya da grup halinde alayı takip ediyorlardı. Esnaf, hizmetçiler, uşaklar, kutlamalara katılmak için bir gün önce şehre gelmiş olan hacılar ve köylüler, hastalar, serseriler, dilenciler, herkes.

Jacop yavaşça geriye dönüp tekrar sarayın önünden geçti, neredeyse nehre varana kadar devam edip sonra da sola döndü. Birkaç adım sonra, zanlıların işkenceyle sorgulandığı ve suçluların başpiskoposun saray gardiyanına teslim edildiği, Frank Kulesi'ne varmıştı.

Katedralin doğusundaydı, orayla arasında geniş bir meydan ve küçük St. Maria kilisesi yer alıyordu. Tekrar başını kaldırdı ve yüksek ve ince uzun pencereleri olan heybetli ön cepheyi inceledi. Nöbetçilerin bulunduğu kapıdan geçmek zorunda kalmadan Frank Kulesi'nden geçerek oraya gidebilirdi.

Meydandan geçerken, sanki huşu içindeymiş gibi ağır ağır yürüyordu, birden Gölge'nin çıktığı yerin neresi olduğunu anladı.

Bir anda her şeyi idrak etmişti.

Bir anda her şeyi idrak etmişti. Merasim alayının arkasından koşmaya başladı çünkü Urquhart'ın rahip, keşiş ve hatta zırhlı bir süvari kılığında alaya katılmış olabileceğinden şüphe ediyordu. İlahiler söyleyip dualar ederek ilerleyen kalabalığın arasında yol almak isterken dirseğini yiyenlerin sinirli bakışları altında yoluna devam etti. Onun ilerisinde Konrad tentenin altında at üzerinde ilerliyordu, önünde, arkasında ve yanlarında ikişer zırhlı adam vardı. Saçları rüzgârda savruluyordu. Canlı ve parlak mavi gözleri ona bir şahinin asaletini veren burnunun üzerinde dikkat çekiyordu. Başpiskopos ne uzun boyluydu ne de yapılıydı ama her şeyi ve herkesi gölgede bırakan bir ihtişama sahipti.

Urquhart alayın içinde değildi. Jaspar, saray soytarısı gibi, ileri geri koşturmanın aptallık olduğunu düşünmeye başlamıştı. Etrafına baktı. Kalabalık gittikçe artıyordu. Hangi akla hizmet böyle bir fikre kapılıp ortalıkta dört dönmüştü? Kendisine sinirlenip milleti ite kaka Jacop'u aramaya başladı.

Pejmürde kılıklı bir kadının taşıdığı küçük kıza "Dinle," dediğini duydu, "Mübarek insanların söylediklerini dinle. İşte bu koro."

"Koro," diye tekrarladı kız.

"Koro..."

Katedral korosu! Jaspar sanki şimşek çarpmış gibi oldu.

Öğürdü. Midesi bulanıyordu. Yumruklarını ve dirseklerini kullanarak kalabalığın arasından tekrar geri gitmeye başladı.

KATEDRAL

Hristiyan âleminin en görkemli kilisesi olacak olan şeyin yanında koro bölümü çok mütevazı kalıyordu. Gerhard'ın ömrü zemin katını, yarı kubbeyi çevreleyen şapelleri ve kuzeyde binaya bitişik olan muhafaza odasını tamamlamaya ancak vefa etmişti.

Fakat bu kadarının heybeti bile Köln'deki diğer binaları gölgede bırakmaya yetiyordu. Mihrabın devasa yarım daire şeklindeki bölümü eski katedralden kalanların üst kısmıyla birleşiyordu, bu nedenle binanın içine girebilmek için önce buradan geçmek gerekliydi. Bu durum garip bir manzaranın ortaya çıkmasına neden olmuştu. Yeni katedralin temeli atılmadan birkaç ay önce, doğu batı yönünde uzanan kanatları ve mihraplarıyla yüz metreden daha uzun olan eski ve büyük bazilika yanıp kül olmuştu. Sadece batı bölümü geçici olarak yeniden yapılmıştı, bu yüzden eski kilise tam ortasından büyük bir kılıçla kesilmiş gibi görünüyordu. Onun ötesinde başlayan şey ise sadece yeni bir Tanrı'nın Evi değildi, yeni bir çağdı.

Jacop durdu ve iskeleyi tepeden tırnağa gözden geçirdi. Yukarıdaki vinçleri, çıkrıkları ve ayak değirmenlerini görebiliyordu.

Baktığı şeyin sıradan bir yarım daire olmadığını kavramakta gecikmedi. Mihrap atnalı şeklindeydi ve sadece bu atnalının her iki ucunun, şapellerin bulunduğu yerin, üzerinde çatı bulunuyordu. Urquhart'ın birdenbire ortaya çıkmış olmasının nedeni büyü değildi, Gerhard dışarıda yürürken, o da at nalının açıkta bulunan bölümüne tırmanmıştı. Katedralin üzerinde değil de içinde beklemişti.

İyi de elma çalma konusunda pek çok şey bilen ama mimari konusunda hiçbir şey bilmeyen birinden bunu anlaması nasıl beklenebilirdi? Jacop tüm binanın yekpare bir çatıyla kaplı olduğunu zannediyordu. Aksine iç bölümünün üzeri açıktı. Bu durumda içerideki bir kişi bulunduğu mevkiye göre yarı kubbenin çevresindeki

şapellerin içini görebilir ve kendisi de görülmemeyi başarabilirdi. Şapelleri görmek ve onların içinden atış yapabilmek mümkündü.

Jacop iskelenin altına yürüdü ve alnını soğuk taşa dayadı. Ayin saat altıda başlayacaktı. Konrad ayini başlatmak için merkez şapele girecekti. Sonra olacakları Jacop tahmin edebiliyordu, sokakta değil de katedralde olacaktı. Konrad kalbine saplı bir okla yere yığılacak ve kimsenin aklına yukarı bakmak gelmeyecekti. Suikastçıyı kalabalığın arasında ararlarken Urquhart çatı üzerinden ve iskeleden kaçıp gidecekti.

Jaspar ona Konrad'ın merkez şapelde defnedilmek istediğini söylemişti. Anlaşılan öleceği yer de orası olacaktı. Her şeyin sona ermesine bir saatten az kalmıştı.

Acaba amirlerden birini mi bulmaya çalışmalıydı? İyi de başpiskoposun sekreteri bile hain çıktıktan sonra artık kime güvenebilirdi ki?

Bir saat.

Jacop düşünürken tıpkı Jaspar gibi burnunun üzerini sıvazladığını fark etti. Urquhart duvara ne zaman tırmanacak ve nereye mevzilenecekti? Sonra katilin başka bir seçeneğinin olmadığının farkına vardı. Merkez şapele atış yapabilmek için atnalının iki ucundan birinde durmak zorundaydı. Fakat güney tarafından kaçamazdı çünkü o yoldan katedral bölgesine gidilirdi ve o zaman da başpiskoposun sarayının dışındaki muhafızların yanından geçmek zorunda kalırdı. Diğer taraftan, kuzey yönünde katedral inşaat alanı boyunca uzanan Nakliye Yolu yer alıyordu. Çok daha uygun bir kaçış yoluydu.

Kuzey duvarının sonunda olacaktı demek ki. Urquhart, Konrad'ı öldürmek için orada bekleyecekti. Tabi birisi onu durdurmaya kalkmazsa.

Jacop tekrar yukarı baktı. Muhafaza odasının yan tarafında, yarı kubbenin kıvrımının başladığı yerde duruyordu. Hemen önünde yukarıya çıkan bir merdiven vardı, sanki onu yukarıya çıkıp hayatını feda etmesi için en doğru yere gönderen Takdir-i İlahiydi.

Hayatı. Bu da ne demek oluyordu böyle?

Tereddütle elini alt platforma çıkan merdivene koydu. Mihrap duvarının üst kısmına kadar olan yolun üçte ikisi işçilerin üst bölgelere ulaşmasını sağlayabilmek için sadece kabaca inşa edilmişti.

Alt katlardaki çalışma büyük ölçüde tamamlanmıştı. Diğer taraftan üst katlarda pencerelerin oymalarındaki ince işlere başlanmış ve destekler binanın gökyüzüne doğru yoluna devam edebilmesi için güçlendirilmişti.

Babil Kulesi gibi.

Neden kaçıp gitmiyordu ki?

Kendisine sorduğu soruyu cevaplamadan Jacop tırmanmaya başlamıştı bile. Ortalıkta onu görecek kimse yoktu. Tüm Köln merasimi izlemekle meşguldü. Yukarıda işe yarar bir şey bulabilirdi, bir balta, bir levye, Urquhart geldiğinde kendisini savunmak için kullanabileceği bir şey. Katil birisinin kendisini burada bulacağını tahmin edemezdi. Jacop ayak değirmenlerinden birinin içine ya da bir vincin arkasına saklanıp ona arkadan saldırabilirdi. Evet, bu korkaklıktı ama bu noktada cesur olmaya kalkmak ölümle eşanlamlıydı. Urquhart'ı cesaretle alt etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Tırmanmaya devam ettikçe Jacop bu pencerelerin gerçekte ne kadar yüksek olduklarını görüp hayret etti. Sokaktan bakıldığında zarif ve kırılgan bir güzellikle yükseliyorlardı; buradan bakıldığında ise geniş ve sağlamdılar, payandalar sanki bir kaleye aitmiş gibi duruyorlardı. Pencerenin soluk ama renkli ışığında kurşun damarlarla kaplı siyah bir deri görüyordu sanki. İskelenin ilk katına varana kadar tırmanmaya devam etti.

İkinci merdiven de tam önündeydi. Yavaşça tırmanmaya devam etti, basamak basamak. Jacop iskelede fazla zaman geçirmeye niyetli değildi, gördüğü şeyler onu büyülemişti. Hemen tepesinde, pencerelerin üzerindeki sivri kemerler başlıyordu, ağır taşları sanki tüy kadar hafifmişler gibi gösteren muhteşem işlemelerle bezeliydiler. Tuttuğu merdiveni bırakarak bu kiliselerin kilisesinin üzerine inşa edilmiş olduğu hayalin ulvi hafifliğinde yeniden doğmak, yükselmek isteği geldi içine.

Gerhard'ın hayali. Ama Gerhard yükselmemişti. O düşmüştü.

Jacop gözlerini yapının inceliklerinde çevirdi. Elleri bir sonraki basamağı kavradı, ve sonraki, ve sonraki. İkinci kata vardı ve tırmanmaya devam etti. Çatının kenarı yaklaşıyordu.

Birden öyle bir korkuya kapıldı ki az daha aşağı düşüyordu, ama ardından birdenbire yanı başında peydahlanan taşın bir grotesk

gargoyle olduğunun farkına vardı. Endişelenmesine gerek yoktu. Şimdilik.

Sonunda duvarın üstüne ulaştı ve hayranlıkla şapellerin çatılarının büyük parçalı kıvrımlarına ve hafif eğimli üçgen çatılarına baktı, üzerlerinde yürümek neredeyse imkânsızdı. Kısa bir süre için de olsa Jacop'un gözünde ortalarında derin ve kuytu yarıklar bulunan tepeler canlandı. Yukarısında iskelenin yol ve platformları devam ediyordu. Uzaktan gerçek dışıymış gibi görünen eski katedralin kuleleri kendilerini göstermeye çalışıyorlardı ama bu açıdan bakıldığında kutsal oyuncaklardan öte bir şey değildiler.

Jacop iskelenin tepesindeki merdivenin son basamaklarını çabucak çıktı. Buradaki dar yol ve platformların tümü mihrabın her yanına dağılıyordu. Ortalıkta kimse yoktu. Uzakta, kuzey ucunda, iki ayak değirmeni görebiliyordu, her biri yan yana iki adamı alabilecek büyüklükteydi. Urquhart gelene kadar onların içinde saklanabilirdi. Değirmenlerin arkasında alçak ve üstün körü yapılmış biri kasa gördü. Jacop içinde aletler olacağını umut etti. Eğer elinde silahı olmazsa kendini doğruca aşağıda bulabilirdi.

İskelenin üzerinde dikkatlice yürüdü. Değirmenin yanına geldiğinde kenara gitti ve mihrabın içine baktı.

Nefes kesiciydi.

Yapıyı destekleyen her payanda ve birbirinden ayrı şapeller farklı çapta pek çok kolondan oluşuyordu, kolonların başlarını süsleyen oyma yaprakların altında tonoz ve kemerler yer alıyordu. Jacop derin bir vadiye bakıyordu, muhteşem olduğu kadar da korkutucuydu, sonsuz dikey hatlar haricinde geniş ve hacimli hiçbir şeyi barındırmayan bir boşluk.

Jacop, Urquhart'ın iskeleden itmiş olduğu kişinin ne tür bir adam olduğunu o an idrak etti.

Gözü merkez şapele takıldı. Konrad'ın vaaz vereceği vaaz kürsüsünü açıkça görebiliyordu. Başpiskopos bundan daha uygun bir yer seçemezdi –bir suikastçının bakış açısından.

Bir adım geri attı ve şehrin evlerinin damlarına ve ilerideki tepelere baktı. Güneş doğmak üzereydi. Kulağına belli belirsiz bir ses geldi. Merasim alayını göremiyordu, sokaklar çok dardı ama kalabalığın seslerini ve söylediği ilahileri duyabiliyordu. Rüzgâr saçla-

rını savurdu. Burası hoş bir mekândı. Acaba Gerhard da kaçmayı düşünmüş müydü? Bazıları kaçar bazılarıysa daha yükseklere çıkmayı denerdi.

Öne doğru eğildi, eğilebildiği kadar. Belki daha muhteşem bir şey görebilirdi.

Haydi, diye fısıldadı bir ses kafasının içinde, saklanma zamanı geldi.

Bir dakika daha. Buradan manzara çok güzel.

Çabuk!

Bir dakika daha.

Çabuk!

Evet, bir dakika daha. Ben sadece...

"Seni de oradan aşağı itemeyecek olmam ne yazık."

Jacop midesinin içinde binlerce minik kuşun birden havalandığını hissetti, panik içinde kanat çırpıyorlardı. Daha arkasına dönmeye fırsat bulamadan geri çekildi ve tahtaların üzerine düştü.

Urquhart sırıtarak ona bakıyordu. Yüzünün sol tarafı kötü durumdaydı, kaşları yanmıştı. Sarı saçlarından geriye fazla bir şey kalmamıştı.

"Eski arkadaşların buluşması kimi zaman fevkalade olur değil mi?"

Jacop geri geri süründü ve ayağa kalkmayı denedi. Urquhart'ın kolu yaklaştı. Parmaklar onu kavrayıp boş bir çuval gibi ayağa kaldırdı.

"Benden kurtulacağını zannetmiyordun, değil mi?" Urquhart güldü. Yumruğu şimşek gibi gelip olanca hızıyla Jacop'un kafasına vurdu. Acı içerisinde en yakındaki ayak değirmenine çarptı, dizleri üzerine düştü ve tekrar ayağa kaldırıldı.

"Yanlış düşünmüşsün."

İkinci yumruk karın boşluğuna geldi. Hissettiği acı tüm vücuduna yayıldı. Değirmenin yanında iki büklüm yere yığıldı.

"Hiç kimse benden kaçamaz."

Jacop öğürdü. Elleri üzerinde doğrulmaya çalıştı ama tekrar yıkıldı. Ağzı kanın metalik tadıyla dolmuştu. Urquhart eğildi ve onu iki eliyle tutup kaldırdı. Jacop'un ayakları yerden kesildi. Çaresizce çırpındı, kollarını uzatıp Urquhart'ın boğazını kavramaya çalıştı.

"Hiç kimse dedim, anladın mı?" diye fısıldadı Urquhart. "Ben senin kafanın içindeyim. Beni gönderemezsin. Beni yakamaz ya da boğamazsın. Nefret beni yenmeye yetmez, ancak beni daha güçlü kılar. Ben nefretle beslenirim. Hepinizden daha güçlü, hızlı ve zekiyim. Benden asla kurtulamazsın. Ben senin bir parçanım. Ben senin içindeyim. Hepinizin içindeyim."

Jacop gittikçe daha yukarı kalktığını fark etti, Urquhart'ın bile başının yukarısına, gökyüzü ve iskele birbirine karıştı. Ardından havada uçup yan tarafı üzerine öyle bir düştü ki sanki tüm bina titredi. Platformun kenarına yuvarlandı ve kendini aşağıya, Nakliye Yolu'na bakar hâlde buldu. Elleri boşluğu kavradı. Düşüyordu.

Neredeyse kafa derisini koparacak bir hamleyle Urquhart onu saçlarından yakaladı ve tekrar büyük bir hızla geri çekip platformun üzerinden ayak değirmenine doğru fırlattı.

Az sonra Urquhart yanındaydı, üzerine eğilmişti.

"Seni de Gerhard'la aynı şekilde göndermek iyi bir fikir gibi gelmedi bana," dedi. Gözleri sapkın bir keyifle parlıyordu. "Görevime sekte vurabilir. Leşini orada görmeleri ortalığı karıştırabilir. Sen ne dersin? Biz en iyisi sohbetimize kaldığımız..."

Jacop bir şey söylemeye çalıştı. Sadece silik bir inilti çıktı ağzından. Çaresiz parmakları ayağa kalkabilmek için içinde bulunduğu değirmenin milini kavradı.

Urquhart yumruğunu geri çekti. "... Yerden devam edelim."

Darbeyle Jacop neredeyse kendinden geçmişti. Başını değirmenin yanına çarptı.

Ondan kurtulmak zorundaydı. Urquhart onu döverek öldürecekti.

"Hayır," dedi belli belirsiz.

"Hayır mı?" Urquhart sağ elini değirmenin üzerine koydu. "Ah, evet."

Uzaklaş buradan diye düşündü Jacop. Uzaklaşmalıyım. Ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar düştü ve o sırada da çark yavaşça dönmeye başladı. Bir an için ayağının başının üzerinde olduğunu gördü, sonra yeniden yere düştü. Değirmen daha hızlı dönmeye başladı, yukarısı ve aşağısı bir hale gelmişti. Jacop kolları açık halde döndükçe dönüyordu. Urquhart'ın kahkahalarını duyabiliyordu.

Sanki her yönden geliyordu ve her şey kararmıştı.

Kuvvetinden geri kalanı toplayarak kendini hazırladı ve bir yöne doğru kendini atarak değirmenden kurtuldu.

Başı hâlâ dönüyordu. Tamamıyla yönünü şaşırmış halde tahtalar üzerinde emekledi. Hızlı ayak sesleri duydu ve başını kaldırıp baktığında Urquhart'ın gelen ayağını gördü. Botu göğsünün üzerine inip onu sırt üstü yere serdi.

Birden çevresindeki dünya soğumaya başlamıştı.

Urquhart yanına geldi ve başını iki yana salladı. "Gelmemeliydin," dedi. Neredeyse müşfik bir ifadeyle söylemişti bu sözleri.

Jacop öksürdü ve çenesinden aşağıya süzülen kanı hissetti. Akciğerleri hava solumak istemiyor gibiydiler. "Bunu ben de biliyorum," dedi güçlükle.

"Anlamıyorum. Neden kaçıp gitmedin?"

"Çok yavaştım."

"Yavaş değilsin."

"Ah, evet, öyleyim." Nefes alırken göğsünden hırıltılar geliyordu. "Kaçarken her zaman çok yavaşsındır."

Urquhart durdu. Sonra da eli paltosunun içinde kaybolurken beklenmedik şekilde başını salladı. Jacop artık fazlasıyla aşina olduğu arbaleti bir kez daha gördü. Adamın şekilsiz yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yokluğa hoş geldin, Jacop."

Jacop başını çevirdi.

Aniden bir ses yükseldi. "Monadhliath'lı Urquhart!"

Etkisi dikkate değerdi. Urquhart'ın yüzünde dehşet ifadesi belirmişti. Döndü ve silahı taşıyan elini sesin geldiği tarafa uzattı.

Bu Jaspar'ın sesiydi!

Güçlükle nefes alan Jacop bir yanına döndü ve elleri üzerinde değirmene doğru emekledi. Aklındaki tek şey Urquhart'tan olabildiğince uzaklaşmaktı.

Fakat katil zaten onu unutmuş gibi görünüyordu. Deli gibi etrafına bakıp Jaspar'ı aradı ama ortalıkta yoktu, yine de sesini hâlâ duyabiliyordu.

"Çocukları hatırlıyor musun, Urquhart? Çocuklara ne yaptıklarını? Onlara durdurmak istediğini hatırlıyor musun?"

Ses aşağıdan geliyordu. Jaspar iskelede bir yerde olmalıydı. Acı

içinde kıvranan Jacop güçlükle ayağa kalktı ve öyle durmaya çalıştı. Urquhart iskelenin kenarına sıçradı ve aşağıya, Nakliye Yolu'na doğru baktı. O sırada Jaspar'ın kafası da uzaktan göründü.

"Ama onlara engel olamadın," diye bağırdı.

Öfke dolu bir haykırışla Urquhart ona doğru döndü. Ama Jaspar tekrar kaybolmuştu.

"Yalan!" diye bağırdı. "Yalan! O olay olduğunda ben orada değildim."

Aşağıdan takırtı sesleri geldi, sanki birisi koşuyordu, sonra ses kayboldu. Urquhart öne doğru bir adım atıp baktı ama orada kimse yoktu. Ne bir tahta, ne bir direk, ne de bir korkuluk. Urquhart geri çekildi.

Sonra tekrar Jacop'a döndü. Gözlerindeki soğukkanlı ifade uçup gitmiş yerini katıksız korkuya bırakmıştı. Arbaleti Jacop'un alnına doğrulttu.

"Hayalinde çocukları gördüğün oluyor mu?" dedi Jaspar'ın sesi çatıda yankılanarak.

Urquhart'ın eli titremeye başlamıştı. Birden tahtalar üzerinde Jacop'tan diğer tarafa koşmaya başladı. Bir sonraki platforma geçmek için aradaki boşluğa sıçradı, kenara çarptı ve sendeledi, iki büklüm olmuştu. Arbaleti tutan elini yere indirdi, boştaki eliyle kafasını tuttu.

Jacop nefesini tuttu.

Jaspar merdivenlerde belirdi, Urquhart'ın tam karşısındaydı. Gergin görünüyordu. Jacop'a bir baktıktan sonra platforma çıktı. Gözleri korkuyla titriyordu ama sesi sabitti, her lafı bıçak gibi kesiyordu.

"Sen Urquhart'sın, Monadhliath Dükü," dedi.

Urquhart geriye doğru bir adım attı.

"İskoçya'dan Altıncı Haçlı Seferi'nde Fransa Kralı Louis'ye katılmak için geldin. Tanrıya hizmet edip Kutsal Toprakları geri almak istiyordun ama Dimyat'ta şahit olduğun şey Şeytan'ın yüzüydü."

Urquhart kımıldamadı.

"Dimyat'ı hatırla."

Jacop dehşet içerisinde Jaspar'ın bu koca adama doğru gidip elini uzatmasını izledi. Aklını kaçırmış olmalıydı!

"Mısırlıları katlettiniz. Önce erkekleri. Sonra da Louis'nin askerleri kadınlara saldırdı. Senin onlara karşı olduğunu biliyorum Urquhart. Tanrı'nın adına leke sürülmesini istemedin ve tüm nüfuzunu kullandın ama işe yaramadı. Çok geç kalmıştın." Jaspar durdu. "Sonra da Louis'nin adamları çocukları bir araya topladılar. Hatırladın mı?"

"Hayır," diye mırıldandı Urquhart.

Şimdi de Jaspar'ın eli titriyordu. Arbaleti almayı denedi. Urquhart hırıldadı ve geri çekildi. Garip bir manzara oluşturuyorlardı, sanki tümüyle farklı iki varlık cehennemin kıyısında sapkın bir dans sergiliyor gibiydiler.

"Çocukları düşün," diye üsteledi Jaspar. "Askerler..."

"Hayır. Hayır!"

"Dinle beni. Dediklerime kulak ver." Jaspar yumruğunu sıktı ve yaklaştı. "Tıpkı Fransız Kralı senin şikâyetlerinle dalga geçip ona martıların seslerini hatırlattığını söylediğinde dinlemek zorunda kaldığın gibi, kılıçlar onları paramparça ederken, canlı canlı karınları deşilirken izlemek zorunda kaldığın gibi. Onlar canlı canlı doğrandılar ve buna şahit olduğun için sen de aklını kaçırdın..."

Urquhart'tan öyle bir feryat yükseldi ki Jacop hayatı boyunca bir insandan böyle bir ses çıktığını duymamıştı.

Jaspar arbaleti almayı tekrar denedi.

Başaramadı.

Jacop, Urquhart'ın doğrulduğunu gördü. Her şey sanki anormal derecede yavaş hareket ediyordu. Kolu doğrulmaya başladı, silahın ucu yükseldi ve Jaspar'ın gözlerinde kaybettiğini anladığını gösteren bir ifade belirdi. Yüzünün kasları gevşedi. Gülümseyerek gökyüzüne baktı.

Jaspar pes etmişti. Kaderine boyun eğdi.

Bu manasızdı.

Kaşla göz arasında Jacop olduğu yerden fırladı. Acısını unuttu. Korkusunu unuttu. Goddert'i Richmodis'i, Maria'yı, Tilman'ı, Rolof'u ve Kuno'yu unuttu. Son birkaç günde olmuş olan her şeyi unuttu.

Böylece kulübenin tüten enkazını unuttu, babasını ve kardeşini de unuttu.

Gördüğü sadece Urquhart ve Jaspar'dı.

Birkaç uzun adımda yanına vardı. Her kalp atışının arası sonsuzluk kadar uzundu. Asırlar geçti gitti. Sanki rüyadaymış gibi Jacop iskelenin üzerinde uçtu, bu sırada arbalet de gittikçe yükseliyordu, yükseldi, yükseldi ve Jacop'un göğsünün hizasına geldiğinde durdu.

Bir şekilde diğer platformla aradaki mesafeyi geçmeyi başardı. Devam etti.

Urquhart'ın işaret parmağı gerildi.

Zaman sanki akmıyordu.

Jacop kollarını uzattı ve vücudunda kalmış olan tüm gücü son bir sıçrayış için kullandı. Kendisini tüy gibi hafif hissediyordu. Urquhart'a çarptığı zamanki etkisi de sanki yumuşak olmuştu. Monadhliath Dükünün kolunu, sanki onu eve götürüyormuş gibi, tuttu, onu iskelenin kenarına itip kendi de peşinden gitti.

Urquhart haklıydı. Bir olmuşlardı.

Belki de birlikte yükseleceklerdi. Nefret, korku ve korkunç anılar olmadan.

İçinde büyük bir huzur belirdi ve gözlerini kapattı.

"Akıllara zarar," dedi Jaspar.

Jacop göz kırptı.

Nakliye Yolu'nun üzerinde asılıyordu. Aşağıda bir köpek Urquhart'ın cesedini kokluyordu.

Arkasını döndüğünde Jaspar'ın bitkin yüzünün ona baktığını gördü. Başpapaz onu iki eliyle sıkıca tuttu, alnı ter içerisindeydi.

"Bu şimdiye kadar yakaladığım en aptal tilki," dedi. Burnunu çekti. "Gerçekten de uçabildiğini zannediyor."

ŞEHİR SURLARI

1260 yılının 14 Eylül'ünde Jaspar Rodenkirchen ile Johann Overstolz arasında yapılan anlaşmadan kimsenin haberi olmadı. Görüşmenin sonunda tehdit ortadan kalktı ve karşılığında da bir daha bir ittifak olmayacağı kabul edildi. Gerhard'ın ölümü bir kazaydı ve zavallı Rolof da hırsızların kurbanı olmuştu. İki taraf da birbirinin yalanlarını kabul edince dünya yine her zamanki hâline geri döndü.

Konrad duasını etti ve bir Haçlı Seferi için daha çağrısını yaptı, ölümden kıl payı kurtulduğundan asla haberi olmayacaktı. Yüzünde ve göğsünde yanıkları olan kimliği belirsiz bir kişinin cesedi Nakliye Yolu'nda bulundu. Yanında bulunan arbalet onun şehirde en az üç kişiyi öldüren adam olduğuna şüphe bırakmıyordu. Kimse adını, nereden geldiğini, neden cinayet işlediğini bilmiyordu, cesedi kısa sürede unutulup gideceği mezarlığa defnedildi.

Goddert gurur doluydu. Kırığına bağlanan tahtaları bir şövalyenin zırhıymış gibi gururla gösteriyordu. Kısa sürede tüm mahalle onun güçlü bir rakiple kılıç düellosu yaptığını öğrendi, yabancıyı yenememiş olsa da onu düşüncelere sevk ettiğine şüphe yoktu.

Richmodis gülümsedi ve tek laf etmedi.

Ve Jacop ortadan kayboldu.

Jaspar sonunda onu bulduğunda ikindi vakti gelmişti. Şehir suruna dayanmış duruyordu, kemerin altındaki barakasından fazla uzakta değildi, ilerideki tarlalara bakıyordu. Sanki üzerinden bir sığır sürüsü geçmiş gibi görünüyordu ama yüz ifadesi huzurluydu.

Jaspar tek kelime etmeden gelip yanında durdu. Birlikte güneşin batışını izlediler. Bir süre sonra Jacop yüzünü ona döndü. "Richmodis iyi mi?"

Jaspar gülümsedi. "Neden kendin sormuyorsun?"

Jacop sustu.

"Yine kaçmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Korkmana gerek yok, tilki yavrusu. Johann kılıcını kınına soktu, sen de yapmalısın. Eğer derhal barış olmazsa birbirimizin hayatını cehenneme çevireceğimize dair birbirimize söz verdik." Jaspar ukalaca gülümsedi. "Biraz numara yapmak zorunda kaldım. Ama biraz."

"Ne dedin ona?"

"Boş ver, kimsenin bilmemesi daha iyi. Ben bilgiye inanırım ama fazlası bazen başa bela olabiliyor."

"Ama Urquhart'la ilgili bildiklerin öyle olmadı. Bilakis."

"Bu senin hikâyendi, tilki yavrusu," dedi Jaspar. "Ben aklımdan çıkaramıyordum. Urquhart gibi zeki ve kültürlü bir adamı neyin bu hâle getirdiğini kendime sormadan edemiyordum. Birden onun da senin gibi olduğu geldi aklıma, geçmişinde bir yerlerde gizli bir laneti vardı. Heironymus'la konuşmak için tekrar St. Pantaleon'a gittim. Artık katilin adını da biliyordum. Ölmek üzere olan bir adamı bir şeyler öğrenebilmek için zorlamak hem üzücü hem de boş bir çabaydı."

"Bu yüzden mi geç kaldın?"

"Hieronymus uzun sarı saçlı birisini hatırlayamadı çünkü Urquhart'ın saçları o zaman uzun değilmiş. Ama ismini hatırladı. Sonunda Urquhart'ın gerçekte ne olduğunu anladım."

"Neydi peki?"

Jaspar yüzünü batan güneşin altında parıldayan tarlalara döndü. "Bir kurban," dedi bir süre sonra.

"Kurban mı?" dedi Jacop. "Peki, suçluyu buldun mu?"

"Savaş, tilki yavrusu. Öldürdüğümüz anda bizi öldüren şey. Urquhart, İskoçya'da Monadhliath Düküydü. Şatosu, Loch Ness'in kıyısında yükseliyordu. Fakat hepsi vahşi birer kasap olan diğer klan reisleri gibi değildi. Paris'e gitmiş ve orada eğitim almıştı. Hieronymus onu soylu ve cesur birisi olarak tarif etti. Sözlerinde olduğu kadar kılıcına davranmada da çabuktu. Öldürmeyi değil de düelloyu seven bir adam. Haçlı Seferlerine iştirak etmiş soylular arasında en şereflilerden biri olarak kabul ediliyordu, ama pek çoğu gibi o da Tanrı'nın kanla sulanmış topraklarda yeşereceği gibi yanlış bir fikre kapılmıştı. Ardından Louis'nin askerleri Dimyat'ı ele geçirdi ve onun aklının almadığı bir şey oldu. Katliam. Louis, yüzlerce çocuğu

bir araya toplattı ve kâfirlerle ilgili düşüncelerinin ne olduğunu gösterdi. İşkence edilip öldürüldüler, öyle bir manzaraydı ki aralarında en sert ve acımasız olanları bile dehşet içinde yüzünü çevirdi."

Jaspar iç çekti.

"Güçlüler savaş suçlarını küçük görerek, bilgeler ise omuz silkerek görmezden gelirler çünkü bunlar ne yenidir ne de özgün. Ve savaşmaya devam ettiğimiz müddetçe bunlar değişmeden kalırlar. Bizler Tanrı'nın asla hayal etmediği biçimde yaratılış üzerinde bir şekilde hâkimiyet sahibiyiz. Bizler devin omuzlarındaki cüceler değil, birbiriyle gelişme adına yarış eden, devler ırkıyız –ama bir noktaya geldiğinde hâlâ birimiz diğerinin kafasını sanki karanlık çağların en karanlık dönemindeymişiz gibi rahatlıkla parçalayabiliyoruz. Dimyat'ta çocukları katlettikleri zaman Urquhart'ın içerisinde bir şey değişti. Savaş insanları öldürmeden yok etmenin daha mahir bir yoludur. Ucu bucağı olmayan bir öfkeye kapıldı. Ardından kalbi buz tuttu. Sonunda hepsi ondan çekinir hale geldi, Louis bile. En iyi adamlarından bir düzinesini Urquhart'ın çadırına gönderdi. Onu uykusunda öldürmek için gizlice yaklaştılar."

"Ne oldu peki?"

"Sadece biri dışarı çıkabildi. Karnı üzerinde sürünerek. Son sözleri çadırdaki kişinin bir insan olmadığıydı, o bir canavardı ve o canavar da Şeytan'ın ta kendisiydi. Ertesi sabah Urquhart ortalıkta yoktu. Kaçmıştı, tıpkı senin gibi. Kendisinden, değiştiremeyeceği tek şeyden. Ve sonunda kendisiyle uzlaşmayı başarabilen senden farklı olarak Urquhart kendisini karanlık tarafa teslim etti. Ona karşı savaştığını zannettiği kötülük onun bir parçası haline gelmişti. Urquhart artık kendisinden habersizdi çünkü aksi takdirde diğerinin her an geri dönebileceğinin farkına varırdı."

Jacop bir süre bir şey söylemedi. Sonra, "Hayır," dedi. "Geri dönemezdi."

"Sen döndüm."

"Yardımla."

"Hmm." Jaspar burnunu sıvazladı. Uzun bir sessizlik oldu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum. Düşünürüm. Flüt çalarım. Kaçmayacağımdan eminim."

"Akıllıca. Artık konuşarak seni istemediğin bir şeyi yapmaya ikna etmeye çalışmayacağım ama Goddert günün birinde emekli olacak ve Richmodis'in de senden hoşlandığı ortada..."

"Ben ondan daha çok hoşlanıyorum."

"İşte bu!" Jaspar taş payandaya vurdu. "O zaman ne bekliyorsun?"

"Jaspar." Jacop başını iki yana salladı ve ilk kez gülümsedi. "Olduğun yerde durarak da kaçabilirsin. Bir süre kendi başıma kalmam gerek. Benim için hâlâ bitmiş değil. Demek istediğim Urquhart'ın ölmesi ve ittifakın dağılmasıyla hikâye sona ermedi. Ben hâlâ çok çabuk yüzünü çevirebilen bir adamım. Bir kez olsun, bana zaman ver."

Jaspar uzun bir süre ona baktı. "Gidecek misin?"

Jacop omuz silkti. "Belki. Bir açıdan birbirimize benziyoruz. Urquhart artık kim olduğunu bilmiyordu ve ben de yıllardır kaçmakla o kadar meşguldüm ki kim olduğumu unutmuştum. Sence kim olduğunu bilmeyen bir adamla Richmodis mutlu olabilir mi?"

Jaspar düşündü. "Hayır," diye itiraf etti usulca.

Birden içini bir hüzün kapladı. Ama aynı zamanda da Tilki'yle gurur duyuyordu.

Gökyüzü pembeye dönüyordu. Bir kırlangıç sürüsü başlarının üzerinden geçti. Kısa süre sonra onlar da gitmiş olacaklardı.

"Ama eğer aramaya gidersen..."

Jacop ona baktı.

"...ve aradığını bulursan..." Jaspar kollarını kocaman açtı. "Demek istediğim, bir seçeneğin var."

Jacop başını salladı. "Abelard," dedi gülümseyerek.

Jaspar'ın sırıtışı tüm yüzünü kapladı. Gurur duyması için bir neden daha.

"Evet," dedi. "Abelard."

YAZARIN NOTU

Hochstaden'li Konrad 28 Eylül 1261'de hapisteki soyluları affetmeden hayata gözlerini yumdu. Yalvarmalar fayda etmemişti. Ona karşı başka bir suikast planının hazırlanıp hazırlanmadığı bilinmiyor. Bilinen ise onun –son kez olarak– Köln'de başpiskoposların otoritesini tesis ettiğidir. Önce eski katedral'e defnedildi; sonra naaşı yeni katedralin mihver şapeline nakledildi. Bugünse naaşı St. John şapelindedir ve mihver şapeli de Üç Kralın hatırasına ithaf edilmiştir –ve bir şekilde katedralin ilk mimarı olan Gerhard'ın. Eğer kubbe yönünde merkez pencereye doğru bakarsanız uzun, kıvırcık saçlı, açıkağızlı oyma bir kafa heykeli görürsünüz, sanki hâlâ duvarcılara talimatlarını bildiriyor gibidir. Oranın gerçekten de Gerhard'ın düştüğü yer ve bu yüzün de kendisine ait olup olmadığı asla kesin olarak öğrenilemedi.

Konrad'ın halefi Falkenburg'lu II. Engelbert, soyluların affedilme umutlarını tümüyle sona erdirdi ve başka çareleri kalmadığını görünce onlar da kendileri kaçtılar. Sıkı pazarlıkların neticesinde soyluların geri dönmesine izin verilecek ve bunun karşılığında da Engelbert 1.500 Mark alacaktı. Aynı dönemde yeni yargıç meclisiyle ilgili yolsuzluk ve usulsüzlük iddiaları da iyice arttı. Fakat Engelbert, soylulara şehir idaresindeki makamlarını iade edeceği yönündeki sözünü tutmadı; aksine bir tiran gibi şehri yönetmeye devam etti ve Bayen Kulesi ve Kunibert Kulesi'ni de birer kaleye çevirdi. Sonuç olarak soylular, loncalar ve halk bir araya geldi ve savaş patlak verdi. Engelbert şehri kuşattı ama başarısız oldu. Liege Piskoposu ve Geldern Kontu çatışmada arabuluculuk yapmak maksadıyla geldiler ve sonunda Engelbert, kendinden önce 1259 tarihinde Konrad'ın yaptığı gibi, Büyük Hüküm kararlarını kabul etmek zorunda kaldı ve soylular ve eski yargıçlar sonunda geri döndüler.

Engelbert sahip olduğu gücü gitgide kaybetti. Hatta soylulara karşı silahlı bir başkaldırı planladığı gerekçesiyle halk tarafından yirmi gün hapse tıkılmasının bile önüne geçemedi. Papa IV. Urban'ın şehrin bağımsızlık kazanma çabasına karşı olan ilgisi gittikçe artıyordu ve Engelbert'ten pek haz etmese de birkaç kez müdahale etmeye kalkıştı. Engelbert elindeki her kozu denedi, loncaları ayaklandırdı ama soylularla kanlı bir çatışma sonucu yenilgiye uğratıldılar. Sonunda kurulan hakem mahkemesi sonucu soylular yeniden yalınayak gidip başpiskopostan af dilemek zorunda kaldılar. Konrad döneminde onlar için kâbus olan şey Engelbert döneminde artık komediye dönüşmüştü. Başpiskopos bir kez daha kaba kuvvetle Köln'e boyun eğdirmeyi denedi, başvurduğu entrikada tümüyle hüsrana uğradı ve kaçıp Bonn'a sığınmak zorunda kaldı. Yeniden müzakere süreci başladı, bu sırada dışarıdan son derece samimi ve müsamahakâr görünen Engelbert gizliden gizliye soylu aileler arasında düşmanlıkları körükleyip Overstolzlar ve Weiseleri birbirlerine düşürmeye çalışıyordu. Son anda, Konrad'ın eski ve genel olarak tüm başpiskoposların düşmanı, Jülich'li Kont Wilhelm'in araya girmesiyle büyük bir çatışmanın önüne geçilmiş oldu. Bunun üzerine Engelbert, Wilhelm'e karşı silaha sarıldı, topraklarını yerle bir etti ve sonraki üç yılını da Jülich'te hapiste geçirdi.

Bu zaman zarfında Wilhelm'in çabalarının da beyhude olduğu anlaşıldı –Overstolzlar ve Weiseler tekrar birbirlerinin boğazına sarıldılar. Belediye başkanı Ludwig Weise ve Matthias Overstolz karşı karşıya geldi. Weise öldürüldü ve tüm ailesi Kilise'ye sığındı. Ancak tam vaktinde gelen Jülich'li Wilhelm'in müdahalesi sayesinde Weise ailesinin Overstolzlar tarafından ortadan kaldırılması önlenmiş oldu. Weise ailesi şehirden sürüldü ve Overstolzlar iktidarı ele geçirdi.

Kâğıt üzerinde şehrin tek efendisi olan Engelbert için yeni bir entrika zamanı gelmişti ve Weiseler ve esnafla ittifak kurdu. Gereken para ödendi ve şehir surlarının altından Weiselerin geri dönmesi için bir tünel kazıldı. Bu planda işe yaramadı. Şehre girmeyi başarsalar da kanlı bir çatışmanın ardından geri püskürtüldüler. Ölenler arasında Matthias Overstolz da yer alıyordu.

1271'de Engelbert hapisten çıktı. Artık farklı bir insandı ve şehirle barış yaptı. Üç yıl sonra da öldü.

Halefi Westerburg'lu Siegfried bir kez daha Konrad gibi şehrin üzerinde hâkimiyet kurmaya çalıştı. Kendisini bir derebeyi olarak gördü ve halk yöneticilerin sonu gelmez ihtilaflarını mali yönden desteklemekten bıkana kadar da nispeten onlarla uyum içinde hüküm sürdü. Siegfried, Engelbert'ten daha kurnazdı. Aşağı Ren'deki en büyük güç haline gelerek, nihai planı olan şehrin bağımsızlık isteğini kesin olarak kaldırma gücüne erişene kadar, tiranlıkla hoşgörü arasında bir orta yol tutturmayı başardı. Fakat ünlü Worringten muharebesinde vatandaşlar ve onların müttefikleri tarafından bozguna uğratıldı. Bir kez daha denedi ve bu seferki yenilgisi onun sonu oldu. Köln bağımsız bir imparatorluk şehri haline geldi. Başpiskoposların otoritesi ebediyen sona erdi.

Başka topraklarda başka bir güç daha sona ermişti. İskoçya'daki Urquhart kalesi yıkıldı. Monadhliath Dükü Haçlı Seferlerinden dönmemiş ve toprakları da sahipsiz kalmıştı.

Loch Ness kıyılarındaki kalenin kalıntıları, ünlü canavarından farklı olarak, hâlâ oradadır. Birkaç yıl önce Katolik Kilisesi konuyu çözmesi için bir cinci gönderdi. Adam dalgaların üzerine kutsal su döktü ve birkaç dua okudu. Anlaşılan sözü geçen birisiydi. Canavar o günden sonra bir daha görülmedi.

#1 ULUSLARARASI BESTSELLER

Frank
Schätzing

SÜRÜ

ROMAN

"Yeri göğü inleten dev bütçeli bir film gibi..." *The Times*

resif

KİTABEVLERİNDE

#1 ULUSLARARASI BESTSELLER

Frank Schätzing

SÜRÜ

ROMAN

"Yeri göğü inleten dev bütçeli bir film gibi..." ***The Times***

TOPLAM 27 DİLDE YAYIMLANAN VE TÜM DÜNYA'DA 5 MİLYONDAN FAZLA SATAN FENOMEN!

Peru sahilinde bir balıkçı kaybolur. Norveçli petrol arama uzmanları deniz tabanında yüzlerce kilometrekarelik alanın garip organizmalar tarafından işgal edildiğini keşfeder. Bu sırada İngiliz Kolombiyası sahili boyunca balinalar korkutucu bir değişim geçirir. Olayların birbirleriyle hiçbir alakası yok gibi görünmektedir. Ama tesadüflere inanmayan iki bilim adamı, bu durumun kaynağını araştırırken en korkunç kâbuslarıyla yüz yüze gelecektir.

"Sürü'yü okurken dünya yıkılsa fark etmeyeceksiniz." ***Die Welt***

"Satış rekorları kıran bir kitap. Tatil güneşi ne kadar sıcak olursa olsun tüyleriniz ürperecek... İyi eğlenceler." ***Evening Standard***

" Olağanüstü derecede ilham verici zihinsel görüntülerle dolu. Aynı anda hem zeki, hem de baş döndürücü; bu roman her açıdan uyarıcı, sarsıcı ve etkileyici." ***Kölner Stadt-Anzeiger***

"Schätzing, kendi geniş hayal gücüne dayanan bir hikaye anlatıyor olabilir, ama yazarken destek aldığı araştırmasının temelleri kesin gerçeklerde yatıyor. Büyüleyici!" ***Herald Sun, Avustralya***

KİTABEVLERİNDE

"Genelde deha ile delilik arasında ince ve keskin bir çizgi vardır ama David Thorne'da bu çizgi epey bulanık. Hayatımda okuduğum en zeki ve en komik yazılar." **Terrance Fielding, WIRED Magazine**

"O kadar sert ve kontrolsüz kahkahalar attım ki bir süre sonra zorlukla nefes alıyordum. Bu kitabı bir toplu taşıma aracında okumak iyi fikir değilmiş!" **Matthew Moore, The Telegraph**

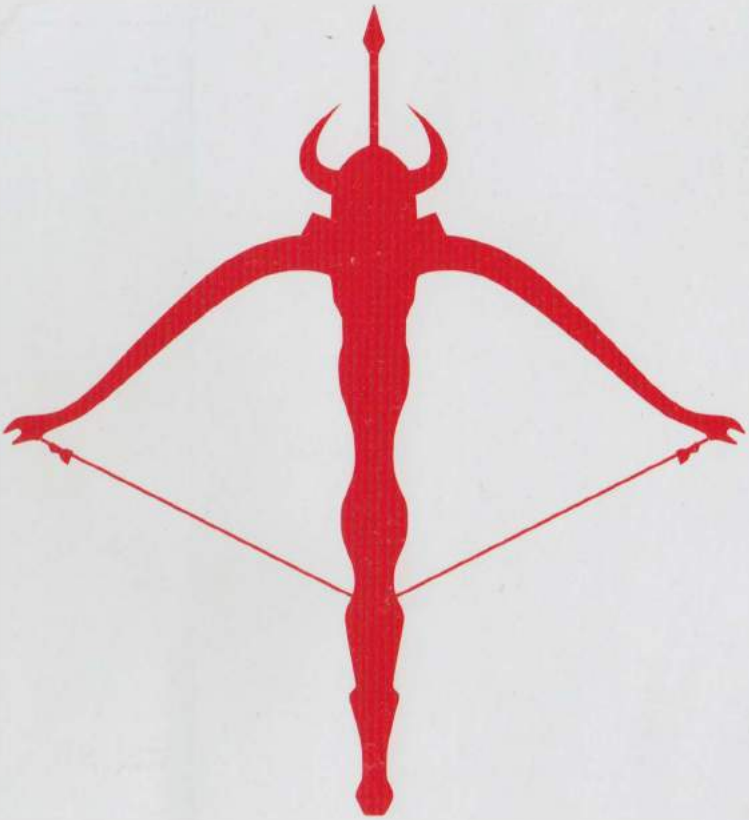

www.resif.com.tr

www.twitter.com/resifkitap

Umberto Eco'nun *Gülün Adı* adlı romanındaki zengince kurgulanmış sahneleri ve tarihi detayları sevmiş olan okuyucular, Frank Schätzing'in Orta Çağ'ı görkemle canlandırdığı bu romana hayran olacak.

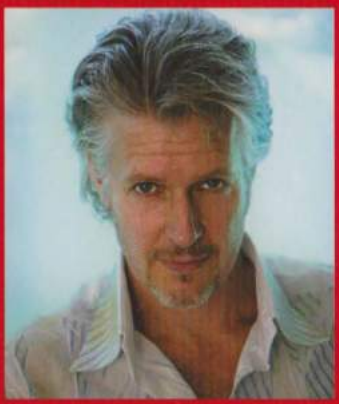

Frank Schätzing (Köln, 1957) iletişim bilimleri okudu ve bir süre bir reklam ajansı yönetti. 1990'da yazar olmaya karar verdi ve kısa hikayeler yazmaya başladı. 1995'te ilk romanını yayımlayan Schätzing, 2004 yılında ise satış rekorları kıran uluslararası bestseller romanı ***Sürü*** ile dünya çapında üne kavuştu. Schätzing boş zamanlarında gelecek araştırmalarıyla ilgilenmektedir.

Ödülleri:

2002 – Köln Edebiyat Ödülü
2004 – Corine Edebiyat Ödülü
2005 – Kurt-Lasswitz Ödülü, *En İyi Roman, Sürü*
2005 – Alman Bilim Kurgu Ödülü, *En İyi Roman, Sürü*
2005 – Goldene Feder Ödülü, *En İyi Roman, Sürü*
2005 – Alman Gerilim Ödülü, *En İyi Roman, Sürü*
2006 – Dr. Kurt Neven DuMont Madalyası, Batı Alman İletişim Akademisi

TOPLAM 27 DİLDE YAYIMLANAN VE TÜM DÜNYA'DA 5 MİLYONDAN FAZLA SATAN FENOMEN KİTABIN YAZARINDAN BİR ULUSLARARASI BESTSELLER DAHA!

"...hayran bırakan orijinallikte bir çalışma....yazar keyifle okutmakla kalmıyor, oldukça da eğlendiriyor. Şiddetle tavsiye..."

Library Journal

∴

"Schätzing, dönemin atmosferini inandırıcı bir canlılıkla romana yansıtıyor ve bu kitabı türünün zirvesine taşıyor."

The Independent

∴

"...dikkatle araştırılmış görkemli bir hikaye....temposu hiç düşmeyen bir yazım tarzı. Harika bir gerilim..."

EKZ

∴

"...toplumun zirvesindeki egemenlik savaşının hikayesi; diğer tarihi romanların çok ötesinde. Muazzam."

Rheinische Post

www.resif.com.tr

www.twitter.com/resifkitap

9 786054 090150